

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်ဒေါ်

ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်

ရွေးရွေးတန်းက မေတ္တာရင်

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုအမှတ်- ၅၀၀၂၇၃၀၅၀၃

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုအမှတ်- ၅၀၀၃၅၉၀၅၀၄

ထုတ်ဝေသူ- ဦးစိုးဝင်း

စမ်းရေကြည်စာပေ (မြ-၀၃၉၈၃)

အမှတ် (၃၅)၊ တိုးချဲ့ (၃) လမ်း၊

(၁၅) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပ၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်- ဦးမျိုးမြင့် (မြ-၀၆၀၈၉)

ပွင့်သစ်ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၆၈)၊ ၁၆၅- လမ်း၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်- Perfect

မျက်နှာဖုံးဖလင်- Stars

ကွန်ပျူတာ- Songs

အုပ်ရေး- ၅၀၀

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်- ပထမအကြိမ်

၂၀၀၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ

တန်ဖိုး- ၇၀၀-ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး- စမ်းရေကြည်စာပေ

အမှတ် (၁၂)၊ အဆောင် (၃)

သိမ်ကြီးဖျား (၆) ရပ်ကွက်မြို့။

တစ်ဆင့်ဖုန်း- ၃၇၁၈၀၀ လိုင်းခွဲ- ၃၀၂

ကျွန်ုပ်၏

မေတ္တာရှင်များအားလုံးသို့

အောင်အေး (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) ပြုစုထုတ်ဝေခဲ့သော
အချစ်နှင့် ဂန္ထီရ လုံးချင်းဝတ္ထုစာရင်း

၁။ ရှေးရှေးတုန်းက ဂန္ဓာရီ
စာမူခွင့်ပြုအမှတ်- ၅၉၅/ ၂၀၀၄ (၆)

အောင်အေး
(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ရှေးရှေးတုန်းက မေတ္တာရင်

ဖြန့်ချိရေး

စမ်းရေကြည်

စာပေဖြန့်ချိရေး

တစ်ဆင့်ဖုန်း- 371800 Ext: 302

အခန်း (၁)

သတ္တိဗလနှင့် ကိုယ်ရံတော် တပ်စုတစ်စုသည် ထင်းစည်းကိုယ်စီ ထမ်းကာ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ နံနက်ခင်း၏ မြူနှင်းတို့သည် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များကို တိုးဝေပွတ်တိုက်သွားကြသည်။ နေရောင်ခြည်လင်းလက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် တောင်ကြားလွင်ပြင်အတွင်းမှ မဟာသူရိယရွှေမြို့တော်ကြီးကို အပေါ်စီးမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရွှေမြို့တော်ကြီးကား ခန့်ညားလှပါဘိသည်။

နန်းမြို့ရိုး အုတ်တံတိုင်းတို့က လေးဘက်လေးတန် ရံထားသည်။ အုတ်တံတိုင်းအလယ်တွင် စနစ်တကျ အကွက်ရိုက်၍ မြို့တွက်ချထားသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အပေါ်စီးမြင်ကွင်း၌ သပ်ရပ်လှပလျက် ရှိ၏။ ဤမြို့တော်၏ အလယ်ဗဟိုတွင်တည်သော နန်းတော်ဝင်းအတွင်းရှိ စံအိမ်တော်တစ်အိမ်တွင် သတ္တိဗလကိုယ်တိုင် ပန်းကုံးစွပ်၍ အရောက်ပို့ထားသော ဟေမာသီရိ ရှိနေသည်။ ဟေမာသီရိတော်ကောက်ခံရသည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ။ ယခုအခါ သားယောက်ျားကလေးတစ်ဦးကိုပင် ဖွားမြင်ပြီးပေပြီ။

မင်းသားလေး ဗန္ဓုရာဇာနှင့် ကြင်ရာတော် ဟေမာသီရိတို့၏ သားတော်ကလေးသည် မနက်ဖြန် တစ်လသားပြည့်မည် ဖြစ်၏။ လပြည့်အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို တခမ်းတနား ကျင်းပမည်ဖြစ်သောကြောင့် ချက်ရေးပြုတ်ရေးအတွက် ထင်းလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေမြို့တော် မြို့စောင့်တပ်မှူး သူရစက္ကက သတ္တိဗလကို ကိုယ်ရံတော်တပ်စုတစ်စု ထည့်ပေးကာ ထင်းခွတ်ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သစ်အယ်ချောင်ရွာသူ ဟေမာသီရိထံသို့ သစ်အယ်ချောင်ရွာသား သတ္တိဗလက ထင်းပို့ပေးခြင်းသည် အခြားသူများ ပို့ပေးသည်ထက် ပို၍ အဆင်ပြေမည်ဟု မြို့စောင့်တပ်မှူးက ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် သတ္တိဗလကို ဦးစီးခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သတ္တိဗလကလည်း ဝမ်းသာသည်။ ဟေမာသီရိ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးကတည်းက အကြောင်းမညီညွတ်၍ တွေ့ခွင့်မရတော့ပေ။ သားတော် ဖွားမြင်သည့်သတင်း ကြားသော်လည်း သွားရောက်ကြည့်ခွင့် မရဘဲ ဗာဓုမှသာ အခွင့်အလမ်း ပေါ်ပေတော့သည်။ ဟေမာသီရိကိုရော သူမ၏ သားကလေးကိုပါ ကြည့်ခွင့်ရပေတော့မည်။

သတ္တိဗလတို့သည် တောင်ပေါ်မှ တောင်ခြေ၊ တောင်ခြေမှ ရွှေမြို့အော်မြို့တံခါးအထိ လျှောက်ခဲ့ကြရသည်မှာ အချိန်အားဖြင့်တစ်မောင်းခန့် ကြာသည်။ မြို့တံခါးတွင် ထင်းစည်းများချကာ တံခါးဖွင့်အဖမ်းကို စောင့်ကြရပြန်သည်။ မြို့တံခါးမှ ဝင်ခွင့်ရပြီးနောက် မြို့တွင်းလမ်းမများကို ကွေ့ကာဝိုက်ကာ လျှောက်ကြရ၏။ သတ္တိဗလ ကိုယ်တိုင်လည်း ထင်းစည်းကို ဘယ်ပခုံးမှထမ်းလိုက်၊ ညာပခုံးမှ ထမ်းလိုက်နှင့် ဘယ်နှကြိမ် ပြောင်းထမ်းပြီးပြီ မသိတော့။ စိတ်ဆောင်နေသောကြောင့် မော့၍မော့မှန်း မသိသော်လည်း ချွေးတော့ နည်းနည်းစို့၏။

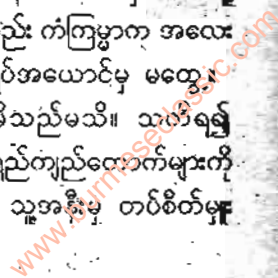
မင်းသားလေး ဗန္ဓုရာဇာနှင့် ကြင်ရာတော် ဟေမာသီရိတို့၏ စံအိမ်တော်ဝင်းအတွင်း ရောက်ပြီး ထင်းထားမည့်နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် သတ္တိဗလ၏ ရံမက်တို့သည် ထင်းစည်းများကို ဝုန်းခနဲ၊ ဝုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ထင်းစည်းများပေါ် ဖင်ခုထိုင်ကြကာ ချွေးသုတ်ကြ နားနေကြတော့သည်။

သတ္တိဗလလည်း ထင်းစည်းတို့ အများနည်းတူ ဝုန်းခနဲပစ်ချလိုက်၏။ သို့သော် မထိုင်ဖြစ်။ ထင်းစည်းပေါ် ခြေတစ်ဖက်တင်ကာ စံအိမ်တော်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ပြတင်းဝမှ ဖြစ်စေ၊ တံခါးဝမှဖြစ်စေ ဟေမာသီရိများ ထွက်လာလေမည်လား။

ထိုအခိုက်မှာပင် စံအိမ်တော်၏ မီးဖိုဆောင်တံခါးပွင့်လာပြီး ဗန္ဓုရာဇာ၏ အခြေအရံများ ထွက်လာကြသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် ခေါင်ရည်ကျည်တောက်များ ပါလာ၏။ သတ္တိဗလနှင့်တကွသော ရံမက်တို့အား အမောပြေ လာရောက်တိုက်ကျွေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရံမက်အားလုံး ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြစ်သွားကြ၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နောက်ရင်းပြောင်ရင်း ခေါင်ရည်ကျည်တောက်များကို မော့သောက်နေကြတော့သည်။

သတ္တိဗလလည်း သူထံရောက်လာသော ခေါင်ရည်ကျည်အော်တို့ကို ယူမော့လိုက်သည်။ မျက်လုံးကမူ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်။ သူအနေနှင့် မည်သို့ပင် တွေ့လိုမြင်လိုလှသော်လည်း ကံကြမ္မာက အလေးမသာလေရောသလား။ ဟေမာသီရိကို အရိပ်အယောင်မှ မတွေ့။

မည်မျှကြာအောင် ငေးမောရှာဖွေနေမိသည်မသိ။ သတ်ရ၍ ကိုယ့်လူများဆီ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခေါင်ရည်ကျည်တောက်များကို အပြတ်ရှင်းထားပြီး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့အနီးမှ တစ်စိတ်မှ

တစ်ဦးဆိုလျှင် ခေါင်ရည်ကျည်တောက်၏ ဖင်ပိုင်းကိုညှစ်ကာ ရယ် စရာလုပ်နေ၏။

သတ္တိဗလသည် ထိုတစ်စိတ်မှူးထံ သူ့ခေါင်ရည်ကျည်တောက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အဝေးကောင်းနေသောကြောင့် ခေါင်ရည်မ သောက်ဖြစ်လိုက်။ ခေါင်ရည်တစ်ဝက်ကျော် ကျန်နေသေးသော သူ့ ခေါင်ရည်ကျည်တောက်ကို တစ်စိတ်မှူးက ကမ်းရှူးထိုး မော့သောက် သည်။ သို့တိုင်အောင် များများမသောက်လိုက်ရ။ ရဲမက်တစ်ဦးက လာလုသွားပြီး လက်ဆင့်ကမ်းမော့ကြသည်။

သတ္တိဗလ စိတ်လျော့လိုက်သည်။ ထင်းလည်း ပျံ့ပြီးပြီ။ ခေါင်ရည် လည်း သောက်ပြီးပြီ။ သည်ထက် ပိုကြာအောင် နေစရာအကြောင်း မရှိတော့ပေ။ သူသည် မင်းသားလေးပန္နရာဇာ၏ အခြွေအရံများကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ရဲမက်များကို အချက်ပြပြီးပြန် ခဲ့၏။ သို့တိုင်အောင် ခြံဝင်းတံခါးဝအရောက် စံအိမ်တော်ဆီသို့ တစ် ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်ဖြစ်သည်။ မတွေ့။

သတ္တိဗလသည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသောရင်နှင့် ပြန်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။ သည်နေ့အဖို့ မျှော်လင့်ရကျိုးမနပ်။ ရှိစေတော့။ တစ်နေ့ တော့ အခွင့်အလမ်း ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ သူ့ သက်ပြင်းအနှိုက်လိုက် မှာပင် လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်သည်။ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် အစ်မဖြစ်သူ ပုလဲနန္ဒာနှင့် တည့်တည့်တိုးလေသည်။

“အစ်မ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ လက်ထဲက ဘာလဲ”

သူ့အမေးကို ပုလဲနန္ဒာက ခဲမဲ့ခွဲခွဲနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ကိုယ်တော်လေး ပန္နရာဇာတို့ အိမ်ကိုပေါ့၊ ဒါက အားဆေးရည် လေ၊ မယ်တော်ကိုယ်တိုင် ကျိုပြီး ဟေမာသီရိဆီ ပို့ခိုင်းလိုက်တာ။

ငါမှာ ဒီအိမ်ကို ချောင်းပေါက်နေပြီ”

အစ်မဖြစ်သူ၏ လက်ပေါ်မှကြွေခွက်သည် လက်စသတ်တော့ ဟေမာသီရိ သောက်မည့်ဆေး ဖြစ်နေပါရောလား။ သည်အတိုင်းဆို တော့ အစ်မသည် ဟေမာသီရိနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသည်ပဲ။

“အစ်မ နေ့တိုင်းရောက်နေတာလား”

“နေ့တိုင်း လာနေရတာပေါ့၊ မယ်တော်ခိုင်းတာကိုး၊ တစ်ခါတလေ တစ်နေ့တည်းနဲ့ နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်ကျတယ်”

သတ္တိဗလသည် ပေစောင်း ပေစောင်းနှင့် သူ့ကို စောင်းဝိုကြည့်နေ ကြသော သူ့တစ်ဖွဲ့အား လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ပြန်နှင့်ကြ၊ ငါ နောက်က လိုက်လာမယ်”

သူ့တစ်စု ထွက်သွားသည်နှင့် သူက သူ့အစ်မထံ သိလိုသည်များ ကို မေးမြန်းလိုက်တော့သည်။

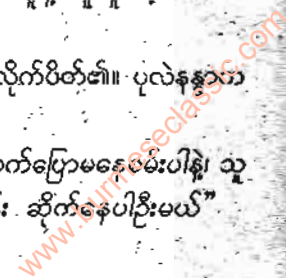
“ဟေမာသီရိ နေကောင်းရဲ့လားအစ်မ၊ ကလေးလေးကရော ဘယ် နဲ့လဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲ၊ ကိုယ်တော်လေးနဲ့တူလား၊ ဟေမာသီရိနဲ့ တူလား”

ပုလဲနန္ဒာသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားဟန်နှင့် သက်ပြင်းချသည်။

“ဟဲ့-သတ္တိဗလရဲ့၊ နင်က ဒါဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ အဲဒါ နင့်အဖေ လား၊ သူ့အဖေ၊ သူ့ အမေနဲ့ သူ့သား၊ ဘယ်သူနဲ့ တူတူပေါ့၊ ဘာလဲ နင်က နင်နဲ့တူမှာ စိုးရိမ်နေလို့လား”

သတ္တိဗလသည် ပုလဲနန္ဒာ၏ ပါးစပ်ကို လိုက်ပိတ်၏။ ပုလဲနန္ဒာက ရှောင်သည်။

“အစ်မကလဲဗျာ၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေမိမ်းပါနဲ့၊ သူ များတွေကြားသွားရင် အသတ်ခံရမယ်ကိုးနဲ့ ဆိုက်နေပါဦးမယ်”

“အေးပါ၊ ငါသိပါတယ်။ ဒီမှာ ဘယ်သူမှမရှိလို့ ပြောတာပါ။ ဖယ်စမ်း၊ ဆေးရည်တွေ ဖိတ်ကုန်လို့ နှင့်ဟေမာသီရိ မသောက်လိုက်ရဘဲ နေဦးမယ်”

“အစ်မကလဲ ပြောလေဆိုးလေပဲ”

“ဆိုးမှာပေါ့၊ နှင့်ဖြစ်နေပုံလဲ နှင့်ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ ဟိုက အိမ်ထောင်ကျလို့ ကလေးတစ်ယောက်ကောင် မွေးနေပြီ။ ဒါကို နှင့်က စွဲလမ်းနေတုန်းပဲလား၊ နှင့်အဲဒီလို စွဲလမ်းနေတာကို ဘေးလူတွေ ခိုပိမိသွားရင် နှင့်ပြောသလို အသက်ခံရမယ့်ကိန်း၊ ဆိုက်မလာနိုင်ဘူးလား”

သတ္တိဗလ ကျွဲမြီးတိုသွားသည်။

“အစ်မသာ မပြောရင် ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

“ဪ-ငါမပြောလဲ နှင့်သာ မဆင်ခြင်နိုင်ရင် ခိုပိမိလာနိုင်တာပဲဟဲ့၊ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ယောက်ယောက်ကို စွဲလမ်းပြီဆိုရင် အမူအရာကသိပ်သိသာတယ်။ ဖုံးလို့ဖိလို့ကို မရနိုင်ဘူး”

“တော်ပြီဗျာ၊ တော်ပြီ။ အစ်မနဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်ကိုမပြောဘူး၊ သွားတော့မယ်”

သတ္တိဗလ လှည့်ထွက်မည်လုပ်မှ ပုလဲနန္ဒာက လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“နေဦး... ထွက်မပြေးနဲ့၊ ပြဿနာဆိုတာ ထွက်ပြေးတာနဲ့ ပြီးသွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောတာ မှန်မမှန် ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ပြန်စဉ်းစား၊ အခု နှင့်သိချင်နေတာကို ငါပြောပြလိုက်မယ်။ ဟေမာသီရိ နေကောင်းတယ်။ တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှဆိုတာ အဲဒီကောင်မပဲ၊ သူ့သားလဲ ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်။ အဖေနဲ့ လုံးဝမတူဘူး၊ မအေတူ ကလေးဟဲ့၊ ကဲ-ကျေနပ်ပြီလား”

သတ္တိဗလမျက်နှာသည် ဝမ်းပသွားသည်။ သူ့သိချင်တာကို သိလိုက်ရပြီ။ ယောက်ျားလေး မအေတူလျှင် ကံကောင်းသည်ဟု ပြောစမှတ်ရှိသည်။ ကံကောင်းသော သားကလေး၏အမေသည်လည်း ကံကောင်းမှာ သေချာသည်ဟု သူ့တွက်ဆလိုက်သောကြောင့် ဝမ်းသာပြီး မျက်နှာဝင်းပသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၂)

သားလေးကို အမေတူသည်ဟု အားလုံးက ပြောလာကြသော အခါ ဟေမာသီရိ မလုံမလဲဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ မျက်လုံးဝိုင်းခြင်း၊ မျက်တောင်ကော့ခြင်း၊ မျက်ဝန်းတို့ အရည်ကြည်ရွန်းလဲခြင်းတို့သည် သာ သူမနှင့်တူခြင်း ဖြစ်သည်။ မဟာနဖူးရှိခြင်း၊ မျက်နှာဝိုင်းခြင်း၊ မေးရိုးကားခြင်းစသည့် အင်္ဂါရပ်များမှာ သူ့အဖေကုန်ပစ္စည်းနှင့် တစ် ထေရာတည်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ကုန်ပစ္စည်းကို မြင်ဖူးသူများမရှိကြ၍ ကုန်ပစ္စည်းနှင့် တူသည် ဟု မည်သူမှ မပြောကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤကလေးသည် ကုန်ပစ္စည်း၏ သားဖြစ်ကြောင်းသိသူမှာ မိမိနှင့် ကုန်ပစ္စည်းမှလွဲလျှင် ဗန္ဓုရာဇာမင်းသား လေးပင် ဖြစ်ပေသည်။

မင်းသားလေးသည် ဤကိစ္စကို စိတ်ဝင်စား၏။ ဟေမာသီရိဖွားမြင် ပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မင်းသားလေးက ဤကိစ္စကို ထုတ်ဖော် မေးကြားခဲ့သည်။

“နမတော်ကို မောင်တော်အားနာနာနှင့် တစ်ခုလောက် မေးချစ်တယ်၊ သားတော်လေးက သူ့အဖေနှင့် တူသလားဟင်”

“တူတယ် မောင်တော်၊ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးကျတော့ နမတော်နှင့် တူ နေတယ်၊ ဒါကြောင့် အားလုံးက မအေတူသားလို့ ပြောနေကြတာ”

“ခမည်းတော်ကတော့ ဒီလိုပြောတယ်၊ မင်းက ဟေမာသီရိကို သိပ် ချစ်တယ် ထင်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ကလေးက အဖေနှင့်မတူဘဲ အမေနှင့် တူနေတာတဲ့၊ ခမည်းတော်တို့က အကြောင်းရင်း မသိတော့လဲ အဲဒီ လိုပြောတာပေါ့နော်၊ ဒါပေမဲ့ မှန်တာတော့ရှိပါတယ်။ မောင်တော်က နမတော်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ ဆိုတာ”

ဟေမာသီရိ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ သွေးနုသားနုနှင့် မငိုသင့်ဟု လူကြီးသူမများ စကားကို ကြားဖူးထားသောကြောင့် စိတ်ကိုတင်းပြီး မင်းသားလေး ဗန္ဓုရာဇာကို ငြိုးပြခဲ့ရ၏။ မောင်တော်သည် သဘောထား ကြီးလှပါပေသည်။ မောင်တော်ဗန္ဓုရာဇာအား ကံကြမ္မာကပေးသော ခင်ပွန်းဟု တင်စားမည်ဆိုလျှင် ဟေမာသီရိ ကံကောင်းသည်ဟု ဆို၍ ပါလိမ့်မည်။

သားတော်လေးအဖို့ ပြောရလျှင်လည်း ‘ကံဆိုးထဲက ကံကောင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဝိစင်အရင်းနှင့် ကွေကွင်းရသော်လည်း ဂုတိယဖခင်က စိတ် သဘောထား သိမ်မွေ့မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်နေသည်။ မင်းသားတစ်ပါးလည်း ဖြစ်ပြန်သောကြောင့် သားကလေးသည် မင်းသား၏ သားတော်ကလေး အဖြစ် အားလုံး၏ ဖူးဖူးမှတ်ထားခြင်းကို ခံခဲ့ရလေသည်။ မဟာရာဇာမင်းကြီးနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့ကလည်း မြေးတော်လေးကို အလွန် ချစ်ကြသည်။ သားတော်ကိုးပါးမှ ဆင်းသက်သော မြေးတော်များ ရှိပြီး ဖြစ်သည့်တိုင် ယခု မြေးတော်ကလေးကို အကဲပိုကြသည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးဆိုလျှင် ဝေဒင်ဆရာများကိုပင် မြေးတော်ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့် မကောင်းသော နိမိတ်ကိုမှ ဟောကြားခြင်း မပြုလင့်ဟု ဟန့်ထားခဲ့သည်။ မြေးတော်ကလေးအား နာမည်ပေးရန် တာဝန်ကို ဝေဒင်ဆရာများထံ မအပ်နဲ့။ သူမကိုယ်တိုင် စဉ်းစားပြီး ပေးသည်။ မိဖုရားကိုယ်တိုင် အိပ်မက် မက်ပြီးမှရသော မြေးတော်ကလေး ဖြစ်၍ မိမိ မည်ပေးမှ နတ်ဒေဝတာများ ကျေနပ်ကြလိမ့်မည်ဟု မိဖုရားကြီးက မြွက်တော်မူသည်။

မိဖုရားကြီး၏ မြွက်ဆိုချက်ကို နတ်ဆရာချုပ်ကြီး သိင်္ဂါဒေဝက လည်း ထောက်ခံလေရာ မည်သူမှ စောဒက မတက်ရတော့ချေ။ ဤသို့ ဖြင့် မိဖုရားကြီးရွေးချယ်သော 'ဟတ္ထိရာဇာ' ဟူသော အမည်သည် အတည် ဖြစ်သွားလေသည်။ မိဖုရားကြီးပေးသော နာမည်ကို မဟာရာဇာမင်းကြီးကလည်း သဘောကျ၏။ ဤမြေးတော်ကလေးသည် ဆင်ပေါက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အားအင်ပြည့်ဖြိုး မာန်ဟုန်တိုးလာလိမ့်မည်ဟု သူက ကြုံးဝါးခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သားတော်လေး၏ နာမည်ပေးကံပွန်းတပ်ပွဲကို တစ်လပြည့် သာဠိပွဲနှင့် တစ်ပေါင်းတည်း လုပ်လိုက်ကြသည်။ လူများများ မဖိတ်သော်လည်း နန်းတွင်းမှ များကြီးမတ်ရာများအားလုံး ရောက်လာကြသည်။ မင်းသားလေး ဝန်ရရာဇာက ဟေမာသီရိ၏ မိဘနှစ်ပါးကို သစ်အယ်ချောင်ရွာမှ လည်းကောင်း၊ နန်းတွင်းမှာရှိနေသော သစ်အယ်ချောင်ဇာတိ သတ္တိဗလနှင့် ပုလဲနန္ဒာတို့ကိုလည်းကောင်း အမှတ်တရ ဖိတ်ကြားပေးခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် သတ္တိဗလလည်း စိတ်ဆန္ဒပြည့်ဝသွားခဲ့သည်။ သူသည် အခြားသော များကြီးမတ်ရာများကဲ့သို့ အဖိုးတန် လက်ဆောင်ပစ္စည်း

များ ယူမလာနိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူက ဟေမာသီရိကို ဤသို့ ပြောပြခဲ့သည်။

“ဟေမာသီရိ၊ နင်က သခင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပေမဲ့ ငါတို့ အပေါ် ဘာမှမပြောင်းလဲတာကို ငါဂုဏ်ယူပါတယ်ဟာ၊ ငါက အခု မြို့စောင့်တပ်ထဲမှာ နေနေရတော့ နင်တို့အိမ်ကို ကူညီဖို့ဆိုရင် တပ်မှူးက ငါ့ကိုပဲခိုင်းတာ၊ မနေ့က ထင်းခုတ်ပြီးလာဖို့တဲ့ အဖွဲ့ကို ငါပဲ ဦးစီးခဲ့ရတာ၊ နင့်ကို တွေ့ချင်လို့ ကြည့်ပါသေးတယ်။ နင်ကလဲ ပေါ်ကို မလာဘူး။”

“ပြောတယ်၊ အစ်မ ပုလဲနန္ဒာ ငါ့အတွက် အားဆေးရည်လာဖို့ရင်း နင်နဲ့လမ်းမှာ တွေ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ သတ္တိဗလရယ်၊ နင်ကလဲ စံအိမ်တော်က အခြေအရံ တစ်ယောက်ယောက်ကို ငါနဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“မပြောရဲပါဘူးဟာ”

“ပြောရဲရမယ်၊ တို့က သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ဆိုရင် ပြောနေရ၊ ငါလည်း မှာထားမယ်”

“ဒါဆိုလဲ ဟုတ်ပါပြီဟာ၊ အဲဒီတော့ ငါပြောချင်တာက နင်တို့ အိမ်မှာ လိုအပ်တာရှိရင် ငါ့ကိုပြော၊ လုပ်အားနဲ့ ပတ်သက်တာမှန်သမျှ ငါ တူညီမယ်ဟာ၊ ပြီးတော့ ငါနင့်ကို မှာထားဦးမယ်၊ နင့်ရဲ့ သားတော်လေးဟာ မင်းဆွေမင်းမျိုးလေးနော်၊ ဂရုစိုက်မှုဖြစ်မယ်၊ ကြီးလာရင် ငါ့ကို အထိန်းတော်ခန့်၊ ငါထိန်းပေးမယ်၊ အထိန်းတော် လုပ်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နင့်သားလေး ပြီးတော့ ငါတို့ဘုရင်ရဲ့ မင်းဆွေမင်းမျိုးလေးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ချင်လို့”

ဟေမာသီရိသည် သတ္တိဗလ၏ စကားများကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ရ ပြန်သည်။ မင်းဆွေမင်းမျိုးလေးတဲ့ အေးလေ နာမည်တောင် ဟတ္ထိရာဇာ ဖြစ်နေမှပဲ။ မင်းဆွေမင်းမျိုးပေါ့။

“အေးပါ သတ္တိဗလရယ်၊ နင် အဲဒီလိုသဘောထားတာ ငါဝမ်းသာပါ တယ်၊ နင် ဒီလိုပြောတော့ ငါက နင့်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့ မောင် ထစ်ယောက်လို့ သဘောထားပါတယ်ဟာ”

အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့ မောင်တစ်ယောက်လို့ ကြားဖူးနေကျ ဤ စကားကို သတ္တိဗလ ထပ်ကြားရပြန်ချေပြီ။ ကောင်းပါသည်။ လုံးဝ ဝေးကွာ စိမ်းကားသွားသည်နှင့်စာလျှင် ဤသဘောထားသည် သတ္တိ ဗလအတွက် အများကြီး ဖြေသာပါသည်။

“ငါ မောင်တော် ဗန္ဓုရာဇာကို ပြောထားပေးမယ်၊ နောင်မှာ သားတော်လေး အရွယ်ရလာရင် နင်နဲ့ပဲ တွဲပေးထားမိလို့”

သတ္တိဗလနှင့် ဟေမာသီရိတို့ သားကလေးကိစ္စ အချိအချ ပြော နေကြစဉ် အနားမှာ ပုလဲနန္ဒာပါ ရှိသည်။ ပုလဲနန္ဒာကတော့ မောင် ဖြစ်သူကို စိတ်ကုန်သထက် ကုန်လာသည်။ ဤမျှ အလွှအမူး စွဲလမ်း ပြီး ဤမျှအန္တံအတာခံလိုစိတ် ပြင်းပြနေသော လူတစ်ယောက်က မိမိ ၏မောင် အရင်းခေါက်ခေါက် လာဖြစ်နေသည်။ အံ့ဩစရာကောင်း လှောက်အောင် နံလွန်း၊ အလွန်း၊ ထိုင်းလွန်း၊ မိုင်းလွန်းလှသည်ဟု ပုလဲနန္ဒာ ခံစားနေမိ၏။

ဟတ္ထိရာဇာ၏ နာမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်ပွဲနှင့် တစ်လပြည့်သည့်ပွဲကို ဗေဒင်ဆရာကြီးများလည်း လာသည်။ သို့သော် မိဖုရားခေါင်ကြီး ဟန့် တားထားသောအမိန့်ကြောင့် မည်သူမှ မကောင်းသောနိမိတ်၊ မကောင်း သော အတိတ်များကို ဟောကြားခြင်း မပြုကြ။ ကောင်းသောအတိတ်၊

ကောင်းသော နိမိတ်များကိုသာ ဖတ်ကြားပြီး ပြန်ကြသည်။

ညှော်သည်များသည် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် စည်ကားနေသော ကြောင့် သတ္တိဗလ၊ ပုလဲနန္ဒာနှင့် ဟေမာသီရိတို့သည် ကြာကြာ စကား ပြောခွင့် မရခဲ့ပေ။ သတ္တိဗလအဖို့ကား ဤမျှ တွေ့ခွင့်၊ ဆုံခွင့်၊ စကား ပြောခွင့် ရလိုက်ခြင်းအတွက် လွန်စွာမှ ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်နေခဲ့လေ သည်။

သားတော်လေး၏ တစ်လပြည့် မွေးနေ့ပွဲကို မဟာရာဇာမင်းကြီး၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး သက္ကရာဇာတို့ပါ ကြ ရောက် နီးမြင့်ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ အုတ်အုတ်သဲသဲ ဂရုစိုက်ကြသည် ကို သတ္တိဗလက ကျေနပ်အားရစွာ မုဒိတာပွားနေသလောက် ပုလဲ နန္ဒာက မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ဟေမာသီရိ အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှကဲကောင်း သွားရသနည်း။ မနာလိုစိတ် မမွေးဘဲ သင့်တင့်အောင် ဆက်ဆံသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလျက်က ဤမနာလိုစိတ်သည် မည် သည့်နည်းနှင့် ပေါ်ပေါက်လာပါသနည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပုလဲနန္ဒာ၏ ရင်ထဲ၌ ပေါက်ကွဲခါနီး မီးတောင် ငယ်များ အစီအရီ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိသည်။ သူမသည် ဟေမာသီရိ အပေါ် တွယ်တာလွန်းနေသော မောင်ဖြစ်သူ သတ္တိဗလကိုလည်း မကျေနပ်၊ ဂရုစိုက်သူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော ဟေမာသီရိကိုလည်း မကျေနပ်၊ ဟေမာသီရိကို ဂရုစိုက်နေကြသူများကိုလည်း မကျေနပ်၊ တကယ်တော့ လက်တွေ့မျက်တွေ့ ထိတွေ့လာရသောအခါ ကြိုတင် စိတ်ကူး တည်ဆောက်ထားသော ‘မိမိနှင့် မသက်ဆိုင်သလို နေမည်’ ဟူသော စိတ်သည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲသွားလေသည်။

ကိုယ်တိုင် မဆုံးဖြတ်နိုင်လို့ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ မဟာရာဇာ မင်းကြီးတို့ရဲ့ ရွှေနားတော် ရောက်အောင် လျှောက်ထားခဲ့ရတယ်”

ဟေမာသီရိ၏ သားကလေး တစ်လပြည့်သည့်နေ့က စေတနာ အပြည့်အဝနှင့် ပြောခဲ့သောစကားသည် ရွှေနန်းရှင်တို့၏ နားအထိပင် ပေါက်ရောက်သွားခဲ့ပါပေကာ။ မိမိ၏ တောင်းဆိုချက်သည် ဤမျှအထိ အရေးကြီး အရေးပါမည်ဟု မထင်ခဲ့။ အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်ကြီး၏ ယခုအခါ အသက်ခုနှစ်နှစ်အရွယ်ခန့် ရှိနေပြီဖြစ်သော သားတော် မန္တရာဇာအား ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ဓားလွယ်ကိုင်ထားသည့် အထိန်းတော် အစောင့်အရှောက်တစ်ဦး ခြံရံလိုက်ပါနေသည်ကို တွေ့ထားသောကြောင့် ဟေမာသီရိ၏ သားကလေးအားလည်း ဤကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်လိုစိတ်ပေါ်လာကာ ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၃)

မြို့စောင့်တပ်မှူး သူရစက္ကက သတ္တိဗလကို သူ့အိမ်ရှိ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် ခေါ်တွေ့သည်။ လက်ပွန်းတတီး နေခဲ့ကြသည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သတ္တိဗလသည် အိမ်သွားတစ်ဦးသဖွယ် ဖြစ်နေလေပြီ။ တပ်မှူးက သူ့ကို ရေနှေးကြမ်းနှင့် ဧည့်ခံသည်။

“မောင်မင်းကို ခေါ်တွေ့ရတာ အကြောင်းရှိတယ် သတ္တိဗလ၊ အရေးလဲကြီးတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကတော့ မောင်မင်းရဲ့ တောင်းဆိုချက် ထစ်ခုက အစပြုခဲ့တာပဲ”

တပ်မှူး၏ စကားကြောင့် သတ္တိဗလသည် သူ့တောင်းဆိုချက်တစ်ခု ဆိုသည်ကို ပြန်လည်စဉ်းစား ကြည့်မိသည်။ သူသည် မည်သူထံတွင် မည်သည့်အရာကို တောင်းဆိုခဲ့ပါသနည်း။ ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍ မရခဲ့ပေ။

“မောင်မင်းက အတင့်ရဲပြီး ကိုယ်တော်လေး ဗန္ဓုရာဇာရဲ့ ကြင်ရာ တော်ထံမှာ သားတော်လေးအတွက် အထိန်းတော်တာဝန်ကို တောင်းဆိုခဲ့တဲ့ တောင်းဆိုချက်ပေါ့၊ အဲဒီ တောင်းဆိုချက်ကို ကိုယ်တော်လေး

“မင်းသားတွေကနေ မွေးတဲ့ မင်းဆီမင်းသွေး သားတော်၊ သမီးတော်တွေကို အထိန်းတော်အဖြစ် စောင့်ရှောက်ခွင့် ရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး သတ္တိဗလရဲ့၊ ရွှေနန်းရှင်များ ကိုယ်တိုင် သက်ဆိုင်ရာ မှူးကြီးမတ်ကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ရွေးချယ် ခန့်အပ်ရတာ၊ အရည်အချင်းမရှိတဲ့ လူတွေကို ဒီတာဝန်ပေးလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်အေးနိုင်မှာလဲ၊ အထိန်းတော်တွေ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ အရည်အချင်း တွေထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ အရည်အချင်းကြီး သုံးရပ်ရှိတယ်။ ပထမ တစ်ရပ်က စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့လူ ဖြစ်ဖို့ပဲ၊ ဒုတိယအချက်က သွက်လက် ဖျတ်လတ်ပြီး ထက်ထက်မြက်မြက် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တတ်ရမယ့် တတိယအချက်ကျတော့ သိုင်းပညာ ‘ထက်မြက်ထူးချွန်ဖို့ပဲ’”

တပ်မှူး သူရဲစက္ကသည် သတ္တိဗလကို ရှင်းပြနေရင်း အကဲလည်း ခတ်နေ၏။ သတ္တိဗလသည် တပ်မှူးပြောသော အရည်အချင်းများနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ချိန်ထိုးကြည့်ရာ ပထမအချက်နှင့် ဒုတိယအချက်၌ မျှော်လင့်ဖွယ်ရှိသော်လည်း တတိယအချက်၌မူ ဗလနတ္ထိဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ပျက်အားငယ်သွားလေသည်။ သတ္တိဗလ စိတ်ပျက်အားငယ် သွားပုံမှာ မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားလွန်းလှသောကြောင့် တပ်မှူး သူရဲစက္ကက အားပေးစကား ပြောကြားလိုက်၏။

“ဒီတော့ မောင်မင်းမှာ တတိယအချက်ဖြစ်တဲ့ သိုင်းပညာ ထက် မြတ်ထူးချွန်ရမယ်ဆိုတဲ့ အရည်အချင်းနဲ့လွတ်နေတယ်။ ပထမအချက် တတော့ ပြည့်စုံပါတယ်။ သခင်မလေး ဟေမာသီရိနဲ့ တစ်ရွာတည်း သားချင်း ဖြစ်တဲ့အပြင် ပန်းကုံးစွပ်စွဲမှာ ပန်းကုံးကိုင်ပြီး စွပ်ခဲ့ရသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရသူ ဖြစ်တယ်လို့ ရွှေနန်း ရှင်များနဲ့ မှူးကြီးမတ်ရာတွေက ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။ သွက်လတ်ဖျတ် လတ်ပြီး ထက်ထက်မြက်မြက် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တတ်တယ် ဆိုတာကို တော့ အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်ထော်ကြီးနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်က ထောက်ခံ ထားတယ်။ ကျန်တဲ့ မှူးကြီးမတ်ကြီးတွေကလဲ အလှဉ်းသင့်သလို အကဲခတ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မောင်မင်း သိပ်စိတ်ပျက်စရာ မလိုဘူး။ သိုင်းပညာကိုသာ တတ်အောင်သင်ပြီး ထူးချွန်ထက်မြက် အောင်လုပ်ပေတော့”

“သိုင်းပညာ ထူးချွန်ထက်မြက်လာရင်တော့ အဲဒီတာဝန်ကို ထမ်း ဆောင်နိုင်ပြီပေါ့နော်။ တပ်မှူး”

သတ္တိဗလသည် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်သန်းလာသော လေသံနှင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

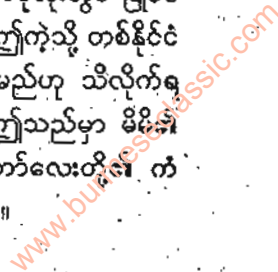
“ဒါပေါ့။ သိုင်းပညာ ထူးချွန်ထက်မြက်မှလည်း မင်းဆီမင်းသွေး ကလေးတွေကို ဘေးမသိ ရန်မခရလေအောင် အကာအကွယ်ပေးနိုင် မှာပေါ့။ အခု အိမ်ရှေ့စံကိုယ်ထော်ကြီးရဲ့ သားတော် ဓန္တရာဇာကို စောင့် ရှောက်နေတဲ့ ဂေါ်ဝိနုဆိုရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ မြို့စောင့်တပ်မှာ တပ်ခွဲမှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ လူပဲ။ သိုင်းပညာမှာ ပထမတန်းစား အဆင့်ရှိတယ်။ စားရေးဆိုရင် ဝက်အူလိမ်စား အဆင့်ရှိတယ်။ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်ထော်ကြီး ရဲ့ သမီးတော်ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ စိတ္တမာလာဆိုရင်လဲ အမျိုးသမီး ဆိုပြီး အထင်မသေးနဲ့ ဒုတိယတန်းစားသိုင်းသမားပဲ။ ဒီတော့ မောင် မင်းအနေနဲ့ သူတို့လိုဖြစ်ချင်စားဆိုရင် သူတို့လို ထူးချွန်အောင် ကြိုး စားရမှာပဲ”

“မှန်လှပါ။ ကြိုးစားချင်ပါတယ် ဘုရား။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မှူးကို သင်ပေးမယ့် ဆရာ ရှိပါ့မလားဘုရား”

တပ်မှူးသူရဲစက္ကက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

“မောင်မင်းရဲ့ ဆရာက မောင်မင်းရဲ့ ရှေ့မှာပဲ သတ္တိဗလရဲ့ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် မောင်မင်းကိုသင်ပေးမှာ။ မောင်မင်းကသာ အပင်ပန်းအ ဆင်းရဲခံပြီး ကြိုးစားဖို့လိုတယ်”

သတ္တိဗလသည် ကြက်သီးမွေးညင်းချား ထသွား၏။ တပ်မှူးသူရဲ စက္က၏ သိုင်းပညာစွမ်းရည်သည် နေပြည်တော်တစ်ခုလုံးတွင် ပြိုင်စံ ရှားသူဖြစ်ကြောင်း သူ ကြားဖူးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ တစ်နိုင်ငံ လုံးတွင် နံပါတ်တစ် အဆင့်ရှိသူ၏ တပည့်ဖြစ်ရမည်ဟု သိလိုက်ရ သောအခါ များစွာဝမ်းသာတုန်လှုပ်မိလေသည်။ ဤသည်မှာ မိမိ၏ ကံကောင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ဟေမာသီရိနှင့် သားတော်လေးတို့၏ ကံ ကောင်းခြင်းသည် မိမိထံ ကူးစက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

အောင်အေး (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

သူသည် ထိုင်ခုံမှထကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆင်းပြီး တပ်မှူးသူရစက္က
အား မုဆိုးခူးထောက် အနေအထားနှင့် အရိအသေပေးလိုက်၏။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် တပ်မှူးဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကို ကြိုက်
သလို ဆုံးမပါ။ ကျွန်တော်မျိုး နာခံပြီး ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

“ထတော့ သတ္တိဗလ၊ ထတော့၊ ဒါတွေဟာ မောင်မင်းရဲ့ နိုးသား
ဖြူစင်မှုကပေးတဲ့ အကျိုးဆက်တွေပဲ၊ မဟာရာဇာမင်းကြီးရော၊ အိမ်
ရွှေစံကိုယ်တော်ကြီးကပါ မောင်မင်းရဲ့ နိုးသားဖြူစင်မှုကို အသိအမှတ်
ပြုကြတယ်။ မိဖုရားကြီး အပါအဝင်ပါပဲ။ ဒီတော့ ဆက်ပြီးတော့လဲ
နိုးသားဖြူစင်စွာ အမှုတော်ထမ်းပေတော့ကွာ”

တပ်မှူးသူရစက္ကသည် သတ္တိဗလအား သင်ယူရမည့်အချိန်နှင့် လှေ
ကျွတ်ရမည့် အချိန်တို့ကို သတ်မှတ်ပေးလိုက်၏။ သိုင်းသမား တစ်ယောက်
လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းများကိုလည်း သွန်သင်ပေးလိုက်သည်။ စတင်
သင်ကြားမည့် နေ့ကိုလည်း မနက်ဖြန်ဟု သတ်မှတ်လိုက်လေသည်။

“မနက်ဖြန် စသင်မှာဆိုတော့ ဒီနေ့ မောင်မင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ်က
‘သစ်သားစား’ လုပ်ဖို့ပဲ၊ ဓားရောပညာက စသင်မှာဆိုတော့ သစ်သားစား
နှစ်လက်လုပ်ရမယ်၊ သစ်သားစားနှစ်လက်နဲ့ လှေကျင့်ရမယ်၊ တကယ့်
စားကို ကိုင်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ တကယ့် စားနဲ့ လှေကျင့်ရင် ထိမိခိုက်
မိမှာ စိုးရိမ်ရလို့ပဲ”

“မှန်လှပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး လုပ်လိုက်ပါ့မယ်ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုး
အတွက် တပ်က ထုတ်ပေးထားတဲ့ ဓားလွယ်နဲ့တိုင်းပြီး ပုံစံတူလုပ်
လိုက်ပါ့မယ် ဘုရား၊ ဘယ်လို သစ်အမျိုးအစားနဲ့ လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ
ဘုရား”

“နေဦး၊ မောင်မင်းကို တပ်က ထုတ်ပေးထားတဲ့ ဓားလွယ်ဆိုတာ
အခု လွယ်ထားတဲ့ ဓားလွယ်လား”

“မှန်လှပါ ဘုရား”

“အထဲက ဓားကို ထုတ်လိုက်ပါဦး၊ မောင်မင်းကိုင်တဲ့ဓားက မောင်
မင်းနဲ့ ကိုက်မကိုက် ကြည့်ရအောင်”

သတ္တိဗလက ထိုင်ရာမှထကာ ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။ သူရစက္ကလည်း အသေအချာ ကြည့်လို၍ ထိုင်ရမူ ထဲလိုက်၏။

“မောင်မင်းရဲ့ ဓားကို လက်က ကိုင်ထားရင်းနဲ့ လက်နဲ့ကိုဆန့်လိုက်၊
ပြီးတော့ ဓားဦးကို ပခုံးဘက်ကပ်လိုက်၊ လက်ချောင်းလေးတွေကို
ဖြေလျှော့ပြီး ဓားရိုးကို လက်မ၊ လက်ညှိုးကြားထဲ တင်ညှပ်ထားရင်
အဲဒီလို လုပ်လို့ရတယ်”

သတ္တိဗလသည် တပ်မှူးပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ကြည့်ရာ ဓားဦး
သည် ပခုံးစွန်းသို့မမီဘဲ လက်မောင်းအရင်း ပခုံးသားသို့သာ ထိနေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကြည့်-အဲဒီလို ဖြစ်နေတာဟာ ဒီဓား မောင်မင်းနဲ့ မကိုက်ဘူးဆို
တာ ပြနေတာပဲ၊ ဓားက တိုနေတယ်၊ ဓားဆိုတာ တိုရင်လဲမကောင်းဘူး၊
ရှည်ရင်လဲမကောင်းဘူး၊ မိမိရဲ့ အရပ်အမောင်းနဲ့ လိုက်လျောညီထွေတဲ့
ဓားဖြစ်ရမယ်၊ အဲသလိုဖြစ်ဖို့ဆိုရင် လက်ထဲမှာကိုင်ပြီး ဓားနှောင့်ကို
လက်မောင်းဘက် ကပ်လိုက်တာနဲ့ ဓားဦးဟာ ပခုံးစွန်းမှာ ထိနေရ
မယ်။ မောင်မင်းကို ဓားထုတ်ပေးတုန်းက ဘယ်သူ ထုတ်ပေးတာလဲ၊
မောင်မင်းကို အဲဒီလိုတိုင်းဖို့ သင်မပေးဘူးလား”

တပ်မှူးသူရစက္ကသည် ရှင်းမြဲရှင်းမှ ဓာတ်ဆက်တည်း ဓားထုတ်ပေး
သူ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို မေးလိုက်၏။

“မုန်လှပါ။ ကျွန်တော်မျိုး မမှတ်မိတော့ကြောင်းပါဘုရား”

သတ္တိဗလ သဘောပေါက်သည်။ တပ်သားသစ်ကို ဓား ထုတ်ပေး စဉ်က လိုအပ်သည့် သင်ကြားပြသမှု မပြုလုပ်ဘဲ ပြီးစလွယ် ထုတ်ပေး လိုက်သော တာဝန်ရှိသူအား တပ်မှူးမှ တစ်စုံတစ်ခုသော အပြစ်ပေး အရေးယူမှု ပြုလုပ်တော့မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မမှတ်မိတော့ကြောင်း ပြောကြားကာ ခေါင်းရှောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မောင်မင်း မပြောရင်လဲ ကျွန်ုပ်ရအောင် စုံစမ်းနိုင်တယ်၊ ဒီလို ပေါ့လျော့မှုမျိုးကို ရွှေမြို့တော်မြို့စောင့်တပ်မှာ ထိန်းသိမ်းထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရွှေမြို့တော်ရဲ့ မြို့စောင့်တပ်မှာ စည်းကမ်းအရ စနစ်အရ စံပြတပ် ဖြစ်ရမယ်”

သတ္တိဗလ မျက်လွှာချနေလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ သတ္တိဗလ၊ မောင်မင်းလုပ်ရမယ့် သစ်သားဓားရဲ့ အရှည် တို့ သဘောပေါက်သွားပြီလား”

“ပေါက်ပါပြီ တပ်မှူး၊ ဘာ အသားနဲ့ လုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိတော်မူပါဘုရား”

“သစ်မာသားဆိုရင် ဘာအသားနဲ့ လုပ်လုပ်ရတယ်၊ မန်ကျည်းသား အနှစ်ရရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့၊ သစ်သားအခြောက်ကို လုပ်ရမှာနော်၊ အစို့နဲ့တော့ သွားမလုပ်နဲ့၊ မခြောက်တခြောက်ဆိုရင်လဲ မကောင်းဘူး”

“မုန်ပါဘုရား”

“ဓားနှစ်လက်နဲ့ လေ့ကျင့်တဲ့ သဘောက ဘယ်ရောညာပါ အသုံးချ တတ်စေဖို့ပဲ၊ ဓားနှစ်လက် ကောင်းကောင်း ခုတ်တတ်ပြီဆိုတော့မှ ဓားတစ်လက်ကို ပြန်လေ့ကျင့်ရမယ်၊ ဓားသိုင်းတတ်သွားပြီဆိုရင် မောင်မင်းလက်သိုင်းပါ တတ်ပြီ၊ ဓားသိုင်းက ဓားရေးတွေကို လက်

ချည်း သက်သက်နဲ့ ပြန်ကစားရတာပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ‘ဓား ဖြုတ်ရင် လက်’ လို့ ရှေးလူကြီးတွေ ဆိုရိုးထားခဲ့တာပဲ၊ လက်သိုင်းပြီးရင် တုတ် သိုင်း သင်ရမယ်၊ တုတ်သိုင်းတတ်ရင် လှံရှည်တတ်တာပဲ၊ နောက် ဆုံးမှာ မောင်မင်းကို ‘ဗန်တိုလက်သိုင်း’ ပါ ထပ်သင်ပေးမယ်၊ အဲဒါပြီး ရင်တော့ မောင်မင်း အခြေခံသင်ရိုး ကုန်ပြီ”

သတ္တိဗလသည် သူ့ရင်ထဲမှ တဒိတ်ဒိတ်နလုံးခုန်သံကို ပြန်ကြား နေရသည်။ သူ ဝမ်းသာနေသည်။ စိတ်စောနေသည်။ သူနေထိုင်သည့် စစ်တန်းလျားသို့ အမြန်ပြန်သွားချင်လှပြီ၊ သူတို့ ခုတ်ထားသည့် ထင်း ခြောက်အပုံဆဲမှ မန်ကျည်းသားအနှစ်ရအောင်ရှာပြီး ဓားနှစ်လက်ပြီး အောင် လုပ်ရမည်။

တပ်မှူးသူရစက္ကသည်လည်း လူပါးပီပီ သတ္တိဗလ မရိုးမရွန့်င့် ပြန် ပြေးချင်နေပြီကို ရိပ်မိသောကြောင့် ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်၏။ သတ္တိဗလ လည်း ပြန်ခွင့်ရသည်နှင့် တချိုးတည်း ပြေးလေတော့၏။

သေချာသည်က မ၊ခင်၍ ၂၊ခင် နေခြင်းဖြစ်၏။ အမေကို ချစ်သော
ကြောင့် သားကိုချစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အမေကို စောင့်ရှောက်ခွင့် မရသော
အခါ သားကို စောင့်ရှောက်ရန် ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ့် မောင်အ
ကြောင်း ကိုယ်သိသောကြောင့် ပုလဲနန္ဒာ စိတ်ဆင်းရဲသည်။ မောင်တော်
စပ်ရသည်ကိုပင် စိတ်ပျက်မိသေးသည်။ ဒီကောင် ဖြစ်က ကြာလေ
နစ်လေ၊ နေမြင့်လေ အရှူးရင့်လေ။

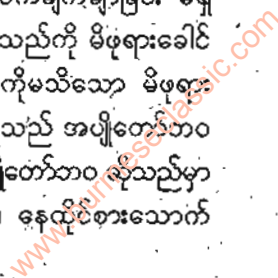
အခန်း (၄)

မြေးတော်ကလေး ဟတ္ထိရာဇာအား စောင့်ရှောက်ရန် သတ္တိဗလ
သိုင်းသင်မည်ဟူသော သတင်းသည် ရွှေနန်းတော်တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့
သွားခဲ့သည်။ ယုံကြည် စိတ်ချရသူများကိုသာ ပေးအပ်သည့် တာဝန်
မျိုးဖြစ်ပြီး အခွင့်အရေးများ ရတတ်သည့် နေရာမျိုး ဖြစ်သောကြောင့်
အောက်ခြေ မင်းမျူထမ်းများသည် သတ္တိဗလကို အားကျနေကြသည်။
သစ်အယ်ချောင်ရွာသားဖြစ်ရတာ တယ်ကံကောင်းပါလားဟုလည်း
ပြောသူများ ရှိ၏။ အချို့ကလည်း သိုင်းဆိုသည်မှာ သင်တိုင်းတတ်
မြောက်နိုင်သည် မဟုတ်သောကြောင့် ဤကိစ္စသည် ဆောက်ဖြစ်မှ
ကျောင်းဒကာဟု ပြောကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သတ္တိဗလဟူသော နာမည်သည် နန်းတွင်းသူ
နန်းတွင်းသားတို့၏ ပါးစပ်ဖျားသို့ ရောက်သွား၏။ အားလုံး၏ စိတ်ဝင်
စားခြင်းကိုလည်း ခံကြရ၏။ မမြင်ဖူးသူတို့က မြင်ဖူးအောင် ကြည့်
ထားချင်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် နန်းတွင်းသူ အပျိုတော်တို့သည်
ကံကံလှုပ်နေကြ၏။ သတ္တိဗလ၏ နာမည် ရေပန်းစားလာခြင်းအတွက်
ပုလဲနန္ဒာ စိတ်ညစ်သည်။ သည်ကောင် ဘာတွေကြံစည်နေပြန်ပြန်နည်း။

ပုလဲနန္ဒာသည် မောင်ဖြစ်သူနှင့် ဆက်နှယ်ပြီး ဟေမာသီရိအပေါ်
၌ပါ ခံစားချက် ဖြစ်လာသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် သတ္တိဗလ၏ စွဲလမ်းမှုကို
ဟေမာသီရိ မသိမဟုတ်။ ရွာမှာကတည်းက သိပြီးသား။ ဤစွဲလမ်း
မှုကို လျှော့ပါးသွားအောင်၊ အမြစ်ပြတ်သွားအောင် လုပ်ပေးရမည့်အစား
ရေလောင်းပေါင်းသင်သလို လုပ်နေသည်ဟု သူမ ယူဆမိသည်။ တကယ်
ဆိုလျှင် သတ္တိဗလ၏ အထိန်းတော်လုပ်ချင်သော ဆန္ဒကို တား မြစ်ပိတ်
ပင် ကန့်ကွက်သင့်သည်။ သံယောဇဉ်ကို ဆက်လက် မပွေးမြူသင့်။
ခုတော့ ဟေမာသီရိသည် သူမအပေါ် မေတ္တာချစ်သဒ္ဓါပွားနေမှုများ
အပေါ် သာယာနေသည်။

ဤအတွေး၊ ဤခံစားချက်များကြောင့် ပုလဲနန္ဒာ၏ စိတ်အစဉ်သည်
ကြည်လင်ခြင်းကို မရနိုင်ခဲ့ပေ။ စိတ်မကြည်လင်ခြင်းသည် ရုပ်အသွင်
ကိုပါ ရိုက်ခက်လေရာ ပုလဲနန္ဒာသည် သွက်လက်ချက်ချာခြင်း မရှိ
တော့ပေ။ ပုလဲနန္ဒာ ထိုင်းထိုင်းမိုင်းမိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို မိဖုရားခေါင်
ကြီးကလည်း သတိပြုမိသည်။ အကြောင်းရင်းကိုမသိသော မိဖုရား
ခေါင်ကြီးက ပုလဲနန္ဒာ ထိုင်းမိုင်းလေးလံနေခြင်းသည် အပျိုတော်ဘဝ
ကိုငြီးငွေ့လာသောကြောင့်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ အပျိုတော်ဘဝ ဆိုသည်မှာ
လည်း တွေးကြည့်လျှင် ငြီးငွေ့ဖွယ် ဖြစ်သည်။ နေထိုင်စားသောက်

မှုနှင့်ပတ်သက်၍ မပူပင်ရသော်လည်း လွတ်လပ်မှု ဆိတ်သုဉ်းနေရသော ဘဝဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အလိုက်သိတတ်သော မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် သူ့အပါးတွင် ခံစားလျက်ရှိသော အပျိုတော်များကို အပြောင်းအလဲများနှင့် ထိတွေ့ခံစားစိမ့်သောငှာ ဟိုလွတ်ဒီလွတ် ဟိုခိုင်းဒီခိုင်း လုပ်ပေးတတ်၏။ ငြီးငွေ့မှုကို ခံစားနေရသူတစ်ဦးသည် အလုပ်လုပ်ရာ၌လည်း မတွင်ကျယ်သည့်ပြင် သူ့ကိုယ်တိုင်၏ ကျန်းမာရေးကိုပါ ထိခိုက်စေနိုင်သည်ဟု သူမ နားလည်ထားသည်။ ငြီးငွေ့နေသူတစ်ဦး၏ ဟန်အမူအရာနှင့် ပြောစကားတို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သွက်လက်တက်ကြွသူများပါ သွက်လက်တက်ကြွမှုများ လျော့ကျသွားတတ်သည်ကို သူမ တွေ့ဖူးကြုံဖူး၏။

မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ပုလဲနန္ဒာ၏ ငြီးငွေ့မှုကို မည်သို့ဖြေဖျောက်ပေးရပါမည်နည်းဟု ကြံဆနေခဲ့သည်။ ဤကလေးမနှင့် ပတ်သက်လျှင် မိမိတော်ဝန်ယူဖို့လိုသည်။ တာဝန်ယူရန်လည်း မဟာရာဇာမင်းကြီးနှင့်တကွ သားတော်များ၏ရှေ့တွင် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ပြောခဲ့သည့် စကားထဲတွင် ပုလဲနန္ဒာကို အိမ်ထောင်ချပေးမည်ဟူသော အချက်လည်းပါသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ထိုအချက်ကို သူမ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့ပေ။

ပုလဲနန္ဒာ၌ အိမ်ထောင်ကျမည် ကံအကျိုးပေးချိန် မရောက်သေး၍ လားမသိ။ မိမိမည်မျှပင် ကြိုးစား၍ ရှာဖွေပါသော်လည်း ပုလဲနန္ဒာ အတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကို မတွေ့နိုင်သေး။

နောက်ဆုံး၌ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် မိမိလည်း အပန်းပြေ၊ ပုလဲနန္ဒာလည်း ငြီးငွေ့မှုပြေပျောက်စိမ့်သောငှာ ဥယျာဉ်တော်သို့ထွက်၍ အနားယူရန် စီစဉ်လိုက်တော့သည်။

“ပုလဲနန္ဒာ”

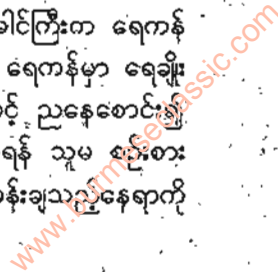
“ဘုရား”

“ဒီနေ့ တို့တစ်တွေ ဥယျာဉ်တော်ကိုထွက်ပြီး အနားယူကြရအောင်၊ ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ တစ်နေကုန် အပန်းဖြေပြီး ညနေစောင်းမှ ပြန်လာကြမယ်။ မင်းက တာဝန်ကျ အဆောင်များကို သွားပြော၊ လိုအပ်တာတွေ အားလုံး ပြင်ဆင်လိုက်လို့”

မိဖုရားခေါင်ကြီး အပြင်ထွက်ပြီဆိုလျှင် ပြင်ဆင်ပေးရတာတွေ အလွန်များသည်။ တာဝန်ကျ အဆောင်များနှင့်တကွသော တပည့်လက်သားများ အပြေးအလွှား စီစဉ်ရတော့သည်။ လုံခြုံရေးအတွက် မြို့စောင့်တပ်မှ ကိုယ်ရံစောင့်တပ်စိတ် တစ်စိတ် သွားခေါ်ရခြင်း၊ ဝေါယာဉ်ပြင်ပေးရခြင်း၊ ဝေါထမ်းသမားတို့ စီစဉ်ရခြင်း၊ အစားအသောက် အသုံးအဆောင်တို့ တင်ဆောင်သွားရန် ဝန်တင်မြင်းနှင့် မြင်းထိန်းတို့ စီစဉ်ရခြင်း စသဖြင့် အလုပ်တွေရှုပ်ကုန်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အလျင်အမြန် ပြင်ဆင်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်တစ်မောင်းခန့် မကြာမီမှာပင် ထွက်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားရာလမ်းတွင် မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ဝေါယာဉ်ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ လမ်းဘေးဝဲယာသို့ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုခဲ့၏။ မထွက်ဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲမှုများကို မတွေ့ရပေ။

ဥယျာဉ်တော်သို့ ရောက်သောအခါ မိဖုရားခေါင်ကြီးက ရေကန်နံဘေးတွင် စခန်းချကြရန် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ရေကန်မှာ ရေချိုးထားနိုင်ရန် တူးဖော်ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် ညနေစောင်း၍ နန်းတော်ဆောင်သို့ မပြန်မီ ရေချိုးရေကစားကြရန် သူမ စဉ်းစားထားသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် ရံရွှေတော်များ စခန်းချသည့်နေရာကို

ပိုင်းပတ်၍ ကိုယ်ရဲတော်တပ်စိတ်က လုံခြုံရေးတာဝန် ယူထားလိုက်သည်။ သူတို့သည် မြင်သာသောနေရာမှ ကင်းစောင့်ခွင့်မရကြပေ။ သူတို့သည် အထေးမှလာသော ရန်သူများအတွက် အဟန့်အတား လုပ်ပေးရန် ကင်းရှည်ထုတ်ထားသည့် တာဝန်မျိုးကို ထမ်းဆောင်ရသည်။ မိဖုရား ခေါင်ကြီး၏ အနီးကပ် လုံခြုံရေးမှာ သိုင်းပညာ ကျွမ်းကျင်သော အမျိုးသမီးကိုယ်၊ တော်နစ်ဦး ရှိနေပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မြို့စောင့်-တပ်မှူးသူရစက္က၏ လက်ထွက်များဖြစ်ကြပြီး အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် အခြားသူသာ အပျိုတော်များနည်းတူ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော်လည်း လက်နက်ပုန်းများပါ၏။ မည်သည့်ကိစ္စနှင့်မှ မိဖုရားခေါင်ကြီးအပါးမှ ဒွာမသွားကြပေ။

“ပုလဲနန္ဒာ”

“မှန်လှပါ ဘုရား”

“ဥယျာဉ်တော်ထဲ ရောက်လာတော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါး မသွားဘူးလားကွဲ့”

“မှန်လှပါ။ အတော်ကို ပေါ့ပါးသွားပါတယ် ဘုရား။ ရေကန်တော်ကြီးကလဲ စိမ်းကြည်နေတာမို့ ချက်ချင်းတောင် ရေထဲဆင်းစိမ်းချင်စိတ် ပေါက်သွားပါတယ် ဘုရား”

ပုလဲနန္ဒာ၏ မျက်နှာတွင် ကြည်လင်မှုအရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းနေသည်ကို မိဖုရားခေါင်ကြီး တွေ့ရှိရသည်။

“ခရီးရောက်မဆိုက် ရေထဲဆင်းစိမ်းလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ပုလဲနန္ဒာရဲ့၊ ချွေးငုပ်ပြီး ကျန်းမာရေးထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ စားသောက်၊ အနားယူပြီး ပြန်ခါနီးမှ ရေချိုး ရေကစားကြတာပေါ့”

“မှန်လှပါ။ သင့်မြတ်ကြောင်းပါဘုရား”

“အေး၊ အဲဒီတော့ အခုဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး နားခွင့်ရတုန်း ပုလဲနန္ဒာကို မယ်တော် မေးကြည့်ချင်တာလေး ရှိတယ်ကွဲ့”

ပုလဲနန္ဒာ စိတ်ကြည်လင်ခိုက် တီးခေါက်သင့်တာများကို တီးခေါက်ထားသင့်သည်ဟု မိဖုရားခေါင်ကြီး သဘောရသည်။

“မှန်လှပါ၊ မေးတော်မူပါ ဘုရား”

“ပုလဲနန္ဒာမှာ အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူများ ရှိနေပြီလားကွဲ့”

ပုလဲနန္ဒာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရှက်သွေးဖြာသွားသည်ကို မိဖုရားခေါင်ကြီး မြင်လိုက်ရသည်။

“မရှိသေးပါဘူး ဘုရား”

“ပုလဲနန္ဒာ မယ်တော်ဆီရောက်ခါစမှာလဲ ဒီမေးခွန်း မေးဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကလဲ မရှိသေးဘူးဆိုတာ သိရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုလဲနန္ဒာ နန်းတော်ထဲကိုရောက်တာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီဆိုတော့ အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်နေပြီးလားလို့ပါ”

“မဖြစ်ပါဘူး ဘုရား”

ပုလဲနန္ဒာသည် မျက်နှာကိုအောက်ငဲ့၍ ပြန်ဖြေသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မယ်တော်အနားမှာ ကပ်နေရပြီး ဘယ်ကိုမှ လက်လွတ်စပယ် ထွက်ခွင့်မရသူတစ်ဦးအဖို့ မည်သို့မည်ပုံ ရည်းစားသနာ ရနိုင်ပါမည်နည်းဟု ပြန်ပြောလိုက်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်နေသည်။

“မယ်တော်စိတ်ထဲမှာရှိတာ တစ်ခုပြောမယ်နော်၊ ပုလဲနန္ဒာရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမအောက်မေ့နဲ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အချိန်အခါကို သိတတ်ရတယ်ကွဲ့၊ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ ပုလဲနန္ဒာရဲ့ အသက်အရွယ်အရ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီလို့ မယ်တော် ထင်နေတယ်”

ပုလဲနန္ဒာ ငြိမ်နေသည်။

“ဒါကြောင့် ပုလဲနန္ဒာအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကို မယ်တော် ရှာပေးချင်တယ်။ အဲဒါ ပုလဲနန္ဒာ သဘောတူနိုင်မလား။”

စင်စစ် မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ပုလဲနန္ဒာ မိမိအနီးရောက်စဉ်ကပင် သူမအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကို ကြိတ်ရှာနေခဲ့သည် ဖြစ်၏။ တွေ့လျှင် နီးစပ်အောင် ဖန်တီးပေးမည်ဟုလည်း စဉ်းစားထား၏။ ရှာမတွေ့သောအခါ ဤသို့ရှာမတွေ့ခြင်းသည် ပုလဲနန္ဒာ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ပုလဲနန္ဒာ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ကြောင့်များလားဟု သံသယရှိသောကြောင့် တီးခေါက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကာယကံရှင်က တစ်သက်တာ အိမ်ထောင်မပြုပါဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားလျှင် အုပ်ထိန်းသူများက မည်မျှပင် ရှာဖွေပေးချင်သော်လည်း ရှာမရဖွေမရ ဖြစ်တတ်သည်ဟု မိဖုရားကြီး ကြားဖူး၏။

“ပြောပါ ပုလဲနန္ဒာ၊ မယ်တော်ကို အားမနာပါနဲ့၊ ပုလဲနန္ဒာမှာ အမေမှ မရှိတော့တာ၊ ပုလဲနန္ဒာမှာက အဖေနဲ့ မောင်ပဲရှိတော့ တိုင်ပင်ရမယ့်လူ မရှိဘူးလေ။ ဒီတော့ မယ်တော်ကို အမေလို၊ အဘွားလို သဘောထား၊ ပြောစရာရှိတာကိုပြော”

“ပုလဲနန္ဒာ အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားချင်သေးပါဘူး မယ်တော်”

ပုလဲနန္ဒာ တိုးတိုးကလေး ပြန်ဖြေသည်။ ဤအဖြေသည် အဖြေမှန်မဟုတ်ဟု သူမဘာသာ သိနေသည်။ တကယ်တော့ သူမတွင် အိမ်ထောင်ရေး စိတ်ကူးယဉ်မှု ရှိသည်။ ဟေမာသီရိကဲ့သို့ သာယာသော အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ခံယူချင်သည်။ သူမသည် ရုပ်ရည်ရူပကာယ ချောမောလှပသူဟု အများက အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံထားရသော်လည်း ယခုအချိန်ထိ ချစ်သူကြိုက်သူ မပေါ်သေး။ မည်သည့်အရာက ဟန့်တားသည် မသိ။ သူမကို ချစ်ပါသည်။ ကြိုက်ပါသည်ဟု လာရောက်ပြောဆိုသူ တစ်ဦးတစ်လေကိုမျှ မကြုံဖူးသေးပေ။ ရွာမှာ နေစဉ်က

လည်း ဤအတိုင်းဖြစ်သကဲ့သို့ နန်းတော်ထဲရောက်လာသောအခါ၌ လည်း ထူးခြားနား ဖြစ်ခဲ့သည်။

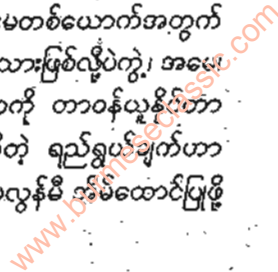
သူမ၏အဖြေသည် သူမ၏အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် သိစိတ်ကပြေပေးသော အဖြေသာ ဖြစ်ပေသည်။ မသိစိတ်ကမူ ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားသားတစ်ဦးထံမှ ချစ်ခွင့်ပန်သော စကားကို မျှော်လင့်တောင့်တနေဟန်ရှိ၏။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ပထမဦးဆုံး ချစ်ခွင့်ပန်လာသူရှိလျှင် ငြင်းဆန်မည့် အခြေအနေပင်မရှိပေ။

သို့သော် မသိစိတ်ဆိုသည်မှာ သိစိတ်၏ ဖုံးကွယ်ထားခြင်းကို ခံရစမြဲဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏အဖြေသည် တကယ်စိတ်ရင်းနှင့်ပြေခြင်း ဟုတ်ပါမည်လားဟု ပုလဲနန္ဒာသည် သူမဘာသာ စဉ်းစားနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ပုလဲနန္ဒာ၊ စဉ်းစားရမယ်နော်”

မိဖုရားခေါင်ကြီးက တိုက်တွန်းစကားနှင့် အစချီသည်။ သူမသည် ပုလဲနန္ဒာ၏ အပျိုဘဝကို စိုးထိတ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ပုလဲနန္ဒာ၏ အလှ၊ ပုလဲနန္ဒာ၏ ဗာယာ၊ ပုလဲနန္ဒာ၏ အရည်အချင်းတို့သည် အာဏာအဝန်းအဝိုင်းထဲ ရောက်လာခဲ့လျှင် ထိန်းကျောင်းရ ခက်လိမ့်မည်ဟု ခံယူထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပုလဲနန္ဒာကို အိမ်ထောင်ချဖေးမှ ဖြစ်မည်။ အိမ်ထောင်ချဖေးလျှင်လည်း ရွှေမြို့တော်၏ အာဏာပိုင် အဝန်းအဝိုင်းမှ မဟုတ်သူတစ်ဦးနှင့် ချွေးမှဖြစ်မည်ဟု သူမစိတ်ကူးထားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ စဉ်းစားသင့်သလဲ ဆိုတော့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် တစ်ဘဝတာ အာမခံချက် ပေးမယ့်လူဟာ လင်သားဖြစ်လို့ပဲကွဲ့၊ အဖေ၊ အဖေ၊ မိဘ၊ မောင်ဘွားဆိုတာ တစ်ဘဝတာကို တာဝန်ယူနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ထားကိုထားရမယ် ပုလဲနန္ဒာ၊ ဒါအပြင် အချိန်မလွန်မီ အိမ်ထောင်ပြုဖို့

လိုတယ်ဆိုတာကိုလဲ သိထားရမယ်ကွဲ့”

ပုလဲနန္ဒာ ပြန်မပြောပါ။ ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်နေလိုက်သည်။ မယ်တော်ကြီးသည် ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြောနေပါသနည်း။ ဤအချက်ကို သိဖို့ဆိုလျှင် ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေမှ ဖြစ်ပေမည်။

“မိုးလွန်မှ ထွန်ချဆိုတာကို အရွယ်လွန်သွားမှ အိမ်ထောင်ဖက်ရှာနေရင် သိပ်အဆင်မပြေတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ပုလဲနန္ဒာအနေနဲ့ အခုလို အရွယ်လဲရုံ၊ အဆင်းလဲရုံနေတဲ့အချိန်မှာ စဉ်းစားပါလို့ မယ်တော်တို့ကတွန်းချင်တယ်။ ပြီးတော့ ပုလဲနန္ဒာရဲ့သဘောကို မေးချင်တာက တတယ်လို့များ မယ်တော်က ရှာပေးမယ်ဆိုရင်ကောကွယ်”

ပုလဲနန္ဒာ ပြုံးမိသည်။ မယ်တော်က ရှာပေးမည်ဆိုလျှင် ပုလဲနန္ဒာ အရည်အချင်းမရှိသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့ဟု ပြန်လည်လျှောက်တင်ချင်စိတ်ပေါ်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤသို့ လျှောက်တင်လိုက်လျှင် မယ်တော်ကြီးအား မလေးစားရာကျမည်စိုးသောကြောင့် အသာကလေး ငြိမ်နေလိုက်၏။ ပြုံးရုံသာပြီး ငြိမ်နေသော ပုလဲနန္ဒာကို မယ်တော်ကြီးသည် အတန်ကြာစောင့်ကြည့်ပြီးမှ ဆက်လက်မေးခွန်းထုတ်၏။

“ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းတဲ့၊ ဒီလိုဆိုတော့ မယ်တော်ကြီး ရှာပေးမယ်ဆိုရင် မငြင်းဘူးလို့ဆိုလိုတာပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား ပုလဲနန္ဒာ”

သည်တစ်ခါတော့ ပုလဲနန္ဒာ ငြိမ်မနေတော့ပါ။ အချက်ကျကျပင် ပြန်လည်လျှောက်တင်လိုက်ပါတော့သည်။

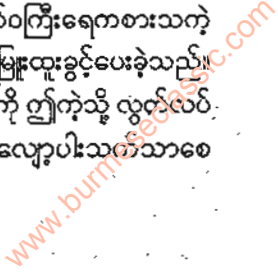
“မှန်လှပါ။ ဘုန်းတော်ကြောင့် မယ်တော်ရွေးချယ်ပေးတဲ့လူဆိုရင် ပုလဲနန္ဒာနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးလူဖြစ်မယ်လို့ ခံယူပါတယ် ဘုရား၊ ပုလဲနန္ဒာရဲ့ဘဝကို မယ်တော်ဆီမှာ အပ်ပါတယ်ဘုရား”

မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် သူမ၏ ဆန္ဒပြည့်ဝသွားသောကြောင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်သွားသည်။ ဘာပဲပြောပြော ပုလဲနန္ဒာကို ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ဖြစ်သွားပြီ။ မိမိလက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်သွားပေပြီ။ မိမိက ကြိုးစားပမ်းစားနှင့် မြန်မြန်ရှာပေးလိုက်ရန်သာ လိုတော့၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ ပုလဲနန္ဒာ၊ အဲဒီလို လိမ္မာမှပေါ့။ မယ်တော်ချစ်မြတ်နိုးလို့ အနားမှာခေါ်ထားခဲ့တာပဲ။ ပုလဲနန္ဒာ ဒုက္ခရောက်အောင် မယ်တော်ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ။ ပုလဲနန္ဒာကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းမယ့်လူမျိုးကိုပဲ မယ်တော် ရှာပေးမှာပါ”

ပုလဲနန္ဒာနှင့် အောင်မြင်စွာ ညှိနှိုင်းလိုက်နိုင်သော မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ဥယျာဉ်တော်ထဲတွင် လှည့်လည်ကာ ဥယျာဉ်မျှတို့ စိုက်ပျိုးထားသော ပန်းမန်အလှတို့အား ခံစား၏။ ထို့နောက် နန်းတော်မှ သယ်လာသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို ရံရွှေတော်အားလုံးနှင့် ပိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြ၏။ ထို့နောက် ရံရွှေတော်များကို ကခိုင်းခြင်း၊ ကစားခိုင်းခြင်းတို့ ကြည့်ရှုအပန်းဖြေတော်မူ၏။ နေအတော်စောင်းသွားသော အခါ ရံရွှေတော်အားလုံးနှင့်အတူ ရေကန်ထဲသို့ဆင်း၍ ရေချိုး၊ ရေကစား၏။ မိန်းမတို့သည် ရေချိုး၊ ရေကစားချိန်တွင် အဆင်းရူပါ ပို၍ လှပတတ်ပေရာ ထိုအခိုက်အတန့်၌ မိမိ၏ရံရွှေတော်များသည် နတ်မိမယ်ကလေးများသဖွယ် ဖြစ်နေသည်ဟု မိဖုရားကြီး မှတ်ချက်ချမိသည်။ ထိုအထဲတွင် အပေါ်လွင်ဆုံးက ပုလဲနန္ဒာဖြစ်နေသည်ကိုလည်း သူမ သတိထားမိသည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ဝကြီးရေကစားသကဲ့သို့ ရံရွှေတော်များကိုလည်း စိတ်ကြိုက်ပျော်ပါးမြူးထူးခွင့်ပေးခဲ့သည်။ နန်းတော်ထဲမှာချည်း နေကြရ၍ ငြီးငွေ့နေမှုများကို ဤကဲ့သို့ လွတ်လပ်မြူးထူးခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းက စိတ်ဖိစီးမှုများကို လျော့ပါးသက်သာစေမည်ဟု သူမ ယုံကြည်သည်။

ရေကစားခြင်းပြီးစီး၍ ဖြီးလိမ်းဝတ်စားဆင်ယင်နေစဉ်တွင် ရံရွေ
တော်တစ်ဦးက မိဖုရားခေါင်ကြီးအား လာရောက်လျှောက်တင်၏။

“ရွှေနန်းတော်မှ အထောက်တော်ရောက်လာကြောင်းပါဘုရား”

“ငါ အဝတ်အစားလဲနေတယ်၊ ခဏစောင့်လို့ ပြောလိုက်”

“အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောပါတယ်ဘုရား”

“အရေးကြီးရင် နှင်ပဲ အရင်ကြားနာလိုက်၊ ပြီးရင် ငါ့ကိုလာလျှောက်”

မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ယာယီတံနန်းအတွင်း အဝတ်အစားလဲနေ
ခြင်း ဖြစ်၏။ ရေချိုးပြီးတိုင်း နံ့သာလိမ်းကျံခြင်း၊ အဝတ်အစားသစ်လဲ
ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ရမှ သူမ စိတ်လက်ကြည်သာသည်။

သတင်းနာကြားသော ရံရွေတော်သည် မိဖုရားကြီးထံပါးသို့ ကသုတ်
ကရက် ပြန်ရောက်လာ၏။

“မှန်လှပါဘုရား၊ မဟာရာဇာမင်းကြီးရဲ့ အမှာစကား ဖြစ်ပါတယ်
ဘုရား၊ ပံသုရာဇာမင်းသား ဆိုက်ရောက်လာပြီး အရေးပေါ် စည်းဝေး
တိုင်ပင်စရာရှိပါ၍ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါတဲ့ဘုရား”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ အမြန်ဆုံး ပြန်ကြရအောင်ဟေ့”

မိဖုရားကြီး၏ အဝတ်အစားဟောင်းများကို ခေါက်သိမ်းနေသော
ပုလဲနန္ဒာ၏ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ပံသုရာဇာသည် သူမ၏
မာယာအကကို စိတ်ပါလက်ပါ အားပေးခဲ့သော မင်းသားတစ်ပါး
ဖြစ်၏။ ဟေမာသီရိတို့ မင်္ဂလာပွဲ ပြီးကတည်းက သူနယ်သူ ပြန်သွား
သည် ဖြစ်သောကြောင့် မတွေ့ရတော့။ ယခု ပြန်ရောက်လာပြီဆို၏။
တွေ့ကြရဦးမည်ထင်သည်။ စူးစူးရဲရဲ သူ့မျက်လုံးများကို ပြန်လည်မြင်
တွေ့ရဦးမည်ထင်၏။

အခန်း(၅)

လျှို့ဝှက်ခန်းဆောင်တွင် ဆွေးနွေးကြခြင်းဖြစ်ရာ မဟာရာဇာမင်း
ကြီး၊ မိဖုရားကြီး၊ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး၊ သက္ကရာဇာ၊ ရတနာပန်း
ခင်းနယ်ကို စားတော်မူသော နယ်စားကြီးပံသုရာဇာနှင့် ဥပဒေပြုအမတ်
ကြီးဗန္ဓုရာဇာတို့သာ ပါဝင်ကြသည်။

ပံသုရာဇာသည် ခရီးပြင်းချီတက်လာခဲ့ပြီး ကိုယ်လက်သုတ်သင်
ခြင်းပင် မပြုရသေးသောကြောင့် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်သော အဝတ်
အစား၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော အသွင်နှင့် ရှိနေသည်။ မျက်လုံးတို့
သည် ရီရီဝေဝေရှိကာ သောကကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရဟန် ရှိသည်။

ဆွေးနွေးပွဲကို မဟာရာဇာမင်းကြီးက စလိုက်သည်။

“အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်း တိုင်းပြည်မှာ စစ်မက်ထူပြောလိမ့်မယ်
လို့ အဟောရှိခဲ့တာ၊ အခုစပြီလို့ ပြောရတော့မှာပေါ့ကွယ်၊ သားတော်
ပံသုရာဇာ ကြံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို အခု ‘တော်ဝင်မိသားစု
ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲ’ မှာ အပြည့်အစုံ လျှောက်တင်ပေတော့၊ အကြမ်း
အားဖြင့် ဖခမည်းတော် သိပြီးဖြစ်ပေမဲ့ အစုံအလင် ကြားနာချင်သေး

တယ်ကွဲ့၊ လျှောက်တင်စမ်း သားတော် ပံသုရာဇာ”

မင်းကြီး၏စကားကို ကြားရသောအခါ သားတော် ပံသုရာဇာ အုပ်ချုပ်သည့် ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေတွင် စစ်မက်ဖြစ်ပွားပြီဟု မိဖုရားကြီး သိရှိလိုက်ရသည်။ မည်သူတွေ အသေအပျောက်ရှိပါလိမ့်၊ မိဖုရားကြီးသည် ခုန်လာသော ရင်အစုံကို လက်နှင့်အသာအသာ ဖိထားလိုက်ရသည်။

ပံသုရာဇာသည် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားရာမှ သက်ပြင်းချကာ အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို လျှောက်တင်ရန် နိဒါန်းပို့လိုက်သည်။

“ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သားတော်လုံးဝ မျှော်လင့်မထားပါဘူး၊ သားတော်တို့ရဲ့ တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်မှုအပေါ်မှာ မကျေနပ်တဲ့ လူတွေ မရှိသလောက်ရှားပါတယ်၊ အခု သားတော်တို့ကို လာရောက်တိုက်ခိုက်တာက တိုင်းတစ်ပါးက နိုင်ငံခြားသားတပ်တွေ ဖြစ်နေတာကိုပါ တွေ့ရပါတယ်၊ ကိုယ့်ပြည်တွင်းက သစ္စာဖောက် လောက်ကောင်တွေက လမ်းပြအဖြစ် ပါဝင်မှာပေါ့လေ”

“တိုင်းတစ်ပါးက နိုင်ငံခြားသားတပ်တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို နောင်တော်က ဘယ်လိုလုပ် သိခဲ့တာလဲ”

“သူတို့နဲ့က နောင်တော်ကိုယ်တိုင် တိုက်ခဲ့တာလေ၊ ရန်သူတွေဟာ ခေါင်းစွပ်တွေ စွပ်ထားကြပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ ဓားရေးကိုတော့ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ကြဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ဓားရေးက နောင်တော်တို့ မဟာသူရိယတိုင်းနိုင်ငံကြီးက ဓားရေးမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ပြီးတော့ နောက်ပိုင်းမှာ နောင်တော်တို့ ပြန်တိုက်တော့ သူတို့ရဲ့ အလောင်းတွေ ရလိုက်သေးတာကို”

ဗန္ဓုရာဇာ၏အမေးကို ပံသုရာဇာက ပြန်ဖြေသည်။ ဤတွင် နောင်တော်ကြီး သက္ကရာဇာကလည်း ဝင်ရောက်မေးမြန်းပြန်သည်။

“မဟာရာဇာမင်းဆက်ရဲ့ တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်မှုအပေါ်မှာ မကျေနပ်တဲ့လူတွေ မရှိသလောက်ရှားပါတယ်ဆိုတဲ့ ညီတော်ရဲ့ သုံးသပ်ချက်က ဘယ်လိုအချက်အလက်နဲ့ သုံးသပ်လိုက်တာလဲ၊ အထောက်တော်တွေရဲ့ သတင်းစကားတွေပေါ်ကနေ သုံးသပ်တာလား၊ ကိုယ်တိုင်ရော စုံစမ်းထောက်လှမ်း၊ စနည်းနာတာတွေ လုပ်သေးသလား”

“ဒါကတော့... ”

ပံသုရာဇာသည် နှုတ်ဆွဲအသွား၏။ သေချာသည်မှာ သူသည် ကိုယ်တိုင်ထွက်၍ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း ပြုပုံမရပေး ဤအနေအထားကို ခိုင်မိသော မဟာရာဇာမင်းကြီးက ဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။

“အဲဒီ သုံးသပ်ချက်ကိစ္စတွေကို နောက်မှ ဆွေးနွေးကြရအောင်၊ အခုတိုက်ပွဲအခြေအနေကို ဖခမည်းတော် သိချင်တယ်။ အားလုံးလဲ သိဖို့လိုတယ်။ ဒါကြောင့် သားတော်ရဲ့ နယ်စားမင်းစံအိမ်တော် အတိုက်ခံရတဲ့ အခြေအနေကိုသာ အရင်လျှောက်စမ်းဟေ့”

“မှန်လှပါဘုရား”

ရတနာပန်းခင်း နယ်စားမင်းဖြစ်သည့် ပံသုရာဇာသည် သူ၏ စံအိမ်တော် အတိုက်ခံရသည့်အခြေအနေကို အသေးစိတ် ပြန်လည် တင်ပြရှာသည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်က ဖြစ်၏။ ရန်သူတို့သည် သူ၏ စံအိမ်တော်ကို တစ်ညလုံးချဉ်းကပ်ပြီး ဝိုင်းထားပုံရသည်။ နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်သည်နှင့် ဝင်ရောက်စီးနင်းကြလေသည်။ အလစ်အဇက် အတိုက်ခံရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ပံသုရာဇာ၏ ကင်းတပ်ပွဲသည် အတော်အလေး

အထိနာခဲ့၏။ ရန်သူတို့သည် စံအိမ်တော်တွင် လုံခြုံရေးတာဝန်ကျ နေသည့် ကင်းတပ်ဖွဲ့ကို ရှေးဦးစွာ မြားတို့နှင့် ပစ်ခတ်၏။ ထို့နောက် စားလွှတ်ကိုင်ထားသော တပ်ဖွဲ့များက ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်၏။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် နယ်စားမင်းပံ့သုရာဇာ၏ စံအိမ်တော်စောင့် ကင်းတပ်ဖွဲ့သည် အရည်အချင်း မညံ့ပါ။ ကင်းတပ်ဖွဲ့၏ တပ်ဖွဲ့များ ဆို လျှင် ရွှေမြို့စော် မြို့စောင့်တပ်များ သူရစက္က၏ လက်ထွက်ဖြစ်သည်။ စီမံကွပ်ကဲမှု ကောင်းသည်။ နေရာချထားမှု တော်သည်။ ပံ့သုရာဇာ၏ စံအိမ်တော်ဝင်းခြံကို ဝိုင်းပတ်၍ နေရာချထားသော ကင်းတပ်ဖွဲ့၏ စာင်းပုန်းများကြောင့် ရန်သူတို့ ရုတ်တရက် ထိုးဖောက်မရ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အကယ်၍ ကင်းနေရာချထားမှုများသာ မမှန်ခဲ့ပါလျှင် တစ်ခဏ အတွင်း စံအိမ်တော်တစ်ခုလုံး ရန်သူ့လက်တွင်း ကျရောက်သွားနိုင်၏။ သို့ဆိုပါလျှင် နယ်စားမင်း ပံ့သုရာဇာကိုယ်တိုင် အသက်ဈေးကို စိုးရိမ် ရနိုင်၏။

ရန်သူတို့ ဝင်ရောက်စီးနင်းမှုကို စနစ်တကျ ခုခံလိုက်နိုင်သော ကြောင့် ပံ့သုရာဇာသည် ဇနီးနှင့် သမီးတို့ ဆွဲပြီး စံအိမ်တော်အတွင်းမှ ထွက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ခြံဝင်းမှထွက် နိုင်အောင် စီစဉ်ထားသည့် အရေးပေါ် ထွက်ပေါက်မှတစ်ဆင့် ခြံဝင်း အပြင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

သို့သော် ခြံဝင်းအပြင်ရောက်၍ မြင်းများပေါ်တက်ကာ ထွက်ခွာ ရန်ပြင်ခိုက် ရန်သူမြားတို့ ကျရောက်လာသည့်ဒဏ်ကို ခံရပြန်သည်။ ထိုနေရာတွင် ပံ့သုရာဇာ၏ ကြင်ရာတော်သည် ရန်သူမြားချက်ကြောင့် မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့လေသည်။ အဆက်မပြတ် ကျရောက်နေ သောမြားတို့နှင့် အသာစီးရနေသော ရန်သူ့ခြေလျှင်တပ်တို့ကြောင့်

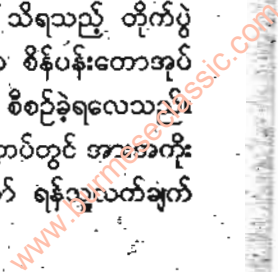
ထိုထုရာဇာသည် ကြင်ရာတော်ကို ကယ်တင်ရန် မကြိုးစားနိုင်တော့ပေ။ ထိုယ်ရီတော်ရဲမက်တို့ကလည်း သမီးတော်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွေ ခြံ လက်တစ်ဖက်က မြင်းဇက်ကြိုးကိုထိန်းနေသည့် ပံ့သုရာဇာအား အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာရန် တိုက်တွန်းနေခဲ့ကြ၏။ နှုတ်မှအော်ဟစ်တိုက် တွန်းရုံသာမက မြင်းကိုပါ အော်ဟစ်ခြောက်လှန်ခြင်း၊ မြင်း၏ တင်ပါး တို့ ရိုက်ပုတ်မောင်းနှင်ခြင်း၊ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသောကြောင့် ပံ့သုရာဇာသည် ထွက်ခွာချင်ဘဲနှင့် ထွက်ခွာခဲ့ရတော့သည်။

သို့တိုင်အောင် ပံ့သုရာဇာသည် တိုက်ပွဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်း ကိုရပ်၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြန်သည်။ ကိုယ်ရံတော်များ ဝီလာပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲကာ အတင်းခေါ်ခဲ့ကြသောကြောင့် တိုက် ပွဲတို စွန့်ခွာခဲ့ရလေသည်။

ပံ့သုရာဇာနှင့် ကိုယ်ရံတော်တို့သည် စံအိမ်တော်တည်ရှိရာ ရတနာ ပန်းခင်းရွာကြီး၏ တောင်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြရာ အချိန်နှစ်မောင်း ခန့် အကွာ၌ရှိသော စိန်ပန်းတောအုပ်ရွာသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုရွာသည် ရတနာပန်းခင်း နယ်စောင့်တပ်၏ တပ်ခွဲတစ်ခွဲရှိသော တပ် ဖြစ်သောကြောင့် လုံခြုံရေးအတွက် ပူစရာမလိုတော့ပေ။

ပံ့သုရာဇာသည် ထိုရွာတွင် အခြေပြုကာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆုတ် ခွာလာနေသည့် သူ၏ စံအိမ်တော် ကင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို စောင့်ဆိုင်း ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပြန်ရောက်လာသူများထံမှ သိရသည့် တိုက်ပွဲ သတင်းနှင့် အခြေအနေများအပေါ် သုံးသပ်ကာ စိန်ပန်းတောအုပ် ရွာမှ တပ်ခွဲကို အသုံးပြုပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်ခဲ့ရလေသည်။

စိန်ပန်းတောအုပ်ရွာမှ တပ်ခွဲသည် နယ်စောင့်တပ်တွင် အားအင်ကို ရဆုံး တပ်ခွဲဖြစ်သည့်အပြင် နယ်စားမင်းကတော် ရန်သူ့သက်ချက်

နှင့် မြားသင့်၍ ကျန်ခဲ့သည်ဟူသောသတင်းကြောင့် ခမံမရပ်နိုင်လည်း ဖြစ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုတပ်ခွဲမှ ရဲမက်တို့သည် သူတို့၏ တပ်စု များများမှတစ်ဆင့် တပ်ခွဲများထံသို့ သွားရောက်တိုက်ခိုက်ခွင့် တောင်း နေကြလေသည်။

သို့သော် ပံသုရာဇာသည် ဓျက်ချင်းထွက်တိုက်ရန် ခွင့်မပြုခဲ့ပေ။ တဖွဲ့ဖွဲ့နှင့်ရောက်ရှိလာသော သူ့ စံအိမ်တော် ကင်းတပ်ဖွဲ့မှ ရဲမက်များ ကိုစောင့်ဆိုင်းပြီး သတင်းများစုဆောင်းခဲ့၏။ ရန်သူအင်အားနှင့် ရန် သူစစ်ပရိယာဇ်ကို သဲသဲကွဲကွဲမသိရသေးခင် မသွားသင့်ဟု ယူဆသည်။ မဆင်မခြင် သွားရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့် ရန်သူထောင်ချောက် ထဲ တျရောက်သွားမည်ကို သူစိုးရိမ်သည်။

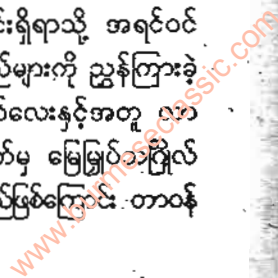
ရဲမက်များနှင့် အရပ်သားများထံမှ စုဆောင်းရရှိသည့် သတင်းများ အရဆိုလျှင် မိမိတို့ကို တိုက်ခိုက်သော ရန်သူအင်အားသည် တစ်ရာ ကျော်ခန့် ရှိသည်ဟုဆို၏။ အလစ်အငိုက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး စံအိမ်တော်ကို ဆက်လက်သိမ်းပိုက်ထားခြင်းမရှိပေ။ စံအိမ် တော်အတွင်းမှ ရွှေစများ၊ အဖိုးတန် ပစ္စည်းပစ္စယများကိုသာ ရှာဖွေ ယူငင်ပြီး အလျင်အမြန် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။ ရန်သူဘက် မှ ဆယ့်တစ်ဦးခန့် သေဆုံးပြီး သေဆုံးသွားသူတို့၏ အလောင်းများ ကိုပင် ကောက်မသွားကြတော့ပေ။ သည်အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ ပံသုရာဇာ၏ ကြင်ရာတော်အပါအဝင် မိမိဘက်မှ ခြောက်ဦးကျဆုံး ခဲ့သည်။

ရန်သူတို့ ဆုတ်ခွာသွားသည်မှာ သေချာသလောက်ဖြစ်မှ ပံသုရာ ဇာသည် နယ်မြေစောင့်တပ်ခွဲနှင့် ကင်းတပ်ကို ဦးစီးကာ မိမိ၏ စံအိမ် တော်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ခဲ့လေသည်။ မနက်ခင်းက စွန့်လွှတ်ခဲ့

ရသော စံအိမ်တော်ကို မွန်းလွဲပိုင်းမှာပင် ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ သော်လည်း စံအိမ်တော်၏ အခြေအနေက အတော်ယိုယွင်းပျက်စီး သွားပြီ ဖြစ်၏။ ရန်သူတို့သည် စံအိမ်တော်ကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်အောင် ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် စံအိမ်တော် တွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ တပ်စွဲခြင်း မပြုခဲ့ကြပေ။ နတ်စားမင်း ပံသုရာဇာ လွတ်သွားသောကြောင့် စစ်ကူခေါ်ပြီး လာရောက် တိုက်ခိုက်မည်ဟု လူဆကြပုံရသည်။

ပံသုရာဇာသည် နယ်မြေစောင့်တပ်ခွဲမှ တပ်စုတစ်စုကို ရန်သူ ဆုတ် ခွာရာ လမ်းနောက်သို့ ကင်းထောက်လွတ်လိုက်ပြီး ကျန်အင်အားများ နှင့် မိမိစံအိမ်တော်ကို အခိုင်အမာ ကာကွယ်လိုက်သည်။ သမီးတော် လေးကို အထိန်းတော်များနှင့်ထားကာ မိမိက ရန်သူ အလောင်းများ နှင့် မိမိဘက်မှ အလောင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့သည်။ ပံသုရာဇာ မစစ်ဆေးမီမှာပင် ကင်းတပ် တပ်ဖွဲ့ဖြစ်သူက အလောင်းများကို စနစ် တကျ ပြုပြင်ထားခဲ့သည်။ နယ်စားမင်းကတော်၏ အလောင်းကို တစ်နေရာတွင် စင်ထိုး၍ ထားကာ အဖိုးအကာများနှင့်တကွ ခမ်းခမ်း နားနား ပြင်ဆင်ထားသည်။ ကင်းတပ်မှ ကျဆုံးသွားသော ရဲမက်တို့၏ အလောင်းများကို တစ်နေရာ၊ ရန်သူအလောင်းများကို တစ်နေရာ သီးခြားစီ ပြင်ဆင်ထားသည်။

ပံသုရာဇာသည် ကြင်ရာတော်၏ အလောင်းရှိရာသို့ အရင်ဝင် ရောက် စစ်ဆေးသည်။ တပ်မဲ မွမ်းမံစရာ ရှိသည်များကို ညွှန်ကြားခဲ့ သည်။ ခဏကြာလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် သမီးတော်လေးနှင့်အတူ လာ ရောက်ပြီး ကြည့်ရှုဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ထို့နောက်မှ မြေမြှုပ်ဘုရားလ် သည့် အခင်းအနားကို ညတွင်းချင်း ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း တာဝန်

ကု ရဲမက်တို့အား မှာကြားခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူသည် ရန်သူ့ အလောင်းများကို စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ရန်သူတို့သည် ရပ်ဝေးမြေခြား တိုင်းတစ်ပါးသားတို့ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မိမိတို့က အသားဝါလူမျိုးများဖြစ်ပြီး သူတို့က အသားဖြူလူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ အသားအရောင် မတူသည်သာမက ခန္ဓာတိုယ် အချို့ အဆစ်များသည်လည်း ကွာခြားသည်။ ဤသူတို့သည် မည်သည့်ဒေသက လာခဲ့ကြပါသနည်း။ စုံစမ်းရပေဦးမည်။ သူသည် ကင်းတပ်တပ်မှူးအား ဤရန်သူတို့၏ အစတ်အစား၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တို့ကို ပန်းချီရေးဆွဲ မှတ်တမ်းတင်ထားရန် ခိုင်းစေခဲ့သည်။ မှတ်တမ်းတင်ပြီးလျှင် ညတွင်းချင်း မြေမြှုပ်ရန် မှာကြားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကျဆုံးခဲ့သော မိမိ၏ ရဲမက်တို့ကို စစ်ဆေးခဲ့သည်။ တစ်ဦးချင်းအလိုက် ထူးခြားပြောင်မြောက်သည့် တိုက်ပွဲဝင် အရည်အသွေးတို့ကို ကင်းတပ် တပ်မှူးအနေနှင့် အထူးဝါယမ စိုက်၍ မှတ်တမ်းတင်ထားရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ မှတ်တမ်းတင်ပြီးပါက ဤအလောင်းများကို ညတွင်းချင်း မြေမြှုပ်မည်ဖြစ်သည်။

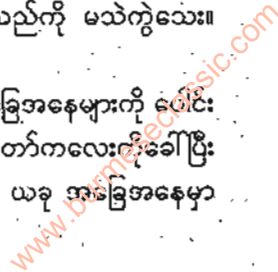
သာမန် သေဆုံးမှုများအတွက် သုံးရက်၊ ငါးရက် ထားတတ်ကြသော်လည်း ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်တို့ကြောင့် သေဆုံးရလျှင် နောက်တစ်ရက် အကူးမခံသည်မှာ ပံ့သုရာဇာတို့ မဟာသူရိယတိုင်းနိုင်ငံကြီး၏ ဓလေ့ထုံးစံ ဖြစ်ပေသည်။ အလောင်းများကို စစ်ဆေးခြင်း ပြီးဆုံးသောအခါ ပံ့သုရာဇာသည် သမီးတော်ကလေးကိုခေါ်ပြီး သူမ၏ ပိခင်အား ဝါရပ်ပြုစေသည်။ ငါးနှစ်သမီးအရွယ် သမီးတော်ကလေး မာလာဒေဝီသည် မိခင်ဖြစ်သူ စန္ဒမာလာ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို လက်အုပ်ချီ ဝါရပ်ပြုရင်း တရွတ်ရွတ် ငိုကျွေးနေရှာသည်။ ပံ့သုရာဇာ ဖြေမဆည်နိုင်ခဲ့ပေ။ တစ်ဦး

တည်း လာရောက်ကြည့်ရှုစဉ်က တင်းထားနိုင်ခဲ့သော်လည်း ယခု သမီးကလေးက ငိုသောအခါ မိမိပါ မျက်ရည်ကျရတော့သည်။

သားအဖ နှစ်ဦးစလုံးပင် သွားရှာသူ၏ မျက်နှာကလေးကို အားရအောင် ကြည့်ရှုကြပြီးနောက် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြသည်။ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသောအခါ မိုးမုန်တိုင်းသွားပြီ ဖြစ်၏။ သမီးတော်ကလေးကို စံအိမ်တော် ပြန်ခေါ်ခဲ့ပြီး ရေငံ့ ချိုး၊ ညစာ စားစေရန် အထိန်းတော်များလက်သို့ လွှဲအပ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်မူ မနားနိုင်သေး။ ညရေးညတာလုံခြုံရေးကို ကင်းတပ် တပ်မှူးနှင့်အတူ လိုက်လံစစ်ဆေးရပြန်သည်။ ထို့နောက် ရေမိုးချိုး၊ ညစာ စားခြင်းအမှုကို အမြန်ပြုရသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဆီမီးတိုင်များထွန်းညှိကာ နယ်မြေစောင့် တပ်ခွဲမှူး၊ ကင်းတပ်တပ်မှူးတို့နှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့သည်။

ရန်သူ ဆုတ်ခွာရာနေောက်သို့ ကင်းထောက် လိုက်သွားသည့် တပ်စုမှ ခြေမြန်အထောက်တော် ပြန်လာပြီး အစီရင်ခံချက်ကို ဖတ်ရှုပြီးက ပံ့သုရာဇာအား ပြန်လည်လျှောက်တင်ခဲ့သည်။ ရန်သူတို့သည် အနောက်စူးစူးသို့ ဆုတ်ခွာသွားရာ မဟာသူရိယတိုင်းနိုင်ငံ၏ နယ်နိမိတ်အဆုံးသို့ ဦးတည်နေသည်ဆို၏။ အဆိုပါ နယ်နိမိတ်ဆုံးလျှင် မည်သည့်တိုင်းနိုင်ငံကမှမပိုင်သော တောအုပ်ကြီးရှိ၏။ ထိုတောအုပ်ကြီး တစ်ဖက်တွင်ကား အခြားသော တိုင်းနိုင်ငံတို့ ရှိနေ၏။ ရန်သူတို့သည် အဆိုပါ တိုင်းနိုင်ငံတို့အနက်မှ မည်သည့်နိုင်ငံကလာသည်ကို မသိကွဲသေး။ စုံစမ်းရပေဦးမည်။

ရန်သူ အခြေအနေနှင့် မိမိတို့၏ လက်ရှိအခြေအနေများကို ပေါင်းစပ် သုံးသပ်ကြည့်ရင်း ပံ့သုရာဇာသည် သမီးတော်ကလေးကိုခေါ်ပြီး နေပြည်တော်သို့ ချီတတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ယခု အခြေအနေမှာ

သာမန်ငြိမ်းချမ်းသည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်တော့သဖြင့် စစ်အင်အားနေရာချထားမှုများကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲရတော့မည် ဖြစ်သည်။ မည်သို့မည်ပုံ ပြောင်းလဲပစ်မည်ဆိုသည်မှာ မိမိတစ်ဦးတည်း ဆုံးဖြတ်သည်ထက် တော်ဝင်မိသားစု ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲတွင် တင်သွင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းက ပို၍ သင့်တော်မည်ဟု သူ ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်သည်နှင့် သူနှင့် သမီးတော်ကလေး အပါအဝင် နယ်စားမင်းစံအိမ်တော်စောင့် ကင်းတပ်သည် နေပြည်တော်သို့ ချီတက်ကြမည်။ နယ်စောင့် တပ်ခွဲကလည်း ယခု ကင်းထောက်တပ်စု ခြေရာခံလိုက်နေသော လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်လိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ နယ်နိမိတ်အဆုံးတိုင် လိုက်အွားပြီး ထိုနေရာတွင် တပ်စွဲကာ ရန်သူ့ သတင်းအခိုင်အမာ သိရှိရေး ဆောင်ရွက်သွားရန် ဖြစ်သည်။ သိရသမျှ ရန်သူ့ သတင်းကို နယ်စားမင်းမရှိခိုက် တာဝန်ယူထားသည့် မြို့စားမင်းထံ ပို့ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ မြို့စားမင်းက ထိုသတင်းများကို နေပြည်တော်ရောက် နယ်စားမင်း ပံ့ပိုးရာဇာထံ ဆက်ပို့ပေးမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပံ့ပိုးရာဇာသည် မဟာသူရိယ ရွှေမြို့တော်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကာ 'တော်ဝင်မိသားစု ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲ' အမြန်ဆုံး ခေါ်လိုက်ရတော့၏။ ပံ့ပိုးရာဇာ၏ ရှင်းလင်းတင်ပြချက်အဆုံးတွင် မိဖုရား ခေါင်ကြီးက ဝင်မေးတော့သည်။

“အခု ငါမြေးတော်လေး မာလာဒေဝီကို ဘယ်မှာထားသလဲဟဲ့”

“မှန်လှပါ။ သားတော်ကြီး၏ စံအိမ်တွင် ခေါ်ထားကြောင်းပါ ဘုရား”

သက္ကရာဇာတ ဝင်ဖြေ၏။”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါ့ဆီပို့လိုက်၊ ငါ့မြေးတော်လေးကို ငါထိန်းမယ်” မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ စကားကြောင့် အားလုံးပြုံးမိကြသည်။ သားတော်ကြီး သက္ကရာဇာက ဝင်ရောက် လျှောက်တင်ပြန်သည်။

“မယ်တော့ဆီ ပို့ထားဆိုရင်လဲ ပို့လိုက်ပါ့မယ်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ မာလာဒေဝီက သူ့ အစ်မတော်၊ အစ်ကိုတော်တွေနဲ့ ပျော်မွေ့နေကြောင်းပါ ဘုရား”

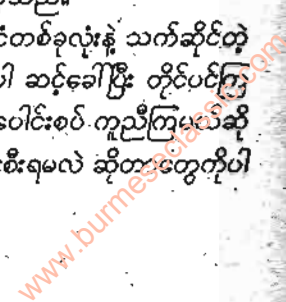
“ပျော်မွေ့တာလဲ ပျော်မွေ့တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားတော်ဆီကို အထိန်းတော်နဲ့တကွ ပို့ထား၊ ညရေးညတာမှာ ငါစောင့်ရှောက်တာ အသင့်တော်အုံးပဲ၊ မှန်ကန်လင်းတော့မှ သားတော်ကြီးအိမ်ကို ပြန်ပို့ပေးထားမယ်”

မိဖုရားခေါင်ကြီး၏စကားက ကျိုးကြောင်းဆီလျော်နေသောကြောင့် အားလုံးငြိမ်သွားကြသည်။ တဒင်္ဂမျှ ငြိမ်သက်သွားပြီး ထိုငြိမ်သက်မှုကို မဟာရာဇာမင်းကြီးက ဖြိုခွဲလိုက်၏။

“ကဲ-အခု အားလုံး ကြားသိကြတဲ့အတိုင်း စစ်မက်ဖြစ်ပွားမှုက အစပျိုးလာပြီ၊ အစပျိုးတဲ့ပွဲမှာပဲ ကိုယ့်ဘက်က အရေးနိမ့်သွားတာလဲ အမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ စစ်ရေးပြင်ဆင်မှုတွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ အလေးအနက် စဉ်းစားဆောင်ရွက်ထားကြရမယ်”

မဟာရာဇာမင်းကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး သက္ကရာဇာကလည်း ဝင်ရောက်ပြောဆိုပြန်သည်။

“ဒီအရေးကိစ္စဟာ မဟာသူရိယတိုင်းနိုင်ငံတစ်ခုလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ထိခွံဆိုတော့ ကျွန်တို့အစ်ကိုတော်များကိုပါ ဆင့်ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ကြ ရလိမ့်မယ်၊ နယ်မြေတစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဘယ်လိုပေါင်းစပ် ကူညီကြမယ်ဆိုတာတို့ရော၊ ရွှေမြို့တော်က ဘယ်လိုပါဝင်ဦးစီးရမလဲ ဆိုတာတွေကိုပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားကြရလိမ့်မယ်”

နောင်တော်ကြီး၏စကားကို ဗန္ဓုရာဇကလည်း ဝင်ရောက်ထောက်ခံ၏။
 “မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တု ညီအစ်ကိုတော်များကို အမြန်ဆုံးဆင့်ခေါ်ပြီး
 ‘စစ်ပြင်ဆင်မှု ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲ’ကို အမြန်ဆုံးလုပ်သင့်ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့
 စစ်ပြင်ဆင်မှု လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ချက်တွေထဲက အားနည်းချက်
 တွေကို ပြုပြင်ပစ်တာတွေ၊ နောင်ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အန္တရာယ်ကို ရင်
 ဆိုင်နိုင်မယ့် စစ်ပြင်ဆင်မှုတွေကို ကြိုတင် စီစဉ်ထားတာတွေ လုပ်သင့်
 ကြောင်းပါ ဘုရား”

ပံ့ပိုးရာဇကတော့ ဘာမှဝင် မပြောတော့ချေ။ သူသည်လည်း ထို
 သို့သဘောကြောင်း ခေါင်းကိုသာ တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြနေတော့
 ၏။ တကယ်တော့ သူသည် စိတ်မောလူမောဖြစ်နေပြီ။ ယခုနေ ရေခိုး
 ချိုးပြီး လှံချလိုက်လျှင် တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပျော်သွားတော့မည့် သ
 ဘောဖြစ်၏။

“ဒါဆိုရင်လဲ တခြားဆွေးနွေး ဆုံးဖြတ်စရာမရှိရင် နားလိုက်ကြရ
 အောင်၊ သားတော် ပံ့ပိုးရာဇာ အတော်လေး ပင်ပန်းနေပြီ၊ အနားယူ
 သင့်နေပြီ”

မိုးရားခေါင်ကြီး၏ စကားကို မဟာရာဇမင်းကြီးလည်း သဘောတူ၏။
 “သားတော်ကြီး ယက္ခရာဇာ၊ ‘တော်ဝင်မိသားစု ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲ’
 တို့ လှံတက်စုံဖြစ်အောင် ဖိတ်ကြားလိုက်၊ အမြန်ဆုံး ဆွေးနွေးနိုင်
 အောင် စီစဉ်လိုက်၊ တစ်ချိန်တည်းမှာ ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေက ပို့လာ
 တဲ့ ရန်သူ့သတင်း၊ နယ်မြေသတင်းတွေကို မပြတ်နားထောင်ပြီး ငါ့ဆီကို
 ပြောတင်ပေးစမ်းဟဲ့၊ ဒီသတင်းတွေ အားလုံးကို ငါသိထားမှဖြစ်မယ်”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ ဘုရား”
 ဤသို့ဖြင့် ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၆)

နယ်စားမင်းကြီး ပံ့ပိုးရာဇာ၏ ကြင်ရာတော်ပင် အသက်ဆုံးရသည့်
 ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေမှ တိုက်ပွဲသတင်းသည် ရွှေမြို့တော်တစ်ခွင်လုံး
 ပျံ့နှံ့သွား၏။ အချို့ကလည်း တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ကာ ခေါင်း
 ဇွပ်အနက်၊ ဝတ်စုံအနက် ဝတ်ဆင်ထားသော တိုင်းတစ်ပါးသားရန်
 သူတို့သည် မဟာသူရိယတိုင်းနိုင်ငံအတွင်း ပျံ့နှံ့တည်ရှိနေကာ အလစ်
 အဓိတ်တွင် ရွှေမြို့တော်သို့ပင် ဝင်ရောက်စီးနင်းတော့မည်ကဲ့သို့ ပြော
 ဆိုနေကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေမြို့တော်ရှိ မြို့တော်သူမြို့တော်
 သားတို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု မဖြစ်ရလေအောင် စစ်သတင်းအမှန်ကို
 စာများနှင့်ရေးသားပြီး လမ်းဆုံလမ်းခွဲများ၊ လူစည်ကားရာ နေရာများ
 တွင် ချိတ်ဆွဲထားခြင်း၊ လူနေရပ်ကွက်များအတွင်း မောင်းထု၍ လိုက်
 လံကြေညာခြင်းတို့ကို အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်
 အရ မြို့စောင့်တပ်မှူးသူရစက္ကက စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေရပေသည်။
 မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စစ်ပွဲဟူသော အသံသည် စစ်သွေးစစ်ဓားနံ့တို့ကို
 လှုံ့ဆော်ပေးမြဲဖြစ်သောကြောင့် ရွှေမြို့တော်၏ မြို့စောင့်တပ်သည်

ယခင်ကနှင့်မတူတော့ဘဲ ပိုမိုလန်းဆန်းတက်ကြွလာသည့် သဘောရှိသည်။ ရွှေမြို့တော်သူ ရွှေမြို့တော်သားများကလည်း မြို့စောင့်တပ်မှ အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သားများအပေါ် ယခင်ကထက်ပို၍ အရေးတယူပြုကာ အလေးထားလာကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဓားရေး၊ လှံရေးတို့ကို ပိုမိုလေ့ကျင့်လာသည့် မြို့စောင့်တပ်အတွင်း၌ သတ္တိဗလအတွက် အရည်အသွေး ပိုမို တိုးတက်စေမည့် အခွင့်အလမ်းများကို ရရှိလာတော့၏။ သူသည် သူ့ ကင်းတပ်ခွဲနှင့် အတူ ဓားရေး၊ လှံရေး လေ့ကျင့်ချိန်တွင် လေ့ကျင့်သကဲ့သို့ မြို့စောင့်တပ်မှူးသူရစက္ကက သူတစ်ဦးတည်းအား ခေါ်ယူလေ့ကျင့်ချိန်တွင်လည်း လေ့ကျင့်ရပေသည်။ ပင်ပန်းပင် ပင်ပန်းသော်လည်း သတ္တိဗလ မညည်းညူခဲ့ပေ။ ဤကဲ့သို့ အရှိန်အဟုန် ပြင်းပြင်းနှင့် လေ့ကျင့်နေရသည်ကိုပင် သူက ဝမ်းသာနေသည်။

သို့မှသာ သူ့မြန်မြန်တတ်မည်။ သူများတွေထက် ပိုတော်မည်ဟု သူ ခံယူထားသည်။ ဆရာဖြစ်သူကလည်း ဆရာကောင်း။ မဟာသူရိယ တိုင်းနိုင်ငံတစ်ခုလုံးတွင် အတော်ဆုံးဟု နာမည်ရထားသူ။ ဤကဲ့သို့ သော ဆရာမှီးက လက်ထပ်သင်ပေးခြင်းခံရ၍မှ မိမိက ညှိနေသေးသည်ဆိုလျှင် ရှက်စရာကောင်းလှသည်။ ရှက်စရာ မကောင်းအောင် မိမိ အပင်ပန်းခံ၍ သင်ယူလေ့ကျင့်မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဆရာဖြစ်သူ သူရစက္ကအနေနှင့်လည်း တပည့်ဖြစ်သူ သတ္တိဗလ အပေါ်သဘောတွေ့သည်။ လူက ခပ်ထိုင်းထိုင်းအသွင်ရှိသော်လည်း ကြီးစားမှုရှိသည်။ သိုင်းပညာ သင်ယူခြင်းဆိုသည်မှာ ဆရာရှေ့ကလုပ်သမျှ ပုံစံကျအောင် နောက်ကလိုက်လုပ်ရခြင်းဖြစ်လေရာ မကြိုတမ်း ချီမရ။ မလေ့ကျင့်၍မရ။ စိတ်ကူးနှင့် ထိုင်ကူးနေ၍မရ။ လက်တွေ့လုပ်မှ ရမည်ဖြစ်၏။

သူရစက္ကသည် သတ္တိဗလကို ဓားရေးလက်ကလေးတစ်ခု အလွတ်ကျွတ်ခိုင်းသည်။

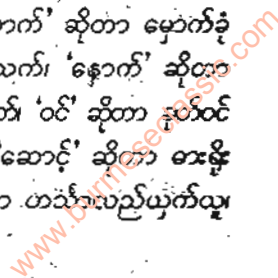
“ထိုး၊ မှောက်၊ ရွှေ၊ နောက်၊ ပူး၊ ဝင်၊ ထမ်း၊ ဆောင့်၊ ထီး၊ ယူ၊ စွန်၊ သား၊ မြီး၊ လိုက်၊ ကောက်”

သတ္တိဗလသည် ထိုလက်ကလေးကို အလွတ်ကျွတ်သည်။ သူရစက္ကကလည်း ထိုလက်ကလေး၏ အရှည်အမီပွယ်များကို ရှင်းပြခဲ့၏။

“တကယ်တော့ ဒီလက်ထဲမှာပါတဲ့ နာမည်တွေဟာ ဓား ‘မ’ တွေ ချဲ့ နာမည်ပဲ။ ဓားမ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဓားမ လိုပြောလိုက်ရင် ထင်းခွတ် တဲဓားနဲ့ မှားနေဦးမယ်။ အခုပြောတဲ့ ဓား ‘မ’ ဆိုတာ ဓားသိုင်းလေ့ကျင့်တဲ့ ပုံစံကွက်ပဲ။ အဲဒီ ပုံစံကွက်တွေကို ‘မ’ တွေလို့ တင်စားပြီး ခေါ်ဝေါ်လိုက်တာပဲ။ ‘မ’ ဆိုတာ ပွားများတတ်တဲ့သဘောပဲ။ လောကကြီးမှာ ဖိုဓာတ်နဲ့ ဓာတ် နှစ်မျိုးရှိတဲ့အနက် မ ဓာတ်ကသာ ပွားများတတ်တာ မဟုတ်လား။ အခု ငါတို့ လေ့ကျင့်မယ့် ဓားသိုင်းပုံစံကွက်တွေဟာ ၁၅ မျိုးတည်း ရှိတယ် ဆိုဖို့ပဲ ပုံစံကွက် အထောင်အသောင်းအထိ ပွားများနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိတယ်ကွ”

သူရစက္က၏ အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြမှုကြောင့် သတ္တိဗလ ကြက်သီး ဇွေးညင်းများပင်ထသွားသည်။ မိမိသည် ဓားရေး အထောင်အသောင်း ထို တတ်မြောက်ပေတော့မည်တကား။

“မှတ်ထား၊ ‘ထိုး’ ဆိုတာ ဓား ထိုးမ၊ ‘မှောက်’ ဆိုတာ မှောက်ခုံ တော်စားထမ်း၊ ‘ရွှေ’ ဆိုတာ ရွှေဖြိုးသက်သက်၊ ‘နောက်’ ဆိုတာ နောက်ဖြိုးစားထမ်း၊ ‘ပူး’ ဆိုတာ လက်ပူးချိုင်းထုတ်၊ ‘ဝင်’ ဆိုတာ နှုတ်ဝင် နှုတ်ထွက်၊ ‘ထမ်း’ ဆိုတာ ဓားထမ်းကျော်၊ ‘ဆောင့်’ ဆိုတာ ဓားမှီး ဆောင့်၊ ‘ထီး’ ဆိုတာ ထီးကာမ၊ ‘ယူ’ ဆိုတာ တသီးယူညီယှက်လှူ

'စွန်' ဆိုတာ စွန်တောင်ယူက်၊ 'ယား' ဆိုတာ ယိုးဒယား ခါးဖြတ်၊
'ဦး' ဆိုတာ ရှေ့ပြီး နောက်ပြီး၊ 'လိုက်' ဆိုတာ နှစ်ချက်နောက်လိုက်၊
'ကောက်' ဆိုတာ ဓားကောက်မ"

ဤဓားရေးများအကြောင်း ရှင်းမပြမီ သူ့ရစက္ကသည် သတ္တိဗလအား
ဓားကို 'စလွယ်သိုင်း' ကိုင်စေကာ ခြေကွက်အသွားအလာများကို ကြေ
ညက်အောင် သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခု
အခါ သတ္တိဗလသည် လက်ထဲသို့ ဓားရောက်သည်နှင့် အလိုလိုပင်
စလွယ်သိုင်း ကိုင်ထားလိုက်သည့် အကျင့်ရနေပေပြီ။ ယခုအခါ ဤ
ဓားရေးများကို ဆရာသင်သည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်လံ
လေ့ကျင့်ရပေဦးမည်။

"ဒါ အခြေခံ ဓားရေးတွေပဲ သတ္တိဗလ၊ အဲဒီအခြေခံ ဓားရေးတွေကို
တတ်မြောက်ပြီးသွားရင် အဆင့်မြင့်ဓားရေးတွေကို ဆက်လေ့ကျင့်ရဦး
မယ်၊ ဇွဲလျှော့လို့ မရဘူးနော်"

သတ္တိဗလ သဘောပေါက်ပါသည်။ ဇွဲနိမ့်လည်း အဆင့်မြင့် သိုင်းသ
မားတစ်ယောက် ဖြစ်မည်။ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်မှ
ဟောမာသီရိ၏ ရင်သွေးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခွင့်ရမည်။ ထို့ကြောင့်
မည်မျှ ပင်ပန်းပါစေ၊ စိတ်လျှော့လိုက်၍ မဖြစ်။ စိတ်လျှော့လိုက်သည်
နှင့် မိမိ၏ ရည်မှန်းချက် အရည်ပျော်ကျသွားမည် ဖြစ်ပေသည်။ တောင့်
ထား သတ္တိဗလ၊ တောင့်ထားဟု မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ထဲမှနေ၍ ရေရွတ်
အားပေးနေဖြစ်သည်။

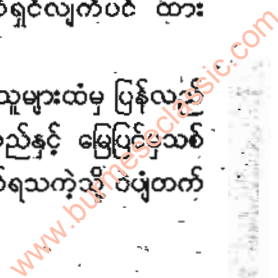
ဆရာကတော့ မောင်းမည့်ဆရာဖြစ်သည်။ သူ့တပည့်ကို သူ့ခြေ
ရာနင်းနိုင်အောင် ကောင်းကောင်းကြီး လေ့ကျင့်မောင်းနှင်ပေးမည့်
သဘောရှိသည်။ သူ့ရစက္ကသည် မဟာရာဇမင်းကြီး ကိုယ်တော်တိုင်

ထ ဖျံ့ချိဘွဲ့ ပေးအပ်ခြင်းခံထားရသည့် သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ဦး
ဖြစ်သောကြောင့် ဤဆရာဖျံ့နှင့် သင်ကြားခွင့်ရခဲ့ခြင်းသည် သတ္တိဗလ
ကံကောင်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဖျံ့ချိဘွဲ့ ရခြင်းမှာ ဖျံ့ချိဓားရေး၌ တော်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဖျံ့ချိ
ဓားရေးသည် လေဆင်နှာမောင်းကဲ့သို့သော အရှိန်အဟုန်ဖျံ့ရှိပြီး တစ်
ချက်ခုတ်လျှင် ရန်သူနှစ်ဆယ်ခန့် အတုံးအရုံး သေဆုံးနိုင်သော စွမ်း
ရည်ရှိသည်ဆို၏။ သူ့ရစက္ကသည် ဖျံ့ချိဓားရေး လေ့ကျင့်လျှင် လူသူ
မနီးသော တောနက်ထဲတွင် သွားရောက်လေ့ကျင့်လေ့ရှိသည်။ ပညာ
တိုသိုဝှက်လိုခြင်းထက် အနီးအနားရှိလူများကို ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်၍
ဖြစ်သည်။ ဓားနှင့် မခုတ်မိသည့်တိုင် ဓား၏ အရှိန်အဟုန်ကြောင့် အနီး
အနားမှလူများ အတွင်းဒဏ်ရာရကုန်မှာ သူ စိတ်ပူသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ရစက္က၏ ဖျံ့ချိဓားရေးကို မဟာရာဇာ တော်ဝင်မိသား
စုနှင့် မှူးကြီး၊ မတ်ကြီး အချို့မှလွဲ၍ မည်သူမှ မမြင်ဖူးကြချေ။ မဟာ
ရာဇာတော်ဝင်မိသားစုနှင့် မှူးကြီးမတ်ကြီးအချို့သည်ပင်လျှင် မြို့ပြင်
တစ်နေရာ၌ အထူးစီစဉ်ပြီး ကြည့်ရှုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းပြီး စွမ်းအားထက်လှသော ဖျံ့ချိဓားရေးကို မြင်ပြီးသည့်အခါ
အားလုံးက သူ့ရစက္ကကို လူစွမ်းကောင်းအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြသည်။
မဟာရာဇာမင်းကြီး၏ ငယ်မွေးခြံပေါက်သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဤမျှအစွမ်း
ထက်သော လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦးကို အသက်ရှင်လျက်ပင် ထား
စွယ်မရှိချေ။

ထိုအချိန်က ဖျံ့ချိဓား၏အစွမ်းကို မြင်လိုက်ရသူများထဲမှ ပြန်လည်
ကြားသိရချက်အရ ဖျံ့ချိဓားတစ်ချက်ခုတ်လိုက်သည်နှင့် မြေပြင်မှသစ်
ရွက်များသည် လေဆင်နှာမောင်း အစုတ်ခဲလိုက်ရသကဲ့သို့ ဝဲပျံတက်

သွားကြသည်ဆို၏။ ပျံ့ချီစားချက်များ ဆက်ကာဆက်ကာ ခုတ်လိုက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ လေဆင်နှာမောင်းဒဏ်ခံရသကဲ့သို့ ကျိုးပဲ့ကုန်သည်ဆို၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်သွားကာ တော်လဲသံကဲ့သို့ အသံများထွက်လာသည်ဆို၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ပျံ့ချီစားချက်များနှင့်အတူ စားကိုင်သူကိုယ်တိုင် လေထဲတွင် ပျံ့ဝဲမြောက်တက်နေတော့သည်ဟု သိရသည်။

ထိုသို့ အစွမ်းထက်လှသော ပျံ့ချီစားနေပိုင်ရှင်အား မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကမှ လက်ရဖမ်းဆီးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပေ။ တပ်ထောင်ပါ ဗိုလ်ထုနှင့် လူစု၍လည်း ဝိုင်းဖမ်း၍ မရနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ စစ်ချီလျှင် ပျံ့ချီစားနေပိုင်ရှင်ကို အနီးကပ် သက်တော်စောင့်အဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ပြီး ချီတက်လေ့ရှိကြ၏။ ယခုလည်း မဟာရာဇာမင်းကြီးသာ စစ်ချီလျှင် မြို့စောင့်တပ်မှူး သူရစက္ကသည် မင်းကြီး၏အပါးမှ ချီတက်ရမည်ဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့ မဟာရာဇာမင်းကြီး ကိုယ်တော်တိုင်က ထန်ဖိုးထားသည့် လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦးကို ဆရာတင်ခွင့်ရလျက်မှ မိမိက ညံ့နေလျှင် မိမိကိုယ်မိမိ ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖွယ်မရှိဟု သတ္တိဗလ တွေးနေမိသည်။

ဤသို့ဖြင့် သတ္တိဗလသည် သူရစက္က လက်တွေ့သင်ပြသည့် အတိုင်း မညည်းမညှူ လိုက်ပါလေ့ကျင့်၏။ လေ့ကျင့်ခြင်းပြီးဆုံး၍ အိပ်ဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ သတ္တိဗလ ဖတ်ဖတ်မောနေပြီ။ သို့သော် နားခွင့်မရသေး။ ရဲမက်တစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့်အညီ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်များကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်နေပြန်သည်။

သတ္တိဗလ၏ နေ့စဉ် နေထိုင်မှုဘဝတွင် ကိုယ်ပိုင်အားလပ်ချိန် ဆိုသည်မှာ အတော်နည်းသွားတော့သည်။ ဤသို့ ကိုယ်ပိုင်အားလပ်ချိန်

နည်းသွားခြင်းသည် ဟေမာသီရိကို သတိရသည့်အချိန် နည်းသွားခြင်းဝင် ဖြစ်ပေသည်။ ဟေမာသီရိကို သတိရသည့်အချိန် နည်းသွားခြင်းကြောင့် ခံစားရခြင်းဝေဒနာသည် လျော့ပါးသွားခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သတ္တိဗလသည် ကျန်းကျန်းမာမာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်လာ၏။ အသားအရေလည်း စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အတူနေရဲမက်များက သတ္တိဗလကို သိုင်းနှင့်တည့်သည်ဟု ပြောလာကြသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် သတ္တိဗလက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ပြောလေ့ရှိ၏။

“သိုင်းနဲ့တည့်တာဆိုရင် ပင်ပန်းတာနဲ့ တည့်တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာက ပင်ပန်းတဲ့ ဇာတာပါတယ်လေ။ ပင်ပန်းမှလဲ စားဝင်အိပ်ပျော်ဖြစ်တော့တယ်။ မပင်ပန်းရင် တွေးနေဆွေးနေတာနဲ့ စားလို့မဝင်၊ အိပ်လို့မပျော်တော့ဘူးဗျ”

အခန်း (၇)

ပံ့ပိုးရာဖာ၏ သမီးတော် မာလာဒေဝီကလေး မိဖုရားခေါင်ကြီးထံ ရောက်ရှိခြင်းသည် အားလုံးသော ရံရွေ့တော်များ အလုပ်တစ်လုပ် တိုးလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မိတဆိုးကလေးဖြစ်သောကြောင့် မိဖုရား ခေါင်ကြီးက ဂရုတစိုက်ရှိလေရာ မိဖုရားခေါင်ကြီးအပါး ခစားနေသူတို့ ကလည်း ဝိုင်းဝန်းဂရုစိုက်ကြရတော့၏။ သည်ကြားထဲတွင် မာလာ ဒေဝီ သမီးတော်ကလေး ကိုယ်တိုင်က ပုလဲနန္ဒာကို ချစ်ခင်နေသော ကြောင့် ပုလဲနန္ဒာ အခက်ကြုံနေရ၏။ မာလာဒေဝီသည် နှိပ်ရာကနိုး သည်နှင့် “ဒေါ်ဒေါ် ပုလဲနန္ဒာ” တဲ့ အော်နေတော့သည်။ သူမ၏ အထိန်းတော်က သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ပေးနေသည့်ကြားက “ဒေါ် ဒေါ် ပုလဲနန္ဒာကို ခေါ်ပေး” ဟူသော အသံက ဆူညံနေ၏။ ထို့ကြောင့် မာလာဒေဝီ နိုးပြီဆိုလျှင် မိဖုရားခေါင်ကြီးလည်း အိပ်၍ မရတော့ပေ။

“ဒီ တောသူမ တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ တောသူမပီပီ အစောကြီး ထသယဲ့၊ ဒါ ရွှေမြို့တော်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ အခု နင်တောသူမ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရွှေမြို့တော်သူ ဖြစ်နေပြီ၊ ရွှေမြို့တော်သူဆိုတာ

အိပ်ရာ အစောကြီး ထစရာမလိုဘူးဟဲ့”
 မိဖုရားခေါင်ကြီးက မည်သို့ပြောပြော မာလာဒေဝီကတော့ အေး အေးဆေးဆေးပင်။ သူမသည် ဘွားအောက်သို့ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ဇာတ်နာကိုမော့ကြည့်ကာ တစ်ချက်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘွားဘွားကြီး”
 “ဘာလဲဟဲ့ တောသူမရဲ့”
 “ဒေါ်ဒေါ် ပုလဲနန္ဒာကို ခေါ်ပေး”

မိဖုရားခေါင်ကြီး လက်မြှောက်ရသည်။ ကလေးတို့မည်သည် အလို လိုက်ခြင်းခံရသည်ကို အလွန်နားလည် သိရှိကြသည်။ သိရှိသည်အ ထိုင်းလည်း အခွင့်အရေး ယူတတ်ကြလေသည်။ ယခုလည်း မိဖုရား ခေါင်ကြီးသည် မာလာဒေဝီကလေး၏အလိုကို လိုက်ရကာ ပုလဲနန္ဒာ ထို သွားခေါ်ပေးကြဟု အမိန့်တော် ချမှတ်ရတော့သည်။

စင်စစ် ပုလဲနန္ဒာသည် မနက် ဗိုးလင်းသည်နှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး အတွက် မျက်နှာသစ်တော်ရေ၊ ဝတ်လဲတော်များ ပြင်ဆင်ပေးသည့် တာဝန်ရှိသည်။ အမွှေးနံ့သာများ လိမ်းကျရန်လည်း အသင့်ပြင်ဆင် ထားရသည်။ ထို့နောက် မိဖုရားခေါင်ကြီးကို မွှေးကြိုင်လှပနေအောင် ပြင်ဆင်ပေးရလေသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးကလည်း ပုလဲနန္ဒာ ပြင်ပေး ခဲ့ စိတ်တိုင်းကျသည်။

ယခုတော့ ပုလဲနန္ဒာသည် မာလာဒေဝီကလေးအတွက် ဖြစ်သွား သည်။ မာလာဒေဝီကလေးကို မွှေးကြိုင်လှပနေအောင် ပြင်ဆင်ပေး ရသည်။ မနက်စာကို ခူးခပ်ကျွေးမွေးရသည်။ အနားမှာ စောင့်၍ ကြည့်ပေးရသည်။ သည်မျှမကသေး။ မာလာဒေဝီကလေးသည် အိမ် ရွှေစံကိုယ်တော်ကြီး၏ သားတော်၊ သမီးတော်များနှင့် သွားရောက်

ကစားသည်ဖြစ်ရာ သူမ၏ အထိန်းတော်သာမက ပုလဲနန္ဒာပါ လိုက်ပို့ရမည် ဆိုသောကြောင့် လိုက်ပို့ပေးရသည်။ ညနေဘက်တွင်လည်း ပုလဲနန္ဒာ လာမကြိုလျှင် မပြန်၊ ဟိုမှာပင် အိပ်မည်ဟု ဆိုသောကြောင့် သွားကြိုရပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ပုလဲနန္ဒာသည် မာလာဒေဝီကလေး၏ အချစ်တော် ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ ပုလဲနန္ဒာ၏ ဘဝတူအပျိုတော်များက ပုလဲနန္ဒာကို နောက်ကြပြောင်ကြသည်။

“ပုလဲနန္ဒာ၊ ရှင်တော့ ထူးခြားပြီနော်၊ သမီးတော်ကလေးက ရှင်မှရှင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ အထိန်းတော်တောင် အပိုလှ ဖြစ်နေပြီ။”

တစ်ယောက်က ဤသို့ အစပျိုးသည်ကို နောက်တစ်ယောက်က ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ပုလဲနန္ဒာရယ်၊ တော်ကြာ သမီးတော်ကလေး သူ့အိမ် ပြန်တဲ့အခါ ဒေါ်ဒေါ်ပုလဲနန္ဒာပါမှ ပြန်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

တစ်ယောက်၏ ထောက်ခံချက်ကို နောက်တစ်ယောက်က ပြည့်စွက်၏။

“ဘယ်လိုမှ လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ လိုက်သွားရုံရှိတာပေါ့၊ လိုက်သာ သွား ပုလဲနန္ဒာ သိလား”

သူတို့တစ်တွေ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောဆိုနေကြသည်ကို ပုလဲနန္ဒာ သိပါသည်။ ဘဝတူ အပျိုတော်တွေလည်းဖြစ်ပြီး အနေလည်းကြာနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ဆိုး၍မရ မပြောပါနှင့် မစပါနှင့်ဟုလည်း တား၍မရ။

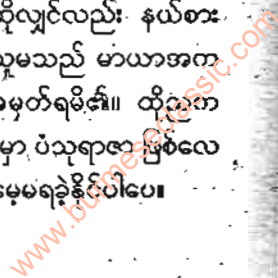
ထို့ကြောင့် ပုလဲနန္ဒာသည် သူတို့စဉ်၊ နောက်ပြီဆိုလျှင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။ ပုလဲနန္ဒာ ရှောင်ထွက်သွားပြီဆိုလျှင် သူတို့တစ်တွေ တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျကျနဲ့ခဲကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။

ရှောင်ထွက်လာသည် ဆိုသော်လည်း သူတို့နောက်ခံပြောင်ခဲ့သည် အကြောင်းအရာသည် ပုလဲနန္ဒာ၏ နားထဲတွင် ကပ်ပါလာ၏။ ထားခဲ့၍မရ။ ထိုအကြောင်းအရာသည် ပုလဲနန္ဒာ၏နားထဲ ၎င်း ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။ ပဲ့တင်ထပ်သည်နှင့်အမျှ တုန်လှုပ်မှုကိုလည်း ခံစားရသည်။

သူတို့ပြောသလို ထူးများထူးနေလေသလား။ တကယ်တမ်း ဤသို့ ထူးနေခဲ့သည် ဆိုလျှင်တော့ မိမိ၏ ဖူးစာရှင်သည် မုဆိုးဖို ဖြစ်နေပါရောလား။ မိမိတွင် မုဆိုးဖိုနှင့်ညားရမည် ကံဇာတာပါနေခဲ့ပြီထင်၏။

မိမိ၌ ဤကံဇာတာမျိုး မရှိနိုင်ဟူ၍လည်း တစ်ထစ်ချ မပြောနိုင်ပေ။ မုဆိုးဖိုနှင့် ဖူးစာဆုံရသည် ဆိုလျှင်လည်း ဤကဲ့သို့သော မုဆိုးဖိုမျိုးနှင့် ဆုံရသည်မှာ ကံဆိုးသည်ဟု မဆိုသာပေ။ ဤကဲ့သို့သော မုဆိုးဖိုမျိုးနှင့် ဆုံချင်သည် မိန်းမသားများ အတော်ကလေးများလိမ့်မည်ဟု သူမထင်သည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ပုံသုရာဇာသည် အရွယ်တော် တစ်ဆိတ်ဟိုင်းပြီဟု မဆိုနိုင်သေး။ သန်တုန်းမြန်တုန်း ရှိသေး၏။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဂရုတစိုက်ချစ်နိုင်သေးသော အရွယ်ရှိသေး၏။ ဇာတိအရဆိုလျှင်လည်း မင်းဆီမင်းသွေးဖြစ်၏။ ဂုဏ်ဒြပ်အရဆိုလျှင်လည်း နယ်စားမင်းကြီး ဖြစ်၏။ ပုလဲနန္ဒာ ရင်ခုန်မိပါသည်။ သူမသည် မာယာအကနှင့် ကပြဖျော်ဖြေဖြစ်သောညကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိ၏။ ထိုညက သူမ၏ အကကို အားရပါးရ ဩဘာပေးခဲ့သည်မှာ ပုံသုရာဇာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအားပေးပုံ မြင်ကွင်းကို ပုလဲနန္ဒာ မေ့မရခဲ့နိုင်ပါပေ။

ဘဝတူ အပျိုတော်များ၏ နောက်ပြောင်မှုသည် တစ်ကြိမ်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်လည်း မဟုတ်၊ သမီးတော်ကလေး မာလာဒေဝီက ပုလဲနန္ဒာအပေါ် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခင်မှုများဖော်ပြလေ သူတို့က နောက်ချင်ပြောင်ချင်လေ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူတို့၏ နောက်ပြောင်သောစကားကို မိဖုရားခေါင်ကြီးကြားသွားသည်။ မိဖုရား ခေါင်ကြီး အတော်တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူမသည် ပုလဲနန္ဒာအား မင်းစိုးရာဇာ အာဏာပိုင် အဝန်းအပိုင်းထဲ ရောက်မသွားစေလိုသောကြောင့် သူမ၏ အနီးတွင်ခေါ်ထားပြီး ထိန်းချုပ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အခုတော့ သူမ၏အနီးတွင် ထားကာမှ သွေချာပေါက် မင်းစိုးရာဇာ ကြင်ရာတော်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်သလို ဖြစ်နေလေ့ရှိသလား။

မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ပုလဲနန္ဒာအနီး ရောက်လာကတည်းက အိမ်ထောင်ချပေးနိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။ သို့သော် မအောင်မြင်။ သင့်တော်သူ ရှာမရ ဖြစ်ခဲ့၏။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ မင်းစိုးရာဇာ ကြင်ရာတော် မဖြစ်လျှင်ပြီးရောဆိုလျှင်တော့ မည်သူနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ပေးစားလိုက်၍ ရသည်။ သို့သော် ဤသို့ ပြီးစလွယ်လှုပ်၍လည်း မဖြစ်သေး။ မင်းသားလေး ဗန္ဓုရာဇာ တော်ကောက်ခဲ့သည့် သစ်အယ်ချောင်ရွာမှ ဂုဏ်သရေရှိ အပျိုတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အပျိုတော်လည်း ဖြစ်၏။ မိမိ၏ အပျိုတော်တစ်ဦးအား ကြုံရာကျပန်း ယောက်ျားသား တစ်ဦး၏ လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်၍လည်း မသင့်တော်ပေ။

ထိုအချက်၊ ဤအချက်များကို ထောက်ထားရွေးချယ်ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ပုလဲနန္ဒာ၏ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ယခုထက်တိုင် ရွေးမရနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ယခုတော့ မိမိ စိုးရိမ်

သည့် မိန်းကလေးက မိမိချွေးမတော်ဖြစ်တော့မည်ကဲ့သို့ စကားအထိတ်၊ နိမိတ်များ ထွက်ရှိနေပါပကော။

ထို့ကြောင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ပုလဲနန္ဒာကိုခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းခဲ့၏။

“ပုလဲနန္ဒာ၊ မယ်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတာ ခြောက်ပြချင်တယ်ကွဲ့။”

“မှန်လှပါဘုရား။”

“မာလာဒေဝီ သမီးတော်ကလေးဟာ ပုလဲနန္ဒာကို အတော်ကလေးချစ်ရှာတယ်နော်”

“မှန်လှပါ။ ချစ်ရှာပါတယ် ဘုရား။”

“အေး၊ အဲဒီလိုချစ်တာဟာ တစ်ခုလဲကောင်းပြီး တစ်ခုလဲ မကောင်းသွားကွဲ့။ ကောင်းတာကတော့ ပုလဲနန္ဒာနဲ့နေရတာ ပျော်နေလို့ သူ့စိတ်သောကတွေ ပြေပျောက်နေတာပေါ့ကွယ်။ မကောင်းတာက သူ့ဒေသထို့ ပြန်တဲ့အခါ ပုလဲနန္ဒာကို မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်ပြီး အခက်တွေ့မှာကွဲ့။”

“မှန်လှပါ။ အဲဒီလောက်တော့ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူးဘုရား။ ကလေးဆိုတာ မေ့လွယ်ပျောက်လွယ်ရှိပါတယ်”

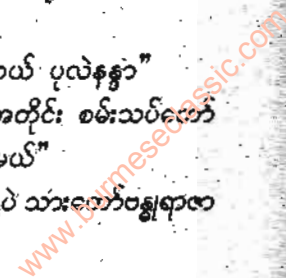
“ကလေးတိုင်း မေ့လွယ်ပျောက်လွယ် မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ တချို့ ကလေးတွေဆို အစွဲအလမ်းသိပ်ကြီးကြတာ”

“မာလာဒေဝီကို အစွဲအလမ်း ကြီးတဲ့ကလေးလို့ မယ်တော်ထင်လို့လား”

“ဟုတ်၊ မဟုတ် မယ်တော်စမ်းကြည့်ချင်တယ် ပုလဲနန္ဒာ”

“မှန်လှပါ။ မယ်တော် စိတ်သဘောတော်အတိုင်း စမ်းသပ်တော်မူပါ ဘုရား။ ပုလဲနန္ဒာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ် ပုလဲနန္ဒာ၊ ဒီနေ့ပဲ သားတော်ဗန္ဓုရာဇာ

နဲ့ သမီးတော် ဟေမာသီရိတို့ရဲ့ စံအိမ်တော်မှာ သွားနေလိုက်၊ ညနေ ဘက် မာလာဒေဝီပြန်လာတဲ့အခါ ပုလဲနန္ဒာ ခွင့်ယူပြီး အိမ်ပြန်သွား တယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်၊ သူဘယ်လို တုံ့ပြန်သလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက် မယ်၊ အခြေအနေမကောင်းရင် မယ်တော် လှလွတ်ပြီး ပုလဲနန္ဒာကို ပြန်ခေါ်လိုက်မယ်”

အခြေအနေကတော့ တကယ့်ကို မကောင်းဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ မာလာဒေဝီ ပြန်ရောက်၍ ပုလဲနန္ဒာ အိမ်ပြန်သွားပြီဟု ပြောလိုက်သော အခါ ပွက်လောရိုက်တော့သည်။ သူမသိဘဲ ပြန်လွတ်ရကောင်းလား ဟု သူ့ဘွားတော်ကို ဆူသည်။ ထို့နောက် အခုချက်ချင်း ပြန်လိုက်ခေါ် ရမည်ဟု တောင်းဆိုသည်။ မယ်တော်က ချော့ချော့မော့မော့နှင့် ဖောင်းဖျံပြောဆိုကြည့်သည်။

“သူများ အိမ်သတိရလို့ ခွင့်ပြန်သွားတာကို အခုချက်ချင်း လိုက် ခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ မာလာရဲ့၊ မယ်တော်တို့က အနိုင်ကျင့်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ မာလာပဲ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆို၊ ချစ်ရင်အနိုင်မကျင့်ရဘူးလေ”

မာလာဒေဝီ ခဏတော့ တွေဝေသွားသည်။ သိပ်မကြာလိုက်။ သူ့ အဖြေတစ်ခု ရှာတွေ့သွားသည်။

“ဒါဆို သမီးကို ဒေါ်ဒေါ် ပုလဲနန္ဒာတို့အိမ်လိုက်ဖို့၊ ဒေါ်ဒေါ် ပုလဲ နန္ဒာနဲ့ လိုက်နေမယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ပုလဲနန္ဒာ ပြန်လာမှပြန်လာမယ်”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန် မာလာရယ်၊ ပုလဲနန္ဒာတို့အိမ်မှာ မာလာ ဘယ်နေ နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကောင်းကောင်းအိပ်၊ ကောင်းကောင်းစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပုလဲနန္ဒာတို့အိမ်က ဆင်းရဲတယ် သမီးရဲ့”

“ဆင်းရဲပဲပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ် ပုလဲနန္ဒာနဲ့ နေရရင်ပြီးရော”

“အဲဒီလို မမိုက်ရဘူးလေ မာလာ၊ အဲဒီလို မိုက်တဲ့စကားတွေ ပြောထွက်လာရင် ဘွားဘွားကြီးက မချစ်တော့ဘူးနော်”

“အခုရော ချစ်လို့လား၊ သမီးကို မချစ်လို့ ဒေါ်ဒေါ်ပုလဲနန္ဒာကို အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်တာ၊ ဘွားဘွားကြီးက သမီးကိုမချစ်ရင် သမီးကလည်း ဘွားဘွားကြီးကို မချစ်တော့ဘူး”

မာလာဒေဝီသည် ပြောပြောဆိုဆို ချုံးပဲ့ချ၍ ငိုချလိုက်လေသည်။ မာလာဒေဝီ ငိုသောအခါ မိဖုရားခေါင်ကြီး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။ မိခင်ဆုံးရှုံးထားသည်မှာ မကြာသေးသော ကလေးမလေး၊ ခုတော့ မိမိကြောင့် ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်ရလေပြီကော။ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် သူမ၏ စမ်းသပ်မှုကို ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ပေ။

“တိတ်တော့မာလာ၊ မငိုနဲ့တော့၊ သမီးရဲ့ဒေါ်ဒေါ် ပုလဲနန္ဒာကို ဘွားဘွားကြီး ပြန်ခေါ်ပေးမယ်”

မာလာဒေဝီသည် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏စကားကို နားထဲမထည့် တော့ချေ။ ဦးခေါင်းကိုခါရမ်းကာ ဆက်လက်ငိုကြွေး၏။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးလေသည်။

“ဟဲ့-ဟဲ့- မာလာ၊ ဒါက ဘယ်လဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် အာမေဠိတ်သံများနှင့် ကုန်ခဲ့တော့သည်။ မာလာဒေဝီ၏ အထိန်းတော်သည် သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာထကာ ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်သွား၏။ အထိန်းတော်တို့မည်သည် မိမိ ထောင့်လူထားသည့် ကလေးကို မျက်ခြည်ပြတ်ခံ၍ မဖြစ်ပေ။

မာလာဒေဝီကလေးသည် နန်းတော်ဝင်းအတွင်းရှိ လမ်းများကို ကျွမ်းကျင်ပြီးဖြစ်၍ တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ သူမ သွားလိုရာသို့ တောက် တောက် အပြေးသွား၏။ သူမ၏ အထိန်းတော်က ထပ်ကြပ်မကွာ

လိုက်ရင်း ချော်လဲမည်စိုး၍ မပြေးရန်၊ ဖြည်းဖြည်းသက်သာသွားရန် သတိပေးစကား ဆိုသော်လည်း မရပေ။

ကလေးမလေးသည် သူမ၏ဖခင် ပံ့ပိုးရာဇာ စတည်းချသည့် နန်းဆောင်ရှိရာသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေခြင်းဖြစ်၏။ မိခင်မရှိတော့သည့် နောက် ဖခင်သည်သာ သူမအတွက် အကြီးမားဆုံးအားထားစရာ မဟုတ်ပါလော။ ဖခင်၏ အခန်းထဲရောက်၍ ဖခင်ကိုတွေ့သည်နှင့် ဖခင်၏ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ကာ ဆက်လက်၍ငိုပါတော့သည်။

ပံ့ပိုးရာဇာသည် ရုတ်တရက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။ သမီးတော်လေးကို အလိုက်သင့်ပွေ့ပိုက်ရင်းက အပီးတွင် ဖူးထောက်ခစားလာသော အထိန်းတော်ကို အကျိုးအကြောင်း မေးလိုက်၏။

“မှန်လှပါ။ သူ့ဘွားတော်နှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး အရှင်သားထံ ပြေးလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

အထိန်းတော်၏ လျှောက်တင်စကားကို ကြားရသောအခါ စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသဖြင့် ခေါင်ရည်သောက်ပြီး အပန်းဖြေနေသော ပံ့ပိုးရာဇာသည် ပို၍ စိတ်ညစ်သွားလေသည်။ သမီးတော်ကလေး၏ ဦးခေါင်းကို ပမ်းဖြင့်အပ်လိုက်ရင်း သူမ၏မိခင်ကို သတိရကာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာမိ၏။

“တိတ်ပါ ဒေဝီလေးရယ်၊ တိတ်ပါ၊ ဘွားဘွားကြီးက စတာဖြစ်မှာပါ”

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ပံ့ပိုးရာဇာသည် စားပွဲပေါ်မှ ခေါင်ရည်ခွက်ကိုယူပြီး မော့ချလိုက်သည်။

“တိတ်တော့သမီး၊ ခဏနေရင် သမီးနဲ့ ခမည်းတော်နဲ့ ဘွားတော် ဆီဘွားကြမယ်၊ သားအဖနှစ်ယောက် ရန်သွားတွေ့ကြမယ်၊ မြေး

တော်လေးကို ခေါ်တုန်းကတော့ခေါ်ထားပြီး ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပျော်အောင် မထားတာလဲဆိုပြီး ရန်တွေ့ကြမယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် မာလာဒေဝီ၏ ဝမ်းနည်းစိတ်များ အတော်လျော့ပါးသွား၏။ ထို့ကြောင့် အငိုလည်းတိတ်သွားကာ ရှိုက်သံများသာ တစ်ချက်တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“က-ပြောပါဦး ဒေဝီလေးရယ်၊ ဘွားတော်က ဘယ်လိုစလို့ သမီးလေးနဲ့ ဘယ်လိုရန်ဖြစ်ကြတာလဲဆိုတာ”

ပံ့ပိုးရာဇာသည် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးလှသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးတော်လေး မာလာဒေဝီအား နှစ်သိမ့်လိုသဖြင့် စကားမရှိ စကားရွာပြီး မေးမြန်းလိုက်၏။ မာလာဒေဝီသည် ရှိုက်နေသည့်ကြားက သူမနှင့် ဘွားတော်တို့အကြား အခင်းများကြပုံကို ပြန်ပြောပြရှာသည်။

“ဘွားဘွားကြီးက စတာမဟုတ်ဘူး ခမည်းတော်၊ သမီးက ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ပုလဲနန္ဒာကို အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်တာ၊ အခု ဒေါ်ဒေါ်ပုလဲနန္ဒာ အိမ်ပြန်သွားပြီ၊ အဲဒါနဲ့ သမီးက ဘွားဘွားကြီးကို ဒေါ်ဒေါ်ပုလဲနန္ဒာ ပြန်ခေါ်ပေး၊ ခေါ်မပေးရင်လဲ သမီးကို လိုက်ပို့ပေးလို့ပြောတာ အဲဒါ ဘွားဘွားကြီးက ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မပေးလို့ သမီးစိတ်ကောက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ”

“အမလေး၊ စကားတတ်လိုက်တဲ့ ဒေဝီလေးရယ်၊ ဒေဝီလေးပြောပြတာ ခမည်းတော်တစ်ခါထဲ ရှင်းသွားတာပဲ၊ စိတ်စွဲအတွက်များ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ သမီးရယ်။ ခမည်းတော်နဲ့သမီးနဲ့ ဘွားတော်ဆီ အခုသွားမယ်၊ သမီးရဲ့ဒေါ်ဒေါ်ပုလဲနန္ဒာကို ပြန်ခေါ်ပေးလို့ပြောမယ်၊ ခေါ်မပေးရင် ခမည်းတော်နဲ့သမီးနဲ့ လိုက်သွားကြမယ်နော်”

ပံသုရာဇာ၏ စကားကြောင့် မာလာဒေဝီ၏ အထိန်းတော်မလေး မပြုံးဘဲမနေနိုင်တော့။ လိုက်လည်းလိုက်သည့်သားအဖဟု စိတ်ထဲက ကြိတ်တွေးနေမိသည်။

မာလာဒေဝီလေးကို ပွေ့ချီရင်း ပံသုရာဇာထရပ်သည်။ သောက်ထားသည့် အရိန်ကြောင့် ဒယ်ဒယ်ပိုင် ဖြစ်သွားသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်သည်။

“ကဲ-သွားကြမယ်၊ ဘွားတော်ဆီ သွားကြမယ်”

ပံသုရာဇာက အာလေးလျှာလေးနှင့် ကြွေးကြော်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ပံသုရာဇာက မာလာဒေဝီကိုချီကာ ရွေ့ကကြွသည်။ အထိန်းတော်မလေးလည်း နောက်ကနေ လိုက်ရလေသည်။ သို့သော် သူတို့သည် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အဆောင်တော်အရောက် မလှမ်းလိုက်ကြရပါ။ လမ်းခုလတ်မှာပင် ပက်ပင်းတိုးကြပါတော့သည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် မြေးမလေးကို စိတ်မချ၍ ထွက်လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မြေးမလေးသည် ဖခင်ဖြစ်သူထံသို့ မြေးခြင်းဖြစ်မည်ဟု မုန်းဆဲသဖြင့် ဤလမ်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

တွေ့လိုက်သည့်နှင့် ပံသုရာဇာက သမီးကိုချီလျက် လက်အုပ်ချီ အရိန်အသေပြုသည်။ နှုတ်မှလည်း မယ်တော်ကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“မယ်တော်က ဒေဝီလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ငိုအောင်လုပ်တာလဲဘုရား”

“အမယ်၊ သားတော်က မယ်တော်ကို အပြစ်တင်နေတာလား”

“မဝံ့ကြောင်းပါဘုရား။ သားတော်က မေးလျှောက်ကြည့်တာပါဘုရား”

“သားတော်ရဲ့ ဒေဝီလေးကို ငိုအောင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာငိုပြီး ထွက်ပြေးသွားတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ အခုလဲ ချော

ရအောင် လိုက်လာတာပါ။ ကဲ-မာလာ၊ ဘွားဘွားကြီးကို စိတ်ဆိုးတုန်းပဲလား”

မာလာဒေဝီသည် ပံသုရာဇာ၏ ပခုံးကို မေးနှင့်ထောက်ထား၏။ မိဖုရားခေါင်ကြီးရှိရာဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ပေ။

“ပံသုရေ၊ မင်းရဲ့သမီးက မင်းကို ဘာတွေမှား တိုင်တောထားသလဲတဲ့”

“မှန်လှပါ။ မယ်တော်က သူ့ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ပုလဲနန္ဒာကို အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်သတဲ့ ဘုရား”

“အဲဒါပဲ ပံသုရာဇာရေ၊ ပုလဲနန္ဒာကို ခေါ်ပေးရင်ပေး၊ မခေါ်ပေးရင် သူ့ကို လိုက်ပို့ပေးရမယ်တဲ့”

“မှန်ပါ။ သိပြီးပါပြီ ဘုရား။ ဒါကြောင့် ပုလဲနန္ဒာကို မယ်တော်ခေါ်ပေးဖို့ အခက်အခဲရှိတယ်ဆိုရင် သားတော်တို့ပဲ လိုက်ခေါ်ကြမယ်ဆိုတာ လျှောက်တင်ဖို့လာခဲ့ကြတာပါ ဘုရား”

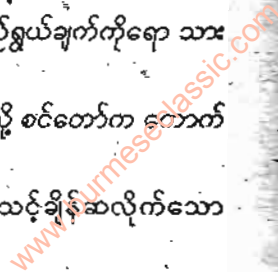
“ဟေ-တယ်ဟုတ်ပါလား။ လိုက်လဲလိုက်တဲ့ သားအဖပဲ။ ဖအေက သမီးထက်တောင် ပိုကဲနေသေး၊ နေပါဦး ပံသုရဲ့၊ ပုလဲနန္ဒာဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းမှတ်မိသေးရဲ့လား”

“မမှတ်မိဘဲ နေပါမလား၊ မယ်တော်ကလဲ မာယာအက ကတာတောင် လွန်းလို့ မယ်တော်ပဲ အနားမှာ ခေါ်ထားလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးလေ”

“ဟုတ်ပြီ၊ မယ်တော်ခေါ်ထားလိုက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုရော သားတော် သဘောပေါက်သလား”

“သားတော်ထင်တာ ပြောရရင် ထင်ပေါ်လို့ စင်တော်က တောက်တာ မဟုတ်ဘူးလား ဘုရား”

မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ပြောသင့်မပြောသင့်ချိန်ဆလိုက်သော

ကြောင့် နှုတ်ဆိုတ်သွား၏။ ပြောမည်ဆိုလျှင် သူပြောမည့် စကားများသည် ပုလဲနန္ဒာကို ထိခိုက်နိုင်သဖြင့် ရဲရွှေတော်များရှေ့တွင် မပြောသင့်ဟု သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် စကားကို လှီးလွှဲပြောဆိုလိုက်၏။

“ထင်ပေါ်လို့ စင်တော်က ကောက်ရုံမကဘူး။ မယ်တော်ကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်မွေးမြူချင်လို့ပဲ။ ခက်တာက သားတော်ရဲ့ ဒေဝီလေးက ပုလဲနန္ဒာမှ ပုလဲနန္ဒာ ဖြစ်နေတော့ သားတော်တို့ ဌာနေပြန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါဆို မယ်တော်သဘောက မာလာဒေဝီလေး ဌာနေပြန်ရင် ပုလဲနန္ဒာ ပါမသွားရလေအောင် အခုကထဲက ကြိုတင်ပြီး ရှောင်ခိုင်းလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့။ စိုးရိမ်ကြီးလိုက်တာ မယ်တော်ရယ်။ ကြားလားဒေဝီလေး။ ဘွားတော်က ဒေဝီလေး အိမ်ပြန်ရင် ဒေါ်ဒေါ်ပုလဲနန္ဒာကို ခေါ်သွားမှာစိုးလို့တဲ့။ ဒေဝီလေးရဲ့ သဘောကကော ဘယ်လိုလဲ။ ခေါ်သွားမှာလား”

မာလာဒေဝီက မူလအနေအထားမပျက် မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေသည်။

“ခေါ်သွားမှာပေါ့”

မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် သူ့မြေးမလေး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောလိုက်ပုံကို အတော်သဘောကျသွား၏။

“အမယ်-အမယ်-လွယ်လှချည့်လား မာလာရယ်။ ဘွားဘွားကြီး သဘောတူ။ မတူတောင် မမေးတော့ဘူးပေါ့”

“မေးစရာမလိုပါဘူး။ သမီးက ဘွားဘွားကြီးရဲ့ မြေးပဲ။ သမီးလိုချင်ရင် ဘွားဘွားကြီးက ပေးရမှာပေါ့”

စကားတတ်တတ်နှင့် ပြန်ပြောစီနသော သမီးလေးအတွက် ပံ့ပိုးရာလာသည် ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာ ပြုံးလျက်ရှိ၏။ မယ်တော် ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲဟူသော အကြည့်နှင့်လည်း သူမိခင်ကို ကြည့်နေလိုက်၏။ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ‘သမီးအချစ် မြေးအနှစ်’ ဆိုသည့် စကားအတိုင်း မြေးမလေး၏ စကားအတွက် ရွှေစိတ်တော်မညီသာပေ။

“လက်စသပ်တော့ ဘွားဘွားကြီး မွေးမြူထားတာ မာလာဒေဝီအတွက် မွေးမြူထားသလို ဖြစ်နေတာကိုး။ ရှိစေတော့၊ ရှိစေတော့၊ မာလာလေးရဲ့ သဘောအတိုင်းပါပဲကွယ်။ ကဲ-အခု စိတ်ကောက်တာ ပြောသေးဘူးလား။ ဘွားဘွားကြီးနဲ့ ပြန်လိုက်မှာလား။ မလိုက်ဘူးလား”

“ဘွားဘွားကြီးကရော ဒေါ်ဒေါ် ပုလဲနန္ဒာကို လိုက်ခေါ်ပေးမှာလား။ လိုက်ခေါ်မပေးဘူးလား”

“အမလေး- ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါပြီတော်။ ဘွားဘွားကြီးရဲ့ ရဲရွှေတော်တွေတို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ညကြီးမင်းကြီး မီးတုတ်တိုင်ပြီး ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြလို့ အမိန့်တော်ချလိုက်တယ်”

“ဟေး-ဒါမှ တို့ဘွားဘွားကြီးကွ”

မာလာဒေဝီသည် ရွှင်လန်းအားရစွာ ထအော်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဘွားတော်ဘက် ချက်နှာလှည့်လာပြီး ပြုံးပြ၏။ သေချာအောင်လည်း ထပ်မေး၏။

“ဒါဆို ဒေါ်ဒေါ်ပုလဲနန္ဒာက ဒီညပဲ ပြန်ရောက်လာမှာပေါ့နော်”

“ဒီညပဲ ပြန်ရောက်အောင်ခေါ်ခဲ့ဖို့ ဘွားဘွားကြီး မှာလိုက်တယ်လေ”

အတော်ကလေးညဉ့်နက်မှ ဗန္ဓုရာဇာ၏ စံအိမ်တော်ရောက်နေသော ပုလဲနန္ဒာကို သွားခေါ်ရန် မိဖုရားခေါင်ကြီး စီစဉ်ထားပေသည်။

“ကဲ- ဒီတော့ မာလာလေး ဘွားဘွားကြီးဆီ ပြန်လိုက်ခဲ့၊ ခမည်း
တော်အပေါ်က ဆင်းတော့”

မာလာဒေဝီသည် ခေါင်းကိုခါရမ်းပြီး ခွဲနွဲ့သံလေးနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူ
ပံသုရာဇာအား ပူဆာ၏။

“ဟင့်အင်း၊ ခမည်းတော်ပဲ ချီးမြှင့်လိုက်ပို့”

ပံသုရာဇာသည် ခေါင်ရည်အံ့သောက်များထားသဖြင့် ရီဝေ ရီဝေ
ဖြစ်နေသော်လည်း သမီးဖြစ်သူ၏ စကားကို မပယ်ရှားဘဲ လိုက်ပို့ရန်
ဟန်ပြင်ရင်း မိဖုရားခေါင်ကြီးအား ရှေ့မှကြွရန် ဖန်ကြားလိုက်၏။
မိဖုရားခေါင်ကြီးလည်း မိမိတို့အပေါ် အနိုင်ယူနေသော မြေးမလေး၏
နဖူးကို ချစ်စနိုးလှမ်းထုရင်း အဆောင်တော်သို့ ပြန်လည်ကြွချီရန်
လှည့်လိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း ပုလဲနန္ဒာနှင့် မာလာဒေဝီလေးတို့၏
သံယောဇဉ်ကြီးကိစ္စအား မဟာရာဇာမင်းကြီးကို လျှောက်ထားအသိ
ပေးဦးမှ တော်မည်ဟု စဉ်းစားနေလေသည်။

အခန်း (၈)

“ဖခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်ကို အားနာလို့၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ် ဒီဆွေး
နွေးပွဲက ချက်ချင်းထပြီး ထွက်သွားတယ်”

ပံသုရာဇာ၏ ကြေးဝါရောင် အသားအရေသည် ဒေါသကြောင့်
နီစပ်စပ် ဖြစ်လာ၏။ သူ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်
နေသည်။ နဖူးကြောများလည်း တင်းပြီးထောင်နေ၏။

ဆွေးနွေးပွဲသည် ဆွေးနွေးရင်း ဆွေးနွေးရင်း မိမိခေါင်းပေါ်သို့
အပြစ်များ ပုံကျလာသည်ဟု ခံစားမိသောကြောင့် ပံသုရာဇာ ဒေါသ
ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နောင်တော်ကြီး သက္ကရာဇာအပါအဝင် ညီ
တော်၊ နောင်တော်အားလုံး မိမိအပေါ် ဝိုင်း၍ ဆရာလုပ်နေကြသည်
ဟု သူခံစားမိသည်။ သူတို့၏ ဆွေးနွေးချက်များကို ချုပ်လိုက်လျှင်
နယ်စားမင်းတစ်ဦး၏ စံအိမ်တော်အား အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်ခဲ့
ရခြင်းသည် စစ်ရေးသတိကင်းမဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နိုင်ငံခြားရန်သူများ ဤမျှ
စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းသည် 'သူတို့ တော်ခြင်းထက် ပံသုရာဇာ ညံ့ဖျင်း
သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဤတိုက်ပွဲသည် နယ်စားမင်းတစ်ဦး၏ စစ်

ရေးအုပ်ချုပ်ရေးဘက်များ၌ လစ်ဟင်းမှုများရှိနေကြောင်း ဖော်ပြသော တိုက်ပွဲဖြစ်၏။ စသည့်အဓိပ္ပာယ်များကို ဆောင်နေလေသည်။

“အလစ်အဇိုက် အတိုက်ခံရတိုင်း ကိုယ်ညံ့လို့ပဲလို့ တရားသေပြော တိုင်း ဘယ်ရမလဲ။ ကျုပ်အပါအဝင် ကျုပ်ရဲ့ ကင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ တိုက် ရည်ခိုက်ရည် မညံ့ဘူးဆိုတာ ရန်သူ့အလောင်းတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ သက်သေပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ညီတော်တွေ၊ နောင်တော်တွေရော စစ်ရေး၊ အုပ် ချုပ်ရေးဘက်မှာ ဘယ်လောက်များ တော်နေကြလို့လဲ။ နောင်တော် ကြီးသက္ကရာဇာရော ဝိနစ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ နယ်ကို ဘယ်နှခေါက်ရောက် သလဲ ဘယ်နှခေါက် လာရောက်စစ်ဆေးဖူးသလဲ တစ်ခေါက်မှ မရောက် ဘူး မဟုတ်လား။ ပစ်ထားတုန်းက ပစ်ထားပြီး ပြဿနာပေါ်မှ အပြစ် တင်တာ ကောင်းသလား။ အဲဒီဘက်ကရော လှည့်ပြီး စဉ်းစားမိကြရဲ့ လား။ သူများဘက်ကို လက်ညှိုး တစ်ချောင်းထိုးရင် ကိုယ့်ဘက်လှည့် နေတဲ့ လက်ချောင်းတွေလဲ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သတိထားမိကြရဲ့လား”

ပံ့သူရာဇာ တုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုက်သောစကားများကို ကြားရသော အခါ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားကြီးသက္ကရာဇာ၏ မျက်နှာသည် တွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။ ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်ရှေ့မှာပင် ဤသို့ မာရေကျောရေ ပြောရုံနေလျှင် ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်သာ တွယ် လွန်သွားပါက ဤပံ့သူရာဇာသည် မည်မျှထောင်လွှားမည်မသိဟု လည်း စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

တော်ဝင်မိသားစု ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲ၏ တင်းမာလာနေသော အခြေ အနေကို မဟာရာဇာမင်းကြီးက ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။

“ဗျို ပံ့သူရာဇာ၊ သားတော်ရဲ့ ချေပပြောဆိုချက်တွေဟာ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားတွေကို ဒေါသ မပါဘဲ

ပြောသင့်တယ်။ ဒေါသ မပါဘဲပြောမှ ပိုပြီး ထိရောက်တယ်။ ဒါကြောင့် သားတော် ဘာမှမပြောနဲ့ဦး။ အနားယူလိုက်ဦး။ ခမည်းတော် အရင် ပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဖခင် မဟာရာဇာမင်းကြီး၏ စကားသည် သမာသမတ်ရှိသောကြောင့် ပံ့သူရာဇာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူ့နေရာသူ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“မိဖုရားခေါင်ကြီး အပါအဝင် သားတော်အားလုံး အခု ကျွန်ုပ် ပြောမယ့် စကားတွေကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြစေချင်တယ်။ ပြဿနာ တစ်ခုဖြစ်လာရင် ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားတတ်ကြရမယ်။ သွေးပူ သွေးဆူနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟိုလူကို အပြစ်တင်၊ ဒီလူကို အပြစ်တင်၊ ပြဿနာကို ဟိုလူ ခေါင်းပေါ်ပုံချ၊ ဒီလူ ခေါင်းပေါ်ပုံချ လုပ်နေလို့က တော့ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြေရှင်းနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြ ဿနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ဘက်ပေါင်းစုံအောင် ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားဖို့လိုတယ်။ သေချာတာတစ်ခုက ပြဿနာ ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုဒုက္ခပေးရအောင် ဖြစ်ပေါ်လာတာဆိုပေမယ့် ကိုယ်က ဇန်နီမှန်ကန်ကန် ဖြေရှင်းလိုက်နိုင်ရင် ကိုယ့်အတွက် လက်ဆောင် တောင်း တစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတတ်တယ်”

အားလုံးပင် မဟာရာဇာ မင်းကြီး၏ စကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် နေကြ၏။

“ပံ့သူရာဇာရဲ့ စံအိမ်တော် ဝင်ရောက်အစီးနင်းခံရတဲ့ ဒီတိုက်ပွဲပြီး သွားတာတည်းက ဖခမည်းတော် သေသေချာချာ သုံးသပ်ကြည့်မိတယ်။ ဒီတိုက်ပွဲဟာ အကဲစမ်းတဲ့တိုက်ပွဲပဲ။ ဖခမည်းတော်တို့ရဲ့တပ်တွေ ဘယ် ထောက်မာတယ်၊ တိုက်ရည် ခိုက်ရည်ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကို ဝင်ပြီး အကဲစမ်းကြည့်တာပဲ။ သေချာတာတစ်ခုက ဖခမည်းတော်တို့ဟာ

သတင်းစုံစမ်းထောက်လှမ်းမှု အားနည်းနေတယ်၊ ပံ့ပိုးရာဇာတစ်ယောက် တည်းကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဖခမည်းတော်တို့ အားလုံးကို ဆိုလိုတာ၊ ဒီတော့ ရန်သူဟာ သူ့ကြံစည်မှုကို ဝိပိရိရိ ကြံစည်နိုင်တယ်။ ဘယ်ကို ဝင်တိုက်တိုက် ရသလိုဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်သူဟာ နယ်စားမင်းရဲ့ စံအိမ်တော်ကို ဝင်တိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

မဟာရာဇာမင်းကြီးသည် ခေတ္တရပ်နားပြီး ဆက်ပြော၏။

“ရန်သူဟာ ခမည်းတော်တို့တပ်တွေ ဘယ်လို နေရာချထားသလဲ ဆိုတာ သိပြီးသားဖြစ်မှာက သေချာတယ်၊ နယ်စားမင်းရဲ့ စံအိမ်တော် အတိုက်ခံရရင် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုလဲ ကြိုတင် တွက်ဆထားပုံရတယ်၊ တက်လမ်းရော ဆုတ်လမ်းပါ ရွေးထားပုံပဲ၊ သူတို့ဟာ နယ်မြေသိမ်းပိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အကဲစမ်းရုံ သက်သက်ပဲဆိုတော့ အမြန်တိုက်ပြီး အမြန်ဆုတ်သွားတာပေါ့၊ ပြီးလဲ ပြီးရော သူတို့ရဲ့ သီတင်းကွန်ရက်တွေကို ဖြန့်ကြက်ပြီး ခမည်းတော် တို့ဘက်က ဘာတွေလုပ်လာတယ်ဆိုတာ စောင့်နားထောင်နေမှာ သေချာတယ်”

မဟာရာဇာမင်းကြီး၏ သုံးသပ်ချက်သည် မဟာသူရိယတိုင်းနိုင်ငံကြီးတစ်ခုလုံးနှင့်သက်ဆိုင်သွား၏။ ပံ့ပိုးရာဇာအုပ်ချုပ်သော ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေ ကွက်ကွက်ကလေး၏ ပြဿနာမျှသာ မဟုတ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ပံ့ပိုးရာဇာလည်း အတော်ခေါင်းပေါ့သွား၏။ အသက်ရှူချောင်သွား၏။ တျန် ညီတော်နောင်တော်များကား ခေါင်းမဖော်ကြတော့ပေ။ ဖခင်ကြီးကဲ့သို့ သုံးသပ်နိုင်အောင် အမီလိုက်စဉ်းစားနေကြရလေသည်။

“အဲဒီတော့ တိုက်ပွဲသတင်းကြားတာနဲ့ သားတော်ကြီးသတ္တရာဇာက ဘယ်လိုစိစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သလဲဆိုတာ အားလုံးသိသွားအောင် လျှောက်တင်စမ်းပါဦး”

မဟာရာဇာမင်းကြီးက အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီး သတ္တရာဇာအား တင်ပြခိုင်းလိုက်သည်။

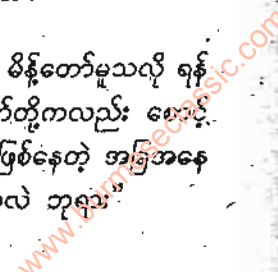
“မှန်လှပါဘုရား၊ တိုက်ပွဲသတင်းကြားတာနဲ့ သားတော်ကြီးလဲ ရွှေမြို့တော် အထောက်တော်တပ်ဖွဲ့ကနေ မြင်းသည်တော် တပ်စိတ်တစ်စိတ်ထုတ်နုတ်ပြီး ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေက ညီတော်ပံ့ပိုးရာဇာရဲ့ စံအိမ်တော်မှာ သွားရောက်အားဖြည့်ထားလိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီ မြင်းသဏ္ဍာန်တော် အထောက်ရဲမက်တွေဟာ ရွှေမြို့တော်ကို နေ့စဉ်သတင်း ရောက်မို့ရော တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပါတယ် ဘုရား၊ ဒီလိုနဲ့ သားတော်ကြီးဟာ အဲဒီ နယ်မြေရဲ့ သတင်းတွေကို နေ့စဉ်ကြားနာလျက် ရှိနေပါတယ် ဘုရား”

အိမ်ရှေ့စံ၏ လျှောက်တင်ချက်ကို ကြားရသောအခါ မင်းကြီးသည် ငြုန်းလိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုတော့ ရန်သူနဲ့ ခမည်းတော်တို့ သတင်းစောင့်နားထောင်တဲ့ အလုပ်ကို အတူတူ ဗျာဓိနေကြတာပဲ”

မင်းကြီး၏ သုံးသပ်ချက်ကို သားတော်ဝယ် ဗန္ဓုရာဇာက ထောက်ခံ ဆွေးနွေးလိုက်သည်။

“မှန်လှပါ၊ အခုအခြေအနေက ခမည်းတော် မိန့်တော်မူသလို ရန်သူတလည်း စောင့်ကြည့်အကဲခတ်၊ သားတော်တို့ကလည်း စောင့်ကြည့်အကဲခတ် ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုအကျိုးဆက်မျိုး ပေါ်လာနိုင်ပါသလဲ ဘုရား”

“နောက်ထပ် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ပေါ်လာနိုင်တာပေါ့ သားတော်၊ ရန်သူက နောက်တစ်ပွဲထပ်တိုက်လာနိုင်တာပေါ့။ ထပ်ပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တဲ့ သဘောပေါ့။”

မဟာရာဇာမင်းကြီး၏ ခန့်မှန်းချက် တွက်ဆချက်အပေါ်တွင် အားလုံး စဉ်းစားသွားကြသည်။ ထပ်တိုက်ဦးမည့် အဆိုပါတိုက်ပွဲသည် မည်သည့် အချိန်၊ မည်သည့် နေရာတွင် ပေါ်လာနိုင်ပါသနည်း။ ဤကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထား၍ မရတော့ပေ။ နယ်စားမင်းကြီးများ ဖြစ်ကြသော သားတော်ရှစ်ပါးစလုံး ခေါင်းခဲသွားကြသည်။ ထို့အတူ သားတော်ကြီးသတ္တရာဇာနှင့် သားတော်ငယ် ဗန္ဓုရာဇာတို့သည်လည်း စိတ်ပူပန်သွားကြသည်။ ရွှေမြို့တော်သည် နယ်ကြီးရှစ်နယ်၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ရှိနေသည်ဆိုသော်လည်း မဖျော်လင့်တဲ နေပြည်တော်ကို လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်ရှိသော် ခက်ရပေချိန်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သားတော်ငယ် ဗန္ဓုရာဇာက ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ “မှန်လှပါဘုရား၊ သည်အတိုင်းဆိုပါက သားတော်တို့ တိုင်းနိုင်တစ်ခုလုံး စစ်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ဖို့လိုလာပြီလို့ စဉ်းစားမိကြောင်းပါဘုရား”

အားလုံးပင် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် ဗန္ဓုရာဇာ၏ လျှောက်တင်ချက်ကို သဘောတူကြောင်း ဖော်ပြကြသည်။ မဟာရာဇာမင်းကြီးလည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ဖြစ်သည်။

မှန်တယ် သားတော်၊ မဟာသူရိယတိုင်းနိုင်တော်ကြီးဟာ စစ်တိုက်ဖို့ အသင့်ပြင်ရတော့မယ်။ အရင်တုန်းကလို လျှော့ရဲရဲ လုပ်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ အခိုင်အမာကို စိမ့်တိန်းတွေချပြီး ပြင်ဆင်ကြရတော့မယ်”

ဤနေရာတွင် တစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်းသက်စွာ နားထောင်နေခဲ့သည့် မိဖုရားခေါင်ကြီးကလည်း ဝင်ရောက်ပြောဆို၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မပြင်ဆင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ပွဲဦးထွက်တိုက်ပွဲမှာ တိုက်ပွဲဘက်က အသေအပျောက်နည်းတယ်ဆိုပေမယ့် နယ်စားမင်း ပံ့ပိုးရာဇာရဲ့ ကြင်ရာတော် ပါသွားတာမို့ နှစ်နာမူကြီးတယ်လို့ ပြောရမယ်။ နောက်ပွဲတွေမှာ အဲဒီလိုမဖြစ်ရလေအောင် စစ်ရေးသတ်ကြီးစွာ ထားကြရမယ်။ ဒီအချိန်မှာ သွေးမကွဲကြစေနဲ့၊ အစွမ်းကုန် ညီညွတ်ကြ။ သားတော်တို့အားလုံးဟာ မယ်တော်ကိုယ်တိုင် မွေးထုတ်ထားတဲ့ တစ်အူထုံဆင်း ညီအစ်ကိုတွေပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထောက်ထားညွှာတာကြာ၊ ခုန ပံ့ပိုးရာဇာပြောခဲ့တာ မှန်တယ်။ သူများဘက်ကိုချည်း လှက်ညှိုးထိုး မနေကြနဲ့၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကစပြီး တာဝန်ယူလိုစိတ်ရှိရမယ်။ မယ်တော် ဒီလောက်ပဲ ပြောချင်တယ်”

မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် အိမ်ရှေ့စံမင်းသားကြီး သတ္တရာဇာက တောင်းပန်စကား ဝင်ပြောသည်။

“ဒီနေ့ ဆွေးနွေးပွဲအကြောင်း ဝေဖန်သုံးသပ်ရင် ညီတော်ပံ့ပိုးရာဇာအပေါ် အပြစ်ပုံချသလို ဖြစ်သွားကြတာအမှန်ပဲ။ ဒီအတွက် နောင်တော်ကြီးက အားလုံးကိုယ်စား ညီတော်ပံ့ပိုးရာဇာကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ထာဝယ်တော့ နောင်တော်ကြီးတို့ပါ တာဝန်ယူရမယ့်ကိစ္စပါပဲ။ ဒီတော့ ညီတော်ပံ့ပိုးရာဇာအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို စိတ်ထဲမထားတော့ဘဲ တို့ညီအစ်ကိုတော်တွေ တိုင်တိုင်ပင်ပင်နဲ့ ဆက်လုပ်သွားကြတာပေါ့”

ပံ့ပိုးရာဇာသည် စိတ်ပြေသွားသည့် သဘောရှိ၏။ ခက်ထန်သည့် အဓမ္မအရာများ မရှိတော့။

အောင်အေး (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဤသို့ဖြင့် တော်ဝင်မိသားစု ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲသည် စစ်ပြင်ဆင်မှု အစီအစဉ်များဘက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် စစ်တပ်တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းရေး၊ တပ်စခန်းနေရာများ သတ်မှတ်ရေး၊ ခံစစ် ဗဟုဏာများ ရေးဆွဲထားရေး၊ စစ်လေ့ကျင့်ရေး ကိစ္စများကို အခိုင်အမာ ဆွေးနွေးအတည်ပြုရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ စစ်စည်းကမ်းနှင့် စစ်ဥပဒေ များကိုလည်း မွမ်းမံရန် လိုအပ်လာရာ ဗန္ဓုရာဇာမင်းသားလေးကို ဝိုင်း၍ တာဝန်ပေးအပ်ကြသည်။

အခန်း (၉)

တော်ဝင်မိသားစု ဆွေးနွေးပွဲမှ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ညီလာခံတွင် အတည်ပြုပြီးသောအခါ နယ်စားမင်းကြီးရှစ်ဦးသည် ဆုံးဖြတ်ချက် များကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် မိမိဒေသသို့ ပြန်ကြတော့မည်ဖြစ် သည်။ ဤတွင် ပံသုရာဇာအတွက် အခက်ကြုံရတော့သည်။

ပံသုရာဇာ၏သမီးတော်လေး မာလာဒေဝီသည် ပုလဲနန္ဒာကို မထား ခြိုင်းယုံဆိုသည်။ သူမနှင့်အတူ ခေါ်သွားမည်ဟု အတင်းအကျပ် ပူဆာ တော့၏။ ဤသို့ ဖြစ်လာမည်ကို ကြိုတင်တွက်ဆမိခဲ့ကြသော်လည်း ဖြစ်လာလျှင် မည်သို့ဖြေရှင်းမည်ဟု ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ထားခြင်း မရှိ သောကြောင့် ဤကိစ္စကို တော်ဝင်မိသားစုအတွင်း ညှိနှိုင်းကြပြန် သည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးက ပုလဲနန္ဒာကို မာလာဒေဝီနှင့် ထည့်ပေးလိုက်ရန် သဘောမတူ။ ထည့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ပုလဲနန္ဒာကို ပံသုရာဇာက ဆော်တောက်ဖြစ်သွားမည်မှာ သေချာသည်။ ဤမိန်းမသည် သား ဇာတ်ပုံသုရာဇာနှင့်သာ လက်ဆက်ဖြစ်ပါလျှင် အာဇာကိုအသုံးချကာ

ခြယ်လှယ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် မြေးတော်
လေးမာလာဒေဝီကိုလည်း မနိုင်သဖြင့် မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရမည် မသိတော့။

ပံသုရာဇာကတော့ ပုလဲနန္ဒာကို ခေါ်သွားခွင့်ရခဲ့လျှင် သေချာ
ပေါက် လက်ထပ်ယူနိုင်မည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် တော်ဝင်မိသား
စုက သဘောတူထားပါရန် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခွင့်ပန်ခဲ့သည်။

မဟာရာဇာမင်းကြီးနှင့် ကျန်သားတော်များက ကန့်ကွက်ရန် မရှိကြ
ပေ။ မိမိတို့၏ အာဏာအဝန်းအဝိုင်းသည် မိန်းမစကားနားထောင်ရန်
တည်ဆောက်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဥပဒေနှင့် တည်ဆောက်ထားခြင်း
ဖြစ်သောကြောင့် ဤကိစ္စအတွက် ပုပန်စရာမလိုဟု ယူဆထားကြ
သည်။ တစ်ခုသာရှိသည်။ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူခြင်း ဖြစ်သော်လည်း
သိပ်မြန်လွန်းလျှင် မကောင်းတတ်သောကြောင့် အချိန်တစ်ချိန် ဆိုင်း
ငံ့ထားရန် ပံသုရာဇာကို တောင်းဆိုကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် အများနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားသောအခြေအနေ
အောက်၌ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ပုလဲနန္ဒာကို ထည့်ပေးလိုက်ရလေ
သည်။ ဤသတင်းသည် နန်းတွင်း၌ တစ်မဟုတ်ခြင်း ယုံနှံ့သွားသည်။
ကြားရသူတိုင်းက သစ်အယ်ချောင်ရွာသူတွေ ကံလာတာတက်နေ
သည်ဟု မှတ်ချက်ချကြသည်။ ဟေမာသီရိက ဗန္ဓုရာဇာမင်းသားလေး
နှင့် လက်ဆက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ပုလဲနန္ဒာက ပံသုရာဇာနှင့် လက်တွဲရ
တော့မည် အခြေအနေ ဆိုက်ရောက်လာ၏။

ဤသတင်းကို သတ္တိဗလလည်း ကြားသည်။ ဤသို့ ကြားသဖြင့် သူ
ဝမ်းလည်းမသာ၊ ဝမ်းလည်းမနည်းပေ။ သူသည် အဆောင်အယောင်
စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုသည်များထက် 'အချစ်' ကိုသာ တန်ဖိုးထားတတ်
သူဖြစ်၏။

သူ့အစ်မသာ တကယ်ချစ်ခဲ့လျှင် မည်သူမည်ဝါ အရေးမကြီးဟု
သဘောထားသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သတ္တိဗလသည် ကြားရသည့်
သတင်းကို မသိကျိုးကျွံဖြု၍ နေလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ပုလဲနန္ဒာက သူမ ရတနာပန်းခင်းနယ်ခြေသို့ လိုက်ပါ
သွားရတော့မည်ဟု သတ္တိဗလထံ လာရောက်သတင်းပေး ပြောကြား
သောအခါ သူ့အနေနှင့် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ
တော့သည့်အပြင် သူကပင် အစ်မဖြစ်သူ ပုလဲနန္ဒာကို ပြန်လည်၍ ဆုံးမ
လိုက်သေး၏။

"အစ်မ လိုက်ရမယ့်သတင်းကို ကြားပြီးပါပြီ။ ခေါ်ရင်လိုက်ရမယ်၊
နှိုင်းရင်သွားရမယ်၊ ဒါဟာ ရွှေနန်းတော်မှာ အမှုထမ်းနေတဲ့ မင်းမှုထမ်း
မှန်သမျှ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန်ပဲ။ ဒီတာဝန်အပေါ်မှာ
အစ်မ စိတ်ကျေနပ်တာရှိမယ်၊ စိတ်မကျေနပ်တာရှိမယ်၊ စိတ်ကျေနပ်
ရင် ဝမ်းသာမယ်၊ စိတ်မကျေနပ်ရင် ဒေါသဖြစ်မယ်၊ ဒီနှစ်မျိုးပဲ ရှိတာပဲ။
အစ်မရဲ့ မောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြံပေးချင်တာက ဝမ်းသာရင်
ထည်း အလွန်အကျွံ ဝမ်းမသာနဲ့၊ ဒေါသဖြစ်ရင်လည်း အလွန်အကျွံ
ဒေါသဖြစ်နဲ့၊ အလွန်အကျွံခမ်းနေလို့လည်း ဘာမှအကြောင်းထူး
လာမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရမှာပဲ မဟုတ်လား။"

ပုလဲနန္ဒာက စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောနေသော မောင်ဖြစ်
သူ သတ္တိဗလကိုကြည့်ပြီး အမြင်ကပ်လာသည်။

"အဲဒီစကားတွေက ငါ့ကိုပြောပြတာထက် နင့်ကိုနှင့် ပြောဖို့က ပိုလို့
ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင်က ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့တာဝန်ကို
အတင်းတောင်းဆိုပြီး လုပ်တတ်တာကိုး။ တော်တော်ကြာ ကိုယ်လုပ်
ချင်တဲ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ခွင့်မရရင် ဒေါသဖြစ်ပြီး သေနေပါဦးမယ်"

ပုလဲနန္ဒာ ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း သတ္တိဗလ သိပါသည်။ ဟောမာသီရိ၏ ရင်သွေးတော်ကလေးအတွက် အထိန်းတော် လုပ်ပေးချင်နေသော မိမိ ဆန္ဒအားတည်တည့်ကြီး ထောက်ပြလိုက်ခြင်းပင်တည်း။ သတ္တိဗလပြန် လည် ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

“စိတ်ချပါ အစ်မရယ်၊ အစ်မကို ပြောထွက်လာတဲ့ စကားတွေဟာ ကျွန်ုပ်ဘာသာကျွန်ုပ် အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးမထားတဲ့ စကားတွေပါ။ ကျွန်ုပ်က စစ်မှုထမ်းဆိုတော့ အစ်မတို့လို ရိုးရိုးမင်းမှုထမ်းတွေထက်တောင် ပိုပြီး နာခံတတ်ဖို့ လိုပါသေးတယ်။ စစ်ထွက်ရမယ်လို့ အမိန့်ကျလာရင် ထွက်ကိုထွက်ရမှာ၊ မထွက်ချင်လဲ ထွက်ကိုထွက်ရမှာ မဟုတ်လား။”

“အဲဒါကို နင်သိရင် ပြီးတာပါပဲ။ အခု ငါလာပြောတာက ငါ ရတနာ ပန်းခင်းနယ်မြေကို လိုက်သွားရတာ အဖေ့ကို ပြောပြပေးစေချင်လို့ပဲ။ လူကြီးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ၊ ငါ့မှာ လူကြီးရှာဖွေဖို့တောင် အချိန်မရတော့ဘူး။”

“စိတ်ချ၊ အစ်မ မမှာရင်လည်း ကျုပ်ပြောပေးမှာပါပဲ”

ပုလဲနန္ဒာသည် တစ်စုံတစ်ခုပြောမည်ကြံပြီးမှ ပြောမထွက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေသော အမူအရာကို သတ္တိဗလ ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားသည်။

“ပြောလေ၊ အစ်မ ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ဘာများ မှာထားချင်သေးလဲ”

“ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး၊ နင့်ကို မေးကြည့်ချင်တာ တစ်ခုပါပဲ။ ငါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်းတွေများ ကြားထားသေးသလဲ”

ကြားပါသည်။ သတ္တိဗလ ကြားထားတာတွေ အများကြီးရှိပါသည်။ အစ်မဖြစ်သူ ပုလဲနန္ဒာအား ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေသို့ ထည့်မထည့် ဆိုသည့်ကိစ္စကို မဟာရာဇာမိသားစုဝင်များအကြား ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးခဲ့ သည်သာမက နတ်ဆရာကြီးများ၊ ဗေဒင်ဆရာကြီးများအထိပင်

ရောက်ခဲ့သည်ဆို၏။ နတ်ဆရာကြီးများနှင့် ဗေဒင်ဆရာကြီးများက ကောင်းသည်ဟု ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့သောကြောင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုမြန်သွားသည်ဟု သိရသည်။ ထို့ပြင် ပုလဲနန္ဒာသည် ဟောမာသီရိကို အားကျပြီး တော်ကောက်ခံချင်နေသူဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ ကြောင့်လည်း ရလာသည့်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ အနီးသို့ ရောက်လာသည့် သမီးတော်လေး မာလာဒေဝီကို တန်းတန်းစွဲဖြစ် အောင်လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါ သူမ၏ ရည်မှန်းချက် တစ်ဝက်အောင်မြင်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် သတင်းပျံ့နေလေ သည်။ သတ္တိဗလသည် သူ့ကြားသမျှ သတင်းများကို အတုအစင် မြန်ပြောပြလိုစိတ် မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ပြောသင့်ပြောထိုက်သည်ထင် သော သတင်းတစ်ခုကိုသာ ပြောပြလိုက်၏။

“ကြားတာကတော့ အစ်မကို ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေ လွှတ်လိုက် ထာ အားလုံးအတွက် အကျိုးရှိတယ်လို့ ဗေဒင်ဆရာကြီးတွေနဲ့ နတ် ဆရာကြီးတွေက ဟောကိန်းထုတ်တယ်တဲ့၊ ဒီလို ဟောကိန်းမျိုးထွက် ထာကောင်းတာပေါ့ အစ်မရယ်၊ မင်္ဂလာရှိတာပေါ့”

သတ္တိဗလ၏စကားကို ကြားရသော ပုလဲနန္ဒာသည် မျက်နှာပေါ်တွင် ကြည်လင်လန်းဆန်းသွား၏။

“တော်သေးတာပေါ့ဟယ်၊ ငါတို့နားမှာတော့ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနာလို ဝန်ထိုက်တဲ့စကားတွေ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိတဲ့စကားတွေပဲ ကြားနေရလို့ ခင်မချမ်းမသာဖြစ်နေတာ၊ နယ်စားမင်းပံ့သူရာဇာဟာ အိမ်ထောင်ရေး ထင်ထောင်းဘူးတဲ့၊ သူ့ကို ယူတဲ့မိန်းမတွေဟာ အသေဆိုးနဲ့ သေရမှာ ဖြစ်ပဲတဲ့၊ ပံ့သူရာဇာက ငါ့ကိုခေါ်သွားတာ ရံရွေတော်အဖြစ်နဲ့ပဲ ခင်မထားရင်တော့ ပြဿနာမရှိဘူးတဲ့၊ တော်ကောက်လိုက်တာနဲ့ ခင်မထားတာပဲတဲ့”

သတ္တိဗလ ပြုမိသည်။ လူတို့သည် ကိုယ်ထမ်းကိုယ်စားပြီး သူများ အကြောင်းကို ပြောလည်း ပြောနိုင်ကြသည်ဟု တွေးမိ၍ ဖြစ်သည်။ ဘက်စုံ ထောင့်စုံအောင် ပြောကြသည်။ ဝေဖန်ကြသည်။ နိမိတ်ဖတ်ကြသည်။ ခန့်မှန်းကြသည်။

“မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်မှာနေမှန်းမသိသေးဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့တည့်ပါ့မလားဆိုတာ အဲဒါမျိုးအဖို့ အစ်မကို နယ်စားမင်းကြီးက တော်ကောက်မယ်၊ မကောက်မယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ မသိသေးဘဲနဲ့ သူတို့ကလည်း လျှောက်ပြောနေကြပြန်ပြီ”

မောင်ဖြစ်သူ သတ္တိဗလ၏ ဤစကားကို ပုလဲနန္ဒာ မကြိုက်ပေ။ ဝံသုရာဇက သူမကို မြောက်စားလိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆထား၍ ဖြစ်၏။

“တကယ်လို့ ကောက်ခဲမယ်ဆိုရင်ရော၊ ငါကံဆိုးသွားမလား မသိဘူးနော်”

“ဒါကတော့ ကျုပ်ဘယ်သိမလဲဗျ၊ ဗေဒင်ဆရာဖြစ်ဖြစ် နတ်ဆရာဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားမေးကြည့်ပေါ့”

“အဲဒီလို မေးကြည့်ဖို့ကျတော့ ရှက်တယ်ဟဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟယ် နင့်ဆီက ကြားရတဲ့ နန်းတွင်းနတ်ဆရာကြီးတွေ၊ ဗေဒင်ဆရာကြီးတွေရဲ့ ဟောကိန်းအရဆိုရင်တော့ ကောင်းသားပဲ၊ ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေကို ငါလိုက်သွားတာ အားလုံးအတွက်အကျိုးရှိတယ်ဆိုတော့ ငါ့အတွက်လည်း အကျိုးရှိမှာပေါ့ဟာ”

“အေး-အဲဒီလို မင်္ဂလာရှိတာကိုပဲ စိတ်ထဲမှာ ထားစမ်းပါ အစ်မရား မင်္ဂလာမရှိတာတွေကို ဖျောက်ပစ်လိုက်”

“ဟုတ်တယ်၊ လူတွေ ပြောတိုင်းသာ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး စိတ်ညစ်နေရရင် ဘာမှတောင်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကဲ-ဒါဆို ငါပြန်တော့မယ် သတ္တိဗလ၊ ငါ သွားရင် လိုက်ပို့နော်”

သတ္တိဗလ ခေါင်းညိတ်သည်။ တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ လိုက်ပါအမှုထမ်းဆောင်တော့မည့် အစ်မဖြစ်သူအား လိုက်ပို့ နှုတ်ဆက်မှု ဖြစ်ပေမည်။ အစ်မဖြစ်သူ မည်သို့မည်ပုံ ခရီးထွက်သွားသည်ကိုလည်း ကြည့်လိုမြင်လိုသေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပုလဲနန္ဒာ ခရီးထွက်သည့်နေ့တွင် သတ္တိဗလသည် မြို့တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ဖြစ်သည်။ သူ ကျေနပ်ပါသည်။ ပုလဲနန္ဒာအတွက် စီးမြန်းတစ်ကောင်ရသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရွှေပြီတော်မှ သုံးရက်ပြင်းပြင်း ခရီးရှိသည့် ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေသို့ ခြေကျင်သာလိုက်ရလျှင် မိန်းမသားတစ်ဦးအဖို့ လွယ်မည်မဟုတ်ပေ။ ယခုတော့ သက်သောင့်သက်သာ လိုက်ပါရပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ယခုကဲ့သို့ စီးမြင်းတစ်ကောင် စီစဉ်ပေးခြင်းခံရသဖြင့် ပုလဲနန္ဒာအပေါ် ဝရုစိုက်မှုရှိကြောင်း ဖော်ပြရာလည်း ရောက်ပေသည်။ သာမန် ရဲရွှေတော်တစ်ဦးမျှသာ သဘောထားလျှင် ခြေကျင်လိုက်ရမည်ဖြစ်၏။ ထမ်းခရီးတွင် လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ပါဆိုလျှင်လည်း ဝန်တင်မြင်းပေါ်၌သာ တက်စီးခွင့်ရမည်ဖြစ်၏။ သီးခြားမြင်းတစ်ကောင် စီစဉ်ပေးမည်မဟုတ်ပေ။

ယခုပူ နယ်စားမင်းကြီးက စီးတော်မြင်းတစ်ကောင်၊ သမီးတော် ထေးဗာလာဒေဝီနှင့် သူမ၏ အထိန်းတော်က စီးတော်မြင်းတစ်ကောင်၊ ပုလဲနန္ဒာက စီးတော်မြင်းတစ်ကောင်နှင့် သွားကြမည်ဖြစ်၏။ ဝန်တင်မြင်း လေးကောင်ပါရာ နယ်စားမင်းကြီးအတွက် ဝန်တင်မြင်းနှစ်

အောင်အေး (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

တောင်၊ သမီးတော်လေး မာလာဒေဝီအတွက် ဝန်တင်မြင်းတစ်ကောင်၊
ပုလဲနန္ဒာအတွက် ဝန်တင်မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်သဖြင့် နယ်စားမင်းကြီး
၏ တိုယ်ရံတော် ကင်းတပ်စုသည် ပုလဲနန္ဒာအပေါ် မလေးမစား
မဆက်ဆံရဲလောက်အောင် စုတ်တက်သွားပြီ ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သတ္တိဗလ ကျေနပ်ကြည်နူးရပါသည်။ မြင်းပေါ်မှ
ပုလဲနန္ဒာကို သူ လက်ပြုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ အစ်မဖြစ်သူ ပုလဲနန္ဒာ
သည် ဘဝ၏ လမ်းခွဲတစ်ခုကို ကွေ့သွားပြန်ပါပြီ။ ကံကောင်းပါစေဟု
သူ ဆုတောင်းလိုက်ပါသေးသည်။

အခန်း (၁၀)

ပံသုရာဇာသည် မိမိ၏ စံအိမ်တော်အား လှမ်းမြင်ရသော တောစပ်
အလေးသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းဇက်ကြီးကို တုံ့ဆို၍ ရပ်လိုက်
သည်။ ပံသုရာဇာ ရပ်လိုက်သောအခါ ကပ်လျက်လိုက်ပါလာသော
သမီးတော်ကလေး မာလာဒေဝီနှင့် အထိန်းတော်တို့ စီးလာသော မြင်း
သည်လည်းကောင်း၊ ပုလဲနန္ဒာ၏မြင်းသည်လည်းကောင်း အရှိန်သပ်၍
ရပ်သွားကြလေသည်။ ပံသုရာဇာသည် မြင်းပေါ်မှနေ၍ နောက်သို့
သမင်လည်ပြန် ပြန်လှည့်ပြီး မာလာဒေဝီအား စကားပြောလိုက်သည်။

“ဒေဝီလေး-ခမည်းတော်တို့ စံအိမ်တော်ကို မြင်ချပြီ၊ ဒေါ်ဒေါ်
ပုလဲနန္ဒာကို ပြောပြလိုက်ပါဦး”

မာလာဒေဝီသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား၏။ ပုလဲနန္ဒာကို အော်
တစ်ပြောဆိုသကဲ့သို့ သူမကိုယ်တိုင်လည်း စံအိမ်တော်ကို အားရပါးရ
ရှုစားလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ပုလဲနန္ဒာရေး-ဟိုမှာ လှမ်းမြင်နေရတာ သမီးတို့ရဲ့ စံအိမ်
တော်ပါ။ မလှဘူးလားလား၊ အထဲကိုရောက်ရင် ပိုလှတယ်သိလား”

မာလာဒေဝီသည် ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် မိခင်ဖြစ်သူကို သတိရသွားပြီး ရင်ထဲမှာ နှင့်သွား၏။ စကားဆက်မပြောနိုင်တော့။ စံအိမ်တော်ကို မြင်နေရသော မြင်ကွင်းသည် မှုန်ဝါးသွား၏။ သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲထွင် ဖျတ်ရည်များ လျှံတက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လျှံတက်လာသော မျက်ရည်တို့သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျကုန်လေသည်။

ပထမဦးဆုံး သတိပြုမိသူမှာ မာလာဒေဝီလေးတို့ ရင်ခွင်မှာထားပြီး မြင်းစီးလာသူ အထိန်းတော်မိန်းကလေးဖြစ်၏။ သူမသည် ခါးကြားမှ ပုဝါကို ဆွဲထုတ်ပြီး မာလာဒေဝီ၏ ပါးပြင်ကို တို့ပေးလေသည်။ ဤသည်တို့ လှမ်းမြင်လိုက်ရသော ပံသုရာဇာသည် အသာပင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ သမီးကလေး လွတ်လပ်စွာ လှမ်းပါစေလေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာသောကြောင့် အသက်ကို မှန်မှန်ရှုပြီး ကြိုးစားဖြေဖျောက်နေဖြစ်သည်။ ပုလဲနန္ဒာကမူ ဤဖြစ်ရပ်များကို သတိမထားမိ။ တောင်းကုန်းပုကလေးများ အစီအရိရှိနေသည့် အကြား တောင်ကုန်းပုလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ဆောက်ထားသည့် နယ်စားမင်းကြီးပံသုရာဇာ၏ စံအိမ်တော်ကိုသာ ငေးမောကြည့်ရှုနေဖြစ်သည်။ စံအိမ်တော်သည် ခမ်းနားလှပါသည်။

ဤစံအိမ်တော်တွင် မိမိနေရတော့မှာပါလား။ ကံကောင်းလျှင် မိမိသည် ဤစံအိမ်တော်၏ သခင်မ ဖြစ်လာရတော့မှာပါလား။

ပံသုရာဇာသည် မာလာဒေဝီ စိတ်ထိန်းနိုင်လောက်ပြီဟု ယူဆသော အခါမှ “သွားကြစို့” ဟု အော်လိုက်ကာ မိမိ၏ စီးတော်မြင်းအား ဇက်ကြီးတို့ဆွဲ အူချက်ပေးလိုက်၏။ ပံသုရာဇာ ထွက်ခွာသွားသောအခါ အားလုံး နောက်ကလိုက်၏။ ပံသုရာဇာ စံအိမ်တော်နား ကပ်မိသောအခါ ရှေ့တော်မြင်း ကင်းတပ်စိတ်သည် စံအိမ်တော်သို့ ရောက်နှင့်နေပေပြီ။

စံအိမ်တော် ကင်းတပ်ဖွဲ့သည် ဝင်းခြံတံခါးကြီးကို ဖွင့်ပြီး နယ်စားမင်းကြီးနှင့်အဖွဲ့ ဝင်အလာကို စောင့်မျှော်နေကြ၏။

နယ်စားမင်းကြီး ပံသုရာဇာသည် ဝင်းခြံအတွင်းသို့ ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးဝင်ခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ မာလာဒေဝီနှင့်အထိန်းတော်၊ နောက်မှ ပုလဲနန္ဒာ။

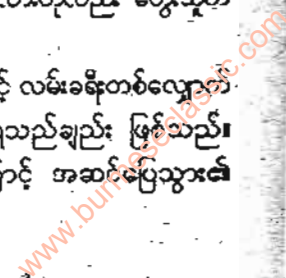
“နယ်စားမင်းကြီး ပံသုရာဇာ ကျန်းမာပါစေ” ဟု ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်သံများ ဟိန်းညံ့ပေါ်ထွက်လာ၏။ ပံသုရာဇာသည် သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာနှင့် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒုတိယမြင်းထံ ချဉ်းကပ်သွားကာ သမီးတော်မာလာဒေဝီကို ဖွဲ့ချီလိုက်သည်။ ထို့နောက် သမီးတော်နှင့်အတူ တတိယမြင်းထံ ချဉ်းကပ်သွားပြီး မြင်းဇက်ကြီးကို ကိုင်ပေးလိုက်သည်။

“ရဲရဲဆင်း ပုလဲနန္ဒာ”

“ရဲရဲဆင်း ဒေါ်ဒေါ်”

နယ်စားမင်းကြီးနှင့် သမီးတော်တို့၏ ဂရုစိုက်မှုကို တွေ့ရသော အခါ စံအိမ်တော်အမှုထမ်းများသည် ပုလဲနန္ဒာကို အာရုံစိုက်၍ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြ၏။ မြင်သူတိုင်းပင် ပုလဲနန္ဒာသည် မိန်းမဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုဖြစ်ကြသည်။ နယ်စားမင်းကြီးတို့၏ ဂရုစိုက်မှုကို ခံယူထိုက်ပေသည်ဟုလည်း စိတ်ထဲက အသိအမှတ်ပြု ဖြစ်ကြသည်။ သခင်မ အသစ်တစ်ပါး ပါလာပြီလားဟုလည်း တွေးသူတောွေးကြသည်။

ပုလဲနန္ဒာသည် မြင်းစီးကျင့် မရှိသောကြောင့် လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ထူး ဂရုတစိုက်နှင့် အဆင်းအတက်လုပ်ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း နယ်စားမင်းကြီး၏ ဖေးမမှုကြောင့် အဆင်ပြေသွား၏။

မဟုတ်လျှင် စိတ်ပူနေရဦးမည်။ ပုလဲနန္ဒာသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းမိသည် နှင့် ပံသုရာဇာကို လက်အုပ်ချီ၍ အရိုအသေပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် မာလာဒေဝီအား ချီပွေ့ရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။ မာလာဒေဝီက လည်း ပုလဲနန္ဒာဆီသို့ လက်ကမ်း၍ ပြောင်းလိုက်၏။

ပံသုရာဇာသည် ပုလဲနန္ဒာနှင့် သမီးတော်တို့နှစ်ဦးကို ရွန်းရွန်း စားစားကြည့်ရင်း စံအိမ်တော်အတွင်းသို့ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“လာ-ပုလဲနန္ဒာ၊ စံအိမ်တော်ထဲ ဝင်ကြရအောင်”

စံအိမ်တော်သည် အတွင်းဘက်တွင် ပိုလှသည်ကို ပုလဲနန္ဒာ တွေ့ရ သည်။ ရွှေမြို့တော်၏ နန်းတော်အဆောင်များအတွင်း ရောက်ဖူးထား သော ပုလဲနန္ဒာအတွက် ခမ်းနားမှုသည် အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ ပေ။ ခမ်းနားမှုချင်းအတူတူ မည်သည့်ပြင်ဆင်မှုက ပိုလှသည်ကို ပုလဲ နန္ဒာ ခွဲခြား ခံစားတတ်နေပါပြီ။

ပံသုရာဇာ၏ ဧည့်ခန်းဆောင်သည် ခမ်းနားရုံမျှသာမက ပန်းချီကား ချပ်များ ချိတ်ဆွဲထားခြင်းကြောင့် လှပတင့်တယ်နေတော့သည်။ ပန်းချီ ကားချပ်များမှာ တောတောင်ရှုခင်းပုံများဖြစ်သောကြောင့် ကြည့်ရ သည်မှာ မျက်စိအေးလှသည်။ တောကြားတောင်ကြားတွင် ကြီးပြင်း လာခဲ့ရသော ပုလဲနန္ဒာအဖို့ ယခုကဲ့သို့ တောကား၊ တောင်ကားများကို မြင်ရသောအခါ ဘဝင်ကျနေတော့၏။

မာလာဒေဝီသည် ကျားသစ်ရေခင်းထားသော ညောင်စောင်း တစ် ခုပေါ် ဖက်တက်သွားရင်း ပုလဲနန္ဒာကိုပါ သူမနှင့် အတူလာထိုင်ဖို့ ခေါ်သည်။ ပုလဲနန္ဒာလည်း သူမနှင့်အတူ အလိုက်အထိုက် သွားထိုင် လိုက်သည်။ ထိုင်လိုက်မှ မောပန်းမှုကို ခံစားရသည်။ မြင်းစီးလာခဲ့ရ သည်ဆိုသော်လည်း ပင်ပန်းမှုတော့ ရှိပေသည်။

ပံသုရာဇာက မလှမ်းမကမ်းရှိ သလွန်ညောင်စောင်းတစ်ခုတွင် ဝင် ထိုင်သည်။ ရံရွေ့တော်များသည် ရေကကောင်းများ၊ သစ်သီးဝလံများ ထည့်ထားသည့် ဝန်းများနှင့် ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ သူတို့ ငှဲ့ပေး သော ကြည်လင်အေးမြသည့် ရေကိုသောက်ရင်း ပုလဲနန္ဒာ အမော ပြေသွားသည်။ မာလာဒေဝီက ရေလည်းသောက် သစ်သီးများကို လည်း သွက်လက်စွာ ပျူငင်စားသောက်၏။

“ဟဲ့-ကောင်မလေးတွေ ငါပြောတာ နားထောင်ဦး”

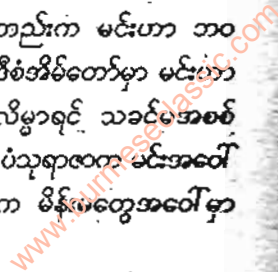
ပံသုရာဇာ၏အသံကြောင့် ရံရွေ့တော်များ လက်အုပ်ချီ၍ နာခံနေ ကြသည်။

“အခု သမီးတော်လေးနဲ့ အတူထိုင်နေတာ သမီးတော်လေးရဲ့ ဒေါ် ဒေါ်ပဲ။ သူ သမီးတော်လေးနဲ့အတူတူပဲ အိပ်လိမ့်မယ်။ သူ့ကို မင်း တို့က လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုရမယ်။ သူ့ခိုင်းတာ လုပ်ပေးရမယ်”

ရံရွေ့တော်များသည် ယံ့ရာဇာ၏ အမိန့်ကို ဣကလေးတွေ့လွှတ်၍ ခံယူ ပြီးနောက် အလျှိုလျှို ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

ပံသုရာဇာသည် ထိုင်ရာမှထကာ မာလာဒေဝီနှင့် ပုလဲနန္ဒာတို့ နှစ်ဦး ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပုလဲနန္ဒာ၏ ရှေ့တည့်တည့် တွင်ရပ်ကာ သူမ၏မျက်လုံးများအတွင်းသို့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့် လိုက်လေသည်။

“ပုလဲနန္ဒာ-ရွှေနန်းတော်က ထွက်လာကတည်းက မင်းဟာ ဘဝ ပြောင်းသွားပြီ။ အဖို့တော် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီစံအိမ်တော်မှာ မင်းဟာ သခင်မတစ်ယောက်လို နေနိုင်တယ်။ မင်းလိမ္မာရင် သခင်မအစစ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ မလိမ္မာဘူးဆိုရင်လဲ ငါဆိုတဲ့ ပံသုရာဇာက မင်းအပေါ် အပြစ်မယူပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက မိန်းမတွေအပေါ်မှာ

တန်ဖိုထားတတ်လို့ပဲ။ ဒါကို မင်းနောက်တော့ သဘောပေါက်သွားမှာပါ။
 ပုလဲနန္ဒာသည် ပံသုရာဇာ၏ မျက်လုံးများကို ပြန်လည်ကြည့်ရှုရင်း
 နားထောင်သည်။ ပံသုရာဇာ၏ စကားလုံးများသည် သူ့ မျက်လုံးများနှင့်
 ထပ်တူကျနေသည်ဟု သူမ ခံစားမိသည်။ သူ့ စကားများသည် ရှင်း
 လင်းပြတ်သားလွန်းလှသည်။ သူ့ပြောသော လိမ္မာခြင်း၊ မလိမ္မာခြင်း
 ဆိုသည်မှာ သူ့ကို လက်ထပ်ခြင်း၊ လက်မထပ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။
 သူမသည် ရင်ခုန်နေရင်းမှ ရယ်ချင်ပက်ကျီ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို လက်
 ထပ်မှ လိမ္မာမည်တဲ့လား။ ဘယ်ပညာရှိကများ ဟောကြားခဲ့ပါလိမ့်။
 သူမ မျက်လွှာချကာ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းမှ အပြု
 ရိပ်ကို ဖုံးကွယ်လို၍ ဖြစ်၏။ ပံသုရာဇာကတော့ ပုလဲနန္ဒာ ရှက်သွားပြီ
 ဟု ထင်လိုက်သည်။

“သမီးတော်နဲ့ ပုလဲနန္ဒာ ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ နားချင်နား၊ အိပ်ခန်း
 ဆောင်မှာ နားချင်နား၊ အိပ်ခန်းဆောင်ထဲ ဝင်ချင်ဝင်၊ ပန်းခြံထဲမှာ
 လည်ချင်လည်၊ ကြိုက်သလိုနေကြ၊ ခမည်းတော်တော့ စံအိမ်တော်
 ကင်းတပ် တပ်မှူးနဲ့ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

အမှန်မှာလည်း ပံသုရာဇာတွင် စီစဉ်စရာတွေ အများကြီးပါလာ
 လေသည်။ ရွှေမြို့တော်နန်းတွင်းညီလာခံမှ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို နယ်
 ကြီးရှစ်နယ်စလုံးက အလျင်အမြန် အကောင်အထည်ဖော်ရမည် ဖြစ်
 ရာ တဲ့ဆိုင်းနေ၍ မဖြစ်ပေ။

သူသည် သူ၏နယ်မှ ခရိုင်မှူး၊ မြို့နယ်မှူးများနှင့် ခရိုင်တပ် တပ်မှူး၊
 မြို့နယ်တပ်မှူးများကို ဖိတ်ခေါ်ကာ အစည်းအဝေးပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်
 သည်။ ရွှေမြို့တော်မှ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချပြရမည်ဖြစ်၏။

ရွှေမြို့တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များအတွင်းမှ အဓိကကျသော ဆုံးဖြတ်
 ချက်တစ်ခုမှာ ရွှေမြို့တော်မှ တိုက်ရိုက်ကွပ်ကဲမှုရှိသည့် တပ်မဟာတစ်
 ခုကို တစ်နှစ်အတွင်း တည်ဆောက်ရေးဖြစ်၏။ ထိုတပ်မဟာသည်
 ရွှေမြို့တော်၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင် နယ်ကြီးရှစ်နယ်၌ လှည့်လည်
 လှုပ်ရှားနေမည်ဖြစ်၏။ ပြည်ပမှ ကျူးကျော်လာလျှင် အဓိက ရင်ဆိုင်
 တိုက်ခိုက်မည့် တပ်မဟာဖြစ်သည်။

စင်စစ် တပ်မဟာတစ်ခု ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ရေးဆိုသည်မှာ အ
 ပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ခက်လှသည်။ ထိုခက်သော အလုပ်ကို
 ပံသုရာဇာနှင့်တကွ နယ်စားမင်းကြီးရှစ်ဦးက အဓိက ထမ်းဆောင်ကြရ
 မည်ဖြစ်သည်။ ထိုတပ်မဟာအတွက် လူသူလက်နက်စုဆောင်းပေးရ
 မည်၊ ခိုကွာလည်း ထောက်ပံ့ရမည်။ လစာအတွက် ရွှေစများလည်း
 ပံ့ပိုးရမည် ဖြစ်လေသည်။

ပံသုရာဇာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။ ယေးအပ်လာသော
 တာဝန်ကို ရှောင်ဖယ်၍ မရပေ။ ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ရပေ
 လိမ့်မည်။

အခန်း (၁၁)

ဟောမာသီရိသည် သားတော်လေး ဟတ္ထိရာဇာ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်တိုင်ရင်း သားတော်လေး၏ ထွားထွားကျင်းကျင်းရှိလှပုံကို သဘောကျနေခဲ့သည်။ ယခုအခါ သားတော်လေးသည် လူလားမြောက်ခဲ့ပေပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် သားတော်လေး၏ အသက်သည် ဆယ်ခြောက်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲ ပြုလုပ်ပေးရန် သူမ စီစဉ်ထားသည်။ ထို့ပြင် အဆိုပါ ဆယ်ခြောက်နှစ်မြောက် မွေးနေ့တွင် သားတော်လေးကို သူ့အဖေ ပေးထားခဲ့သည့် ဝတ်စုံအဖြူကို ဆင်မြန်းစေမည်ဟု ရည်ရွယ်ထား၏။

“သားတော်ရဲ့ ဒီအရပ်အမောင်းနဲ့ဆိုရင် နတ်ဆက်တဲ့ဝတ်စုံကို ဝတ်ရုံလို့ချပြီလို့ မယ်တော်ထင်တာပဲ”

ဟောမာသီရိ၏ စကားသည် ဟတ္ထိရာဇာ၏ နားထဲတွင် အထူးအဆန်းဖြစ်သွား၏။

“နတ်ဆက်တဲ့ဝတ်စုံ၊ ဟုတ်လား မယ်တော်။ ဘယ်နတ်က ဆက်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ဆက်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်သား၊ နတ်ဆက်တဲ့ဝတ်စုံ၊ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး တစ်ပါးက ဆက်တာ၊ ရသေ့တစ်ပါးကို ဆက်တာ၊ အဲဒီရသေ့က သားတော်လေးအတွက် စွန့်ကြဲပေးခဲ့တာ၊ သားတော်လေး မမွေးခင်ကတည်းက ဆိုပါတော့၊ သားတော်လေးကြီးလာမှ ဝတ်ပေးဖို့ အမေသိမ်းထားပေးခဲ့တာ သားရဲ့၊ ဝတ်ကြည့်ရအောင်နော်”

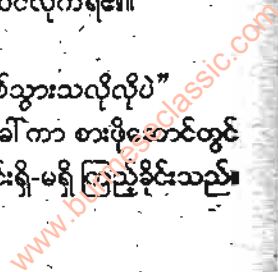
ဟောမာသီရိသည် မလွဲမရှောင်သာ အတိတ်က အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်ပြောပြရတော့သည်။ ပြန်လည် ပြောပြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူမ၏ အာရုံထဲတွင် အတိတ်ပုံရိပ်တို့က ပြီးပြီးပြန်ပြန် ထင်မြင်လာလေသည်။ ထိုပုံရိပ်တို့သည် ဟောင်းနွမ်းမသွားပေ။ ဓနုတစ်နေ့ကလိုပင် သစ်လွင်တောက်ပနေဆဲ ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဟောမာသီရိ မျက်ရည်ကျဖြစ်လေသည်။

ဟောမာသီရိ မျက်ရည်ကျသည်ကို သားတော်လေး ဟတ္ထိရာဇာမမြင်လိုက်ပေ။ ဟောမာသီရိက ဝတ်စုံယူရန်အတွက် ဝတ်စုံသိမ်းဆည်းထားသော ဝိရိဘက်သို့ လှည့်ထွက်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဟောမာသီရိသည် ဝိရိထဲမှ ဝတ်စုံကိုထုတ်နေခိုက် မျက်ရည်စများကို ကုန်စင်အောင် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဟောမာသီရိက သားတော်လေး ဟတ္ထိရာဇာအား နတ်ဆက်သည့် ဝတ်စုံဆင်မြန်းပေးလိုက်ချိန်တွင် ကမ္ဘာမြေကြီးသည် သိမ်ခနဲတုန်သွား၏။ သို့မဟုတ် သိမ်ခနဲတုန်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။

“ငလျင်လှုပ်သွားတာလား မယ်တော်”
“မပြောတတ်ဘူး သားတော်၊ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားသလိုလိုပဲ”

ဟောမာသီရိသည် ရဲရွတ်တစ်ဦးအားခေါ်ကာ စားဖိုအောင်တွင် ထားသော ရေအိုးများထဲမှ ရေများလှုပ်နေခြင်းရှိ-မရှိ ကြည့်ခိုင်းသည်။

အောင်အေး (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

လုပ်နေပါသည်ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထားသောအခါ ဟေမာသီရိ ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိုတ်ဖြစ်သည်။

“တုတ်တယ် သားတော်၊ ခုနကတယ် ငလျင်လှုပ်သွားတာပဲ၊ သား တော် နတ်ဆက်တဲ့ဝတ်စုံကို ဝတ်လိုက်တာမို့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို စောင့်တဲ့ နတ်မင်းကြီးက ကောင်းချီးဩဘာ ပေးလိုက်တာဖြစ်မယ်”

နတ်ဆက်သည့် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဟတ္ထိရာဇာ ၏ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတို့ ပိုမိုထွန်းလင်းတောက်ပလာသည်ဟု ဟေမာသီရိ ထင်မြင်မိသည်။

“အခု ဒီဝတ်စုံကို သားတော်လက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီ၊ မနက်ဖြန်မွှေး နေပွဲမှာ သားတော် ဒီဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းပြီးဧည့်ခံရမယ်၊ ပြီးရင် သား တော်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ တရိုတသေ သိမ်းထားရမယ်၊ ခရီးထွက်ရင်လဲ ဆောင်သွားရမယ်၊ ဒီဝတ်စုံဟာ သားအတွက် အဆောင်ပစ္စည်းပဲ။ ဒီ ဝတ်စုံကို ဆောင်ထား၊ ဝတ်ထားရင် ငါ့သားအတော် အန္တရာယ်ကင်း ပြီးဘေးရှင်းလိမ့်မယ်လို့ မယ်တော် ယုံကြည်တယ်”

ဟတ္ထိရာဇာသည် ဤဝတ်စုံနှင့်ပတ်သက်၍ ယုံရခက်ကြီး ဖြစ်နေ သည်။ သို့သော်လည်း မိမိဝတ်ဆင်လိုက်သည်နှင့် ငလျင်လှုပ်သွား ခြင်းက ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်၏။ သာမန်ဝတ်စုံ မဟုတ်သည်ကို ညွှန်း ဆိုနေသလိုပင်။

“ဒီဝတ်စုံအကြောင်းကို ဒီထက်ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မယ်တော် ရှင်း မပြနိုင်ဘူးလားဟင်”

ဟေမာသီရိ သက်ပြင်းချဖြစ်သည်။ ဒီထက်ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းမ ပြပါရစေနဲ့ သားတော်ရယ်၊ မယ်တော် ရင်ကွဲရပါလိမ့်မယ်။ ထို စကား လုံးများသည် ဟေမာသီရိ၏ ရင်ထဲမှာပင် ကြွေလွင့်သွားကြသည်။

“မယ်တော်က ဒီထက်ပိုပြီး ဘာများ ရှင်းပြရဦးမှာလည်းကွယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သားတော်လေးအတွက် ဝတ်စုံစွန့်ကြဲသွားတဲ့ ရသေ့ရဲ့ အမည်နာမတော်က ကုဒ္ဒိပါဒရသေ့တဲ့ကွယ်၊ ဟိမဝန္တာမှာ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်မယ်ဆိုပြီး တစ်ခါမှ ပြန်မဆုံတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်လား မယ်တော်၊ သားတော် တွေ့ချင်လိုက်တာ၊ အဲဒီရသေ့က ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကရော ဘယ်လိုနေသလဲ ထင်”

“အသက်အရွယ်က မယ်တော်တို့လောက်ပါပဲ၊ ပိုကြီးရင် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ပဲပေါ့၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က၊ ပုံပန်းဏ္ဍာန်က . . .”

ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က သားတော်နဲ့ ချွတ်စွတ်ပဲဟု ဟေမာသီရိ ပြောချ လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ဤသို့ ပြော၍မဖြစ်သေး။

“ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က သားတော်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူသလိုပဲကွယ်” ဟတ္ထိရာဇာ ပြုံးရယ်ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို သားတော်က ရသေ့တစ်ပါးနဲ့ တူနေတာပေါ့နော်၊ တစ်နေ့ လောက် ရသေ့လိုဝတ်ပြီး ခမည်းတော်တို့၊ ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်တို့ဆီ အလှူသွားခံလိုက်ဦးမယ်”

“မဟုတ်တာ သားတော်ရယ်၊ မလုပ်ရဘူးနော်၊ မင်းဆီမင်းသွေး တစ် ထောက်က အဲဒီလို ပေါက်တတ်တရတွေ မလုပ်ရဘူး၊ လေးလေးနက် နက် တည်တည်ကြည်ကြည်နေရမယ် သားတော်”

ဟေမာသီရိက ဖျာဖျာသလဲ ဟန့်တားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ထည်း သားတော်သည် မင်းဆီမင်းသွေးအစစ် မဟုတ်သည်ကို သိ ထားသောကြောင့် မိမိစကားကိုမိမိ လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်လိမ့်၊ မတတ် နိုင်၊ ကံကြမ္မာကိုက ဤအဖြစ်မျိုးရောက်အောင် တွန်းပို့ထားသော

ကြောင့် မိမိအနေနှင့် ဤကဲ့သို့သော စကားများကိုသာ ပြောနေရ ပေဦးတော့မည်။

“က- သားတော် အခန်းပြန်ပြီး နားတော့၊ ဖိ နတ်ဝတ်စုံကို ချွတ်ပြီး ကောင်းကောင်းသိမ်းထားနေနီ၊ မနက်ဖြန် မွေးနေ့ပွဲကျမှ ပြန်ဝတ်၊ သွားပေတော့”

သားတော် ဆက်ရှိနေလျှင် မေးခွန်းတွေ ထူနေမည်စိုးသောကြောင့် ဟေမာသီရိက ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ သားတော်ပြန်သွားသောအခါ သူမသည် သလွန်ပေါ်၌ ထိုင်ချအနားယူလိုက်သည်။ လက်အုပ်ချီပြီး နှုတ်မှတဖွဖွနှင့် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့လေးဘုရား- အရှင်ရသေ့လေးရဲ့ သားတော်လေး မနက်ဖြန်ဆို ဆယ့်ခြောက်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ပါပြီဘုရား၊ သားတော် လေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို အရှင်ရသေ့လေး ကြွနိုင်ရင် ကြွခဲ့ပါလားဘုရား”

သူမသည် ဤကဲ့သို့ ရေရွတ်ပြီးမှ ဤကဲ့သို့ ရေရွတ်လိုက်မိသည်ကို သူမဘာသာ အံ့ဩနေမိသည်။ ယခင်ယခင် မွေးနေ့ပွဲများတုန်းက ဤကဲ့သို့ ပင်ဖိတ်ရန် စိတ်ကူးမရခဲ့။ ယခုမှ ဤစိတ်ကူး မည်ကဲ့သို့ ပေါ်လာသည်မသိ။ နတ်ဆက်သည့်ဝတ်စုံကို သားတော်အားဝတ် ခိုင်းလိုက်ခြင်းမှ စေ့ဆော်လာသော စိတ်ကူးဖြစ်မည်ထင်သည်။

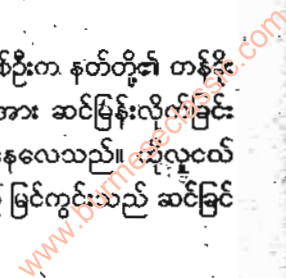
အမှန်အားဖြင့်လည်း ဟေမာသီရိသည် သူတို့ သားအဖနှစ်ဦးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါဝင်ဖြစ်စေ ဆုံစည်းပေးချင်သည်။ သားအဖပါဟု ဖွင့်ဟမကြေညာနိုင်တော့သော်လည်း သားနှင့်အဖကို ဆုံစေချင်သည်။ ဤဆန္ဒသည် ယခုအခါ ဟေမာသီရိ၏ နှုတ်မှတီးတိုးပေါ်ထွက်လာ လေပြီ။

ဟေမာသီရိက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဣဒ္ဓိပါဒ ရသေ့၏ နားထဲတွင်ကား အလွန်ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟိန်း၍ သွား လေသည်။

ရုတ်တရက်ကြီး သိမ့်ခနဲ မြေလျင်လှုပ်သွားသည်ကို ခံစားသိရှိ လိုက်ကြသော စိတ်တန်ခိုးရှင်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရ သနည်းဟူသော စိတ်နှင့် လောကကို စူးစမ်းဆင်ခြင်ကြမြဲ ဖြစ်ပေ သည်။ ဟိမဝန္တာရှိ များစွာသော စိတ်တန်ခိုးရှင်များတွင် တစ်ဦးအပါ အဝင်ဖြစ်သည့် ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့သည်လည်း ဤမြေလျင်လှုပ်သည့် အစ်မြစ်ကို သိလိုသောကြောင့် မိမိ၏စိတ်တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒတို့ကို နှိုးကာ စူးစမ်းဆင်ခြင်မိလေသည်။ ထိုအခါ ဤကိစ္စသည် မိမိနှင့်တိုက်ရိုက် ဖတ်သက်နေကြောင်း သူ သိရှိလိုက်ရပေသည်။

သိမ့်ခနဲ မြေလျင်လှုပ်သွားစဉ်က ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့သည် ဆင်ခြင်နိုင် သော အစွမ်းရှိ၍သာ ဆင်ခြင်လိုက်ရသော်လည်း သိပ်ပြီးထူးဆန်းလှ သည် မထင်ခဲ့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြေလျင်လှုပ်သောကြောင့် ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တိုင်း သဘာဝအားဇီလျှာစွာ လှုပ်ကြောင်းကိုသာ ဆင်ခြင်တွေ့ရှိမြဲ ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်တည်း။ ယခု တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဤသို့မဟုတ်။ သိပ်ပြီးထူးဆန်းလှသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း သာမန် ထက် ထူးကဲနေသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကြောင့် လှုပ်ခါသွားခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

အရွယ်ရောက်စ သာမန်လူသားကလေးတစ်ဦးက နတ်တို့၏ တန်ခိုး နှင့်အိမ်ပြင် ဖန်တီးပြုလုပ်ထားသည့် ဝတ်စုံအား ဆင်မြန်းလိုက်ခြင်း သည် သာမန်ဖြစ်ရပ်များထက်တော့ ထူးကဲနေလေသည်။ သို့လှငယ် သည် နတ်ဆက်သည့်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းနေသည့် မြင်ကွင်းသည် ဆင်ခြင်

ကြည့်လိုက်သော စိတ်တန်ခိုးရှင်များ၏အာရုံဝယ် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ကြရ၏။ ဆင်ခြင်သိရှိလိုက်သော စိတ်တန်ခိုးရှင်တို့သည် ဤအတွက် ကြောင့်ပိတကားဟု သိလိုက်သည်နှင့် ထိုအာရုံကိုလွှတ်ကာ မိမိတို့ ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြ၏။

ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့မှကား ဤအတွက်ကြောင့်ပိတကားဟု သိရှိသောမက ဤလူကလေးသည် မိမိသားဖြစ်ခြင်း၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်ရန် တစ်ရက်အလိုတွင် မိခင်ဟေမာသီရိက မိမိထားခဲ့သည့်ဝတ်စုံကို အပ် နှင်းခြင်းစသည့် အကြောင်းအရာများကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ဆင်ခြင် သိရှိသွားလေသည်။

အဝေးမှ အသံများကို ကြားစေနိုင်သည့် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒကို နှိုးထား လိုက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ဟေမာသီရိ၏ တီးတိုးပင့်ဖိတ်သံပါ အလွန် တူယံလောင်စွာ ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စ သည် မိမိနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေသည်ဖြစ်ရာ မည်သို့ဆောင်ရွက် ရပါမည်နည်းဟူသော အတွေးပါ ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

စင်စစ် ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့သည် တပဿကျင့်စဉ်များ၌ နှစ်မြုပ်သွား သောကြောင့် ဟေမာသီရိနှင့် ဤကလေးကို မေ့ပျောက်နေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ယခုအခါ မေ့ပျောက်ထား၍မရအောင် အတင်းအဓမ္မ လာရောက်ချိတ်ဆက်နေလေပြီ။ ပင့်ဖိတ်ခြင်းကိုပါ ခံလိုက် ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် သားဖြစ်သူ၏မွေးနေ့ပွဲကို တက်မည်၊ မတက် မည် စဉ်းစားရတော့၏။ ဤကဲ့သို့ ဝေခွဲမရဖြစ်နေသော ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့ ၏ ရှေ့မှောက်သို့ သူ၏ ဆရာအရှင်သည် ဘွားခနဲပေါ်လာလေသည်။ ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့သည် ဆရာအရှင်အား လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့လိုက် သည်။ မိမိအား ညွှန်ကြားသင့်သည်များ ညွှန်ကြားရန် ရောက်ရှိလာ

ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိရှိသဘောပေါက်သဖြင့် အသာကလေး ငြိမ်နေလိုက်၏။

“အသင် ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့၊ ဤကိစ္စကို သင် မည်သို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ မည်နည်း”

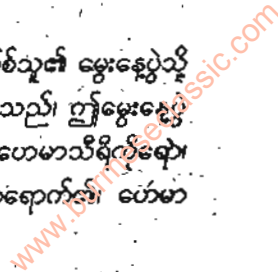
“မှန်လှပါ။ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်၍ မရ ဖြစ်နေပါ သည်ဘုရား”

ဆရာအရှင်၏မေးခွန်းကို ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့က အမှန်အတိုင်းပင် တင် လျှောက်လိုက်၏။

“အသင် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်၍ မရသည်မှာ သဘာဝကျပေသည်။ သင် သည် ထိုသားအမိအား မေ့ပျောက်ထားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ယခုတော့ အချိန်ကျရောက်လာပြီ။ သင် ပါဝင်ပတ်သက်ရမည့်အချိန် ဆိုက်ရောက်လာပြီ ဖြစ်၏။ မခင် ထစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့်အညီ မိမိ၏ရင်သွေးအား ထိုက်သည်အားလျော် စွာ စောင့်ရှောင်ပေးရပေဦးမည်။ အသင်သည် လူဝတ်ကြောင်တစ်ဦး ၏ စင်တာဝန်လောက် မလေးလံလှသော်လည်း အထိုက်အလျောက် သော တာဝန်များကိုကား မလွှဲမရှောင်သာ ထမ်းဆောင်ရပေဦးမည် ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို စိတ်ထဲ၌ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ နားလည်ထား ခဲ့လော့”

“မှန်လှပါ ဘုရား”

“ယခု အသင် ပင့်ဖိတ်ခြင်းခံထားရသော သားဖြစ်သူ၏ မွေးနေ့ပွဲသို့ အသင် တက်ရောက်ရန်လိုသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆသည်။ ဤမွေးနေ့ပွဲ သို့တက်ရောက်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သင်၏ချစ်သူ ဟေမာသီရိကိုချေ၊ သားဖြစ်သူ ဟတ္ထိရာဇာကိုပါ အားပေးနှိုးမြှောက်ရာရောက်၏။ ဟေမာ

သိရသည် အသင့်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မြင်တွေ့လိုခြင်း အာသိသဒ္ဒက ငြိမ်း၏။ အာရုံပြု၍ ပင့်ဖိတ်ခြင်းကို အသင် သိရှိရောက် လာခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အသင်သည် စိတ်တန်ခိုးရှင် တစ်ဦးဖြစ်နေ ပြီဆိုသည်ကို စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်သွားပြီဖြစ်၏။ ပင့်ဖိတ်ခြင်းကို လက်ခံ သောကြောင့် အသင်သည် သူတို့ သားအမိကို ဝရုဏ်ကြောင်း နားလည် သဘောပေါက်ကာ ကြည်နူးခြင်း၊ စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်မည် သေချာ၏။ နောင်တွင်လည်း သူတို့ သားအမိကို အဝေးမှစောင့် ရှောက်နေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားပေလိမ့် မည်။ ဤစိတ်ခံစားမှုများသည် အသင်ချစ်ခဲ့သော ဟေမာသီရိအတွက် များစွာအကျိုးရှိသည့် စိတ်ခံစားမှုများဖြစ်၏။ သားဖြစ်သူ ဟတ္ထိရာဇာ အဖို့လည်း သင့်အား ဖခင်တစ်ဦးဟူ၍ မသိသည့်တိုင် သူမမွေးခင် ကပင် နတ်ဆီကံသည် ဝတ်စုံကိုပေးပြီး ချီးမြှင့်ထားသည့် ရသေ့တစ် ဦးကို မြင်ရ၍ ဝမ်းသာစိတ် ဖြစ်မည်။ နောင်တွင်လည်း ဤကဲ့သို့ တန်ခိုးကုက္ကိပါဒ်ရှိသည့် ရသေ့တစ်ဦး၏ အကူအညီကို ရလိမ့်မည်ဟု သော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အားတက်စိတ်ဖြစ်မည်။ ဤစိတ်တို့သည် သူ့အတွက် များစွာအကျိုးရှိပေသည်။

ကုက္ကိပါဒ်ရသေ့သည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရာမှ ပြန်လည်ဖေး ခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“အကျွန်ုပ်၏ အကူအညီကို ရရှိလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက် သည် သားဖြစ်သူ ဟတ္ထိရာဇာ၏ ကိုယ်တိုင်အားထုတ်ကြိုးပမ်းလိုစိတ် အား ပျော့ပျော့ညှည့် ဖြစ်သွားစေမည်လောဟု စိုးရိမ်ပူပန်မိပါသည် ဟုရား။”

ဆရာအရှင်က ဦးခေါင်းကို ခါရမ်း၏။

“အသင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ပင် ဥပမာ ထားကြည့်ကြစို့။ အသင်သည် ကျွန်ုပ်ထံမှ အကူအညီကို စဉ်ဆက်မပြတ်ရခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကူအညီ တို့လည်း သင်မျှော်လင့်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သင်၏ ကိုယ် တိုင် အားထုတ်ကြိုးပမ်းလိုစိတ် ပျော့ပါးသွားသည်ကို ကျွန်ုပ် မမြင်ဖူးခဲ့။”

“ဒါ--ဒါကတော့”

“ဒါကတော့ လုပ်မနေနှင့်။ အားကိုးရှိ၍ ကြိုးစားလိုစိတ် ပျော့နည်း သူတို့မှာ ပင်ကိုကပင် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညှည့်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ပင်ကိုစိတ် ဓာတ်ခိုင်မာသူတို့သည် မည်သူ့ထံကမှ အကူအညီမရလျှင်လည်း တိုက်တိုင်အားထုတ်၏။ အားကိုးရလျှင်လည်း အားကိုးရခြင်းကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ပို၍ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်၏။ သင်သည်လည်းကောင်း၊ သင်၏ ရင်သွေးသည်လည်းကောင်း စိတ်ဓာတ် ပျော့ညှည့်သူများ မဟုတ်ကြ။ ထို့ကြောင့် ဤအရေးကို သင်တွေးတောပူ ပင်စရာမလို။”

“ဤသို့ဆိုလျှင် သားဖြစ်သူ၏ မွေးနေ့ပွဲသို့ အကျွန်ုပ်သွားရန် ဆရာ အရှင် ခွင့်ပြုသည်ဟု မှတ်ယူရပါမည်လော။”

“မှတ်ယူလော့။ သို့သော် သွားမည်၊ မသွားမည်ကိုကား သင်ကိုယ် တိုင်ဆုံးဖြတ်၊ ကျွန်ုပ်ကို မဆုံးဖြတ်ခိုင်းနှင့်။”

“အကျွန်ုပ် ဟေမာသီရိနှင့် ပြန်ဆုံလျှင် လောကီလူဘုံအား ပြန်လည် စိတ်လည်သွားလိမ့်မည်ဟု ဆရာအရှင် မထင်မြင်ဘူးလားဘုရား။”

“မထင်မြင်ပါ။ သင်သည် ရသေ့ပျိုဘဝမှာပင် ဟေမာသီရိကဲ့သို့သော မိန်းကလေးကို ရှောင်လွှဲနိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။ ကံကြမ္မာအရ ဟေမာသီရိ အား ချစ်စိတ်ဝင်သွားခဲ့သည့်တိုင် တဏှာရာဂအချစ်မျိုးမဟုတ်၊ သနား ကရုဏာဦးစီးသော အချစ်မျိုးသာဖြစ်၏။ ယခု အသင်ရောလိမ့်မနေ

သောစိတ်အဆင့်မှာ အလွန်မြင့်နေပြီ ဖြစ်ပေသည်။ မိန်းမသားတစ်ဦး
၏သလုံးသားကို မြင်ရုံမျှနှင့် ရှာန်လျှောသောအဆင့်မျိုး မဟုတ်တော့ပြီ”
ဣဒ္ဓိပါးရသေ့သည် မိမိအပေါ် ဆရာအရှင်က ယုံကြည်သောကြောင့်
ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်း သူ့ဆန္ဒကိုပါ တင်ပြ
လျှောက်ထားလိုက်၏။

“မှန်လှပါ။ အကျွန်အတင့်မျိုးပျိုး လျှောက်တင်ပါရစေဘုရား။ သား
ဖြစ်သူ မွေးနေ့ပွဲသို့ အကျွန်နှင့်အတူ ဆရာအရှင်ပါ လိုက်ခဲ့ပေးစေချင်
ပါတယ်ဘုရား”

ဆရာအရှင်သည် ပြုံး၏။ ထို့နောက် မဆိုင်းမတွပင် ပြန်လည်
အဖြေပေး၏။

“လိုက်ရတာပေါ့လေ၊ ကျွန်ုပ် ပါဝင်ပတ်သက်နေရတဲ့ ဇာတ်လမ်း
ထဲမှာ ဆက်လက်ပြီး ကပြအသုံးတော်ခံရဦးမှာပေါ့”

အခန်း (၁၂)

ဟတ္ထိရာဇာ၏ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲသို့ အစော
ဆုံးတက်ရောက်လာသူမှာ သတ္တိဗလဖြစ်၏။ စင်စစ် သတ္တိဗလသည်
ဟတ္ထိရာဇာ အသက်ငါးနှစ်ပြည့်ကတည်းက အထိန်းတော်တာဝန်
ထမ်းဆောင်ခွင့် ရခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုအချိန်မှစ၍ ဤစံအိမ်တော်သို့
နေ့စဉ်စောစော ရောက်မြဲဖြစ်၏။ ဟတ္ထိရာဇာကစားလျှင် အတူကစား
စာသင်လျှင် အတူသင်၊ ဥယျာဉ်လည်လျှင် အတူလည်၊ တစ်နေ့တုန်
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပြီးမှ တပ်စခန်းသို့ ပြန်ရ၏။ သားတော်လေး
ဆယ်နှစ်ပြည့်၍ သိုင်းပညာ စတင်သင်သောအခါတွင်လည်း သူပင်
လျှင် လက်ဦးဆရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သားတော်လေးကို ထိန်းကျောင်းလိုသောဇောနှင့် မြို့စောင့်တပ်မှူး
သူရစက္ကထံ စွမ်းစွမ်းတစ် သင်ကြားခဲ့သော သတ္တိဗလသည် လေးနှစ်
နှင့် ဆရာဖြစ်အဆင့်ရောက်ခဲ့သည်။ သူရစက္ကကဲ့သို့ ပျံချိစား မဒုတ်
နိုင်သေးသော်လည်း အဆင့်မြင့်စားရေးများဖြစ်သည့် စင်ရော်သုတ်
နှင့် ဝက်အူလိပ်စားတို့ကို ခုတ်နိုင်နေပြီဖြစ်၏။

သတ္တိဗလသည် မိမိအလုပ်ချင်ဆုံး၊ အထမ်းဆောင်ချင်ဆုံး တာဝန် တို့လုပ်ရာ ထမ်းဆောင်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဤဆယ့်တစ်နှစ်လုံး လုံး စိတ်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခဲ့၏။ ဟေမာသီရိကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့ခွင့် ရသောကြောင့်လည်း စိတ်ချမ်းသာ၏။ ထို့ကြောင့် သတ္တိဗလသည် စိတ်ပျော်စရာဖြစ်ကာ အသက်ဆယ့်တစ်နှစ် ကြီးသွားသည်ကိုပင် ကြီးသွားမှန်း မသိသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် မဟာသူရိယ တိုင်းနိုင်ငံကြီးတစ်ခုလုံးတွင် သတ္တိဗလမှလွဲလျှင် စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာရှိသူ အတော်နည်း နေပြီဖြစ်၏။ သတ္တိဗလတို့ ရွှေဖြူတော်ရောက်ခါစ အခြေအနေမျိုး မတူတော့။ စစ်တိုက်နေရသော တိုင်းပြည်ဖြစ်နေပြီ။ တိုင်းတစ်ပါးမှ ရန်သူတို့သည် နှစ်စဉ်လာရောက် အားစမ်းနေခဲ့ရာ သူတို့၏ အားစမ်းမှု သည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပို၍ပြင်းထန်ခဲ့သည်။ ယခု ကျရောက် တော့မည့် ခြောက်သွေ့ရာသီတွင် ပိုမိုပြင်းထန်သော ရန်သူ ထိုးစစ် ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု အားလုံးက မျှော်လင့်ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မင်းစိုးရာဇာများသာမက တိုင်းသူပြည်သားအားလုံး ပင် စိတ်လေးနေကြ၏။

သတ္တိဗလကတော့ စိတ်မလေး၊ စိတ်မပူ။ သူသည် ကံစိမ်ရာကို စွမ်း စွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်မည်ဟု စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချထားသူဖြစ်သည်။ သူသည် သားတော်လေး ဟတ္ထိရာဇာ၏ အထိန်းတော်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရသောကြောင့် စစ်ဖြစ်ချိန်တိုင်းတွင် ရှေ့တန်းထွက်ခွင့် မရခဲ့။ ဤသို့ ထွက်ခွင့်မရခြင်းအတွက်လည်း သူစိတ်အနှောင့်အ လှက်မဖြစ်။ အချို့သော နောက်ချန်ရဲမက်များကဲ့သို့ ရှေ့တန်းထွက် ချင်သည်၊ ထိုက်ချင် ခိုက်ချင်သည်၊ စွမ်းရည်သတ္တိပြလိုသည် စသည်

ဖြင့် တပုပ္ဖရေရွတ်ကာ ဟန်ရေးပြနေခြင်းမျိုးမလုပ်။ မိမိကျရာ တာဝန်ကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ယခုလည်း သားတော်လေးဟတ္ထိရာဇာ၏ ဆယ့်မြောက်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲသည် သာမန်မွေးနေ့ပွဲမဟုတ်ဟု သူသတင်းသန့်သန့် ကြား ထားသည်။ ဤမွေးနေ့ပွဲမှာပင် ဟတ္ထိရာဇာအား ရှေ့တန်းတိုက်ခိုက် ရေး တာဝန်ပေးမည့်အကြောင်း ကြေညာမည်။ ။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူသည် ဟတ္ထိရာဇာ၏ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ်နှင့် ရှေ့တန်းထွက်ရမည် ဖြစ်သည်။

ထွက်လေ။ သတ္တိဗလကတော့ အေး၊ အေးဆေးဆေးပင်။ သူသည် သစ်အယ်ချောင်ရွာမှာ နေစဉ်ကလို သာမန်အရပ်သား မဟုတ်တော့။ အေးရေး၊ လုံရေး ကျွမ်းကျင်သူ ရဲမက်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ တိုက်ဆိုလျှင် တိုက်လိုက်ယုံသာ ရှိ၏။

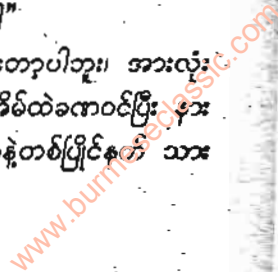
“ဦးရိုးတော် သတ္တိဗလ”

မွေးနေ့မင်္ဂလာ မထွက်အတွင်း တစ်ယောက်တည်း ရောက်ရှိငေးမော နေသော သတ္တိဗလကို ဟတ္ထိရာဇာက စံအိမ်တော်တံခါးဝမှနေ၍ လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဦးရိုးတော်ကလဲဗျာ၊ ရောက်နေတာကို အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့”

“အတွေးလွန်သွားလို့ပါ အရှင်သား၊ အခု ဘာတွေများလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်ဆိုတာ အမိန့်ရှိတော်မူပါ”

“ဘာတွေမှ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာမရှိတော့ပါဘူး။ အားလုံး ဖြည့်စုံနေပါပြီ။ အခု ဦးရိုးတော်လုပ်ရမှာက အိမ်ထဲကကောင်ပြီး မှား နှိပ်ပါ၊ ပြီးရင်တော့ ဧည့်သည်တွေရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သား တော်နဲ့အတူ ဧည့်ခံဖို့ပဲလေ”

မင်းသားလေး ဟတ္ထိရာဇာ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ဖြင့် သတ္တိဗလသည် စံအိမ်တော်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ ရောက်သွား၏။ မင်းသားလေးကား အသင့်ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးပေပြီ။ မင်းသားလေး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသည် ယခင်ကနှင့် မခြားနားသော်လည်း ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ပိုတောက်နေသည်ဟု သတ္တိဗလ ထင်မြင်မိသည်။

အမှန်တော့ မင်းသားလေး ဟတ္ထိရာဇာသည် မိခင်ဖြစ်သူပေးထားသည့် နတ်ဆက်သည့်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီးပေပြီ။ ထိုဝတ်စုံ၏ အရှိန်အဝါနှင့် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါများ ပိုမိုထွန်းလင်း တောက်ပနေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရဲရွေတော်တစ်ဦးက မင်းသားလေးကို လာရောက်လျှောက်ထား၏။

“နံနက်စာ အသင့်ဖြစ်ပါပြီ အရှင်သား”

ဟတ္ထိရာဇာသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ရင်း သတ္တိဗလကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

“အတော်ပဲ ဦးရီးတော်၊ ထမင်းစားခန်းကို သွားကြစို့”

“ကျွန်ုပ် နံနက်စာ စားပြီးပါပြီ အရှင်သား။ စစ်သည်တော်ပီပီစောစောထ စောစောစားတဲ့အကျင့် ဖြစ်နေပါပြီ”

ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလအနီးသို့ ကပ်လာပြီး ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ဘယ်လက်ဖြင့် ကျောမှသိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်လို့ဘယ်ရမလဲ ဦးရီးတော်၊ ဦးရီးတော် တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ သားတော်တို့ စံအိမ်တော်ထဲ ရဲရွေတော်တွေထဲမှာ ဦးရီးတော်ကြိုက်လောက်တဲ့ အချောအလှတွေ မရှိဘူး၊ စောင့်မနေနဲ့”

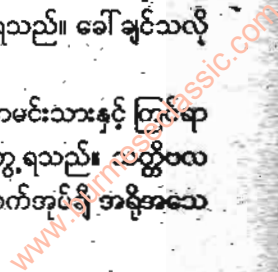
ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလကို တကယ့် သားချင်းတစ်ဦးလို သဘောထား၏။ သတ္တိဗလ အကြိမ်ကြိမ်တားသည့်ကြားက “ဦးရီးတော်” ဟု ဝင် ခေါ်ခဲ့၏။ မိမိတွင် ‘တော်’ တပ်၍ ခေါ်လောက်သော ဂုဏ်မရှိကြောင်း၊ မင်းစိုးရာဇာအနွယ် မဟုတ်ဘဲ ကျေးတောသား တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ‘ဦးရီး’ ဟု ခေါ်လျှင် လုံလောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတ္တိဗလအကြိမ်ကြိမ် ကန့်ကွက်ဖူးသည်။ ကန့်ကွက်တိုင်းလည်း ဟတ္ထိရာဇာက ပြန်လည်ချေပခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

“ကျေးတောသားဆိုရင် ကျေးတောမှာပဲနေပေါ့၊ အခု ရွှေမြို့တော်မှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ ရွှေမြို့တော်မှာနေရင်လည်း တခြားနေရာမှာ နေပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ သားတော်ရဲ့ အထိန်းတော် လာလုပ်နေတာလဲ၊ သားတော်ရဲ့ ဦးရီးဆိုရင် ဦးရီးတော်ပဲပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား” တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း သူမယ်တော်ကို အသုံးပြု၍ ပြန်လည်ချေပတတ်သည်။

“ဦးရီးတော်ပြောသလို ကျေးတောကမို့ ‘တော်’ တပ်စရာ မလိုဘူးဆိုရင် သားတော်က မယ်တော်ကို မယ်တော်လို့ မခေါ်ရတော့ဘူးပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မယ်တော်က ဦးရီးတော်နဲ့ တစ်ရွာတည်းလေ၊ ခုတ်ထား ဦးရီးတော်၊ ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေးတဲ့”

နောက်ဆုံးတော့ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စကားတတ်လှသော ဟတ္ထိရာဇာအား သတ္တိဗလ လက်မြှောက်လိုက်ရသည်။ ခေါ်ချင်သလိုသာ ခေါ်ပါတော့ဟု။

ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဗန္ဓုရာဇာမင်းသားနှင့် ကြွန်ရာထော် ဟေမာသီရိတို့နှစ်ဦး ထိုင်နှင့်နေပြီကို တွေ့ရသည်။ သတ္တိဗလသည် မင်းသားနှင့်ကြင်ရာတော် နှစ်ဦးစလုံးကို လက်အုပ်၍ အရိုအသေ

ပြုပြီးမှ ဝင်ထိုင်သည်။ ဤမိသားစုသည် သူ့အား အိမ်သားတစ်ဦး သဖွယ် ဆက်ဆံသော်လည်း သတ္တိဗလ အခွင့်အရေးမယူ။ မျက်နှာ သာပေး၊ ရွှေရေးပန်းကန်တက်သည့်အမှုမျိုး ဘယ်တော့မှမလုပ်။ မိမိသည် မင်းမုတမ်းသာဖြစ်သည်ဆိုသော ဖြစ်ရပ်မှန်ကို သူမမေ့ပေ။

“သတ္တိဗလရေ မောင်မင်းလဲ မြို့စောင့်တပ်မှာပဲ နေတာဆိုတော့ တချို့သားစကားတွေ ဘာတွေ ကြိုတင်ကြားထားမှာပေါ့။ သားတော်လေ့ ဟတ္ထိရာဇာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတွေများ ကြားထားသေးသလဲ”

“ဟတ္ထိရာဇာက လှမ်းမေးလိုက်သည်။
“မှန်လှပါ။ ဘုန်းတော်ကြောင့် မဟာသူရိယ တိုင်းနိုင်ငံတော်ကြီးရဲ့ လိုအပ်ချက်အရ မဟာရာဇာဘုရင်ကြီးရဲ့ မြေးတော်အားလုံး တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်တာနဲ့ ရွှေတန်းတပ်မဟာမှာ သွားရောက်တာ ဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ်လို့ ကြားပါတယ်။ ဒါကြောင့် သားတော်လေး ဟတ္ထိရာဇာလည်း ရွှေတန်းထွက်ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားပါ တယ်ဘုရား”

ဗန္ဓုရာဇာမင်းသားသည် သဘောကျစွာ ပြုံးရယ်လိုက်သည်။

“မှန်တယ် သတ္တိဗလ၊ မောင်မင်းကြားတဲ့သတင်း မှန်တယ်။ တစ်ခါ တစ်လေကျတော့ ကျွန်ုပ်လည်း ရယ်ချင်မိတယ် သတ္တိဗလရေ...”

ဗန္ဓုရာဇာမင်းသားသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောဖြစ်သည်။ မင်းသားနှင့်အတူ ဟေမာသီရိ၊ သားတော်ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သတ္တိဗလ တို့ပါ လိုက်ပါရယ်မောဖြစ်ကြသည်။ ရယ်မောခြင်း အချိန်သေသွား သောအခါ ဟေမာသီရိက သတိပေးသည်။

“စကားချည်း ပြောမနေကြနဲ့ဦး၊ စားကြသောက်ကြဦး၊ သတ္တိဗလ၊ နွားနို့သောက်၊ သစ်သီးတွေလည်း ယူစား၊ သားတော်-မင်း ဦးနီထို ထည့်ပေး”

နံနက်စာသည် နွားနို့နှင့် သစ်သီးဝလံများဖြစ်သည်။ သတ္တိဗလသည် စားပြီးပါပြီဟု မငြင်းရဲ။ ဗိုက်ပြည့်ပြီးသားဖြစ်သော်လည်း စတိအဖြစ် တော့ စားရသောက်ရပေဦးမည်။

သတ္တိဗလ စားသောက်နေစဉ်မှာပင် ဗန္ဓုရာဇာမင်းသား စကားဆက် ပြော၏။

“သားတော် ဟတ္ထိရာဇာက အသက်အရွယ်ငယ်ငယ်နဲ့ ရွှေတန်း ထွက်ရမှာကွဲ့၊ မတော်လို့ ရန်သူနဲ့ တိုက်ရခိုက်ရတဲ့အခါ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိပါ့မလားလို့ ကျွန်ုပ် စိတ်ပူနေတယ် သတ္တိဗလရဲ့၊ မောင်မင်းရဲ့ အမြင်ကို ပြောစမ်းပါဦး”

“ပြောပြလိုက်စမ်းပါ ဦးနီတော်ရ၊ သားတော်ဟာ ရန်သူ ငါ့ယောက် လောက်ကိုတော့ အပျော့ပါပဲလို့”

ဟတ္ထိရာဇာက သူ့ပညာကို သူ ယုံကြည်သော လေသံနှင့်ဝင်ပြော ၏။ သတ္တိဗလကမူ ချိန်ချိန်ဆဆနှင့် မင်းသားကို ပြန်လည်လျှောက် တင်ခဲ့သည်။

“မှန်လှပါ။ ဘုန်းတော်ကြောင့် အရှင်သားရဲ့ သားတော်ဟာ သိုင်းပညာ အဆင့်တော့ အတော် မြင့်နေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အတွင်းအားက နည်းနေသေး တော့ ရန်သူရဲ့ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်များနဲ့တွေ့ရင် အခက်ကြုံနိုင် ပါသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် သားတော်အနေနဲ့ ရွှေတန်းရောက်ရင် ကျွန် တော်မျိုးနဲ့ မခွဲခွာဖို့ မိမိရဲ့ ကိုယ်ရံတပ်ဖွဲ့နဲ့ မခွဲခွာဖို့ လိုပါတယ် ဘုရား”

သတ္တိဗလ၏ လျှောက်တင်စကားကို ဟတ္ထိရာဇာက သဘောမကျပေ။ ဇွတ်နာကို မဲ့ပြထား၏။ ရွှေတန်းရောက်လျှင် သည်လူကြီးသည် သူ နောက်က တကောက်တောက် လိုက်နေမှာ သေချာသည်။ လုံခြုံရေး စိတ်ချရသည်မှန်သော်လည်း လွတ်လပ်မှုကို ထိပါးသည်။ တစ်ခါ တစ်ခဲတော့လည်း ဟတ္ထိရာဇာသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ် စွာ လျှောက်သွားလိုသည်။

“မောင်မင်း ပြောတာ မှန်တယ်၊ ကြားတယ်မဟုတ်လား သားတော်၊ ရွှေတန်းရောက်ရင် ဦးဇိုးသတ္တိဗလနဲ့ ဘယ်တော့မှမခွဲနဲ့ ကိုယ်ရဲတပ်ဖွဲ့လည်း သွားလေရာ ပါပစေ”

ဗန္ဓုရာဇာမင်းသားက သတ္တိဗလ၏ လျှောက်တင်စကားကို သဘောတော်ကျသဖြင့် သားတော်ဟတ္ထိရာဇာကို တစ်ဆက်တည်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သားတော် ဟတ္ထိရာဇာနဲ့အတူ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ သားတော် မန္တရာဇာလည်း ရွှေတန်းကိုပါမှာ မဟုတ်လား၊ နောင်တော် မန္တရာဇာနဲ့လည်း မခွဲမခွာနေသင့်တာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မောင်တော်”

ဟေမာသီရိက သူမ၏ အထင်အမြင်ကို ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ဟေမာသီရိ၏ စကားကို ဗန္ဓုရာဇာက ခေါင်းခါပြသည်။ ထို့နောက် ရှင်းပြ၏။

“မတူဘူး နှမတော်ရဲ့၊ မန္တရာဇာနဲ့ ဟတ္ထိရာဇာကို ရွှေတန်းလွတ်ပြီး လေ့ကျင့်တာချင်း တူပေမဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း မတူဘူး၊ မန္တရာဇာကို စစ်အကြောင်း နားလည်ပြီး ဦးစီးညွှန်ကြားတတ်အောင်သာ လေ့ကျင့်မှာ၊ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်တွေထဲ မထည့်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူက ရွှေတန်းရောက်ရင် တပ်မဟာရုံးမှာ တပ်မဟာမှူးနဲ့အတူပဲ တွဲနေရမှာ၊ နှမရဲ့ သားတော် ဟတ္ထိရာဇာကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်ခိုက်ရေးသမား တစ်ဦးဖြစ်လာအောင် လေ့ကျင့်မှာဆိုတော့ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်တွေကို တွပ်ကဲပြီး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တိုက်ခိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ရွှေတန်းရောက်ရင် သားတော်နှစ်ပါးဟာ အတူတူနေရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဗန္ဓုရာဇာ၏စကားကို ကြားရသောအခါ ဟေမာသီရိ စိတ်ပူသွားသည်။

“ဟင်-ဒါဆိုရင် နှမတော်တို့ရဲ့ သားတော်လေးက အံ့သက်ဘေးအန္တရာယ် ပိုနီးအာပေါ့ မောင်တော်ရဲ့၊ မောင်တော်တို့က ဘာဖြစ်လို့

အဲဒီလို စီစဉ်ရတာပဲ၊ သားတော်ချင်း အတူတူ မောင်တော်ရယ်”

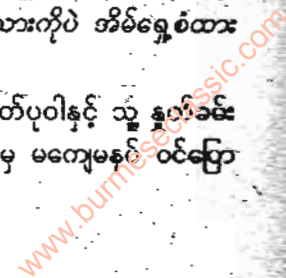
ဟေမာသီရိ၏သောကစကားကြောင့် ဗန္ဓုရာဇာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဟေမာသီရိ သဘောပေါက်စေရန် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ရှင်းပြလိုက်၏။

“သားတော်ချင်းအတူတူလို့ ပြောလို့မရဘူး နှမတော်၊ ဟတ္ထိရာဇာက တွက်ပဲဗန္ဓုရာဇာရဲ့ သား၊ ကျွန်ုပ်ဗန္ဓုရာဇာဆိုတာက နန်းတွင်းက ဥပဒေပြု အမတ်ကြီး၊ နောင်တော်ကြီး သက္ကရာဇာက အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး၊ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ သားနဲ့ ဥပဒေပြုအမတ်ကြီးရဲ့ သားကို သားတော်ချင်းအတူတူလို့ ပြောလို့မရဘူး နှမတော်၊ မောင်တော် သွေးတွဲစကားပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်ဘဝမှန်ကို ကိုယ်သိထားကြစေချင်လို့ ပြောပြနေတာ”

ဟေမာသီရိမျက်နှာ ပိုညိုသွားသည်။ ကိုယ့်ဘဝမှန်ဆိုသည်မှာ ဘာတို့ဆိုလို့ပါသလဲ။

“ပြောရရင် မောင်တော်တို့က အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးထက် အများကြီး နိမ့်ပါတယ်၊ ဒီတော့ မောင်တော်တို့ရဲ့ သားကလည်း ထိုယ်တော်ကြီးရဲ့ သားထက် အများကြီးနိမ့်တာပေါ့၊ ပိုပြီးရှင်းအောင် ပြောရရင် ကိုယ်တော်ကြီးက ဖခမည်းတော်ကွယ်လွန်ရင် ဘုရင်ဖြစ်ဖို့သူ၊ သူ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့အခါ ဘယ်သူ့ကို အိမ်ရှေ့စံထားမလဲ၊ မဟာရာဇာမင်းဆက်ရဲ့ အစဉ်အလာအရဆိုရင် သူ့သားကိုပဲ အိမ်ရှေ့စံထားဧရာပဲ”

ဟေမာသီရိသည် မြဲသားရောင် လက်သုတ်ပုဝါနှင့် သူ့ နှုတ်ခမ်းများကို တို့ထိသုတ်သင်ပြီး နားထောင်နေရာမှ မကျေမနပ် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုတော့ တစ်နေ့မှာ အိမ်ရှေ့စံဖြစ်လာမယ့် မန္တရာဇာကို မသေစေချင်တဲ့အတွက် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ထဲ မပို့တော့ဘူးပေါ့။ ဒါဆိုရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ရှေ့တန်းကို လွှတ်နေသေးသလဲ၊ နောက်တန်းမှာပဲ ပိုမေးသလို မွေးထားလိုက်ပေါ့”

ဟေမာသီရိ၏ စကားသည် နားဝင်မချီသောကြောင့် ဗန္ဓုရာဇာစိတ် ညစ်သွားသည်။ သတ္တိဗလကတော့ မိခင်စိတ်နှင့် မခံချင်ဖြစ်နေသော ဟေမာသီရိကို နားလည်စွာပြောနေပြန်သည်။ သားတော် ဟတ္ထိရာဇာသည် ငြိမ်မနေနိုင်တော့သဖြင့် ဝင်ပြော၏။

“မယ်တော်စကားက သူများတွေကြားသွားရင် မကောင်းပါဘူး မယ်တော်ရယ်၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ မယ်တော်ပဲ သားတော်ကို ခုကခဏ ပြောဖူးတာပဲ၊ နောင်တော် မန္တရာဇာရဲ့ကံနဲ့ သားတော်ရဲ့ကံ ဘယ်တူပါ့မလဲ၊ သားတော်ထင်တယ်၊ သားတော်မှာ တိုက်ခိုက်ရေးနဲ့ နာမည်ကြီးတဲ့ ကံလာတာပါမယ်ထင်တယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီး မဟာရာဇာပြောတာ သားတော်ကြားဖူးသလိုပဲ၊ သားတော်လည်း အိမ်ရှေ့စံ မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ တိုက်ခိုက်ရေးနဲ့ နာမည်ကြီးတဲ့ တပ်မှူးကြီး တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ချင်တယ်”

သားတော်ဟတ္ထိရာဇာ၏ စကားကို ဗန္ဓုရာဇာ သဘောတော်ကျသဖြင့် လှမ်း၍ ချီးကျူးလိုက်သည်။

“သားတော် ဒီလိုသဘောမျိုးရှိတာ ခမည်းတော် ဝမ်းသာတယ်၊ သားတော်ဟာ အိမ်ရှေ့စံဖြစ်ခွင့် မရှိပေမဲ့ မဟာရာဇာမျိုးဆက်တစ်ဦး အနေနဲ့ နယ်စားကြီးတစ်ဦး၊ ဒါမှမဟုတ် တပ်မှူးကြီးတစ်ဦးတော့ ဖြစ်ခွင့် ရှိပါတယ်”

ဟေမာသီရိသည်လည်း သားတော်၏ စကားကြောင့် မိမိနှုတ်ထွက်ကြမ်းသွားသည်ကို ဆင်ခြင်လိုက်မိ၏။ သားကို ချစ်သည့်လောနှင့်

မပြိုင်သင့်သည်ကို ပြိုင်ဆိုင်ပြောဆိုမိခြင်းဖြစ်ကြောင်း မိမိဘာသာ သုံးသပ်မိ၏။ နောင်တွင် ဤသို့ မပြောမိစေရန် ကြိုးစားမည်ဟု လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သတ္တိဗလသည် ဗန္ဓုရာဇာထံ ဦးတည်လက်အုပ် ချီကာ လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“မှန်လှပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး အတင့်ရဲပြီး လျှောက်တင်ရန်ရှိပါသည် ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုး၏ လျှောက်တင်ချက် မှားယွင်းပါကလည်း အရှင်သားအနေနှင့် ဆုံးမပဲ့ပြင်တော်မူပါ”

“လျှောက်တင်စေ သတ္တိဗလ”

“ကိုယ်တော်လေးတို့ မဟာရာဇာမျိုးဆက်ထဲမှာ မြေးတော်ဆို၍ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ သားတော် မန္တရာဇာတစ်ယောက်၊ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ သားတော် ဟတ္ထိရာဇာတစ်ယောက်၊ ဒီနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ ဘုရား”

သတ္တိဗလ၏ လျှောက်တင်ချက် မှန်ပေသည်။ မဟာရာဇာမင်းကြီး၏ သားတော်ဆယ်ယောက်အနက် မျိုးဆက်သားတော် မွေးဖွားဖြစ်သည်မှာ အကြီးဆုံးသားတော်နှင့် အငယ်ဆုံးသားတော်သာရှိ၏။ ကျန်သားတော်များဖြစ်ကြသည့် နယ်စားမင်းကြီးရှစ်ဦးတွင် နှစ်ဦးက သားသမီးလုံးဝ မထွန်းတား။ ကျန်ခြောက်ဦးကလည်း သားတော်ကလေး တစ်ဦးစီသာ ထွန်းကားကြ၏။

“ဒါကြောင့် သားတော်လေး ဟတ္ထိရာဇာဟာ အိမ်ရှေ့စံဖြစ်ခွင့် မရှိဘူးလို့ ယတိပြတ်မပြောနိုင်ကြောင်းပါဘုရား၊ မပြောကောင်း မဆိုထောင်း မန္တရာဇာ ကံတော်ကုန်သွားခဲ့ရင် ဒီအရိုက်အရာဟာ သားတော်လေး ဟတ္ထိရာဇာဘက် လှည့်မလာနိုင်ဘူးလားဘုရား”

ဗန္ဓုရာဇာ တုန်လှုပ်သွား၏။

သတ္တိဗလပြောသည့် စကားသည် လုံးဝမမှား။ မဟာရာဇာမင်းဆက်၏ တကယ့် အခြေအနေမှန် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤအတွေးမျိုး မိမိတို့ တော်ဝင်မိသားစုအတွင်း မည်သူမျှမတွေးမိခဲ့။ အဘယ့်ကြောင့် မတွေးခဲ့ကြပါသနည်း။

စင်စစ် မိမိတို့သည် မမြဲခြင်းတရားအပေါ် မဆင်ခြင်မိကြခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် မမြဲခြင်းတရားသည် အစဉ်အတိုင်း သွားလိမ့်မည် ဟုသာ တွေးထင်ယူဆခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ အသက်ကြီးသူက အရင်သေမည်။ အသက်ကြီးသူများ သေသွားသောအခါ သေသွားသူတို့၏ နေရာကို အသက်ငယ်သူများက ဆက်ခံမည်။ ဤမျှလောက်သာ စဉ်းစားမိကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ၏ အရေးပါမှုကို ထည့်မတွက်မိကြခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဟတ္ထိရာဇာသည် ထူးခြားသော အခြေအနေများအောက်တွင် အိမ်ရှေ့စံဖြစ်လာရန် အခွင့်အလမ်းရှိပေသည်။

“သတ္တိဗလပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာတော့ ဒီအတိုင်းပဲ မွေးမြူလေ့ကျင့်ရမှာပဲ။ ဖြစ်မလာသေးတဲ့ အခြေအနေကို အစောကြီးကတည်းက ကြိုတင်တွက်ဆပြီး ဆုံးဖြတ်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ မန္တရာဇာဟာ လောလောဆယ်မှာ အိမ်ရှေ့စံလောင်းလျာ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူ့ကို အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ဝေးတဲ့နေရာမှာ လေ့ကျင့်ရမှာပဲ။ ဒါကို ဝယ်စဉ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနဲ့။ သားတော် ဟတ္ထိရာဇာကလည်း သွေးမနည်းဘူးလို့ထင်တာပဲ”

ဗန္ဓုရာဇာသည် သတ္တိဗလ၏စကားကို ပြေရွင်းဆွေးနွေးလိုက်၏။ ဗန္ဓုရာဇာ၏ စကားကို ဟတ္ထိရာဇာက ရဲရဲတောက်တုံ့ပြန်ခဲ့၏။

“သားတော် သွေးမနည်းပါဘူး။ ခမည်းတော်ရယ်၊ သားတော်ကို နောင်တော်မန္တရာဇာနဲ့အတူ ထားရင်တောင် သားတော်က ကျေနပ်မှာ ဟုတ်ဘူး။ သားတော်ရဲ့သွေးထဲမှာ တိုက်စိတ်ခိုက်စိတ်တွေ အပြည့်ပဲ ခမည်းတော်၊ သားတော် တိုက်ခိုက်ရေးတာဝန်ကိုပဲ ထမ်းဆောင်ချင် တယ်”

ဟေမာသီရိသည် သားတော်ဟတ္ထိရာဇာကိုကြည့်ရင်း အံ့သြစိတ် ဖြစ်မိသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် လုံးဝ မတူချေတကား။

“သားတော်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် တိုက်စိတ်ခိုက် စိတ်တွေ ထက်သန်နေရတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ သတ္တိဗလနဲ့ တွဲမိသွားလို့ ထင်ပါရဲ့”

ဟေမာသီရိ၏ မှတ်ချက်ကို သတ္တိဗလက အပြုံးနှင့်တုံ့ပြန်သည်။

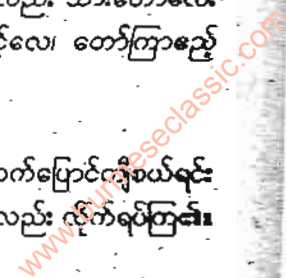
“မှန်လှပါ။ သတ္တိဗလနဲ့ တွဲရုံနဲ့တော့ ဒီလိုစိတ်မျိုးမပေါ်နိုင်ကြောင်း ဝါဘုရား၊ ကိုယ်တော်လေး ဗန္ဓုရာဇာဆီက အမွေဆက်ခံလာတဲ့ စိတ်ပဲ ဖြစ်မှာပါဘုရား”

သတ္တိဗလ၏ တင်လျှောက်စကားသည် ဗန္ဓုရာဇာနှင့် ဟေမာသီရိ ထို့တို့ ကသိကအောက်ဖြစ်စေ၏။ အနေခက်လာသော ဟေမာသီရိ သည် ထမင်းစားပွဲမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“အားလုံး စားလို့သောက်လို့ ပြီးကြပြီဆိုရင်လည်း သားတော်လေး နေ့ညခွဲကျင်းပမယ်မဏ္ဍပ်ဆီ သွားကြရအောင်လေ၊ တော်ကြာနေ့ ညည်တွေ ရောက်လာကြတော့မယ်”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါဘုရား”

ဗန္ဓုရာဇာက ဟေမာသီရိ၏ စကားကို နောက်ပြောင်ကျိစယ်ရင်း ထရပ်လိုက်သဖြင့် သတ္တိဗလနှင့် ဟတ္ထိရာဇာတို့လည်း လိုက်ရပ်ကြ၏။

အခန်း (၁၃)

ဟတ္ထိရာဇာ၏ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲသည် အထူးဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်များ စုံညီစွာတက်ရောက်ကြသောကြောင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှ၏။ မဟာရာဇာဘုရင်ကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး သက္ကရာဇာတို့ပါ ကြွရောက်လာသောကြောင့် ဧည့်သည်တော်အားလုံး ရီရီကျိုးကျိုး ဖြစ်နေကြ၏။

ဧည့်သည်များစုံချိန်တွင် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး သက္ကရာဇာက မင်းသားလေး ဟတ္ထိရာဇာ၏ မွေးနေ့အတွက် မင်္ဂလာစကား ပြောကြားရင်း ဟတ္ထိရာဇာ ရှေ့တန်းတွင် ထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန်ကိုပါ ကြေညာပေးလိုက်လေသည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် မဟာသုရိယတိုင်းနိုင်ငံတော်ကြီး၏ အမြဲတမ်းတပ်ဖြစ်သော တပ်မဟာရှိ တပ်ရင်း ၅ ရင်းအနက် တပ်ရင်းအမှတ် ၅ ၏ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်မည်။ ဧည့်သည်တော်အားလုံးက လက်ခုပ်တီး၍ ဂုဏ်ပြုကြ၏။ ဟတ္ထိရာဇာသည် အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အလွန်ကြီးလေးသော တာဝန်တစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်ခွင့်ရလေပြီ။

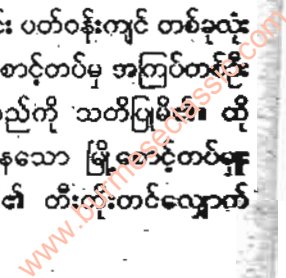
ဇော့ဇော့တုန်းက မေတ္တာရှင်

ဟတ္ထိရာဇာ၏ တာဝန်နှင့် ပတ်သက်၍ ဧည့်သည်တော်များအကြား တီးတိုးဝေဖန်မှုများ ရှိသည်။ အများစု၏အမြင်မှာ ဟတ္ထိရာဇာ၏ အသက်အရွယ်၊ အရည်အချင်း၊ အတွေ့အကြုံတို့သည် ဒုတိယတပ်ရင်းမှူး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရလောက်အောင် ရင့်ကျက်ခြင်းမရှိသေးဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကလေးတစ်ယောက်က ဒုတိယတပ်ရင်းမှူး ဖြစ်လာသည့်အတွက် အဆိုပါတပ်ရင်းမှ တပ်ရင်းမှူးအတွက် တာဝန်ကြီးသွားပြီဟုလည်း သုံးသပ်ကြသည်။ 'ကူဖော်' မဖြစ်သော 'လောင်ဖက်' တစ်ဦးတိုးလာသည်သဘောဟု ယူဆကြ၏။

ဤသို့ပင်ဖြစ်စေ တီးတိုးသံက တီးတိုးသံသာဖြစ်ပြီး တရားဝင်ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနေကြသည်ကား ဟတ္ထိရာဇာအတွက် ဂုဏ်ပြုစကားများသာဖြစ်၏။

ဟတ္ထိရာဇာသည် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး ကြေညာသော တာဝန်နှင့်ပတ်သက်၍ ဂုဏ်ယူသည့်စကား၊ ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်ပရိသတ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်သည့် စကားတို့ပြောကြားရင်း ဝမ်းသာစိတ်နှင့် မျက်ရည်ကြည်များ ဝေတက်နေသည်။ သူသည် ဧည့်ပရိသတ်ကြီး၏ တီးတိုးစကားများကို မကြားပေ။ အဆိုပါ တီးတိုးစကားများကို ကြားထားသော သတ္တိဗလက နောင်အခါ မင်းသားလေးကို အသိဖော်ရဦးမည်ဟု စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။

မင်းသားလေးနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲထိုင်နေရင်း ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို အကဲခတ်နေသော သတ္တိဗလသည် မြို့စောင့်တပ်မှ အကြပ်တစ်ဦး ဧည့်ခံပွဲအတွင်း ပျာယံးပျာယာ ဝင်လာသည်ကို သတိပြုမိ၏။ ထိုအကြပ်သည် စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွင်ထိုင်နေသော မြို့စောင့်တပ်မှူး သူရစက္ကထံ ချဉ်းကပ်သွား၏။ ထိုအကြပ်၏ တီးတိုးတင်လျှောက်

မူတို ကြားနာပြီးသော သူရစက္ကသည် ချက်ချင်းထရပ်ကာ ထိုအကြပ်နှင့် ထလိုက်သွားလေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုတော့ ထူးခြားပြီဟု သတ္တိဗလ သိလိုက်၏။ သူသည် မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုဖွင့်ထားလိုက်သည်။ မကြာပါ။ မြို့စောင့်တပ်မှူး သူရစက္က ပြန်ဝင်လာသည်။ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးရှိရာသို့ ကပ်သွား၏။ သူရစက္က၏ တီးတိုးလျှောက်တင်ချက်အပေါ် ကိုယ်တော်ကြီးသည် မျတ်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက် ထရပ်ကာ မဟာရာဇာ ဘုရင်ကြီးအပါးသို့ ဦးတည်သွားခဲ့၏။ ကိုယ်တော်ကြီး၏ တီးတိုးလျှောက်တင်သံကို မဟာရာဇာဘုရင်ကြီးသည် ဂရုတစိုက် နားထောင်၏။

ယခုအခါ ဤလှုပ်ရှားမှုများကို သတိပြုမိသည်မှာ သတ္တိဗလတစ်ဦး တည်း မဟုတ်တော့။ ဧည့်သည်တော်များအတွင်းမှ အတင်းပါးသူ များပါ သတိထားမိကြသောကြောင့် မည်သည့်ထူးခြားမှု ရှိသနည်းဟု အကဲခတ်နေကြလေသည်။

မဟာရာဇာဘုရင်ကြီး ချမှတ်လိုက်သောအမိန့်ကို အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးက မြို့စောင့်တပ်မှူးသူရစက္ကထံ လက်ဆင့်ကမ်း ချမှတ်ပေးလိုက်ရာ သူရစက္ကသည် ဧည့်ခံပွဲအတွင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွား၏။

“ဘာများထူးခြားလို့လဲ ဦးဇိုးတော် သတ္တိဗလ”
မင်းသားလေး ဟတ္ထိရာဇာ၏ အမေးကို သတ္တိဗလကလည်း အမှန်အတိုင်းဖြေသည်။

“မသိပါ အရှင်သား”
“အေးလေ၊ ကယ်လိုလုပ်သိပါမလဲ၊ ဦးဇိုးတော်က သားတော်နဲ့ပဲ ထိုင်နေတာဥစ္စာ၊ သားတော်မေးတာ လူလွဲသွားပြီ”

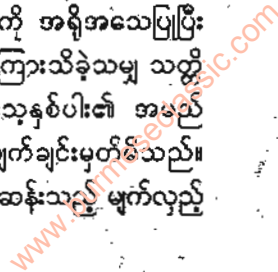
သိချင်စိတ်ပြင်းပြလာသော မင်းသားလေးဟတ္ထိရာဇာ ထိုင်ရာမှထကာ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး သက္ကရာဇာထံ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးက ဟတ္ထိရာဇာ၏ အမေးကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ထူးတယ် သားတော်လေးရဲ့၊ သားတော်လေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကိုတက် ချင်လို့ဆိုပြီး ဟိမဝန္တာက ရသေ့နှစ်ပါး တံခါးဝမှာ ရောက်နေတယ်။ တစ်ပါးက ကွဒ္ဒိပါဒရသေ့၊ တစ်ပါးက ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရသေ့တဲ့၊ သူတို့နှစ်ပါးရဲ့ နာမည်ကြားရတော့ ဦးဇိုးတော်တို့ ကြားဖူးထားတဲ့ နာမည်တွေဖြစ်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ သားတော်ရဲ့ ဘိုးတော်ကြီးက ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်၊ သူတို့ လာတာကောင်းပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် သားတော်အတွက် ပိုကောင်းတယ်”

“သားတော်အတွက် ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းတာလဲ ဦးဇိုးတော်”
“သူတို့ဟာ ဟိမဝန္တာက စိတ်တန်ခိုးရှင် ရသေ့ကြီးတွေကွဲ့၊ ဒီလို တန်ခိုးရှိတဲ့ ရသေ့ကြီးတွေက သားတော်ရဲ့ မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲကို တက်ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မင်္ဂလာရှိတာပေါ့၊ သားတော် ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

“သားတော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဦးဇိုးတော်”
“ထူးထူးခြားခြား လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ သူတို့ကို ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ပြီး ဧည့်ခံကျွေးမွေးရုံပါပဲ”

ဟတ္ထိရာဇာသည် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးကို အရိုအသေပြုပြီး ထိုလိုနေရာကိုယ် ပြန်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူကြားသိခဲ့သမျှ သတ္တိဗလထံ ပြန်လည်ဖောက်သည်ချလိုက်၏။ ရသေ့နှစ်ပါး၏ အမည်နာမကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သတ္တိဗလ ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ မိမိနှင့် မြို့စောင့်တပ်မှူးတို့ ကြည့်ခဲ့ရသော ထူးဆန်းသည့် မျက်လှည့်

ပွဲအား ဖန်တီးခဲ့သည် စိတ်တန်ခိုးရှင်နှစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ နတ်မေးပွဲမှ တစ်ဆင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြားဖူးထားခဲ့ရာမှ ယခု လူကိုယ်တိုင် မြင် တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်၏။ သတ္တိဗလ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ စိတ်ကို အထူးတလည် လေ့ကျင့်၍ တန်ခိုးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်ဆိုသော လူသားများကို သူ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ကြုံတွေ့ရတော့မည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြို့စောင့်တပ်မှူးသူရေကတ ဦးဆောင်ပြီး ရသေ့နှစ်ပါး ဧည့်ခံပွဲအတွင်း ဝင်ရောက်လာ၏။ ရသေ့နှစ်ဦးလုံးပင် သစ်ခေါက်ဆွဲထား သောသင်္ကန်းများ ဆင်းမြန်းထားကြကာ ဒေါက်ချာများ ဆောင်းထား ကြ၏။ တစ်ဦးက အသက်ပိုကြီးပုံရသော်လည်း နှစ်ဦးစလုံးပင် နုပျိုမှု အရိပ်အယောင်များ စိုးမိုးလျက်ရှိကာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါမှာလည်း ထွန်းလင်းတောက်ပ ကျက်သရေရှိလှပေသည်။

ဧည့်သည်တော်များအားလုံး ရသေ့နှစ်ပါးကို စိတ်ဝင်စားကြ၏။ ရသေ့ နှစ်ပါး၏တင့်တယ်မှုက မြင်ဖူးတွေ့ဖူးနေကျ သာမန် တပဿ ရသေ့ များနှင့်မတူကြောင်း သူတို့ အလိုလိုသိနေကြသည်။

ရသေ့နှစ်ပါးဝင်လာသည်ကို အားလုံးနှင့်အတူ မြင်လိုက်ရသော ဟေမာ သီရိသည် တစ်ပါးမှာ ကုက္ကိုပါဒရသေ့ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းမှတ်မိ၏။ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့သည့်တိုင် ကုက္ကိုပါဒရသေ့ သည် ရုပ်ရည်ပြောင်းမသွား၊ ကျမသွားခဲ့။ ယခင်ကအတိုင်း နုပျိုနေ ဆဲပါတကား။

ဟေမာသီရိသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်သွား၏။ ကုက္ကိုပါဒရသေ့သည် သူရည်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်း တန်ခိုးကုက္ကိုပါဒများ ပိုင်ဆိုင်ရရှိခဲ့ပေပြီ။ မိမိဖိတ်ကြားခဲ့သည်ကိုလည်း သူ ကြားသိခဲ့၏။ မိမိ၏ ဖိတ်ကြားမှုကို လည်း လက်ခံခဲ့ပေသည်။ အကြောင်းမလှ၍ မပေါင်းခဲ့ရသော်လည်း

အတိတ်က ရိုးသားစွာပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည့် 'အချစ်စိတ်' အပေါ် သူ တန်ဖိုးထားပေးသေးသည်ဟု ဟေမာသီရိ နားလည်လိုက်သည်။ ဤ အချစ်စိတ်ပေါ် တန်ဖိုးထားသေးသည်ဆိုလျှင် သူ ရင်နှစ်သည်းချာသား ရတနာအပေါ်၌လည်း မေတ္တာရှိဦးမည့်သဘော ဖြစ်လေသည်။ ဤ အတိုင်းဆိုလျှင် ကုက္ကိုပါဒရသေ့သည် သားတော်လေးဟတ္ထိရာဇာ အား တန်ခိုးနှင့် စောင့်ရှောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ရသေ့နှစ်ပါးကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မျက်နှာဝင်းပသွားသော ဟေမာ သီရိ၏ အရိပ်အကဲကို နံဘေးရှိ ဗန္ဓုရာဇာမင်းသား မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဟေမာသီရိ၏ လက်တစ်ဖက်ကိုလှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ထက်နိုင်သမျှ စိတ်ထိန်းရန် သတိပေးလိုက်သည်သဘော။ ပြီးတော့ သေချာအောင်လည်း မေးလိုက်သည်။

“နမတော်၊ အဲဒီရသေ့နှစ်ပါးထဲမှာ ကုက္ကိုပါဒရသေ့ ပါသလား”
“ပါတယ် မောင်တော်၊ အသက်ငယ်တဲ့ပုံပေါက်တဲ့ ရသေ့ဟာ ကုက္ကို ပါဒရသေ့ပါပဲ”

ဗန္ဓုရာဇာ၏ စိတ်ခံစားမှုကား ဟေမာသီရိနှင့် ပြောပြောကြား သန့်ကျင့်ဘက်ဖြစ်၏။ သူသည် ကုက္ကိုပါဒရသေ့ ရောက်လာသည်ကို ထိုဝ သဘောမကျပေ။ လာစရာအကြောင်းမရှိဟု သူ ယူဆသည်။ နှုတ်ခွာခဲ့ပြီးမှတော့ အပြီးတိုင် စွန့်ခွာသွားဖို့ကောင်းသည်။ ပြန်လည် ထာရောက်ပတ်သက်နေခြင်းသည် မိမိအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပေသည်။ သည်ကြားထဲ အဖြစ်မှန်များကို ဖော်ထုတ်ပြောကြား ချိတ်လျှင် ကြီးစွာသောဒုက္ခ ခံစားရမည့်သူမှာ မိမိဖြစ်၏။ အရှက်ကင်း တွင် နည်းဖြစ်ရုံသာမကသေး၊ သိလျက်နှင့်ဖိုးကွယ်ထားသောကြောင့် ခင်ပြစ်မင်းဒဏ်လည်း သင့်ခံရပေဦးမည်။ အပြစ်ကလည်း သာမန်အ

ပြစ်မဟုတ်။ မင်းဆီမင်းသွေးမဟုတ်သည့်ကလေးကို မင်းဆီမင်းသွေးကဲ့သို့ ရှင်သန်ခွင့်ပေးထားသည်အပြစ် ဖြစ်၏။

“သူ ဘာလာလုပ်တယ်လို့ ထင်လဲ နှမတော်”

ဗန္ဓုရာဇာသည် ဟေမာသီရိ၏ လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ညှစ်ရင်း ဖော်မိသည်။ ဟေမာသီရိသည် ဗန္ဓုရာဇာကို လှည့်ကြည့်မိ၏။ ဗန္ဓုရာဇာ မျက်စိမျက်စိ ပျက်နေသည်ကို သူမ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမသည် ဗန္ဓုရာဇာဖူးပေါ် ဤရှုကောသက်သွား၏။ သူမ၏ လက်တစ်ဖက်ကို လာဆုပ်ထားသည့် ဗန္ဓုရာဇာ၏လက်ကို သူမ၏ နောက်လက်တစ်ဖက်နှင့်အုပ်၍ ဆုပ်ကိုင်ရင်း တိုးညှင်းစွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“သူ သားတော်လေးရဲ့ မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲကို လာတက်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ မောင်တော်”

“ဦးဦးသားသား ဟုတ်ရဲ့လား နှမတော်ရယ်၊ ပြဿနာရှာရအောင် လာတာများလား၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ”

ဟေမာသီရိသည် ဗန္ဓုရာဇာ၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို ဖြေဆိုရန် အားပေးစကား ပြောလိုသည်။ သို့သော် မည်သို့ အားပေးရမည်မသိပေ။ နှုတ်ဆိတ်သွားသော ဟေမာသီရိကို ဗန္ဓုရာဇာက အားမလိုအားမရ တိုက်တွန်း၏။

“မောင်တော်တို့ တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်မယ် နှမတော်၊ သူတို့ ခမည်းတော် ရှေ့မှောက်မရောက်ခင် မောင်တော်တို့ ကြားဖြတ်ဝင်တွေ့ပြီး ပြဿနာ မလုပ်ဖို့ တောင်းပန်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“အဲဒါဆို ရုပ်ပျက်မှာပေါ့ မောင်တော်ရဲ့၊ ပြီးတော့ နှမတော်တို့က အတင်းသွားပြီး ကြားဖြတ်တွေ့ဆုံပါပြီတဲ့၊ အနားမှာက မြို့စောင့်တပ်မှူး ရှိနေတာလေ၊ နှမတော်တို့ ပြောသမျှ သူတို့ ကြားကုန်ပြီး ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့”

“ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါဆို မောင်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဒုက္ခတော့ လှလှကြီးတွေ့ပြီထင်ပါရဲ့”

ဗန္ဓုရာဇာ၏ နဖူးတွင် ချွေးများ စို့လာ၏။

“သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ မောင်တော်ရယ်၊ ကုန္ဒိပါဒရသေ့ဟာ စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်၊ သူများကို ဒုက္ခမပေးလောက်ပါဘူး”

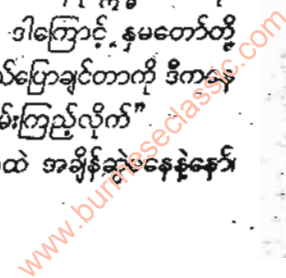
“ပြောလို့မရဘူး နှမတော်ရဲ့၊ ရသေ့ဆိုတာလည်း လူပါပဲ၊ အရင်က စိတ်ကောင်းရှိတယ်ဆိုပေမဲ့ ဒီနေ့စိတ်ပြောင်းသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဗန္ဓုရာဇာသည် အမှန်ပင် တုန်လှုပ်နေ၏။ မြို့စောင့်တပ်မှူး သူရဇာနှင့် ရသေ့နှစ်ပါးသည် ဧည့်ခံပွဲအလယ်သို့ ရောက်လုနေပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန် သွားမတွေ့လိုက်လျှင် မည်သို့မျှ မိတော့မည်မဟုတ်တော့။ မဟာရာဇာတုရင်ကြီးရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သွားပေတော့မည်။

ဟေမာသီရိ၏ လက်ကိုဆွဲပြီး ထရပ်လိုက်သည့် ဗန္ဓုရာဇာအား ဟေမာသီရိက ရှိသမျှခွန်အားနှင့် အတင်းပြန်ဆွဲထားရသည်။ မဟုတ်ဘဲ ကမူးရှူးထိုးနှင့် ထွက်သွားပေတော့မည်။ ဟေမာသီရိသည် ဗန္ဓုရာဇာ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုဆွဲထားရင်း နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံလေးနှင့် တားမြစ်ရသည်။

“ရာဇက္ခေယျထိန်းစိတ်မူပါဦး မောင်တော်၊ နှမတော်ပြောမယ်၊ မောင်တော်ကို ယုံကြည်စမ်းပါ၊ ကုန္ဒိပါဒရသေ့ဟာ တန်ခိုးကုန္ဒိပါဒအရာအတော်အဆင့်မြင့်နေပြီ မောင်တော်ရဲ့၊ ဒါကြောင့် နှမတော်တို့ အနားရောက်အောင် သွားစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ်ပြောချင်တာကို ဒီကနေ နှစ်လုံးလုံး ပြောလိုရတယ်၊ မောင်တော် စမ်းကြည့်လိုက်”

“အတယ်လား နှမတော်၊ အချိန်မရှိရတဲ့အထဲ အချိန်ခွဲမနေနဲ့နော်”

အကုန်လုံး အရှက်တကွ အကျိုးနည်းတွေ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

“နမတော် ပြောတဲ့အတိုင်းမဟုတ်ခဲ့ရင် နမတော်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ မောင်တော်ရယ်”

ဗန္ဓုရာဇာ သက်ပြင်းချသည်။

“မသတ်ရက်မှန်းသိရဲ့သားနဲ့ သတ်ပစ်လိုက်ပါလို့ ပြောနေပြန်ပါပြီ၊ မိန်းမသားတွေဟာ အတော်ခက်တယ်”

ဗန္ဓုရာဇာသည် ညည်းညည်းညျညျနှင့်ပင် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်။ မသိမသာနှင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ဟေမာသီရိပြောသည့်အတိုင်း စမ်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူသည် ရသေ့နှစ်ပါးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ သူ့ပြောချင်နေသည့် စကားများကို အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲက ပြောချကြည့်သည်။

“အသင်ရသေ့နှစ်ပါး၊ အသင်တို့ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လာကြသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိပါ။ သို့ရာတွင် အသင်တို့လာသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ စိုးရိမ်သောက ကြီးစွာဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်၊ ဟေမာသီရိနှင့် ကူဒွိပါဒသုတို့အကြားမှာရှိသည့် လျှို့ဝှက်မှုကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အရှက်၊ အသက်တို့နှင့် တိုက်ခိုက်သက်ဆိုင်နေသောကြောင့် ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်၌ ထုတ်ဖော်ပြောကြားရန် မသင့်ပါ။ ထို့ကြောင့် အသင်တို့ မည်သည့်ကိစ္စနှင့် လာကြသည်ဖြစ်စေ၊ ဤလျှို့ဝှက်မှုကြီးကို မထိခိုက်ရန် ကျွန်ုပ် တောင်းပန်လိုပါသည်။ ကူဒွိပါဒရသေ့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများ ပြောကြားလိုပါက ကျွန်ုပ်တို့နှင့် သီးသန့်တွေ့ဆုံနိုင်ပါသည်”

ဗန္ဓုရာဇာသည် ရသေ့နှစ်ပါးကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ရှုရင်း ဤစကားများကို စိတ်ထဲကရေရွတ်နေသည်ဖြစ်ရာ ရသေ့နှစ်ဦး၏ တုံ့ပြန်

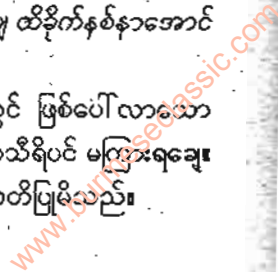
မှုကို ချက်ချင်း မြင်တွေ့ရလေသည်။ ရသေ့နှစ်ပါးသည် ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားကာ သူ့ဆီသို့ ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်ကြ၏။ ဗန္ဓုရာဇာ၏ ရင်ထဲ ဒီန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရသေ့နှစ်ပါးသည် သူ့ရင်ထဲက စကားကို တန်ခိုးကူဒွိပါဒ်ဖြင့် ကြားလိုက်ကြပုံရသည်။ ဟေမာသီရိပြောသည်မှာ မှန်နေပြီထင်၏။

ထို့နောက် ရသေ့နှစ်ပါးသည် မျက်လွှာများပြန်ချကာ သူတို့ရှေ့ရှိ မြို့စောင့်တပ်မှူးသူရစက္ကနောက် လိုက်မြဲတိုင်းလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဗန္ဓုရာဇာသည် ဇဝေဇဝါဖြစ်ပြန်၏။ ရသေ့နှစ်ပါး မော့ကြည့်ခြင်းသည် တိုက်ဆိုင်မှုပင်လော။ မိမိရင်ထဲက စကားများကို ကြားမှကြားပါ၏လော။

ဤသို့ စဉ်းစားခိုက်မှာပင် ဗန္ဓုရာဇာ၏ ညာဘက်နားထဲမှ လေထွက်သကဲ့သို့ ခဲစားရ၏။ ရေပလုံစီသည့်အသံများကဲ့သို့ အသံများကြားလာရ၏။ ထို့နောက် ခရုသင်းမှုတ်သံကဲ့သို့သော အသံမျိုးကို အဆက်မပြတ် သံရည်ဆွဲ၍ ကြားရလေသည်။ မိမိ၏ ညာဘက်နား၌ ထိုကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော အသံများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တုံ့ပြန်နေခိုက်မှာပင် ပို၍ ထူးဆန်းမှုကို ကြုံကြိုက်ရလေသည်။ ရေပလုံစီသံများ၊ ခရုသင်းမှုတ်သံများ ပျောက်သွားပြီးနောက် ရုတ်တရက်ဆိုသလို စကားပြောသံတစ်သံကို ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရလေသည်။

“စိတ်မပူပါနှင့် အသင်မင်းသား၊ ကျွန်ုပ် ကူဒွိပါဒရသေ့နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဆရာအရှင် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရသေ့တို့သည် မည်သူ့ကိုမျှ ထိခိုက်နှစ်နာအောင် ပြုလုပ်ကြမည် မဟုတ်ပါ”

စကားသံသည် ဗန္ဓုရာဇာ၏ နားအတွင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်သောကြောင့် အနားမှာရှိသည့် ဟေမာသီရိပင် မကြားရချေ။ ဤထူးဆန်းမှုကို ဗန္ဓုရာဇာ ကောင်းကောင်းသတိပြုမိသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်၏သားတော် ဟတ္ထိရာဇာမင်းသားလေး၏ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက်မွေးနေ့ပွဲကို တက်ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မင်းသားလေးကို ဂုဏ်ပြုရန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အသင်မင်းသားနှင့် ဟေမာသီရိတို့နှစ်ဦး စိတ်အေးချမ်းသာရှိကြစေရန် ဖြစ်၏။ စိတ်ပူပင်သောက ဖြစ်စေရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်များ မပါရှိကြသောကြောင့် သင်တို့နှစ်ဦး တွေးတော်ပူပန်ခြင်းမရှိကြနှင့်”

အသံသည် ဤမျှသာပြောပြီး ပျောက်သွားသည်။ ဗန္ဓုရာဇာသည် ဟေမာသီရိ၏ လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ရင်း တီးတိုးမေးကြည့်လိုက်သည်။

“နှမတော် ကြားလိုက်သလား”

“ဘာကိုကြားရမှာလဲ၊ မကြားဘူး”

“ထင်သားပဲ၊ ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့က မောင်တော်ကို သူ့တန်ခိုးနဲ့ စကားလှမ်းပြောတယ်သိလား၊ ဘာမှမပူနဲ့တဲ့”

ဟေမာသီရိလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်သွားသည်။ ဗန္ဓုရာဇာ၏ အပူမီးများ ငြိမ်းအေးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် သူမ ဝမ်းသာရသည်။

“နှမတော် မပြောဘူးလား၊ နှမတော်ကို ညံ့ကြည့်စမ်းပါလို့”

“ယုံကြည်ပါတယ် နှမတော်ရယ်၊ နှမတော်ကိုလေ မောင်တော်ရင်ထဲအသည်းထဲက ယုံကြည်ပါတယ်”

ဗန္ဓုရာဇာသည် ထိုစကားများကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

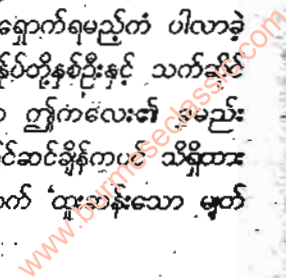
ထိုအခိုက်မှာပင် ရသေ့နှစ်ပါးသည် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး သက္ကရာဇာထံ ရောက်သွားကြ၏။ ကိုယ်တော်ကြီးက ကြိုဆိုဂါရဝပြုကာ မဟာရာဇာမင်းကြီးထံ ဆက်လက်ပင့်ခေါ် သွားပေသည်။ မဟာရာဇာမင်းကြီး

လည်း ဂါရဝပြုကြိုဆိုကာ ရသေ့နှစ်ပါးအား ရွှေတော်မှောက်၌ နေရာထိုင်ခင်းပေးတော်မူသည်။ မဟာရာဇာမင်းကြီးသည် နတ်မေးပွဲ၌ နာမည်ကြားဖူးပြီးဖြစ်သော ရသေ့နှစ်ပါးကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့မြင်ရသောကြောင့် တော့နပ်ပိတံ ဖြစ်နေ၏။ အကဲခတ်ရသလောက် ရသေ့နှစ်ပါး၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာသည် စိတ်ထားကောင်းမွန် မြင့်မြတ်သည့် အသွင်ပေါ်နေသောကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ချမ်းမြေ့သွားရ၏။ ဤရသေ့တို့ ပိုင်ဆိုင်ထားသော စိတ်တန်ခိုးတို့သည် မိမိတို့၏ ရာဇပလ္လင်ကို ထိခိုက်စွယ်မရှိချေ။

“လူတို့ ကျင့်နိုင်ခဲ့သော အကျင့်တို့ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်လျက်ရှိသည့် အသင်ရသေ့တို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို ကျွန်ုပ်မင်းကြီး မဟာရာဇာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုအပ်ပါသည်။ အသင်တို့၌ အကြောင်းကိစ္စထစ်စုံတစ်ရာရှိပါက ကျွန်ုပ်အား မြွက်ကြားနိုင်ပါသည်”

ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရသေ့က ဦးခေါင်းကို ခါရမ်းပြီးမှ မဟာရာဇာမင်းကြီးအား ဆံ့ပြန်စကား ပြောကြား၏။

“အကြောင်းထူးမရှိပါ မဟာရာဇာမင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အသင့်မြှောက်ဟတ္ထိရာဇာ၏ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက် မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲသို့ တက်ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကိုပင် အကြောင်းထူးဟု ချော်၍ ရပါသည်။ ဤကလေးသည် မမွေးဖွားမီကပင် နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ၊ စိတ်တန်ခိုးရှင်များက စောင့်ရှောက်ရမည့်ကံ ပါလာခဲ့သည်။ စိတ်တန်ခိုးရှင်များဆိုရာ၌လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးနှင့် သက်ဆိုင်နေခဲ့သည်။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့က ဤကလေး၏ ခမည်းတော်နှင့်မယ်တော်တို့ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရန် ပြင်ဆင်ချိန်ကပင် သိရှိထားကြပါသည်။ ထိုသို့ သိထားသည့်အလျောက် ထူးဆန်းသော မှတ်

လှည့်ပွဲ တစ်ရပ် ဖန်တီးကာ ထူးခြားမှုဂုဏ်မြောက်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်ကို အသင်မင်းကြီးလည်း သိပြီးဖြစ်ပေသည်။ ယခုလည်း ဤကလေး၏ မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ် တိုင်ကိုယ်ကျ တက်ရောက်ကာ မင်္ဂလာလာရောက်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်လာရောက်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ အသင်မင်းကြီး ဝမ်းမြောက်ပါ၏လော”

“ဝမ်းမြောက်လှပါသည် အသင် ရသေ့တို့၊ အသင်တို့ ကောင်းစွာ အနားယူကြပါ။ ကောင်းစွာ စားသောက်ကြပါ။ အသင်တို့ အလိုရှိရာ ကိုလည်း မြှောက်ကြားကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ကုသိုလ်ပြုရန် အသင့်ရှိကြပါ သည်”

မဟာရာဇာမင်းကြီးသည် ရသေ့နှစ်ပါးအား စားကောင်းသောက် ဖွယ်များနှင့် လိုလေသေးမရှိပြုရန် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးကို အမိန့် ချမှတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍ ရသေ့နှစ်ပါးကို တည်ခင်းဧည့်ခံရလေသည်။ ထို့နောက် မဟာရာဇာမင်းကြီး သည် ဗန္ဓုရာဇာ၊ ဟေမာသီရိနှင့် မင်းသားလေး ဟတ္ထိရာဇာတို့ကိုပါ ခေါ်ပြီး ရသေ့နှစ်ပါး၏ အနီးအနား၌ ပြုစုဧည့်ခံခိုင်းသောကြောင့် သတ္တိဗလပါ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ရလေသည်။

ဟေမာသီရိသည် ဗန္ဓုရာဇာနှင့်အတူ ကုဒ္ဒိပါဒရသေ့ကို ဧည့်ခံရင်း ကံတရား၏ ဆန်းကြယ်ပုံကို တွေးမိလေသည်။ မိမိတို့သုံးဦး ဤသို့ ပြန်ဆုံရလိမ့်မည်ဟု မိမိ ကြိုတင်တွက်မထားခဲ့မိပေ။ ယခုတော့ ကံဇာတ် ဆရာ၏အလိုကျ မိမိတို့လာရောက် ဆုံစည်းကြရလေပြီ။ ဆုံစည်းပြီး နောက် ပြန်လည်ခွဲခွာကြရဦးမည်။ ကိုယ်စီကိုယ်နှင့် ကိုယ့်ကံနှင့်ကိုယ် ကိုယ်ထမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်ကြရပေဦးမည်။

ကုဒ္ဒိပါဒရသေ့သည် မျက်လွှာချကာ စားသောက်နေလိုက်၏။ ဟေမာ သီရိနှင့် ဗန္ဓုရာဇာတို့ကို မြင်နေရသော်လည်း စေ့စေ့မကြည့်၊ ကြည့် ရန်မလိုအပ်ဘဲ မကြည့်ချင်။ မလိုအပ်သော အကြည့်များကြောင့် ဟေမာ သီရိနှင့် ဗန္ဓုရာဇာတို့အတွက် ဝေဒနာ ဖြစ်မသွားစေချင်။ အထူးသဖြင့် ဗန္ဓုရာဇာ၌ ခံစားမှု ပွားမသွားစေချင်။ မိမိတို့သုံးဦးသည် ဤရွှေ ဤမျှ သာ ကံပါကြ၏။ ဤရွှေ ဤမျှသာ ရှိစေတော့။

ဟတ္ထိရာဇာ မင်းသားလေးက ဤရသေ့နှစ်ပါးအပေါ် အထူးစိတ်ဝင် စား၏။ မိမိဝတ်ဆင်ထားသည့် နတ်ဆက်သည့်ဝတ်စုံသည် ဤရသေ့ နှစ်ပါးအနက် မည်သည့်တစ်ပါးက စွန့်ကြဲထားသည်ကို အတည်ပြုလို သောကြောင့် ဧည့်ခံနေစဉ်မှာပင် မိခင်ထံကပ်၍ တီးတိုးမေးလျှောက် ခဲ့၏။

ဟေမာသီရိကလည်း တီးတိုး ပြန်ဖြေခဲ့၏။

“ဟုတ်တယ် သားတော်၊ ဒီဘက်တထိုင်နေတဲ့ ကုဒ္ဒိပါဒဆိုတဲ့ ရသေ့ဟာ သားတော်အတွက် ဝတ်စုံစွန့်ကြဲခဲ့တဲ့ရသေ့ပဲ။ အဲဒီရသေ့ရဲ့ ရုပ်သွင်ကို သားတော် သေသေချာချာမှတ်ထားနော်၊ သားတော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ထို့ သဘောထား၊ သတိရတိုင်း စိတ်ထဲကနေ ရှိခိုးဂါရဝပြု ကြားလား သားတော်”

“ကြားပါတယ် မယ်တော်၊ သားတော်တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါ ထယ် ဘယ်လူသားမှ မဝတ်ဆင်နိုင်တဲ့ဝတ်စုံမျိုး သားတော်အတွက် စွန့်ကြဲခဲ့တာ နည်းတဲ့ကျေးဇူးမှ မဟုတ်တာဘဲ မယ်တော်ရယ်”

ဆင်ဖြစ်သူကို ကျေးဇူးတင်နေသည့် သားတော်အတွက် ဟေမာသီရိ သို့တင်က ခံစားရသည်။ ‘အဲဒါ သားရဲ့အဖေပဲ သားရဲ့’ ဟု အော်ကြီး ထင်ကျယ် ပြောချလိုက်ချင်သည်။ ပြောခွင့် မရှိချေတကား။

ဟေမာသီရိနှင့် သားတော် ဟတ္ထိရာဇာတို့ အပြန်အလှန် ပြောနေကြသည့် တီးတိုးစကားများကို အနီးမှာရှိသည့် ဗန္ဓုရာဇာလည်း ကြားသည်။ သားနှင့်အဖ တစ်ကြိမ်တော့ တွေ့ခွင့်ရလေပြီဟု သူတွေးမိသည်။ တွေ့ခွင့်ရရှိသောပြီး အဖေဟုခေါ်ရမှန်း မသိရှာသော ဟတ္ထိရာဇာအတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သားမှန်းသိပြီး သားဟုခေါ်ခွင့်မရှိရှာသော ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့လည်း မည်သို့ခံစားနေပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ မတက်နိုင်၊ ဤဖြစ်ရပ်၊ ဤဇာတ်လမ်းကို မိမိလည်း မည်သို့မျှ ဝင်ရောက် မခွက်ဖက်နိုင်ပါချေ။

သတ္တိဗလကမူ ဟေမာသီရိနှင့် သားတော်ဟတ္ထိရာဇာတို့ တီးတိုးတီးတိုး ဖြစ်နေကြမှုအပေါ် ထူးထူးခြားခြား မတွေးမိ၊ မည်သည့် သံသယမှလည်း မဝင်။ သူသည် ရသေ့နှစ်ပါးအပေါ်၌သာ အာရုံရှိ၏။ ဤလူသားနှစ်ဦးသည် မည်ကဲ့သို့သော ကျင့်စဉ်များကို ကြိုးစားအားထုတ်ကျင့်ကြံပြီး စိတ်တန်ခိုးရှင်များ ဖြစ်လာကြပါသနည်းဟု စဉ်းစားတွေးတောနေ၏။ မိမိသည်လည်း ဤကဲ့သို့ စိတ်တန်ခိုးများရလျှင် တောင်းလေစွဟု တောင့်တနေမိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရသေ့နှစ်ပါးသည် တည်ခင်းစဉ်ခံသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များအား စားသောက်ပြီးစီးသွားလေသည်။ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရသေ့က မဟာရာဇာမင်းကြီးအား တိုက်ရိုက်ပင် မြွက်ကြားတောင်းဆိုလိုက်ပေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်လှစွာသော မဟာရာဇာမင်းကြီး၊ သင်တို့တည်ခင်းစဉ်ခံသော ဤခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များ၌ ကျွန်ုပ်တို့ ကျေနပ်အားရရှိကြပါသည်။ ဤဘဝသို့လဲကောင်းမှုကို နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များလည်း အသိအမှတ်ပြုကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့လဲကြောင့် အသင့်တို့၌ ကောင်းကျိုးများ ရရှိမည်လည်း အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ အသင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်တို့

ရသေ့နှစ်ပါးကိုယ်စား ကျွန်ုပ်က တစ်ခုတောင်းဆိုလိုပါ၏။ ခွင့်ပြုနိုင်ပါမည်လော”

“အသင် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရသေ့၊ ကျွန်ုပ် ခွင့်ပြုထားပြီး ဖြစ်သည်။ အသင် အလိုရှိရာ တောင်းဆိုလော့”

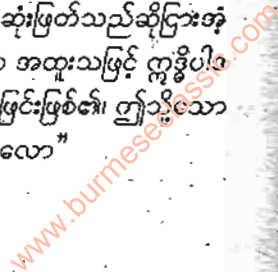
“အသင်မင်းကြီး၊ ယနေ့ပင် အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်အပ်သော ဟတ္ထိရာဇာမင်းသားလေးအား ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ပါးအနက် ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့က အဓိက တာဝန်ယူ၍ စောင့်ရှောက်ရန် ကျွန်ုပ်၌ ရည်သန်ရင်းစွဲရှိပါ၏။ ထိုသို့ စောင့်ရှောက်ရန် အသင်မင်းကြီးက သဘောတူခွင့်ပြုပေးပါလော့”

“ကျွန်ုပ်၏ မြေးတော်ကလေးအား စိတ်တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးက စောင့်ရှောက်ခြင်းအား ခွင့်မပြုလိုဘူးဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ထက် မိုက်မဲသူ ရှိပါဦးမည်လော၊ ခွင့်ပြုနိုင်ပါသည် အသင်ရသေ့”

“စဉ်းစားပါဦး အသင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ စောင့်ရှောက်ခြင်းသည် အထိန်းတော်၊ ကိုယ်ရံတော်တို့၏ စောင့်ရှောက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်၊ အသင်တို့၏ အဆုံးအဖြတ်များအပေါ် စွက်ဖက်ကောင်း စွက်ဖက်နိုင်သည့် စောင့်ရှောက်ခြင်းမျိုးဖြစ်၏။ အသင် သဘောတူနိုင်ပါ၏လော”

“အသင် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရသေ့၊ အသင့်စကားကို သည်ထက်ပို၍ ရှင်းလင်းအောင် မမြွက်ကြားနိုင်ပါသလော”

“အသင်မင်းကြီး . . . ၊ ဥပမာဆောင်အံ့၊ အသင်တို့သည် ဤမင်းသားဝယ်အား ဖရိမ်ထောင်ချထားရန် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်သည်ဆိုငြားအံ့ အသင်တို့၏ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မှုကို ကျွန်ုပ်တို့က အထူးသဖြင့် ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့က ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမျိုးကို ဆိုလိုပြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့သော အဆင့်အတန်းမျိုးကို သင်တို့ ပေးနိုင်ပါမည်လော”

ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရသေ့၏ ဤပြောဆိုချက်တွင် မဟာရာဇာမင်းကြီး အတန်ငယ် စဉ်းစားသွား၏။ သူသည်အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးထံ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖြေကြားတော်မူ၏။

“အသင်ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရသေ့၊ မင်းသားငယ်၏ အရေးကိစ္စပင်ဖြစ်စေ၊ မည်သူမည်ဝါ မည်သည်ကိုစွဲဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ မဟာသူရိယရွှေမြို့တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပုံချနည်း ပတ်သက်၍ သင့်အားရှင်းပြအံ့။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိစ္စတစ်ခုကို တော်ဝင်မိသားစု ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲ၌ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး၏။ ထို့နောက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ညီလာခံ၌ အတည်ပြု၏။ ထိုသို့ညီလာခံ၌ အတည်ပြုပြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မည်သူမှ ပြင်၍မရတော့၊ စွက်ဖက်၍မရတော့၊ ပြင်လိုလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် တော်ဝင်မိသားစု ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲ ထပ်လုပ်ရမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အသင်တို့သည် မင်းသားငယ်၏ အရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လိုပါလျှင် တော်ဝင်မိသားစု ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲတာလတွင် စွက်ဖက်နိုင်၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင်ကား အသင်တို့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်၍ မရနိုင်တော့ပြီ”

မဟာရာဇာမင်းကြီး၏ ရှင်းပြချက်သည် မဟာသူရိယတိုင်းနိုင်ငံကြီး၏ အစဉ်အလာဖြစ်၍ ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်သည်တော်အပေါင်း သိပြီး ဖြစ်ကြပေသည်။ အားလုံးပင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေကြ၏။

ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရသေ့ကား မဟာရာဇာဘုရင်ကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် ထပ်မံမြွက်ကြားပြန်၏။

“အသင်မင်းကြီး၏ ရှင်းပြချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သဘောပေါက်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တောင်းဆိုချက်ကိုကား အသင်မင်းကြီး သဘောပေါက်ပုံ

မရသေးပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မင်းသားငယ်ကို အုပ်ထိန်းသူတစ်ဦး အဆင့်တန်းမျိုးနှင့် စောင့်ရှောက်လိုခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မင်းသားငယ်၏ အရေးကိစ္စများတွင် သင်တို့ တော်ဝင်မိသားစုများနှင့်အတူ ပါဝင်ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးလိုခြင်း ဖြစ်၏။ သင်တို့ တော်ဝင်မိသားစုကဲ့သို့ သွေးရင်းသားရင်းသဖွယ် ပါဝင်ဆွေးနွေးလိုခြင်း၊ ပါဝင်ဆုံးဖြတ်လိုခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ဆိုလိုသည်ကို အသင်ခင်းကြီး သဘောပေါက်ပါသလား”

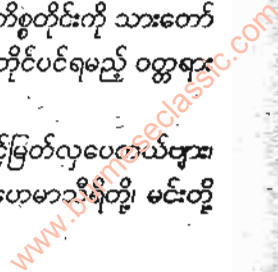
မဟာရာဇာမင်းကြီးသည် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော် သက္ကရာဇာကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သဘောထား တောင်းခံသည့်အနေဖြင့် မေးငေါ့ပြုလိုက်လာသည်။ သက္ကရာဇာကလည်း မဆိုင်းမတွပင် ပြန်လည်လျှောက်တင်ခဲ့၏။

“မူအရဆိုပါလျှင် ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရသေ့၏ တောင်းဆိုချက်အား တော်ဝင်မိသားစု ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲတွင် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပြီးမှ လက်ခံနိုင်၊ လက်မခံနိုင်ဟူသော အဖြေထုတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား၊ သို့သော် ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရသေ့၏ တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံလိုပါလျှင် နည်းတစ်နည်း ရှိကြောင်းပါဘုရား”

“တင်စမ်းဟဲ့”

“အဓိက တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်မည်ဆိုသော ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့က မင်းသားငယ် ဟတ္ထိရာဇာကို သားအဖြစ် မွေးစားလိုက်ရန်ပါဘုရား၊ ထိုအခါ မင်းသားငယ်နှင့် ပတ်သက်သော အရာကိစ္စတိုင်းကို သားတော်တို့က မွေးစားအဖေ ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့အား တင်ပြတိုင်ပင်ရမည့် ဝတ္တရားအလိုလို တည်ရှိလာပါတယ် ဘုရား”

“သားတော်ကြီး တင်လျှောက်သည်မှာ သင့်မြတ်လှပေတယ်ဗျား၊ ထူး သားတော်ငယ် ဝတ္ထုရာဇာနဲ့ ချွေးမတော်ဟေမာဘိရုတို့၊ မင်းတို့

အမြင်မှာရော ဘယ်လိုလဲကွဲ့၊ မွေးစားခွင့် ပြုနိုင်ပါ့မလားဟဲ့”
“မှန်လှပါ၊ သားတော်လေးအတွက် ကောင်းမှုဖြစ်စေတာမို့ စိတ်တန်
ခိုးရှင် ရသေ့တစ်ဦးက မွေးစားခြင်းကို သားတော် သဘောတူပါတယ်
ဘုရား”

ဗန္ဓုရာဇာသည် ချက်ချင်းပင် တံ့ပြန်လျှောက်ထားလိုက်၏။ ဣဒ္ဓိပါဒ
ရသေ့သည် အန္တရာယ်ပြုရန် ရောက်လာခြင်းမဟုတ်သည်ကို နားလည်
သွားပြီးကတည်းက ဗန္ဓုရာဇာ၏ စိတ်အစဉ်သည် နူးညံ့ပျော့ပြောင်း
သွားပြီဖြစ်၏။ သူသည် ဣဒ္ဓိပါဒကိုလည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိရာဇာကို
လည်းကောင်း၊ သနားစိတ်တို့ ယိုဖိတ်လျက်ရှိပေသည်။ သားအဖအ
ရင်းဟူသော အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်ရန် အခွင့်မသာကြတော့သော်လည်း
မွေးစားအဖေ၊ မွေးစားသားအဖြစ် တော်စပ်ခွင့်ရရှိခြင်းသည် သူတို့
နှစ်ဦးအတွက် အမြင့်မားဆုံး ဆုလာဘ်တစ်ပါးဖြစ်သည်ဟု ခံစားမိလေ
သည်။

ဗန္ဓုရာဇာသည် မိမိကိုယ်တိုင် သဘောတူကြောင်း လျှောက်ထားရုံ
မျှမက ဟေမာသီရိကိုလည်း သဘောတူကြောင်း လျှောက်ထားရန်
တိုက်တွန်းလေသည်။ ဟေမာသီရိသည် မျှော်လင့်မထားသော ဖြစ်ရပ်
များဆက်တိုက် ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့် တကယ် ဖြစ်ရပ်လား၊
အိပ်မက်လေလားဟု ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လျက်ရှိကာ မည်သို့
တံ့ပြန်ရမည်မသိ ဖြစ်နေ၏။

“သဘောတူလိုက်စမ်းပါ နှမတော်၊ ဒါဟာ သားတော်အတွက် အခွင့်
ကောင်းတစ်ခုပါကွဲ့”

ဗန္ဓုရာဇာက ဟေမာသီရိ၏လက်မောင်းကို လှုပ်ခါသတိပေးလိုက်
သဖြင့် ဟေမာသီရိသည် သဘောတူပါကြောင်း မဟာရာဇာမင်းကြီးထံ
လျှောက်တင်လိုက်ရလေသည်။

ဗန္ဓုရာဇာနှင့် ဟေမာသီရိတို့၏ သဘောတူညီမှုကို ရသေ့အခါ
မဟာရာဇာမင်းကြီးသည် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေသော မိဖုရားကြီး
အားလည်း မျက်ရိပ်မျက်ကဲနှင့် လှမ်းမေးလိုက်သေး၏။ ရသေ့နှစ်ပါး
ရောက်သည်မှစ၍ တောက်လျှောက်အကဲခတ်နေသော မိဖုရားခေါင်
ကြီးသည် ရသေ့နှစ်ပါး၏ သိက္ခာရှိမှုအပေါ် လေးစားကြည်ညိုပြီးဖြစ်
သောကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြတော်မူ၏။

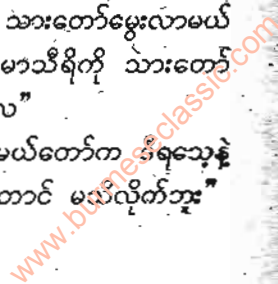
ဤသို့ဖြင့် မဟာရာဇာမင်းကြီးသည် ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့က ဟတ္ထိရာ
ဇာမင်းသားလေးအား မွေးစားသားအဖြစ် မွေးစားလိုက်ကြောင်း ပရိသတ်
ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် ကိုယ်တော်တိုင် ကြေညာပေးလိုက်ပေသည်။

ညွှတ်ပရိသတ်ကြီးသည် တစ်ခဲနက် လက်ခုပ်တီးပြီး ဩဘာပေး
ကြ၏။ ပရိသတ်ကြီးနည်းတူ အားရပါးရလက်ခုပ်တီးခဲ့သော သတ္တိ
ဗလသည် လက်ခုပ်သံစဲသည်နှင့် ဟတ္ထိရာဇာ၏ပခုံးကို ဖက်လိုက်၏။

“ဝမ်းသာတယ် အရှင်သား၊ အရှင်သားဟာ အများတကာတွေထက်
ထူးခြားတာအမှန်ပါပဲ၊ အခုပဲကြည့်လေ- ဒီနေ့တစ်နေ့တည်းမှာပဲ
အရှင်သားဟာ ဂုဏ်ပုဒ်နှစ်ခု ကြေညာခြင်းခံခဲ့ရတယ်၊ တစ်ခုက ဒုတိယ
တပ်ရင်းမှူးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်၊ တစ်ခုက စိတ်တန်ခိုးရှင် ရသေ့တစ်ဦးရဲ့
မွေးစားသားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်”

“ဟုတ်တယ်-ဦးရီးတော်သတ္တိဗလ၊ ထူးခြားတာတော့ အမှန်ပါပဲ၊
ဒီရသေ့ဟာ သားတော်မမွေးခင်ကတည်းက သားတော်မွေးလာမယ်
ဆိုတာ ကြိုသိနေသလိုပဲ၊ မယ်တော် ဟေမာသီရိကို သားတော်
အတွက်ဆိုပြီး ဝတ်စုံတစ်စုံ စွန့်ကြဲခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်လား၊ အရှင်သား၊ အရှင်သားရဲ့ မယ်တော်က ဒီရသေ့နဲ့
ဘယ်တုန်းက တွေ့လိုက်ပါလိမ့်၊ အကျွန်ုပ်တောင် မသိလိုက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဦးရီးတော်သတ္တိဗလရဲ့၊ မယ်တော်က မနေ့ကမှ သားတော်ကို ဖွင့်ပြောတာ၊ ဝတ်စုံကိုလည်း မနေ့ကမှ ထုတ်ပေးတာ။ သားတော် အတွင်းမှာ ဝတ်ထားတယ်၊ ကြည့်”

ဟတ္ထိရာဇာက သတ္တိဗလအား အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို ရင်ဘယ်မှ ဟပြ လိုက်သည်။ အတွင်းမှ ငွေရောင်တောက်နေသော ဝတ်စုံဖြူကို သတ္တိဗလ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဒီဝတ်စုံက နတ်ဆက်တဲ့ဝတ်စုံတဲ့၊ နတ်က အဲဒီရသေ့ကို ဆက်တာ လေ၊ အဲဒီရသေ့က သားတော်အတွက် ပြန်ပြီးစွန့်ကြဲခဲ့တာတဲ့”

ဟတ္ထိရာဇာ၏ စကားနှင့်ပင် သတ္တိဗလ စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းအရာကို ဟောမာသီရိသည် မိမိကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပြောမပြုဖူးခဲ့။ ရွှေမြို့တော်ရောက်မှ ကြုံရသော အဖြစ်အပျက်မို့ မိမိကို ပြောမပြုဖြစ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရွှေမြို့တော်ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မိမိနှင့် ဟောမာသီရိတို့ စကားလက်ဆုံကျခွင့် မရတော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် ဤထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံကို မိမိသိခွင့်မရတော့ခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခွင့်ကြုံလျှင် ကြုံသလိုဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဟောမာသီရိထံ စပ်စုကြည့်လိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးဖြစ်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရသေ့နှစ်ပါးက ပြန်တော့မည်ဟုဆိုကာ ထရပ်ကြ ငါ။ မဟာရာဇာမင်းကြီးက သားတော်ကြီးသတ္တရာဇာ၊ သားတော် ငယ်ဗန္ဓရာဇာနှင့် မြေးတော် ဟတ္ထိရာဇာတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ရသေ့ နှစ်ပါးထံ ချဉ်းကပ်နှုတ်ဆက်စေ၏။ ရသေ့နှစ်ပါးသည် ဟတ္ထိရာဇာ၏ ဦးခေါင်းထက်တွင် သူတို့၏ ညာလက်ဖဝါးများနှင့် အုပ်မိုးပေးကြ၏။ နှုတ် မှုလည်း တီးတိုးရေရွတ်ကာ ဆုများပေးကြ၏။

အနီးသို့ ကပ်ခွင့်မရသော ဟောမာသီရိသည် ဤမြင်ကွင်းကိုကြည့် ကာ မျက်ရည်များကျလာသောကြောင့် ကိုယ်ရုံပေါ်နှင့် အနိုင်နိုင်သုတ် နေရလေသည်။ သားလေးရယ်၊ မင်းအဖေက မင်းကို ဆုတွေတောင်း ပေးနေပါရောလား။

ဟောမာသီရိသည် သူမ၏ ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လာမ ဘာ ကြေကွဲစိတ် ကို ကြိုးစား၍ ထိန်းချုပ်နေရသည်။ ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံပဲ့ သယ်တွင် ရုပ် ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်ရလေအောင် အတော်အားထုတ်ရ၏။

ဟတ္ထိရာဇာအတွက် ဆုတောင်းပေးမှု ပြီးစီးသွားသောအခါ ရသေ့ နှစ်ပါးသည် မဟာရာဇာမင်းကြီးကို အရိုအသေပြုကာ ဧည့်ခံပွဲအတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာကြလေသည်။ ဧည့်ခံပွဲအတွင်းမှ လူအားလုံးပင် ပြန် လည်ထွက်ခွာသွားသော ရသေ့နှစ်ပါးကို လိုက်လံငေးမောကြည့်ရှုကြ၏။ ဟောမာသီရိလည်းပါသည်။ သူမက အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး မြင်ခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်ဟူသော အတွေးနှင့် အထူးတလည် စူးစူးစိုက်စိုက် လိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူမသည် မျက်စိက အာရုံစိုက်၍ လိုက်ကြည့်သကဲ့သို့ နားကိုလည်း စွင့်ထားခဲ့သည်။ ဣဒ္ဓိပါဒရသေ့က စိတ်တန်ခိုးကို အသုံးပြုကာ မိမိနား အနီး၌ “ပြန်တော့မယ်ဟောမာ” ဟု အသံပေးနှုတ်ဆက်ဦးမည်လော။ ရသေ့နှစ်ပါးသာ မြင်ကွင်းကပျောက်သွား၏။ ဟောမာသီရိ မျှော်လင့် ထားသော နှုတ်ဆက်သံကား ပေါ်မလာခဲ့။

စိတ်ပျံ့လွင့်သွားသော ဟောမာသီရိကို ဗန္ဓရာဇာက လက်မောင်းကို ထိုင်လှုပ်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

“နမတော် စိတ်ကိုနိုင်အောင် ထိန်းနော်၊ လာ-မယ်တော့အနား သွားရအောင်၊ မယ်တော်နဲ့ စကားလေးဘာလေး ပြောလိုက်ဦး”

ဗန္ဓုရာဇာ၏ အကြံပေးချက်သည် သူမနှင့် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း ဟောမာသီရိသဘောပေါက်သည်။ သူမသည် ဗန္ဓုရာဇာ၏ လက်တစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ သူမ၏ လက်ဖဝါးတို့ အေးစက်နေကြောင်း ဗန္ဓုရာဇာ ခံစားသတိ ပြုမိလေသည်။

အခန်း (၁၄)

“ဟတ္ထိရာဇာတစ်ယောက် ရှေ့တန်းတပ်ဟာတပ်ရင်း ၅ ရဲ့ ဒုတိယ တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သွားပြီတဲ့ မယ်တော်၊ သမီးတော်တို့ နယ်မြေကို ရောက် လာတော့မယ်”

ရွှေမြို့တော်မှ သတင်းစကားကို ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ သိလာရသော ဇာလာဒေဝီသည် မိတ္ထေးဖြစ်သူ ပုလဲနန္ဒာထံ အပြေးအလွှား သွားရောက် ပြောပြခဲ့သည်။

“ဟုတ်လား- ဒါဆို သတ္တိဗလလည်းပါလာမှာပေါ့”
“သေချာတာပေါ့၊ ဘာသတ္တိဗလက ဟတ္ထိရာဇာရဲ့ အထိန်းတော် ဆိုတော့ အခုလဲ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ်နဲ့ ပါလာမှာလေ၊ မယ်တော် ဖမ်းမသာဘူးလား”

ပုလဲနန္ဒာ ပြုံးသည်။ သူမ၏ အပြုံးသည် ခပ်ယဲ့ယဲ့ ဖြစ်နေသည်။

“ဝမ်းသာတာပေါ့ သမီးတော်ရယ်၊ တစ်ခါတရံမှ တွေ့ခွင့်ရတဲ့ တိုယ့် ဆောင်တစ်ယောက် ရောက်လာမှာ ဘယ်ဝမ်းသာပဲ နေပါ့မလဲ ဒါပေမယ့် အစ်ဖက်ကလည်း ကြမ်းတမ်းခက်ခဲတဲ့ မယ်တော်တို့ဘဝထဲ သူတို့

ရောက်လာတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် မယ်တော်၊ တကယ်တော့ ရွှေဖြူတော်ကလူတွေ ဒီကိုရောက် လာရတယ်ဆိုတာ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲတဲ့ ဘဝထဲရောက် လာရတာပဲ၊ သမီးတော်တို့ကတော့ အကျင့်ရနေပါပြီ၊ သူတို့က အကျင့် ရဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ သနားပါတယ်”

မာလာဒေဝီက ကိုယ့်ထက်အကဲပိုနေ၍ ပုလဲနန္ဒာက ခေါင်း ကလေးကို ပွတ်ပြီး ပြန်ချော့ရသည်။ မာလာဒေဝီသည် အပျိုကြီး ဖားဖားဖြစ်နေသော်လည်း အလိုလိုက်ခြင်းခံထားရသော မင်းဆီ မင်းသွေးဦး ကလေးဆန်တုန်း ရှိသေးသည်။ ဤသူငယ်မကြောင့်ပင် သူမသည် နယ်စားကြီး၏ ကြင်ရာတော်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘယ်လို ရေစက် ကြောင့်တော့မသိ။ ဤသူငယ်မသည် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိမိ ကိုချစ်ခဲ့သည်။ မိမိကို ဤနယ်မြေအရောက် အပါခေါ်ခဲ့သည်။ ဖခင် ဖြစ်သူက လက်ဆက်ယူမည်ဆိုတော့လည်း သဘောတူ ဝမ်းသာသည်။ အထူးတလည် တိုက်တွန်းစရာမလိုဘဲ မယ်တော်ဟု ပြောင်းခေါ် ခဲ့သည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဤသူငယ်မသည် ပုလဲနန္ဒာ၏ ဘဝကို ရွှေပုံပေါ်ရောက်လာအောင် ဆွဲတင်ပေးခဲ့သည်။ ကျေးဇူးကြီးလှသည်။

သို့သော် တစ်ဖက်ကလည်း ဤသူငယ်မကြောင့်ပင် ပုလဲနန္ဒာ၌ မျိုးဆက်တုံးခဲ့ရသည်။ မိဘနှစ်ပါး မွေးဖွားသန့်စင်ပေးလိုက်စဉ်က အပြစ်အနာအဆာမရှိ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သော ပုလဲနန္ဒာ၏ မသဘာဝသည် ဤသူငယ်မကြောင့် အညွန့်တုံးခဲ့ရပေ သည်။

စိတ်မကောင်းကိုရောက်ခါစ မိမိကို ပံ့ပိုးရာဇာပြောခဲ့သော “လိမ္မာလျှင် သခင်မအစစ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်” ဆိုသည့် စကားနှင့်ပတ်သက်၍

ပုလဲနန္ဒာ အပြည့်အစုံ နားမလည်ခဲ့ပေ။ လိမ္မာခြင်း၊ မလိမ္မာခြင်းဆို သည်မှာ သူ့ကိုလက်ထပ်ခြင်း၊ လက်မထပ်ခြင်းဟုသာ အပေါ်ယံ ကြော သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း လက်ထပ်ခါနီးအချိန်ရောက်၍ ပံ့ပိုးရာဇာက ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ဖွင့်ပြောလာသည့်အခါမှ ထိုစကားသည် အဓိပ္ပာယ် ကျယ် ဝန်းနက်ရှိုင်းလှကြောင်း သူမ သိရှိလာခဲ့၏။

“ပုလဲနန္ဒာနဲ့ မောင်တော်တို့ တရားဝင်လက်ဆက်တော့မယ်ဆိုရင် ပုလဲနန္ဒာ စွန့်လွှတ်ရမယ် အရာတစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီအတွက် ပုလဲနန္ဒာ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာကိုစွန့်လွှတ်ရမှာလဲ မောင်တော်၊ ပုလဲနန္ဒာ စဉ်းစားပါရစေလား”

“ပုလဲနန္ဒာရဲ့ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ရမှာကွဲ့”

မျိုးဆက်ပြန့်ပွားခွင့်။ ပံ့ပိုးရာဇာ၏ စကားလုံး ရွေးချယ်သုံးစွဲမှု အပေါ် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ပုလဲနန္ဒာ နားမလည်။ သို့သော် တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် သူမ သဘောပေါက်သွားသည်။ မိမိသည် ပံ့ပိုးရာဇာနှင့် လက်ထပ်ပြီးသည့်အခါ သားသမီးမွေးဖွားခွင့်မရှိဟု ဆိုလိုခြင်းပါတကား။

“ဘာကြောင့်လဲ မောင်တော်၊ မောင်တော်တို့ မဟာရာဇာမင်း ဆက်ရဲ့ အစဉ်အလာပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး ပုလဲနန္ဒာ၊ ဒါက မောင်တော်တစ်ဦးတည်းရဲ့ စဉ်းစားမှုပါ။ ပုလဲနန္ဒာသိတဲ့အတိုင်း မောင်တော်ဟာ သမီးတော်လေး မာလာဒေဝီ တို့ သိပ်ချစ်တယ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိဘဆိုးလေး ဖြစ်ခဲ့တာမို့ သနားလဲ သိပ်သနားတယ်၊ ဒါကြောင့် သူဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ သွားစေချင်တယ်၊ မောင်တော်ရဲ့ အချစ်ကို သူ့အိမ်မှာပဲ

ပုံပေးထားချင်တယ်။ သူနဲ့ဘေးမှာ ဖခင်ရဲ့အချစ်ကို ခွဲဝေခံစားမယ့် သူတွေ ပေါ်မလာစေချင်ဘူး။

ပုလဲနန္ဒာသည် ပံသုရာဇာကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်မိသည်။ ဤသူသည် ဤမျှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးတတ်လိမ့်မည်ဟု သူမ မထင်ခဲ့ဘူး။ သူက အရှည်တွေးလွန်းသည်။ သူ့အရှည်တွေးလွန်းခြင်းက သူမ၏ မွေးရာပါ အခွင့်အရေးကို ထိပါးလေပြီ။

သားသမီးကို ရတနာဟု ပုလဲနန္ဒာတို့ မဟာသူရိယတိုင်းနိုင်ငံတော်ကြီးက ယူဆထားသည်။ မည်သည့်မိဘမဆို သားသမီးလိုချင်ကြသည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခု ဖြစ်တည်လာလျှင် သားသမီးရှိမှ ပြည့်စုံသည်ဟု သဘောထားကြသည်။ ဤယူဆချက်သည် ပုလဲနန္ဒာအပေါ် လွှမ်းမိုးမှုရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပံသုရာဇာ၏ ဆွေးနွေးချက်သည် သူမ၏ရင်၌ ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ဖြစ်စေ၏။

ပုလဲနန္ဒာမျက်နှာ ညှိုးသွားသည်ကို ပံသုရာဇာ သတိပြုမိသည်။ တောက်နိုင်၊ သည်ကိစ္စကို မိမိ ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ မပြင်နိုင်တော့။ သို့ရာတွင် အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုသာစွာဖျောင်းဖျော်လိုက်သည်။

“ပုလဲလေးရယ်၊ ဒီခလု တိုက်တွန်းရတာကို မောင်တော် စိတ်ခံကောင်းပါလား။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်မှ သမီးတော်လေး မာလာဒေဝီ အတွက် ရော၊ ပုလဲနန္ဒာအတွက်ရော၊ မောင်တော်အတွက်ပါ အဆင်ပြေအောင် မွေ့သွားမှာ၊ ဘာပြုသနာ၊ ဘာအဖုအထစ်မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။”

“ပုလဲနန္ဒာ တစ်ခွန်းလောက်မေးပါရစေ မောင်တော်၊ တကယ်တော့ ပုလဲနန္ဒာက မောင်တော်ပြောတာကို သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

ဓမ္မဓမ္မတုန်းက

ပံသုရာဇာ သက်ပြင်းချသည်။ ထို့နောက် ပုလဲနန္ဒာကို မကြည့်ဘဲ ခြေသည်။

“သဘောမတူဘူးဆိုရင်တော့ မောင်တော်လဲ ပုလဲနန္ဒာကို လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုပဲ နေသွားရတော့မှာပေါ့။”

အကယ်၍ ပံသုရာဇာသည် သာမန်လူတစ်ယောက်သာ ဆိုပါလျှင် ပုလဲနန္ဒာ သည်းခံနိုင်ဖွယ်မရှိ။ ပခုံးမှကိုင်၍ ဆွဲလှည့်ပြီး ပါးရိုက်ပစ်ကောင်း ရိုက်ပစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် နာနာကြည်းကြည်း ရန်တွေကောင်း ရန်တွေပစ်နိုင်သည်။ ခုတော့...။

“ကောင်းပါပြီ မောင်တော်၊ ပုလဲနန္ဒာကို သုံးရက်လောက်တော့ စဉ်းစားခွင့်ပေးပါနော်”

“ရတယ် ပုလဲ၊ ပုလဲ ခေါင်းအေးအေးထားပြီးစဉ်းစား။ ဒီသုံးရက်အတွင်း မောင်တော် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မပေးဘူး။ ပုလဲပေးမယ့် အဖြေဟာ မောင်တော်လိုချင်တဲ့အဖြေ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း စောင့်နေမယ်။ ပုလဲက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်”

ပံသုရာဇာက ပုလဲနန္ဒာ၏ နဖူးဆံစပ်ကလေးကို ငုံ့၍ နမ်းရင်း နှုတ်ထုတ်ခဲ့သည်။

ဤစဉ်းစားချိန် သုံးရက်တွင် ပုလဲနန္ဒာ အကြိမ်ကြိမ် မျက်ရည်ကျဖြစ်သည်။ မိမိသည် အဆင့်အတန်းမြင့်သော ဘဝတစ်ခုကို အမှန်ပင် ခံနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုလိုချင်သော ဘဝတစ်ခုအတွက် ဝေးဆပ်ရမည့် နှစ်ခြင်းအနီးက မနည်းလှ။

ထိုကြောင့်ပင် အပြစ်တင်ရတော့မည်ထင်သည်။ မိမိကံကိုက ငေးထိုင်ခိုမှ တက်လှမ်းခွင့်ရမည့် ကံမျိုးဖြစ်နေသည်။ ဟေမာသီရိ၏ နှစ်ခြင်း တခြားစီ။ ဟေမာသီရိကျတော့ ကောင်းလိုက်သည်က။ ဘာ

ကိုမှလည်း ပေးဆပ်စရာမလို။ ပန်းကုံးစွပ်ပွဲတွင် ပန်းကုံးစွပ်ခြင်းခံရပြီးသည်နှင့် နန်းထိုက်တော်ဝင် ဖြစ်သွားခဲ့၏။ မဟာသီမဟာသွေးသားတော်လေးတစ်ပါးလည်း ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ တော်ဝင်မိသားစုအလယ်တွင် မျက်နှာဖွင့်ခဲ့သည်။

ချက်မြုပ်ဇာတိချင်းတူလျက် ကံချင်းကမ်တူ။ ဤသို့ ကံချင်းမတူသည့်အကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း ပုလဲနန္ဒာ မျက်ရည်ကျသည်။ သိမ်ငယ်သည် ခံစားချက်များ ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဟေမာသီရိကို မနာလိုဖြစ်သည်။ မနာလိုစိတ်သည် အတော်ဆိုး၏။ မနာလိုစိတ်များ ကိန်းအောင်းနေသော ပုလဲနန္ဒာသည် ဟေမာသီရိဟူသော အသံကြားလိုက်သည်နှင့် အလိုလို ဒေါသထွက်လာလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပုလဲနန္ဒာ လိမ္မာခဲ့ပါသည်။ ပံသုရာဇာ လိုချင်သော အဖြေကို ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ပံသုရာဇာသည် ပုလဲနန္ဒာကို နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံပေးသည်။ သမားတော်ကြီးများ ဖော်စပ်သော ဆေးကို စားရ၏။ လက်နှိပ်ပညာနှင့် နှိပ်နယ်ပေးခြင်းလည်း ခံရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပုလဲနန္ဒာ၏ ပင်ကိုသဘာဝကို ပြုပြင်ပေးခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။

ဤစွန့်လွှတ်မှုက ပုလဲနန္ဒာကို နယ်စားကြီး၏ ကြင်ရာတော်အဆင်သို့ တိုးမြှင့်ပေးလိုက်သည်။ ပံသုရာဇာသည် ပုလဲနန္ဒာကို လက်ထပ်ပေးသည်။ လက်ထပ်ပွဲသည် ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေအတွက်မူ ခြိမ်းခြောက်သံ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဟေမာသီရိ၏ လက်ထပ်ပွဲကို မြင်ဖူးထားသော ပုလဲနန္ဒာအဖို့မူ ကွာခြားချက်ကို ခံစားရလေသည်။ မဟာရာဇာ သူ့ကြီးနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး၊ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး၊ နယ်စားမင်းခံနှင့် ခုနစ်ဦးနှင့် ဗန္ဓုရာဇာတို့သည် လက်ထပ်ပွဲသို့ သဝဏ်လွှာများ ပေး

သော်လည်း လူကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ကြခြင်း မရှိ။ ဤအချက်အပေါ် ပံသုရာဇာက မည်သို့မျှသော သဘောမထားသော်လည်း ပုလဲနန္ဒာက ဝမ်းနည်းသည်။ တစ်ခုတော့ တော်သေးသည်။ ပံသုရာဇာက အကြံတော် တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စီစဉ်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ နေဝဗလကို သွားခေါ်ပေးခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကတော့ ဝမ်းသာသည်။ ဖခင်ဝမ်းသာတော့လည်း ပုလဲနန္ဒာ မျက်ရည်ကျပြန်သည်။ ဤမျက်ရည်အပေါ် ဖခင်ဖြစ်သူက အပြည့်အဝ နားမလည်။ အိမ်ထောင်ကျသည့် မိန်းကလေးတိုင်း မိဘအရိပ်မှ ထွက်ခွာရခြင်းအပေါ် ဝမ်းနည်း၍ မျက်ရည်ကျတတ်ကြသည်ဖြစ်၍ ဤသဘောသဘာဝမျှသာဟု နေဝဗလ ယူဆသည်။ ပုလဲနန္ဒာ၏ ရင်ထဲမှကား ခံစားမှုအပြည့်၊ နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာအပြည့်၊ သွေးအပြည့်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အများအမြင်၌ ပုလဲနန္ဒာ ဂုဏ်တင့်ခဲ့ပါသည်။ ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေမှ နယ်စားမင်းကြီး၏ ကြင်ရာတော်ဆိုသည်မှာ လည်း နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်ပေ။ နယ်စားမင်းကြီး ပံသုရာဇာကလည်း အလိုလိုက်၊ သမီးတော်လေးမာလာဒေဝီကလည်း မြောက်စားသောသောကြောင့် နယ်ပယ်တစ်ခုလုံးက ပျက်ဝပ်လေးစားကြလေသည်။ သို့သော် သောကြောင့် ပုလဲနန္ဒာသည် ပေးဆပ်သလောက် အပေါ်သို့ရောက်ကာ ဝမ်းမောက်နိုင်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။

ရဲ့ မြင်းတွေက ကြည့်လိုက်ရင် ကြွကြွရွရွ ရှိပေမယ့် မတည်ငြိမ်ဘူး၊ တောကောင်တွေဘာတွေနဲ့တွေ့ရင် လန့်ပြေးတတ်တော့ မြင်းစီးမကျွမ်းကျင်ရင် ပြုတ်ကျသွားတတ်တယ်”

သတ္တိဗလ၏စကားကို ဟတ္ထိရာဇာက အထအနကောက်သည်။

“ဦးရီးတော်က သားတော်ကို မြင်းစီးမကျွမ်းကျင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား၊ ရွှေမြို့တော်မှာ မြင်းစီး၊ ဓားခုတ်လေ့ကျင့်တုန်းက သားတော်ဘယ်နှခါ ပြုတ်ကျဖူးလို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အရှင်သားက မြင်းစီးကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ မြင်းစီးလဲ ကျွမ်းကျင်၊ မြင်းကောင်းလဲရထားတယ်ဆိုတော့ ဘယ်တော့မှ မြင်းပေါ်ကွ ပြုတ်မကျတော့ဘူးပေါ့”

သတ္တိဗလ၏ အဖြေစကားက သူ့ကို ချီးမြှောက်ထားသောကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ ကျေနပ်သွားသည်။ ထိုကြောင့် သူ့သိလိုသည်ကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သားတော်ရဲ့မြင်းကို ဦးရီးတော်ကိုယ်တိုင် ရွေးထားတာကိုး၊ ဦးရီးတော်က ရွေးတတ်တယ်နော်”

“ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေမြို့တော်ဝန်တင်တပ်က ထပ်မားကပါ လိုက်ရွေးလာတာ၊ သူက မြင်းတွေ၊ လားတွေအကြောင်း တွန့်ပုံထက်ပိုသိတယ်”

“ဒါဆို သားတော်ရဲ့ မြင်းမှာ ဘာတွေ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

“အရှင်သားရဲ့ မြင်းက အုန်းခွဲရောင်မြင်းလေ၊ အုန်းခွဲရောင်မြင်းဟာ မြင်းတွေထဲမှာ ပထမတန်းစားပါ၊ တည်ငြိမ်တယ်၊ မလန့်တတ်ဘူး၊ သခင် အလိုကိုသိတယ်၊ အပင်ပန်းခံနိုင်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ တခြားအချက်တွေ ရှိသေးလား”

အခန်း(၁၅)

ဟတ္ထိရာဇာသည် သူ့စီးတော်မြင်းကို ငုံ့ကြည့်ရင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နောက်မှ ကပ်လျက်မြင်းစီးလာသော သတ္တိဗလထံ လှည့်ပြောလိုက်၏။

“ဦးရီးတော်သတ္တိဗလရေ၊ သားတော်ရဲ့မြင်းကို ကြည့်ရတာ အားမရဘူးဗျာ၊ ရှေ့ကျရင် မြင်းချင်းလဲစီးရအောင်”

“မဟုတ်တာ အရှင်သားရယ်၊ အရှင်သားအတွက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်းကောင်းရွေးလာတာ၊ အရှင်သားက ဘာကို အားမလိုအားမရဖြစ်နေတာလဲ”

“သားတော်ရဲ့မြင်းက စီးရတာ ငြိမ်လွန်းအားကြီးတယ်ဗျာ၊ သူများ မြင်းတွေကြည့်ရရင် လှုပ်ခနဲ၊ ကြွခနဲနဲ့ ဦးရီးတော်ရဲ့မြင်းလည်း မဆိုးဘူး ကြွကြွရွရွ ရှိတယ်၊ သားတော်ရဲ့ အကောင်ကတော့ အေးတိအေးစက်ကြီး”

“အဲဒါ အေးတိအေးစက်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ အရှင်သားရဲ့ တည်ငြိမ်တာ တည်ငြိမ်တာ ကောင်းတာပေါ့၊ အရှင်သားရယ်၊ ဘာကိုမှ မကြောက်တတ်၊ မလန့်တတ်တော့ လန့်ပြေးမှာကို လုံးဝ မစိုးရိမ်ရဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့

“တခြားအချက်တွေကတော့ အရှင်သားရဲ့ မြင်းမှာ ငွေဆိုးတွေမပါဘူး၊ ပြီးတော့ အကျင့်ဆိုးတွေ တစ်ခုမှမရှိဘူး၊ အကျင့်ကောင်းတယ်”

“ငွေကောင်း၊ ငွေဆိုးက ဘယ်လိုခွဲတာလဲ”

“အခုပြောပြရင် အရှင်သားလဲ ရှင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်မှ လက်တွေ့ပြပြီး ပြောပြမယ်”

“အကျင့်ကောင်း၊ အကျင့်ဆိုးကရော”

“အကျင့်ကောင်းအကျင့်ဆိုးက ချက်ချင်း မခွဲနိုင်ဘူး၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်၊ တစ်ညနှစ်ည စောင့်ကြည့်ရတယ်၊ ဥပမာဆိုရင် တချို့ မြင်းတွေက ချည်ထားရင် ဖြစ်ဖြစ်၊ မြင်းလောင်းထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ခွာနဲ့ မြေကြီးကို ယက်ယက်နေတတ်တယ်၊ တွင်းတူးသလိုပေါ့၊ အဲဒါမျိုး အကျင့်ဆို မကောင်းဘူး၊ သခင်ကို ခိုက်တတ်တယ်”

“အခု သားတော်ရဲ့မြင်းက ဘယ်လိုအကျင့်ကောင်း ရှိသလဲ”

“အရှင်သားရဲ့မြင်းက သခင်ကိုတွေ့ရင် ဟိတတ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ သခင်ကို မှတ်မိတာ၊ အသိအမှတ်ပြုတာ၊ အလေးအမြတ် ပြုတာပဲ၊ ဒါ အကျင့်ကောင်းတစ်ခုပဲ”

“ဒါ ဘယ်လိုလုပ် အကျင့်ကောင်းဖြစ်မလဲ ဦးရီးတော် သတ္တိဗလရဲ့ ရန်သူ့စခန်းနားမှာ သွားဟိရင် ရန်သူ့သိသွားမှာပေါ့”

“မူပပါနဲ့ အရှင်သား၊ ဒီမြင်းက အထူးလှေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့ စစ်မြင်းပါ၊ ညဘက်ဆိုရင် ဟိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်သူ့ စခန်းရောက်ပြီလို့ သူတို့ထားတဲ့ သင်္ကေတနဲ့ ပြထားရင် မဟိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ အရှင်သားရဲ့မြင်းက သခင်နဲ့ အဝေးကြီး ခွာမသွားတတ်ဘူး၊ မြက်စားဖို့ လွတ်ထားရင်တောင် မြက်တွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊ သခင်နဲ့ သိပ်ဝေးသွားရင် သွားမစားတော့ဘူး”

“ဒါဆို သားတော်ရဲ့မြင်းက အေးတီအေးစက် ဖြစ်ပေမယ့် အတော်ကောင်းတဲ့ အရည်အချင်းတွေရှိနေတာပဲ၊ ဦးရီးတော်က စေတနာနဲ့ ရွေးပေးထားတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောက်ကို သားတော်ကိုယ်တိုင် ရွေးတတ်အောင် သင်ပေးထားပါဦးနော်”

“စိတ်ချပါ အရှင်သား”

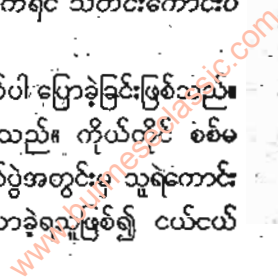
စင်စစ် ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သတ္တိဗလတို့သည် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့နှင့် အတူ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာရှိ တပ်ရင်း (၅)တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ ချီတက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး၏ သားတော် မန္တရာဇာသည် ရှေ့တန်းတပ်မဟာ၏ တပ်မဟာဌာနချုပ်တွင် နေရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ခွဲခွါခါနီးတွင် မန္တရာဇာက ဟတ္ထိရာဇာ၏ ပခုံးကိုပုတ်ကာ စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့သည်။

“ညီတော် ဟတ္ထိရာဇာ၊ မင်းကို ငါတကယ် အားကျတယ်ကွာ၊ မင်းဟာ အသက်အန္တရာယ်အရှိဆုံးနေရာကို သွားရမှာဖြစ်ပေမယ့် နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကျော်လော့ခွင့်လည်းရှိတယ်လေ၊ ကံကောင်းပါစေကွာ၊ တိုက်တိုင်း အောင်မြင်ပါစေ”

ဟတ္ထိရာဇာကလည်း မန္တရာဇာ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ရင်း ငြိန်လည်နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

“စိတ်ချပါ နောင်တော်၊ ညီတော်နဲ့ပတ်သက်ရင် သတင်းကောင်းပဲ ကြားရပါစေမယ်”

ဟတ္ထိရာဇာသည် ထိုစကားကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် စစ်သွေးစစ်မာန် တက်ကြွလျက်ရှိသည်။ ကိုယ်တိုင် စစ်မတိုက်ပေးသေးသော်လည်း စစ်ပွဲသတင်းများ၊ စစ်ပွဲအတွင်းမှ သူရဲကောင်း ဇာတ်လမ်းများကို နားထောင်ရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်၍ ငယ်ငယ်

တတည်းက စစ်တိုက်ဝါသနာပါလာခဲ့သည်။ ထိုဝါသနာကို ယခု လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်ရလေပြီ။

တပ်မဟာဌာနချုပ်နှင့် ဟတ္ထိရာဇာ သွားရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင် ရမည့် တပ်ရင်း (၅) ဌာနချုပ်သည် တစ်ရက်ခရီးသာရှိပြီး၊ လုံခြုံရေး လည်း စိတ်ချရသောကြောင့် တပ်မဟာမှူးက ဟတ္ထိရာဇာအတွက် တပ် အင်အားများများ ထည့်မပေးလိုက်တော့ပေ။ အဆင့်မီ သိုင်းသမား ငါးဦးပါသည်။ တပ်မဟာကိုယ်ရံတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကိုသာ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ဤသို့ ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းကိုပင် ဟတ္ထိရာဇာက သိပ်မကြိုက်။ ဤခရီးမှ လောက်ဖြင့် မိမိနှင့် သတ္တိဗလနှစ်ဦးတည်းသွားလျှင်လည်းရသည်ဟု သူက ယူဆသည်။ မရောက်ဖူးသေးသော လမ်းခရီးဖြစ်သော်လည်း ရွာစဉ်မေးသွားလျှင် မခက်ဟု သူထင်သည်။ သို့သော် တပ်မဟာမှူး၏ စီစဉ်ပေးမှုဖြစ်သောကြောင့် ငြင်းဆန်၍မရ။

တပ်မဟာမှူး၏ ကိုယ်ရံတော်ငါးဦးသည် ယနေ့မှ တွေ့ဖူးသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေသည်။ သုံးဦးက ရှေ့မှသွားပြီး နှစ်ဦးက နောက်မှလိုက်သည်။ ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သတ္တိဗလတို့က အလယ်မှ မြင်းစီး၍လိုက်ရင်း စကားတပြောပြော။

တောလမ်းကလေးသည် ကျဉ်းရာမှကျယ်လာ၏။ ထို့နောက် ဦးမော့ လှာ၏။ ရှေ့မှမြေကျင်သွားနေသော ကိုယ်ရံတော်သုံးဦးသည် ဟတ္ထိ ရာဇာကို ရပ်စောင့်နေပြီး သတင်းပို့သည်။

“တောင်တက်လမ်းရောက်ပါပြီ၊ ဒု-ရင်းမှူး၊ ဒီတောင်ကို ဆိုင်ဦး တောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ အဝေးကကြည့်ရင် ဆင်ဦးခေါင်းနဲ့တူလို့ ဆင် ဦးခေါင်းတောင်လို့ ခေါ်တာပါ၊ တောင်ပေါ်မှာ ဆင်ဦးခေါင်းတောင် ရွာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီမှာ တပ်မဟာကင်းတပ်က တပ်ခွဲတစ်ခွဲ ရှိပါတယ်။

အပေါ်ရောက်ရင် တပ်ခွဲရုံးကိုသွားပြီး တပ်ခွဲမှူးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါ မယ်”

“ဒါဆို တပ်ခွဲရုံးမှာ ခဏနားကြမှာပေါ့”

“မှန်ပါ”

“သိပြီ၊ ရဲဘော်၊ ဆက်လုပ်”

ကိုယ်ရံတော်သုံးဦးသည် တောင်တက်လမ်းပေါ် လှမ်းတက်ကြသည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလကို လှည့်ကြည့်ရင်း စကားပြောလိုက်သည်။

“သားတော်တို့ တပ်မဟာဌာနချုပ်က ထွက်လာတာ တစ်မောင်း သောက်ပဲ ရှိသေးတယ်နော်”

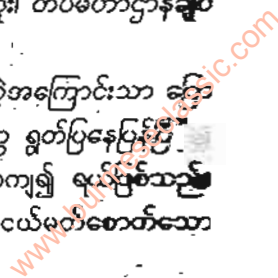
“မှန်လှပါ အရှင်သား”

“တပ်မဟာမှူး ပြောလိုက်တာက ဒီဆင်ဦးခေါင်းတောင်က ကျော်ရင် တပ်မဟာဌာနချုပ်နယ်မြေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ တပ်ရင်း (၅) နယ်မြေထဲ ရောက်သွားပြီတဲ့၊ တပ်မဟာဌာနချုပ်ရဲ့ ကာကင်းကလည်း နီးလိုက်တာ ဦးရီးတော်သတ္တိဗလရယ်”

“မှန်လှပါ၊ နီးတာ ဝေးတာက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး ဘုရား၊ မြေအနေ အထားသာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒီ ဆင်ဦးခေါင်းတောင်က မြေအနေ အထားကောင်းလို့ ကာကင်းယူထားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ တာကင်းက ဒီတစ်ခုတည်း ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး၊ တပ်မဟာဌာနချုပ် ပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိဦးမှာပါ”

“သိပါတယ် ဦးရီးတော်၊ သားတော်က နီးတဲ့အကြောင်းသာ ပြော တာ၊ ဦးရီးတော်က စစ်ဆင်ရေးသင်ခန်းစာတွေ ရွတ်ပြနေပြန်ပြီ”

ဟတ္ထိရာဇာ၏စကားကို သတ္တိဗလ သဘောကျ၍ ရယ်ပြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစီးလာသော မြင်းတို့သည် အတန်ငယ်မတ်စောက်သော

တောင်တက်လမ်းကို ကြိုးကြိုးစားစား တက်နေကြသည်။ လမ်းက မတ်တောက်သည်ပြင် မြင်းတို့ အတက်ခက်သည်။ ဤနေရာတွင် ဟတ္ထိရာဇာ၏ အနီးခွဲမြင်းက သက်လုံးကောင်းသည်ကိုတွေ့ရသည်။ လမ်းပြေပြေတွင် ပြည်းပြည်းမှန်မှန်သွားသကဲ့သို့ တောင်တက်လမ်းတွင် လည်း ပြည်းပြည်းမှန်မှန်ပင်။ သတ္တိဗလ၏မြင်းက သက်လုံးသိပ်မကောင်း။ တောက်လျှောက် မတက်နိုင်။ ရပ်၍ ရပ်၍ နားသည်။

လမ်းခွဲတစ်ခု ရောက်သောအခါ ရှေ့မှကိုယ်ရံတော်သုံးဦးက ရပ်စောင့်နေကြပြန်သည်။

“မှန်လှပါ ဒု-ရင်းမျိုးဘုရား၊ အကျွန်တို့ ညာဘက်လမ်းကသာ တက်ရပါမယ်၊ ဘယ်ဘက်လမ်းက မတက်ရပါ။ ဘယ်ဘက်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ညောင့်တွေ၊ ညောင့်ကျင်းတွေချည်းပါပဲဘုရား”

‘ညောင့်’ ဆိုသည်အရာကို ဟတ္ထိရာဇာသိသည်။ တစ်တောင် (သို့မဟုတ်) နှစ်တောင်ခန့်ရှိသည့် နှစ်ဖက်ချွန်ဝါးတံဖြစ်သည်။ အလယ်တွင် ဓားနှင့် ထစ်ထားသည်။ ဓားနှင့်ထစ်ထားသည့်နေရာမှ ဓားနှောင့် (သို့မဟုတ်) ဗုတ်တစ်ချောင်းနှင့်ရိုက်ကာ ညောင့်ကို မြေကြီးထဲ စိုက်သွင်းနိုင်သည်။ အဆိုပါ ညောင့်ချွန်ပေါ်သို့ လဲကျသော လူဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရတော့သည်။

ညောင့်ကျင်းဆိုသည်မှာလည်း မြေကြီးကို စိတ်ကြိုက်အကျယ်အဝန်းနှင့် လူတစ်ရပ်ခန့် နက်အောင်တူးထားပြီး အတွင်း၌ ညောင့်များထောင်ထားသော ကျင်းဖြစ်၏။ အဆိုပါ ကျင်းထဲကျဝင်သွားသော လူဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ သေကျင်းတည့်တည့်သာ ညောင့်စူးမိပါက ပွဲချင်းပြီးမည် ဖြစ်သည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် ကြက်သီးဖျန်းခနဲ ထသွား၏။ ဤကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့သာ ပါမလာပါက မိမိတို့နှစ်ဦးသည် ညောင့်များထောင်ထားသောလမ်းကို ခွဲခြားတတ်မည်မဟုတ်။ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ညောင့်ကျင်းထဲကျသွားလျှင် တွေးဝံ့စရာ မရှိပေ။

သူတို့သည် အန္တရာယ်ကင်းသောလမ်းမှ ဆက်တက်ခဲ့ရာ စောင်ပေါ်ရွာကလေးထဲသို့ ဝင်မိကြလေသည်။ ရွာထဲတွင် တောသူတောင်သားများနှင့် ရဲမက်များကို တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် ဟတ္ထိရာဇာအဖွဲ့ ရွာထဲဝင်လာသည်ကို တွေ့သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား မရှိ။ ဘာသိဘာသာပင်နေကြသည်။ အရိုအသေပြုခြင်း၊ ဂါရဝပြုခြင်း အစဉ်အလာသည် ရွှေမြို့တော်လောက် မတင်းကျပ်သည်ကို ဟတ္ထိရာဇာသတိပြုမိသည်။

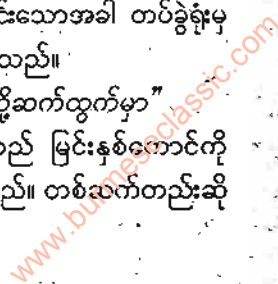
ဤသို့ဖြင့်တစ်မဟာကင်းတပ်၏ တပ်ခွဲရုံးသို့ သူတို့အဖွဲ့ ရောက်သွားကြသည်။ တပ်ခွဲရုံးဆိုသော်လည်း အရပ်သားအိမ်ကြီး တစ်အိမ်သာ ဖြစ်သည်။ ရွာအလယ်ရှိ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတစ်ခု၌ တပ်ခွဲမှူးက တက်ရောက်တည်းခိုပြီး တပ်ခွဲရုံး (သို့မဟုတ်) တပ်ခွဲဌာနချုပ်ဟု ခေါ်ဝေါ်လိုက်ခြင်းပင်တည်း။

တပ်ခွဲမှူးက ပျာပျာသလဲပင် ခရီးဦးကြိုပြုကာ အရိုအသေပြုသည်။ မဟာရာဇာမင်းကြီး၏ မြေးတော်ကလေးဟတ္ထိရာဇာ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူးအဆင့်နှင့် ရောက်လာမည်ကို သူ သတင်းကြားထားသည်။

ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သတ္တိဗလတို့ မြင်းပေါ်ကဆင်းသောအခါ တပ်ခွဲရုံးမှ ရဲမက်နှစ်ဦးက မြင်းနှစ်ကောင်ကို လာဆွဲကြသည်။

“မြင်းကုန်းတွေ မချွန်နော်၊ ခဏနေရင် တို့ဆက်ထွက်မှာ”

သတ္တိဗလ၏စကားကြောင့် ရဲမက်နှစ်ဦးသည် မြင်းနှစ်ကောင်ကို တုန်းမချဘဲ ချည်တိုင်မှာ ချည်ထားလိုက်ကြသည်။ တစ်ဆက်တည်းဆို

သလို သတ္တိဝလက တပ်ခွဲများကို မင်းသားလေးကိုယ်စား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟတ္ထိရာဇာ ဒု-ရင်းများက မြေအနေအထား လေ့လာချင်တယ် တပ်ခွဲများ၊ ဒါကြောင့် အခုချက်ချင်းပဲ လိုက်ပြစေချင်တယ်။ မြေအနေအထားကြည့်ပြီးမှ တပ်ခွဲများဆိုမှာ အခါရည်လေးဘာလေး သောက်တာပေါ့။ သိ တော့ ကြာကြာမနားနိုင်ဘူး။ ခရီးဆက်ရဦးမှာ”

တပ်ခွဲများ၊ ဒုတိယတပ်ခွဲများနှင့် ကိုယ်ရံရဲမက်နှစ်ဦးတို့သည် ဟတ္ထိရာဇာနှင့်သတ္တိဝလတို့ကို ခေါ်ကာ ရွာအပြင်ဘက် တောင်ထွတ်ကလေးဆီ လိုက်ပြကြသည်။ ထိုတောင်ထွတ်သည် ဆင်ဦးခေါင်းတောင်၏ အမြင့်ဆုံးနေရာ ဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အပေါ်စီးမှ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်နိုင်ပေသည်။

တပ်ခွဲများက အရှေ့တောင်ဘက်ဆီ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ တောင်ကြောတစ်ခုပေါ်တွင် စီတန်းဆောက်လုပ်ထားသော တံအိမ်စုကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒီတဲတွေက ဒီနေ့မနက် ဒုရင်းများတို့ ထွက်လာခဲ့တဲ့ တပ်မဟာဌာနချုပ်လေ”

ထို့နောက် တပ်ခွဲများက အနောက်မြောက်ဘက်ဆီမှ တောင်ကြောတစ်ကြောကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထိုတောင်ကြောသည် အပြာရောင်ဖြစ်နေ၏။ ထိုတောင်ကြောပေါ်မှာ မည်သည့်အရာများရှိသည်ကို မှန်းဆမရနိုင်ပေ။

“အဲဒီ တောင်ကြောပေါ်မှာ တပ်ရင်း (၅) တပ်ရင်းဌာနချုပ် ရှိတယ်။ ဒု-ရင်းများ၊ ဒု-ရင်းများ အဲဒီနေရာကို သွားရမှာ”

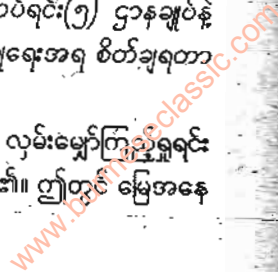
အပြာရောင်သည် အဝေးဆုံးအရောင်။ သွားရမည့်ခရီးကား မနီးသေး။ ဟတ္ထိရာဇာက ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေ၏ နယ်စားမင်း ဦးရီးတော်ပံသုရာဇာ၏ စံအိမ်တော် ဘယ်မှာရှိသည်ကို မေးဖြစ်သည်။

တပ်ခွဲများက လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ စံအိမ်တော်သည် တပ်ရင်း(၅) တပ်ရင်းဌာနချုပ်နှင့် တပ်မဟာဌာနချုပ်တို့အကြားတွင် ရှိသည်။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော စပါးစိုက်ခင်းတို့အလယ်ရှိ ဝေင်ကြောတစ်ကြောပေါ်တွင် ရှိသည်။ ဦးရီးတော်ပံသုရာဇာ၏ စံအိမ်တော်ကိုကား ဟတ္ထိရာဇာ မဖြစ်မနေအရောက်သွားရဦးမည်။ မဟာရာဇာမင်းကြီး၊ မိဖုရားခေါင်ကြီး၊ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူတို့ထံမှ ဇာလိပ်များ ပါလာသည်။ နောင်တော်မန္တရာဇာနှင့် အစ်မတော်သိင်္ဂီဒေဝီတို့က ညီမတော် မာလာဒေဝီထံ ရေးသားပေးပို့လိုက်သော ဇာလိပ်မယ်တော်ဟေမာသီရိက အရီးတော် ပုလဲနန္ဒာထံရေးသားပေးပို့လိုက်သော ဇာလိပ်တို့လည်း ရှိသေးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဟတ္ထိရာဇာသည် တပ်ရင်း(၅) တပ်ရင်းဌာနချုပ်ရှိ ရာသီ ဦးစွာသွားရမည်ဖြစ်၏။ တပ်ရင်းများထံသို့ မိမိရောက်ရှိကြောင်းကို သတင်းပို့ရမည်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် တပ်ရင်းများထံ ခွင့်ပန်ကာ မြေအနေအထား လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း ဦးရီးတော်ပံသုရာဇာ၏ စံအိမ်တော်သို့ သွားရောက်ပြီး ဦးခိုက်ရပေလိမ့်မည်။

“ဦးရီးတော်ပံသုရာဇာရဲ့ စံအိမ်တော်က တပ်ရင်း(၅) ဌာနချုပ်နဲ့ တပ်မဟာဌာနချုပ်တို့ရဲ့ ကြားမှာဆိုတော့ လှုံ့ချဲ့ရေးအရ စိတ်ချရတာပေါ့နော်”

ဟတ္ထိရာဇာသည် နယ်စားမင်းစံအိမ်တော်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုရင်း ထစ်ဦးတည်းပြောသလိုလိုနှင့် မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ဤတွင် မြေအနေ

အထူးလိုက်ပြသ တပ်ခွဲများက ဝင်ရောက်လျှောက်တင်လေသည်။

“အခုနေတော့ စိတ်ချရပါတယ် ဒု-ရင်းမှူး၊ ဒါပေမဲ့ ရန်သူ ထိုးစစ်ကာ လဆိုရင်တော့ စိတ်ချရတယ်လို့ ပြောလို့မရပါဘူး။ အဲဒီအခါမှာ နယ်စားမင်းကြီးရော၊ နယ်စားမင်းကြီးရဲ့မိသားစုတွေပါ စံဒီမီတော်မှာ အခြေတကျနေလို့ မရတော့ပါဘူး။ စံဒီမီတော်ကင်းတပ်နဲ့တကွ လှည့်လည်တာပါပဲ။ ဘယ်နေရာမှာ လှည့်လည်လှုပ်ရှားပြီးနေမလဲဆိုတာ ကျတော့လည်း ရန်သူ သတင်းအပေါ်မူတည်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရတာပေါ့”

တပ်ခွဲမှူး၏ စကားကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာက ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့ ဦးစိုးတော်ပံ့သူရာဇာတို့ မိသားစုက ရန်သူ ညွှန်ကြားချက်နဲ့ နေရာရွှေ့နေရသလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

တပ်ခွဲမှူးက လက်အုပ်ချီသည်။

“ဒု-ရင်းမှူးသာ အဲသလိုပြောရဲတာ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့တော့ မပြောရဲပါဘူး”

“ကျွန်ုပ်လည်း ကွယ်ရာခွဲပြောရဲတာပါ တပ်ခွဲမှူးရယ်၊ တပ်ခွဲမှူးလည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကွယ်ရာမှာဆို ပြောချင်ပြောမယ် ထင်ပါရဲ့၊ ခုတော့ နယ်စားမင်းကြီးရဲ့ တူအရင်းခေါက်ခေါက်ဆိုတာ သိထားတော့ ဘယ်ပြောရဲတော့မလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

တပ်ခွဲမှူးသည် မည်သို့မှ မပြောတော့၊ ပြုံးတုံ့တုံ့သာ လုပ်နေ၏။ ဟတ္ထိရာဇာမင်းသားလေး၏ ပြောပေါက်ဆိုပေါက်များသည် ရှေ့တန်းတပ်နှင့်တော့ ကိုက်နေသည်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှာကြိတ်၍ မှတ်ချက်ချနေမိ၏။ ဟတ္ထိရာဇာသည် သူ့စကားကို အသာလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်သည်။

“ဘာပဲပြောပြော၊ ရန်သူထိုးစစ်ဝင်ပြီဆိုရင် နယ်စားမင်းကြီးတို့ မိသားစုလည်း အတော်တော့ ပင်ပန်းဆင်းရဲကြမှာပဲ၊ သနားစရာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဦးစိုးတော်သတ္တိဗလရဲ့ အစီမံ ပုလဲနန္ဒာနဲ့တွေ့ရင် အားပေးလိုက်ပါဦး ဦးစိုးတော်”

“အားပေးစရာ မလိုပါဘူးအရှင်သား၊ တွန့်ပုံရဲ့ အစီမံ ပုလဲနန္ဒာက စိတ်ခိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲလေ၊ သူဒီလို ဆုံးဖြတ်ရင် ဒီလိုပဲနေရမှာပေါ့”

သတ္တိဗလက အေးအေးဆေးဆေးပင် တုံ့ပြန်ပြောဆိုခဲ့သည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလ၏ ဤသို့သော အပြောအဆိုများအပေါ် လေးစားသမှု ရှိပေသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ သားတော်ဟာ အဖိုးတော်ပုလဲနန္ဒာကို ရွှေမြို့တော်ရောက်လာခိုက် တစ်ခါနှစ်ခါသာ တွေ့ဖူးလိုက်ပေမယ့် စိတ်ခိုင်တယ်၊ ပြတ်သားတယ်လို့ သုံးသပ်မိပါရဲ့၊ ဘာပဲပြောပြော စိတ်ခိုင်တာ၊ ပြတ်သားတာဟာ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပဲ ဦးစိုးတော်၊ သားတော်မှာ အဲဒီလို အရည်အချင်းမျိုးမရှိသေးဘူး၊ သားတော် ကိုယ့်ဘာသာသိတယ်၊ စိတ်မခိုင်ဘူး၊ မပြတ်သားဘူး”

“အရှင်သားက ငယ်သေးလို့ပါ၊ ဘဝဖြတ်သန်းမှု မရှိသေးလို့ပါ၊ ဘဝဖြတ်သန်းမှု တစ်စုံတစ်ရာရှိလာရင် အဲဒီလိုအရည်အချင်းတွေ ပေါ်ပေါက်လာမှာပါ”

“တခြားအရည်အချင်းတွေတော့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး၊ အဲဒီစိတ်မခိုင်တဲ့၊ မပြတ်သားတဲ့ အရည်အချင်းကတော့ မွေးရာပါပဲ ထင်ပါရဲ့ ဦးစိုးတော်၊ ပြုပြင်လို့ရမယ် မထင်ပါဘူး”

ဟတ္ထိရာဇာ၏ စဉ်စားချက်သည် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားဟူသော အရွယ်နှင့်မလိုက်ဟု သတ္တိဗလ တွေးလိုက်မိသည်။ ဤအရွယ်နှင့် ဤမျှ တွေးဆတတ်ခြင်းသည် ရှေ့တန်းစစ်တပ်တစ်တပ်၏ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ်လာစေရန် အလားအလာကောင်းသည်ဟု သူသုံး သပ်မိသည်။ တွေးဆတတ်သောလူငယ်တစ်ယောက်အတွက် တွေးစရာ စကားများကို သတ္တိဗလ ဆက်ပြောပေးလိုက်၏။

“ပြုပြင်လို့မရတဲ့အရာဆိုတာ လောကမှာမရှိပါဘူး အရှင်သား၊ စိတ် ပျော့တာကိုလည်း စိတ်ခိုင်အောင်လုပ်လို့ ရပါတယ်၊ အချိန်တစ်ချိန် တော့ပေးရမှာပေါ့”

“ပေးရမယ့်အချိန်က ဘယ်လောက်ကြာမလဲ ဦးရီးတော်”
“တစ်နှစ်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ဆယ်နှစ်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်”
“တစ်ဘဝဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဆယ်ဘဝဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ် လို့ မစဉ်းစားမိဘူးလား ဦးရီးတော်”

သတ္တိဗလ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ဘာဆက်ပြော ရမှန်း မသိတော့။ ဤသူငယ်သည် အချိန်နှင့်ပတ်သက်၍ တွေးဆ ရာတွင် ဘဝများစွာထိ ထည့်သွင်းစဉ်းစားနေပါပေကော။ ဤသူငယ် သည် ဘဝဆက်သည်ဟူသော အယူအဆကို တကယ်တမ်း လက်ခံထား လေသလော။

ဟတ္ထိရာဇာသည် ဘာမှဆက်မပြောတော့။ မြေအနေအထား လည်း ကြည့်၍ဝပြီဖြစ်သဖြင့် တောင်ထွတ်ပေါ်မှဆင်းရန် လက်ပြ လိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၆)

ဟတ္ထိရာဇာတို့ဦးတည်ရာဖြစ်သော တပ်ရင်း(၅) ဌာနချုပ်စခန်းသို့ ညနေစောင်းမှ ရောက်သည်။ လူတွေလည်းပန်း၊ မြင်းတွေလည်းပန်း နေပြီ။ တပ်ရင်းမှူးနှင့်တကွ တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှ ရဲမက်များက လှိုက် လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုကြသောကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ အမောပြေသွားသည်။ တပ်ရင်းမှူး၏ အမည်မှာ အိန္ဒက ဖြစ်သည်။ အိန္ဒကသည် ဟတ္ထိရာ ဇာအား တွေ့တွေ့ချင်းလက်အုပ်ချီ၍ အရိုအသေပြုသည်။ နှုတ်မှလည်း တဲ့တိုးကြီး ပြောချလိုက်သည်။

“အရှင်သား ကျန်းမာပါစေ၊ ဒါပေမဲ့ အရှင်သားလို့ခေါ်တာ ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်မှာပဲ၊ နောင်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်အသင့်ကို ဒု-ရင်းမှူး လို့ပဲ ခေါ်တော့မှာ”

ဟတ္ထိရာဇာက အိန္ဒက၏အပြောကို ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ခံယူရင်း သူ၏ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူး ခန့်အပ်လှဲ့စာကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အိန္ဒကသည် သူ့ရင်းမှူး၏ ယူသော်လည်း ဖြေ၍မဖတ်။ စာလိပ်အတိုင်းပင် သူ့နောက်က ရဲမက်တစ်ဦးကို လှမ်းပေးပြီး သိမ်းခိုင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် အိန္ဒိယသည် ဟတ္ထိရာဇာ၏ ပခုံးကိုဖက်ပြီး တပ်ရင်းဌာန ချုပ်အဖြစ် သုံးစွဲနေသော အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ကြီးသည် သစ်လုံးတိုင်များနှင့် အခိုင်အခံ့ဆောက်လုပ်ထားပြီး ဆင်ဝင်အိမ်ဖြစ် ၏။ အိမ်ပေါ်ရောက်သောအခါ ခေါင်ရည်ဝိုင်းကြီးတစ်ဝိုင်း အသင့်ပြင် ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒု-ရင်းမှူးရော၊ ကိုယ်ရဲတော်ကြီးပါ အမောပြေ ခေါင်ရည်သောက် ကြမယ်၊ ပြီးတော့မှ ရေမိုးချိုး၊ ညစာကိုတော့ ညဥ့်နက်မှ စားကြတာပေါ့”

“ခေါင်ရည်ဝိုင်းနဲ့ အသင့်ကြိုနေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်မှာ ကို ကြိုသိနေတာပေါ့”

“ဟတ္ထိရာဇာက တပ်ရင်းမှူးအိန္ဒိယကို မေးသည်။

“ဒု-ရင်းမှူးတို့ လာတော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေတာ ကြာပါပြီ၊ အခိုင် အမာကတော့ ဒီနေ့မနက်မှ သိရတာပေါ့၊ ဒု-ရင်းမှူးတို့ တပ်မဟာဌာန ချုပ်က စထွက်လာပြီဆိုတာကို တပ်မဟာဌာနချုပ်က ခိုစာပို့ပြီးတော့ ရော၊ ခြေမြန်တော်လွတ်ပြီးတော့ပါ အကြောင်းကြားထားပါတယ်”

ခေါင်ရည်ဝိုင်းတွင် လူအတော်များသည်။ ခေါင်ရည်ဝိုင်းတွင် ဝင် ထိုင်လိုက်သော ဟတ္ထိရာဇာသည် လူအရေအတွက်ကို စိတ်ထဲက ရေတွက်ကြည့်လိုက်၏။ မိမိတို့အပါအဝင် စုစုပေါင်း ဆယ့်သုံး ယောက် ဖြစ်သည်။

အားလုံးထိုင်မိကြသောအခါ တပ်ရင်းမှူးက အပြန်အလှန် မိတ်ဆက် သမှု ပြုသည်။

“ဒါက ကျွန်ုပ်တို့တပ်ရင်း(၅)မှာ ဒု-ရင်းမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်း ဆောင်မယ့် မင်းသားလေးဟတ္ထိရာဇာ”

“ဒု-ရင်းမှူး ကျန်းမာပါစေ”

အားလုံးက သံပြိုင်ဝိုင်းအော်ကြသည်။

“ဒါက ဒု-ရင်းမှူးရဲ့ ကိုယ်ရဲတော် သတ္တိဗလ”

“ကိုယ်ရဲတော် သတ္တိဗလ ကျန်းမာပါစေ”

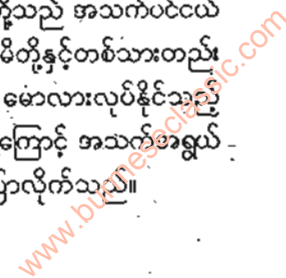
“အခု ဒီမှာထိုင်နေတဲ့သူတွေထဲမှာ တပ်ခွဲမှူးလေးယောက်၊ ဒု-တပ် ခွဲမှူးလေးယောက်၊ လေးသည်တော်တပ်စုမှူးတစ်ယောက်၊ ဒု-စုမှူး တစ်ယောက် ပါတယ်၊ အားလုံး ကိုယ့်နာမည်ကိုယ်ပြောပြီး မိတ်ဆက် ကြမယ်၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ နာမည်ကြီးပြီးသားမို့ ကြေညာစရာလိုမယ် မထင်ပါဘူး”

တပ်ရင်းမှူးက နောက်ပြောင်သည်ကို သဘောပေါက်ကြသောကြောင့် ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ထို့နောက် တျန်သူတို့သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် ကိုယ့်နာမည်ကို ဖော်ထုတ်ကြေညာပြီး မိတ်ဆက်ကြသည်။

“မိတ်ဆက်တာပြီးပြီဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်းကို အသစ်စက်စက် ရောက်လာတဲ့ ဒု-ရင်းမှူး အသစ်ကျပ်ချွတ်ကလေးတို့ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေ နဲ့ ခေါင်ရည်သောက်ကြမယ်။ ပထမဆုံးတစ်ခွက်ကို ခွက်မောက် သောက်ကြပါမယ်၊ သောက်ပြီးတာနဲ့ တစ်စက်မှ မကျန်တော့ဘူး ဆို တာ အားလုံးသိအောင် ခွက်မောက်ပြရပါမယ်”

အားလုံး လက်ခုပ်တီးကြသည်။

ခေါင်ရည်တန်ခိုးကြောင့် ယနေ့မှ တွေ့ကြရသူများသည် နှစ်ရှည်လ များ လက်တွဲခဲ့ရသော ရဲဘော်ရဲဘက်များပမာ ရင်းနှီးသွားကြသည်။ ဟတ္ထိရာဇာကို အကဲခတ်နေကြသော တပ်ခွဲမှူးတို့သည် အသက်ပင်ငယ် သော်လည်း စစ်ဟန်စစ်မာန် အပြည့်ရှိကာ မိမိတို့နှင့်တစ်သားတည်း ခေါင်ရည်သောက်၊ ကြက်ကြော်စား၊ ရယ်လား မောလားလုပ်နိုင်သည့် အသွင်အပြင်ကို သဘောကျသွားကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပုံရသော တပ်ခွဲမှူးတစ်ဦးက ထ၍ပြောလိုက်သည်။

“ဒု-ရင်းမှူးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ထက် အများကြီးအသက်ငယ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်ုပ် ကြည့်ရသလောက် ဒု-ရင်းမှူးဟာ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ ကောင်းကောင်းကြီး လက်တွဲနိုင်လိမ့် မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်တယ်၊ တစ်ခုပဲ ပြောချင်တယ်၊ ဒု-ရင်းမှူး မသိရင် ကျွန်ုပ်တို့ကိုမေး၊ ကျွန်ုပ်တို့ သင်ပေးမယ်၊ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်ုပ်နဲ့ အတူတူဖြစ်သွားမယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး အမိန့်ပေးသွားနိုင်လိမ့်မယ်၊ အရေးကြီးတာ ကိုယ်မသိတာကို သိချင်ယောင်မဆောင်ဖို့ပဲ၊ မသိတာကို သိသလိုလုပ်နေလို့ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့က အထင်ကြီးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို ညွှန်ကြားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

အဆိုပါ တပ်ခွဲမှူး၏စကားကို အခြားတပ်ခွဲမှူးတွေကလည်း ထောက်ခံပြောဆိုကြသည်။ နောက်ဆုံး တပ်ရင်းမှူးအိန္ဒြာက ထောက်ခံပြောကြားခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒု-ရင်းမှူး၊ စစ်တပ်မှာ အမိန့်ဆိုတာ မလွဲမသွေ နာခံရမှာ ဖြစ်တယ်ဆိုပေမဲ့ အဲဒီအမိန့်ပေးတဲ့ အခြေအနေ၊ အကြောင်းအရာက ရှိသေးတယ်၊ အခြေအနေ အကြောင်းအရာနဲ့ ကိုက်ညီမှုရှိတဲ့ အမိန့်ဆိုရင် ထိရောက်မှုရှိတယ်၊ အသက်မဝင်ဘူး၊ ကိုက်ညီမှုမရှိတဲ့ အမိန့်ဆိုရင် ထိရောက်မှုမရှိဘူး၊ အသက်မဝင်ဘူး၊ မလွဲမရှောင်သာ နာခံရပေမဲ့ ခွန်အားမရှိတဲ့ နာခံမှု ဖြစ်သွားတတ်တယ်”

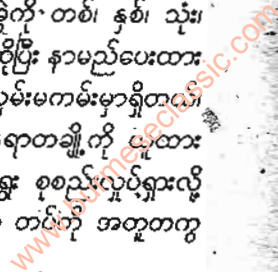
ဟတ္တိရာဇာသည် ခေါင်ရည်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ “ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို ရွှေမြို့တော်က ဒု-ရင်းမှူးခန့်လိုက်ပေမဲ့ ကျွန်ုပ် ဒု-ရင်းမှူး မဖြစ်သေးဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ရဲဘော်တို့ကလက်ခံမှ ကျွန်ုပ် တကယ့် ဒု-ရင်းမှူး ဖြစ်သွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် ရဲဘော်တို့ လက်ခံနိုင်အောင် ကျွန်ုပ် ကြိုး

စားသွားပါမယ်၊ ကျွန်ုပ် မသိတာ မတတ်တာကို ရဲဘော်တို့ဆီကနေ ကျွန်ုပ် သင်ယူသွားပါမယ်၊ ရဲဘော်တို့ မသိတာ မတတ်တာကိုလည်း ကျွန်ုပ်ဆီက သင်ယူသွားကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။”

ဟတ္တိရာဇာ၏အပြောသည် အချက်ပိုင်လွန်းသဖြင့် တပ်ရင်းမှူးအိန္ဒြာသည် သဘောအကျကြီးကျကာ လက်ခုပ်စစီးလိုက်သဖြင့် သူ့နောက်မှ အားလုံး လိုက်တီးကြသည်။ ခေါင်ရည်ပိုင်းသည် ခြောက်ကပ်စနေဘဲ စည်ကားအသက်ဝင်နေသောကြောင့် အခြေအနေကို အသာအကဲခတ်နေသော သတ္တိဗလ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ ဟတ္တိရာဇာသည် နေရာသစ်၊ အခြေအနေသစ်တစ်ခုတွင် အဆင်ပြေပြေနှင့် ဝင်ဆံ့သွားလေပြီ။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား ရဲဘော်တို့၊ ကလေးဆိုပြီး အထင်သေးလို့ မရဘူးလို့ ကျွန်ုပ်ကြိုပြောထားတာ မှန်မနေဘူးလား၊ ကျွန်ုပ်တို့ မသိတာ မတတ်တာကို ဒု-ရင်းမှူးက တတ်ထားတာသိထားတာ ရှိနေနိုင်တာပဲ၊ အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်ုပ်တို့က မာန်မာနမထားဘဲ သင်ယူကြဖို့လိုတယ်နော်၊ ဒု-ရင်းမှူး ပြောတဲ့စကားကို ထောက်ခံတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်ရည်တစ်ခွက်လောက် ခွက်မှောက်သောက်လိုက်ကြဦးစို့”

ထို့နောက် အိန္ဒြာကသည် တပ်ရင်းဖွဲ့စည်းပုံကိုရှင်းပြသည်။ “ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်းက တပ်ခွဲလေးခွဲ၊ လေးသည်တော် တပ်စုတစ်ခုနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ တပ်ခွဲလေးခွဲကို တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေးလို့ နာမည်ပေးခဲ့တယ်၊ ခြောက်၊ ခုနစ်၊ ရှစ်ဆိုပြီး နာမည်ပေးထားတယ်၊ တပ်ခွဲလေးခွဲလုံး တပ်ရင်းဌာနချုပ်နဲ့ မလွဲမကမ်းမှာရှိတယ်၊ အချိန်မရွေး စုစည်းလို့ရတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့က နေရာတချို့ကို ယူထားပေမဲ့ နယ်မြေစောင့်တပ် မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်မရွေး စုစည်းလှုပ်ရှားလို့ အောင် လုပ်ထားတယ်၊ ဒု-ရင်းမှူးနဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ တပ်ကို အတူတကွ

ဦးကြဲမယ်ဆိုပေမယ့် လိုအပ်ရင် ခွဲသွားကြမှာဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်က တပ်ခွဲနှစ်ခွဲယူပြီး နေရာခွဲ လှုပ်ရှားကြတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်တယ်။ လေး သည်တော် တပ်စုဟာ တစ်ခါတစ်ရံ ဒု-ရင်းမှူးနဲ့လိုက်မယ်။ ကိုယ်ရံ တော် တပ်စိတ်ရှိတာ အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်ုပ်နောက်ကို ငါးယောက် လိုက်မယ်။ ဒု-ရင်း မှူးနောက်ကို ငါးယောက်လိုက်လိမ့်မယ်။”

“ရှင်းပါတယ် တပ်ရင်းမှူး၊ မနတ်ဖြန်ကစပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တပ်ခွဲတွေ တပ်စွဲထားတဲ့နေရာတွေကို လေ့လာချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်မလား မသိဘူး။”

“ဖြစ်နိုင်ရမှာပေါ့။ အခြေအနေတွေကို ဒု-ရင်းမှူး မြန်မြန်နားလည် သဘောပေါက်လေ ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်လုပ်ရတာကောင်းလေ ဖြစ်မှာပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်စွဲထားတဲ့နေရာတွေအပြင်မှာ ရတနာပန်းခင်းနယ် မြေတပ်တွေ တပ်စွဲထားတဲ့နေရာတွေကို ကျွန်ုပ်လိုက်ပြေးမယ်။ အဲဒီ လို လိုက်ပြရင်းနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ခံစစ်စီမံကိန်းတွေကိုပါ ကျွန်ုပ်ရှင်းပြ သွားမယ်။ ကျွန်ုပ်ထင်ပါတယ်။ ဆယ်ရက်လောက် အပင်ပန်းခံလိုက်ရင် ဒု-ရင်းမှူးဟာ ဒီဘက် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာကို ဆုပ်မိကိုင်မိ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။”

“ကျွန်ုပ်လည်း အဲဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ထားပါတယ် တပ်ရင်းမှူး။ အဲဒီ ရက်တွေမှာ ကျွန်ုပ်ဟာ ဦးရီးတော်ပံသုရာဇာရဲ့ စံအိမ်တော်ကိုလည်း ဝင်သွားချင်သေးတယ်။ ခရီးလမ်းသင့်ရဲ့ မဟုတ်လား။”

“သင့်တာပဲ ဒု-ရင်းမှူးရယ်။ နယ်မြေစောင့်တပ်တွေကို လှည့်ကြည့် ရင်းနဲ့ နယ်စားမင်းကြီးရဲ့ စံအိမ်တော်ကို မလွဲမသွေရောက်သွားမှာပေါ့။ ဩဂျို-ဒါထက် နယ်စားမင်းကြီးရဲ့ ကြင်ရာတော် ပုလဲနန္ဒာဟာ ဒု-ရင်း မှူးရဲ့ ကိုယ်ရံတော်သတ္တိဗလနဲ့ မောင်နှမတော်တယ်ဆိုတာ ဟုတ် ပါသလား။”

“ဟုတ်တယ်။ တပ်ရင်းမှူး၊ ဦးရီးတော် သတ္တိဗလရဲ့အစ်မပါပဲ။”
ထိုအခါ အိန္ဒိကသည် တပ်ခွဲမှူးများဘက်သို့လှည့်၍ အသံကျယ် ကျယ်နှင့် ကြေညာပေးလိုက်သည်။

“ကြားကြတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ရံတော် သတ္တိဗလဟာ နယ်စား မင်းကြီးကတော်ရဲ့ မောင်တဲ့ဟေ့၊ အပြောအဆို ဆင်ခြင်ကြ”

အိန္ဒိက၏ စကားကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာသည် အံ့ဩသွားကာ ချက်ချင်း ကောက်မေးလိုက်သည်။

“ဘာကို ဘာဖြစ်လို့ အပြောအဆို ဆင်ခြင်ရမှာလဲ တပ်ရင်းမှူး”
တပ်ရင်းမှူးက ပြုံးနေပြီး တပ်ခွဲမှူးတစ်ဦးက ဝင်ဖြေသည်။

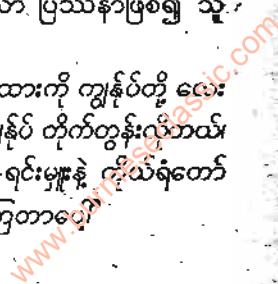
“နယ်စားမင်းကြီးရဲ့ ကြင်ရာတော် ပုလဲနန္ဒာဟာ စကားအပြော အဆို မောက်မာလွန်းလို့ ရဲမက်အတော်များများနဲ့ မတည့်ကြဘူး ဒု-ရင်း မှူးရဲ့။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ရံတော် သတ္တိဗလရှေ့မှာ ပုလဲနန္ဒာအကြောင်း မကောင်းပြောမိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

တဲ့တိုးကြီးပြောထွက်လာသော တပ်ခွဲမှူး၏ စကားကြောင့် ဟတ္ထိ ရာဇာသည် အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားကာ သတ္တိဗလကို လှည့်ကြည့်မိ သည်။ သတ္တိဗလကား လုံးဝမတုန်လှုပ်ချေ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်ပင် ပြန်လည်ပြောဆိုခဲ့သည်။

“ဘာမှ လုပ်စရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာပြောလို့လည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့အစ်မ မကောင်းရင်လည်း မကောင်းဘူးပေါ့။ မှန်တာပြောတာမျိုးကို ကျွန်ုပ်ခံစားချက် မဖြစ်ပါဘူး။ မဟုတ်မမှန်ပြော တာ ဆိုရင်တော့လည်း ကျွန်ုပ် ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ”

တပ်ရင်းမှူး အိန္ဒိကသည် သူ စလိုက်သော ပြဿနာဖြစ်၍ သူ့ ထပင် ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် သတ္တိဗလရဲ့ သဘောထားကို ကျွန်ုပ်တို့ လေး စားတဲ့အနေနဲ့ စကားကို ဆင်ခြင်ပြောကြဖို့ ကျွန်ုပ် တိုက်တွန်းလိုဘယ် တွက်တို့ ခေါင်ရည်ပိုင်းလည်း သိမ်းကြစို့၊ ဒု-ရင်းမှူးနဲ့ ကိုယ်ရံတော် သတ္တိဗလတို့ ရေမိုးခိုးကြဦး၊ ပြီးမှ ညစာ စားကြတာပေါ့။”

အခန်း (၁၇)

“ဝေါင်း-ဝေါင်း”

အရှေ့ဘက် တောတန်းဆီမှ ချေဟောက်သံကို ဟတ္ထိရာဇာတို့ ကြားလိုက်ရသည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် တပ်ရင်းမှူးအိန္ဒြာ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ရှေ့တန်းတပ်စခန်းများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုခဲ့သည်မှာ သုံးရက်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း နယ်မြေတပ်များကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း နယ်စားမင်းကြီးစံအိမ်တော်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးမှသွားနေသော ကိုယ်ရံတော်ငါးဦးသည် ချေဟောက်သံကြောင့် ဆက်မသွားတော့ဘဲ ရပ်လိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ တပ်ရင်းမှူးအိန္ဒြာကလည်း မြင်းကို ဇက်သတ်၍ ရပ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာလည်း သူ့ စီးတော်မြင်းကို ဇက်ကြီးဆွဲ၍ ရပ်လိုက်ရလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်က တပ်ပါလာသော သတ္တိဗလနှင့် ကိုယ်ရံတော်ငါးဦးလည်း ရပ်လိုက်ရသည်။

သည်ခရီးတွင် သတ္တိဗလ မြင်းစီးခွင့်မရတော့ပေ။ ရွှေမြို့တော်မှ ထွက်လာစဉ်က မင်းသားလေး၏ အထိန်းတော်ဟူသော အရှိန်အပါနှင့် မြင်းစီးခွင့်ရခဲ့သည်။ တပ်မဟာဌာနချုပ် ရောက်တော့လည်း တားမြစ်ခြင်း မခံရသေး။ တပ်ရင်းဌာနချုပ်ရောက်မှ တားဆီးခြင်းခံရတော့သည်။ တပ်ရင်းသို့ ရောက်ရှိလာသော ဟတ္ထိရာဇာသည် အခွင့်ထူးခံမင်းသားလေး မဟုတ်တော့။ တာဝန်အရ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သတ္တိဗလသည်လည်း မင်းသားလေး၏ အထိန်းတော်မဟုတ်တော့။ ဒုရင်းမှူး၏ ကိုယ်ရံတော် ဖြစ်၏။ တပ်ရင်းဌာနချုပ်တွင် ရင်းမှူးနှင့် ဒု-ရင်းမှူး၏ ကိုယ်ရံများ မြင်းစီးခွင့်မရှိပေ။

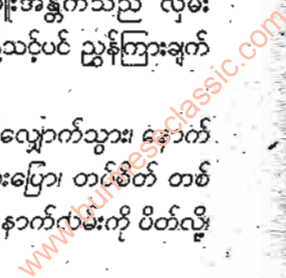
ဤအပြောင်းအလဲအတွက် ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလအပေါ် အားတုံအားနာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သတ္တိဗလကတော့ အပြုံးမပျက်။

“အရေးမကြီးပါဘူး အရှင်သားရဲ့၊ ကျွန်ုပ် မအိုသေးပါဘူး” ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုခဲ့သည်။ လက်တွေ့တွင်လည်း လမ်းခရီးတစ်လျှောက် သွတ်လက်ဖျတ်လတ်စွာ လိုက်ပါနိုင်ခဲ့သည်။

ယခုလည်း ချေဟောက်သံကြောင့် ရပ်တန့်လိုက်ကြစဉ် သတ္တိဗလသည် ဟတ္ထိရာဇာ၏ စီးတော်မြင်းနံဘေးသို့ လှမ်းတက်လာကာ အမိန့်စောင့်နေသည်။

နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သော ရင်းမှူးအိန္ဒြာသည် လှမ်းထာတ်လာသော သတ္တိဗလကို တွေ့ရသဖြင့် အခန့်သင့်ပင် ညွှန်ကြားချက်လေးလိုက်သည်။

“သတ္တိဗလရေ မောင်မင်း နောက်ကို ပြန်လျှောက်သွား၊ နောက်လိုက်လာတဲ့ လေးသည်တော်တပ်စုကို သွားပြော၊ တပ်စိတ် တစ်စိတ် ရင်းမှူးဆီ အပြေးတက်ခဲ့လို့ တစ်စိတ်က နောက်လမ်းကို ပိတ်လို့

တစ်စိတ်က ဒီလမ်း ဘယ်ဘက်ကြောက ခင်တန်းကလေးကို တက် ရှင်းလို့ပြော၊ ရှင်းလား”

“ရှင်းပါတယ် ရင်းမှူး”

သတ္တိဗလသည် အမိန့်အတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းသွားသည်။ မကြာပါ။ လေးသည်တော် တပ်စိတ်တစ်စိတ် အပြေးတက်လာ၏။ ရင်းမှူးထံ သွားရောက် အမိန့်နာခံကြသည်။

“လေးသည်တော် တပ်စိတ် (၁)လားဟေ့”

“မှန်ပါတယ် ရင်းမှူး”

“ခုနက ချေဟောက်သံကို မင်းတို့လည်း ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားပါတယ် ရင်းမှူး”

“အဲဒီတောတန်းကိုရှင်း၊ ရန်သူ အရိပ်အယောင်တွေ ရင် သတင်း ပြန်ပို့၊ ရန်သူနဲ့ ပက်ပင်းတိုးရင် တိုက်လည်းတိုက်၊ သတင်းလည်း ပြန်ပို့၊ ချေတွေ့ရင်လည်းပစ်၊ ရိက္ခာရတာပေါ့”

“အမိန့်အတိုင်းပါ”

လေးသည်တော် တပ်စိတ်သည် ရှေ့ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ချီတက် သွားကြသည်။ အိန္ဒြေကသည် ဟတ္ထိရာဇာကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒု-ရင်းမှူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီနေရာမှာပဲ ခဏနားပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရအောင်”

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မြင်းပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ကိုယ်ရံနှစ်ဦးက မြင်းနှစ်ကောင်ကို လာဆွဲပြီး ထိန်းထားကြသည်။

“ရင်းမှူးက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ၊ ချေက လူမြင်ပြီး ဟောက်တယ် ထင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လူမြင်ပြီး လန့်ဟောက်တဲ့ချေက အဲသလိုမျိုး တစ် ချက်နှစ်ချက်ပဲ ဟောက်တယ်၊ ဟောက်ပြီးတာနဲ့ ပြေးတာပဲ၊ ပြေးတဲ့ အချိန် မဟောက်တော့ဘူး၊ လွတ်လောက်ပြီထင်မှ ပြန်ဟောက်တယ်”

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် လက်ယာဘက် လျှိုမြောင်ထဲမှ ချေဟောက် သံသဲသဲကို ကြားရသည်။ ဆက်တိုက်ဆိုသလို မှောက်နေလေသည်။ ဟတ္ထိရာဇာ ရယ်လိုက်မိသည်။

“ပြေးတဲ့ချေက လျှိုထဲတောင် ရောက်သွားပြီ၊ လေးသည်တော် တပ်စိတ်တော့ ချေကို ပစ်ခွင့်မကြိုတော့ဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဒု-ရင်းမှူးရဲ့၊ ပြေးတဲ့ချေက ပြေးပေမဲ့ မပြေး တဲ့ချေ ရှိသေးရင် ချေကို ပစ်ခွင့်ကြိုနိုင်သေးတာပေါ့”

“ဟင်-တစ်ကောင်လန့်ပြေးရင် ကျန်တဲ့ အကောင်တွေရော လိုက် မပြေးဘူးလား”

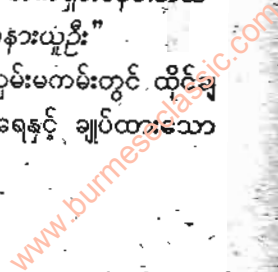
“မပြေးဘူး၊ အင်း-မပြေးဘူးလို့ ပြောတာထက် ပြေးချင်မှပြေး ထာလို့ပြောရင် ပိုမှန်မယ်”

ထိုစဉ် သတ္တိဗလရောက်လာပြီး သတင်းပို့သည်။

“လေးသည်တော် တပ်စုဟာ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက် နေပါပြီ၊ ရင်းမှူး၊ နောက်လမ်းကို တပ်စိတ် ၃ က ပိတ်ထားပါတယ်၊ ဒီလမ်းအပေါ် ကြောကိုတော့ တပ်စိတ် ၂ က တက်ရှင်းနေပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မောင်မင်းလည်း မောပြီ၊ အနားယူဦး”

သတ္တိဗလသည် တပ်ရင်းမှူးနှစ်ဦးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်ချ ထိုက်သည်။ ခါးမှာ ပတ်ထားသည့် နွားသားရေနှင့် ချုပ်ထားသော ခေအိတ်ကိုဖြုတ်ကာ မော့သောက်လေသည်။

ကပ်ခဏအတွင်းမှာပင် လေးသည်တော်တပ်စိတ် ၂ များ ရောက်လာကာ သတင်းပို့၏။

“လမ်းအပေါ်ကြော ခင်တန်းမှာ ဘာမှမထူးခြားပါဘူး ရှင်းမျိုး၊ အခု ကျွန်ုပ်တို့ တပ်စွဲထားပါတယ်၊ ရင်းမျိုးဆိုက အမိန့်ရမှ လွတ်ပါမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မောင်မင်း ပြန်မတက်နဲ့ဦး၊ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ပဲ နေလိုက်၊ ကျွန်ုပ်အမိန့် ၂ မှ မောင်မင်းရဲ့ တပ်စိတ်ကိုတက်ခေါ်”

“အမိန့်အတိုင်းပါ ရင်းမျိုး”

ဟတ္ထိရာဇာသည် တပ်ရင်းမျိုး အိန္ဒက၏ စီမံကွပ်ကဲမှုများကို သဘောကျနေသည်။ ဤကဲ့သို့ အကွက်စေ့စေ့ စီမံတတ်မှုကြောင့်လည်း တပ်ရင်း ၅ သည် တိုက်ခိုက်မှုစွမ်းရည် မြင့်မားသော တပ်အဖြစ် နာမည်ကြီးနေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နာမည်ကြီးတပ်ရင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီး နာမည်ကြီးတပ်ရင်းမျိုးနှင့် တွဲဖက်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့် ရရှိခြင်းသည် မိမိအတွက် ကံကောင်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုလည်း ကြည့်လေ။ ပထမ အေးအေးလူလူသွားနေသော မိမိတို့အဖွဲ့သည် ချေဟောက်သံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် စနစ်တကျလှုပ်ရှားမှု ဖြစ်သွား၏။ တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ဖြစ်သွား၏။ ဤကဲ့သို့သော တပ်ဖွဲ့မျိုးသည် အလစ်အငိုက် အတိုက်ခံရရန်သိပ်မလွယ်ဟု ဟတ္ထိရာဇာ မှတ်ချက်ချမိသည်။

“ဒု-ရင်းမျိုး ဒီမြေအနေအထားနဲ့ ဒီလမ်းကို မှတ်ထား၊ ဒါမျိုးလမ်းကို ဖြတ်သွားတော့မယ်ဆိုရင် အခု ကျွန်ုပ် စီစဉ်သလို ရှင်းလင်းပြီးမှ သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မဟုတ်ရင် ရန်သူက မြို့ခိုတိုက်ခိုက်တာ ခံရတတ်တယ်၊ ဒီမြေအနေအထားကို ကြည့်ပြီး ရှင်းခိုင်းဦးမှလို့ စဉ်းစားနေတုန်း ချေဟောက်သံကြားတာနဲ့ အတော်ဖြစ်သွားတယ်”

ကျွန်ုပ်ရဲ့ စဉ်းစားချက်ကို အမြန်အကောင်အထည် ဖော်ခိုင်းသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့”

အိန္ဒကသည် ဟတ္ထိရာဇာကို အလေးအနက် ရှင်းပြသည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် အိန္ဒကကို ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုပြီးမှ ကျေးဇူးစကား ဆိုလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ရင်းမျိုး၊ ကျွန်ုပ် အများကြီးပဲ ပညာရသွားပါတယ်”

“အခု ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးလှည့်လည်နေတာ ဘယ်တပ်ခွဲမှမပါဘဲ တပ်ရင်းဌာနချုပ်နဲ့ လေးသည်တော် တပ်စုပဲပါတယ်၊ ဒီလို အင်အားနည်းနေတဲ့အချိန်မှာ အထူးသတိထားဖို့လိုတယ်၊ အလစ်အငိုက် အတိုက်ခံရပြီး ချေမှုန်းတာများ ခံလိုက်ရရင် သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

အိန္ဒက၏ စကားတွင် တပ်ရင်းမျိုးတစ်ယောက်၏ မာနကို တွေ့ရပေသည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် ထိုမာနကို အမှန်ပင် လေးစားမိပါသည်။ သို့သော် သူတစ်ခုသာ စဉ်းစားမိပါသည်။ ချေမှုန်းခံရ၍ သေသွားသော တပ်ရင်းမျိုးတစ်ဦးအဖို့ ရှက်စရာအသိဝိညာဉ်မှ မရှိတော့တာ ဟူ၍။

“လေးသည်တော် တပ်စိတ် ၁ များ အပြေးလာနေပါတယ်”

ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးက သတင်းပို့သည်။ ရောက်လာသော လေးသည်တော်တပ်စိတ် ၁ များသည် တပ်ရင်း

အရှေ့တွင် မုဆိုးဦးထောက် အရိုအသေပြုသည်။

“မတ်တပ်ရပ်ပြီး အစီရင်ခံစမ်းဟဲ့”

“မှန်လှပါ၊ ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ နယ်စားမင်းကြီးရဲ့ အိမ်တော်စောင့် ကင်းတပ်ဖွဲ့က တပ်စိတ်တစ်စိတ် အကြီးတန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပါတယ် တပ်ရင်းမျိုး”

အိန္ဒိယနှင့် ဟတ္ထိရာဇာတို့ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။ လူကိုမြင်၍ ချေဟောက်ခြင်းဖြစ်သည်ကား မလွဲ။

အိန္ဒိယသည် လေးသည်တော် တပ်စိတ် ၁ များကို ဆက်မေးပြန်သည်။

“မင်းကို လူမှားပြီး ပစ်ကြခတ်မိကြတာတွေ ဖြစ်သေးသလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က ကျွန်ုပ်တို့ကို အရင်မြင်လို့ ဇီဝဇိုးငှက်သံပေးပြီး အသံပြုထားပါတယ်။”

“ရန်သူက ဇီဝဇိုးငှက်သံပေးရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။”

“သူတို့က လူလုံးပါ ထွက်ပြထားပါတယ် ရင်းမှူး။ ဒီလူတွေကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့က ဝတ်စုံတွေအပြင် လူတွေကိုပါ မှတ်မိနေလို့ ပြဿနာမရှိကြောင်းပါ။”

“လူတွေ မှတ်မိနေလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဇီဝဇိုးငှက်သံတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ မယုံလိုက်လေနဲ့နော်။ အသွားအပြန် စကားဝှက်တွေနဲ့ပါ ဆက်ပြီးမေးမြန်းလေ့လာဖို့ လိုတယ်။”

“မှန်လှပါ တပ်ရင်းမှူး။”

“အခု အဲဒီတပ်ဖွဲ့ရော”

“လာနေပါပြီ ရင်းမှူး။”

နယ်စားမင်းကြီး၏ စံအိမ်တော် ကင်းတပ်ဖွဲ့ဝတ်စုံသည် ပန်းဆီသွေးရောင်ဖြစ်သောကြောင့် မြင်ရုံနှင့်သိသာသည်။ နယ်စားမင်းကြီးသည် မည်သည့်စိတ်ကူးနှင့် ဤအရောင်ကို ရွေးချယ်ထားသည် မသိဟူ ဟတ္ထိရာဇာ စဉ်းစားမိသည်။ ဟတ္ထိရာဇာက အမြဲတမ်း တပ်မဟာ၏ စစ်ဝတ်စုံ အရောင်အသွေးမျိုးကိုသာ ကြိုက်သည်။ စိုပြည်သော သစ်ရွက်စိမ်းရောင်။

နယ်စားမင်းကြီး မိသားစုက တပ်ရင်းမှူးနှင့် ဓုတိယတပ်ရင်းမှူးတို့ အမောပြေစားသုံးရန် သစ်သီးဝလံများ လက်ဆောင်ပါးလိုက်သည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုနေကြောင်းလည်း မှာကြား သည်။

နယ်စားမင်းကြီး၏ ကြင်ရာတော် ပုလဲနန္ဒာကလည်း မောင်ဖြစ်သူ သတ္တိဗလပါလာသည်ကို သိရ၍ ဝမ်းမြောက်ကြောင်း သီးသန့်မှာကြားလိုက်သေးသည်။

ထိုအမှာစကားကို ကြားလိုက်ရသော အိန္ဒိယသည် အသံဝါကြီးနှင့် အားရပါးရ ရယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သတ္တိဗလဆီ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“သတ္တိဗလရေ- မောင်မင်းရဲ့အစ်မက မောက်မာတယ်လို့ နာမည်ကြီးနေပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်အပေါ်မှာတော့ မောက်မာလို့ မရပေဘူးကွဲ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ စံအိမ်တော်မှာ သုံးရက်လောက်နားပြီး ကောင်းကောင်းကြီး စားကြ သောက်ကြသေးတာပေါ့။”

အခန်း (၁၈)

“တပ်ရင်းမှူးကြီးနဲ့ ဒု-ရင်းမှူးကြီးတို့ကို ကြိုဆိုပါတယ်”

နယ်စားမင်းကြီး ပံ့သုရာဇာသည် အိန္ဒိယနှင့် ဟတ္ထိရာဇာ တို့၏ လက်မောင်းများကို ဆွဲကိုင်ပြီး စံအိပ်တော်အတွင်းသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

“ပြောရမယ်ဆိုရင် အသင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဆင်နဲ့ဆိတ်ပါပဲ”

အိန္ဒိယနှင့် ဟတ္ထိရာဇာတို့ အသက်အရွယ်အရရော၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်အရပါ ကွာခြားမှုကို ပံ့သုရာဇာက ရည်ညွှန်းပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယသည် ပံ့သုရာဇာ၏ စကားကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ စိတ်အားမငယ်စေရန် ဝင်ရောက်ဖြည့်စွက် ပြောကြားလိုက်သည်။

“ဆင်နဲ့ဆိတ် လက်တွဲနိုင်ပြီဆိုရင် ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေမှာ အောင်ပွဲတွေအလီလီ ဆက်ဦးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါဘုရား”

“ဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်ထားတယ် အိန္ဒိယ၊ ဟတ္ထိရာဇာ ဟာ တောက်မယ့်မီးခဲ တရဲရဲလို့ ကျွန်ုပ်တို့က ယူဆထားလေတော့ အသင်က မီးတောက်အောင် အကူအညီပေးရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဒု-ရင်းမှူးက အလို့လိုတ၊ တောက်မယ့် မီးခဲပါ ဘုရား၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဒု-ရင်းမှူး”

မိမိအား ဦးတည်မေးလာသောကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ မဖြေမဖြစ် ပြန်ဖြေရတော့သည်။

“သိပ်မမြောက်ပါနဲ့ တပ်ရင်းမှူးရယ်၊ ပြန်ကျရင် မလွယ်ဘူး”

ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် ထိုင်မိကြသောအခါ ပံ့သုရာဇာက လက် ခွပ်သုံးချက်ကို ဟန်ပါပါတီးလိုက်သည်။ ရံရွေတော်များ စားသောက် ဖွယ်ရာများနှင့် ဝင်လာ၏။ ဟတ္ထိရာဇာက သူတို့ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ရဲ့ သခင်မကို ပြောလိုက်၊ တပ်ရင်းမှူးအိန္ဒိယနဲ့ တူတော် မောင် ဟတ္ထိရာဇာတို့ ရောက်နေတယ်လို့၊ သမီးတော် မာလာဒေဝီကို ခေါ်ပြီး လာတွေ့လှည့်လို့”

ထို့နောက် ပံ့သုရာဇာသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုပါ သတိရသွားသော ကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာဘက်လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“တူတော်မောင်ရဲ့ အထိန်းတော် သတ္တိဗလရော ပါလာတယ် မဟုတ်လား”

“ပါလာပါတယ်ဘုရား၊ သားတော်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေပါတယ်”

“ခေါ်လိုက်ဦး၊ ခေါ်လိုက်ဦး၊ ခုန ဦးဇိုးတော် သတိလစ်ဟင်းသွား တယ်၊ ဦးဇိုးတော်ရဲ့ ယောက်ဖတော် စစ်စစ်ကြီးကို ပစ်ထားလို့ ဘယ် ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲကို ခေါ်လိုက်၊ သူ့အစ်မနဲ့ တွေ့ပေး ခဲ့လိုတယ်”

ဟတ္ထိရာဇာသည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် ထွက်သွားသည်။ သတ္တိဗလ ထို့ခေါ်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ပုလဲနန္ဒာနှင့်

မာလာဒေဝီတို့ ရောက်လာကြသည်။ မာလာဒေဝီသည် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီး ပုလဲနန္ဒာနှင့် ရွယ်တူဒေါက်တူ ဖြစ်နေ၏။

ဟတ္ထိရာဇာက ရွှေမြို့တော်မှပါလာသည့် စာလိပ်များကို မာလာဒေဝီထံ ပေးလိုက်၏။ မာလာဒေဝီသည် သလွန်တစ်ခုပေါ် ပြေးထိုင်ကာ စာလိပ်များကို ချက်ချင်း ဖတ်ရှုနေလေသည်။

ပုလဲနန္ဒာသည် တပ်ရင်းမှူး အိန္ဒြာနှင့် ဒု-ရင်းမှူးဟတ္ထိရာဇာ တို့အား အရိုအသေပြု နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မောင်ဖြစ်သူ သတ္တိဗလအနီးသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“နေကောင်းတယ်နော် သတ္တိဗလ”

“ကောင်းပါတယ်၊အစ်မရော”

“ကောင်းပါတယ်ဟယ်”

သတ္တိဗလသည် အစ်မဖြစ်သူ ပုလဲနန္ဒာကို စေ့စေ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ အစ်မ၏ ရုပ်ရည်သည် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသကဲ့သို့ပင် အရွယ်တင်ဆဲ ဖြစ်၏။ သို့သော် အစ်မ၏စိတ်ကား ပြောင်းလဲသွားပြီ ထင်သည်။ မောက်မာသည်ဟု ပြောဆိုခြင်း ခံနေရ၏။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အစ်မဖြစ်သူကို သတိပေးဆွေးနွေးဦးမည်ဟူသော စိတ်မျိုး သတ္တိဗလ၌ မဖြစ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပုလဲနန္ဒာသည် နယ်စားမင်းကြီး၏ ကြင်ရာတော် ဖြစ်နေပြီ။ မောက်မာသည် ဆိုလျှင်လည်း သူ့မှာ မောက်မာခွင့်ရှိပေသည်။ အသက်အရွယ်အရလည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ဒြပ်အရလည်းကောင်း မိမိထက်မြင့်သူတစ်ဦးအပေါ်တွင် သတ္တိဗလ မိကျောင်းမင်း ရေခင်းမပြုလိုပေ။

ပုလဲနန္ဒာသည်လည်း သတ္တိဗလကို စေ့စေ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ မောင်ဖြစ်သူသည် မိမိလုပ်ချင်သော အလုပ်ကို လုပ်နေရ၍ စိတ်ချမ်းသာ

နေပုံရသည်။ အရွယ်တင်နုပျိုနေဆဲ ဖြစ်ပေသည်။

“သတ္တိဗလရေ၊ နင်တို့ စံအိမ်တော်မှာ တည်းခိုနေတုန်း ဘာမှ အားမနာနဲ့နော်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ သက်သက်သာသာ အနားယူ၊ နောက်ကျ နင်တို့ ပင်ပန်းတော့မှာ”

“စစ်တိုက်ရတော့မှာကို ပြောတာလား အစ်မ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခြောက်သွေ့ရာသီရောက်လို့ ရန်သူထိုးစစ်ဝင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တို့ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေတစ်ခုလုံး စိတ်အေးလက်အေး နေရတယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ ငါတို့ကိုယ်တိုင်လည်း စံအိမ်တော်မှာ နေချင်မှနေရတော့တာ၊ တောတွင်းတပ်စခန်းတွေမှာ လှည့်လည်ပြီး နေရတယ်၊ ခြောက်သွေ့ရာသီကုန်ဆုံးလို့ ရန်သူထိုးစစ် ပြန်ရုပ်သွားပြီဆိုမှ တို့လည်း ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နဲ့ ပြန်နေကြရတာ”

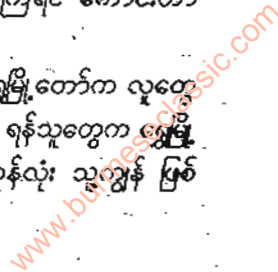
“ဒီလိုပဲပေါ့ အစ်မရယ်၊ ကြုံလာပြီဆိုမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှောင်လွှဲနိုင်တော့မှာလဲ၊ အစ်မတို့ရဲ့ ဆင်းရဲခုက္ခံတွေကို မျှဝေခံစားဖို့ အကျွန်တို့ ရောက်လာပြီပဲ”

“နင်တို့ ရောက်လာတာကို အားတက်ရမယ့်အစား ငါတ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မရဲ့”

“နင်တို့ဘာသာ နင်တို့ ရွှေမြို့တော်မှာပဲနေကြရင် ကောင်းတာပေါ့၊ အေးအေးသက်သာ နေကြရတာပေါ့”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ အစ်မရဲ့၊ ရွှေမြို့တော်က လူတွေ ချွေတန်းမတက်ဘဲ ရွှေမြို့တော်မှာပဲ နေနေကြရင် ရန်သူတွေက ရွှေမြို့တော်ထဲအထိ ရောက်လာမှာပေါ့၊ အဲဒါမှ အကုန်လုံး သူ့ကျွန် ဖြစ်တုန်ကြမှာ”

ဧည့်ခန်းဆောင်မှ စကားဝိုင်းသည် သုံးဝိုင်းဖြစ်သွား၏။ စာလိပ်များ ဖတ်ပြီးသွားသော မာလာဒေဝီသည် ဟတ္ထိရာဇာနှင့် စကားလာပြောသည်။ မာလာဒေဝီသည် တပ်မဟာဌာနချုပ်သို့ ရောက်နေသော မန္တရာဇာနှင့် တွေ့ချင်နေသည်။

နောက်စကားဝိုင်းတစ်ဝိုင်းက ပံ့သုရာဇာနှင့် အိန္ဒြာတို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နှစ်ရှည်လများ ရန်သူကို လက်တွဲတိုက်ခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ဖြစ်နေကြပြီ။ အထက်နှင့်အောက်ဟူသော အဆင့်အတန်းကွဲပြားမှုကိုပင် ကျော်လွန်ပြီး ရင်းနှီးနေကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ စကားဝိုင်းက လတ်တလော ရန်သူ့သတင်းနှင့်စစ်ရေးအခြေအနေ ကြိုတင်ခန့်မှန်းချက်များ ဖြစ်သည်။

စကားပြောကောင်းနေကြသော်လည်း ပံ့သုရာဇာက စကားစဖြတ်လိုက်သည်။ ခရီးပန်းလာကြသော အိန္ဒြာက ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သတ္တိဗလတို့ကို ရေမိုးချိုး အနားယူကြရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ပုံလဲနန္ဒာ နှင့် မာလာဒေဝီကိုလည်း တပ်ရင်းမှူးနှစ်ဦးကို ဧည့်ခံမည့် ညစာစားပွဲအတွက် ကွပ်ကဲစီမံရန် ခိုင်းလိုက်၏။ သူကိုယ်တိုင်တမူ ရန်သူ့သတင်း အစီရင်ခံရန် လာကြသော အထောက်အတော်များနှင့် တွေ့ဆုံရန် ပြင်ဆင်နေလေသည်။ ရန်သူ့သတင်းကို မဆုပ်ကိုင်မိသောကြောင့် အလစ်အဇိုက် ခံရဖူးသည်ဖြစ်ရာ နောက်ပိုင်းတွင် ပံ့သုရာဇာ မေ့လျော့တော့ပေ။

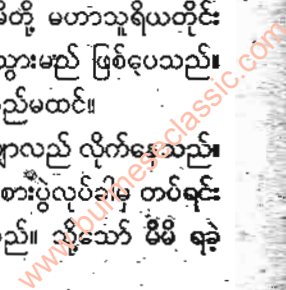
ယနေ့ လာရောက်အစီရင်ခံသော အထောက်အတော်သတင်းများတွင် သတင်းတစ်ခုသည် ပံ့သုရာဇာအတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေ၏။ နယ်စပ်တစ်လျှောက် မိမိ တပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တပ်စွဲထားသော ရန်သူ့တပ်များသည် အင်အားဖြည့်တင်းခြင်းလည်း မပြု၊ ရိက္ခာ

ဆောင်းခြင်းလည်း မပြု၊ စခန်းများ ပြုပြင်ခြင်းလည်း မရှိဘဲ သည်အတိုင်း ငြိမ်သက်နေဆဲ ဖြစ်၏။ ဤငြိမ်သက်မှုအရဆိုလျှင် ရန်သူသည် တော်တော်နှင့် ထိုးစစ်ဆင်ဦးမည်မဟုတ်ဟု သုံးသပ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဤသို့ ငြိမ်သက်နေသော ရန်သူသည် သူ့တပ်မှ စစ်မြင်းများကို သံခွာရိုက်နေသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားရသောကြောင့် ပံ့သုရာဇာအတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေခြင်းပင်။

စစ်မြင်းများကို သံခွာရိုက်ခြင်းသည် သေချာပေါက် ခရီးဝေးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် စစ်အင်အားဖြည့်တင်းခြင်းလည်း မရှိ၊ ရိက္ခာစုဆောင်းထားခြင်းလည်း မရှိသောရန်သူသည် မည်ကဲ့သို့ ခရီးဝေး ထွက်မည်နည်း။ သူတို့ တပ်စွဲထားသော စစ်စခန်းများကို သည်အတိုင်း ပစ်ထား၍ ခရီးဝေးထွက်တိုက်မည်လော။ ဤမျှတော့ သူတို့ စွန့်စားလိမ့်မည်မထင်။ ဤ စွန့်ခွာမှုသည် သူတို့အတွက် ကိုယ်တိုးနည်းစေနိုင်၏။ သူတို့ စွန့်ခွာခဲ့သော စခန်းများကို မိမိတို့ကသာ ထင်ကိုင်ထားလိုက်ပါက သူတို့ပြန်စုရလမ်းပေါက်ပင် ရှိမည်မဟုတ်တော့။

မစွန့်စားဘူး။ မတိုက်ဘူးဆိုလျှင် အတော်ကလေး ဝေးလံသော သူတို့ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းပင်လော။ သည်နှစ် ခြောက်သွေ့ရာသီတွင် ထိုးစစ် စစ်ဆင်ခြင်း မလုပ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလော။ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသာမှန်ပါက မိမိတို့ မဟာသူရိယတိုင်းပြည်ကြီးသည် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်မှ ကင်းလွတ်သွားမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် အရာကိုစွဲတို့သည် ဤမျှ လွယ်ကူမည်မထင်။

ပံ့သုရာဇာသည် စဉ်းစားရင်းနှင့် လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေသည်။ သို့နှင့် သူသည် ဆက်မစဉ်းစားတော့ဘဲ ညစာစားပွဲလုပ်ခါမှ တပ်ရင်းများနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် မိမိ ရခဲ့

သော အဆိုပါသတင်းကိုမူကား ခိုစားနှင့်ရော၊ လူခြေမြန်တော်နှင့်ပါ တပ်မဟာဌာနချုပ်သို့ ပေးပို့လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့လည်း ဤသတင်း အပေါ် စဉ်းစားသုံးသပ်ကြပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ဖြင့် နယ်စားမင်းကြီး တည်ခင်းဧည့်ခံသော ညစာစားပွဲ အချိန်သို့ ရောက်လာလေသည်။ လူသိပ်မများသောကြောင့် စားပွဲဝိုင်း ငါးဝိုင်းနှင့် လောက်သည်။ နယ်စားမင်းကြီးမိသားစုနှင့်အတူ အိန္ဒိယ၊ ဟတ္ထိရာဇာ၊ သတ္တိဗလနှင့် စံအိမ်တော်စောင့် ကင်းတပ်တပ်များတို့ ထိုင် ကြသည်။

စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောရင်းနှင့် နယ်စားမင်းကြီး ပံ့ပိုးရာဇာက ညနေက သူရထားသော ရန်သူ့သတင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ အား လုံး ဝိုင်းဝန်းသုံးသပ်ကြရန်လည်း တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ သမီးတော် မာလာဒေဝီက ရှေးဦးစွာ တုံ့ပြန်၏။

“ခမည်းတော်ကတော့ သွားလဲ ဒီစိတ်၊ စားလဲ ဒီစိတ်ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ညစာစားပွဲမှာ ဧည့်သည်တော်တွေကို စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် စားပါစေလား ခမည်းတော်ရယ်၊ ဒီ စစ်ရေးကိစ္စကြီးကို ခဏထားပါဦးလား”

“မဖြစ်ဘူး၊ သမီးတော်၊ ရန်သူက စစ်တိုက်လာပြီဆိုရင် ဧည့်ခံပွဲရှိ လို့ဆိုပြီး မတိုက်ဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သတင်းတစ်ခုကိုရတာနဲ့ ဝိုင်း ဝန်းစဉ်းစားသုံးသပ်ပြီး မှန်ကန်တဲ့သုံးသပ်ချက်တစ်ခု အမြန်ဆုံး ဆွဲ ထုတ်နိုင်ဖို့လိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ခမည်းတော် အားမနာနိုင်တာပါ”

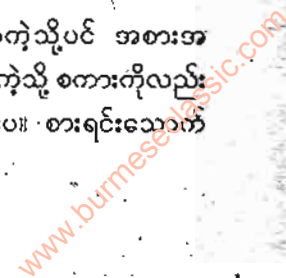
“မှန်ပါတယ်၊ နယ်စားမင်းကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း စစ်သားတွေပဲမို့ ဘယ်တုန်းကမှ အစားအသောက်ကို ဖြောင့် ဖြောင့်တန်းတန်း စားရတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ အားနာတော်မမူပါနဲ့ အရှင်သမီးတော် မာလာဒေဝီဘုရား”

တပ်ရင်းမှူးအိန္ဒိယကသည် ပြောရာပြောကြောင်း ဝင်ရောက်ပြောဆို လိုက်သည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် သတင်းကို ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင် နက် ပံ့ပိုးရာဇာ ခံစားသကဲ့သို့ ခံစားရလေသည်။ စစ်မြင်းများကို သံခွာ ရိုက်ခြင်းသည် ခရီးဝေးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤအ ချက်ကို သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေမြို့ တော်မှ မထွက်ခွာမီ သူ စီးတော်မြင်းကို သံခွာရိုက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သံခွာကို သတ္တိဗလကိုယ်တိုင် ရိုက်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ဟတ္ထိရာဇာကို မြင်းခြေထောက်အား ချုပ်ကိုင်ထားစေခဲ့သည်။ ဤသို့ ဖြင့် သတ္တိဗလသည် ဟတ္ထိရာဇာကို သံခွာရိုက်နည်း သင်ပေးခဲ့သည်။ သံခွာရိုက်ခြင်းဖြင့် မြင်းသည် တောင်တက် တောင်ဆင်းခရီးများကို ကောင်းမွန်မြဲမြံစွာ သွားနိုင်ခြင်း၊ ဖိနပ်စီးထားသကဲ့သို့ဖြစ်၍ မြင်းခွာကို ထိခိုက်ပွန်းပဲ့မှု မရှိနိုင်ခြင်းစသည့် ကောင်းကျိုးများ ရှိပုံကိုလည်း ချင်းပြခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဟတ္ထိရာဇာအဖို့ ရန်သူ့သတင်းအပေါ် ဝေဖန် သုံးသပ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံကို ကြုံတွေ့ ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကိုယ်တိုင်လည်း စဉ်းစားသုံးသပ်နေ သကဲ့သို့ တပ်ရင်းမှူးကြီးအိန္ဒိယက မည်သို့သုံးသပ်ပြောဆိုလာမည်ကို လည်း နားစွင့်နေလိုက်၏။

တပ်ရင်းမှူးအိန္ဒိယကသည် သူပြောထားသကဲ့သို့ပင် အစားအ သောက်ကို စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် မစားနိုင်သကဲ့သို့ စကားကိုလည်း စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် ပြောနိုင်သူ မဟုတ်ပေ။ စားရင်းသောက် ရင်းနှင့် ရန်သူ့သတင်းကို သုံးသပ်လေသည်။

အောင်အေး (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

နယ်စားမင်းကြီးကတော့ ဘယ်လို သုံးသပ်မလဲ မသိဘူး။ ကျွန်ုပ်
လူသား လူ့ချက်ချင်းကို တပ်လှန်လိုက်ချင်တာပဲ။ ရန်သူ ထိုးစစ်ဝင်ဖို့
နည်းအား သတိရှိကြရန်လို တပ်တွေကို ညွှန်ကြားလိုက်ချင်တယ်။
အတော့ ရန်သူစခန်းတွေရဲ့ အခြေအနေကို အဆက်မပြတ် ထောက်
ထွန်းဖို့ စီစဉ်သင့်တယ်။ အချိန်တစ်မောင်းတိုင်း တစ်မောင်းတိုင်း
ရန်သူသတင်းကို သိနေဖို့ လိုတယ်။ ရန်သူစခန်းတွေရှိတဲ့ ဒေသကို
အထောက်အကူတွေ မပြတ်လွှတ်ထားဖို့ လိုတယ်။

ပံ့ပိုးရာဇာကလည်း ချက်ချင်းပြန်လည်ဆွေးနွေးသည်။

“တပ်ရင်းမှူးပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်လည်း ချက်ချင်း တပ်လှန်ချင်
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိတဲ့အတိုင်း တပ်မဟာမှူးတွေရဲ့ သုံးသပ်ချက်ကိုလည်း
သိချင်လို့ လှမ်းမေးထားတယ်။ တော်တော်ကြာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ သတင်း
တစ်ပုဒ်ကြောင့် တပ်တွေပင်ပန်းရတယ်ဆိုပြီး တပ်မဟာမှူးတွေက
ပြိုင်ပြိုင်နေစရာစိုးလို့ ရန်သူသတင်း အဆက်မပြတ် ရရှိရေးအတွက်
ကိုတော့ တပ်ရင်းမှူးပြောသလို ကျွန်ုပ်စီစဉ်ဆောင်ရွက်ထားပါတယ်။”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား နယ်စားမင်းကြီး။
နယ်စားမင်းကြီးက တပ်မဟာဌာနချုပ်ရဲ့ သဘောထားကို စောင့်
ကျွန်ုပ်နဲ့ ဒု-ရင်းမှူးအဖွဲ့က အခု ညစာစားပွဲပြီးတာနဲ့ တပ်ရင်းဌာန
ချုပ်ကို ပြန်တော့မယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့တပ်ရင်းကို ကျွန်ုပ်ဘာသာ တပ်လှန်
ထားမယ်။ နယ်စားမင်းကြီးအနေနဲ့လည်း တပ်မဟာရဲ့ သဘောထား
စောင့်ရင်း ကိုယ်နယ်မြေတပ်တွေကို တပ်လှန်ထားစေချင်တယ်။ ကျွန်ုပ်
ထီးတပ်ရင်း ၅ နဲ့ နယ်စားမင်းကြီးရဲ့ နယ်မြေတပ်တွေက ရှေ့တန်းရဲ့
ရှေ့တန်းကို ရောက်နေတာမို့ သတိပေါ့ကြလို့ မဖြစ်ဘူး။”

ရှေးရှေးတုန်းက မေတ္တာရှင်

“တပ်ရင်းမှူးက ရန်သူဝင်ရောက်တော့မယ်လို့ တစ်ထစ်ချ ယူဆ
ထားလို့လား။”

“မှန်ကြောင်းပါ နယ်စားမင်းကြီးဘုရား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဒီမှာ
ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။”

“ဒီလိုလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး တပ်ရင်းမှူးရယ်။ စစ်အင်အားထပ်
ဖြည့်တာ မရှိဘဲနဲ့သူတို့က ထွက်တိုက်ရဲပါ့မလား။ သူတို့ စခန်းတွေကို
ကျွန်ုပ်တို့က ဝင်သိမ်းလိုက်မှာ သူတို့ မစိုးရိမ်ကြဘူးလား။”

“မှန်လှပါ။ ကျွန်ုပ်က ဒီလိုလဲ စဉ်းစားမိလို့ပါ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့
အင်အားဖြည့်မယ့် တပ်တွေမရောက်ခင် သူတို့က ကြိုတင်ပြင်ဆင်
ထားမယ်။ အင်အားဖြည့်တပ်တွေ ရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်းထွက်တိုက်ဖို့
ကြိုတင်ကြံထားမယ်ဆိုတာမျိုးပါဘုရား။”

ပံ့ပိုးရာဇာသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ စားပွဲကိုလည်း
လက်နှင့်ပုတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ စဉ်းစားနည်းပေပဲ တပ်ရင်းမှူး။ ကျွန်ုပ်တို့ အ
ချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ တပ်မဟာရော၊ နယ်မြေတပ်တွေပါ တိုက်ပွဲ
ဝင်ဖို့ အသင့်ပြင်ဆိုပြီး ကျွန်ုပ် အမိန့်ချလိုက်တော့မယ်။ ကင်းတပ်မှူး
အမိန့်စာရေးဖို့ စီစဉ်စမ်းဟဲ့။”

ကင်းတပ်မှူးသည် စားပွဲမှ ချက်ချင်းထပြီး ထွက်သွားသည်။ ဟတ္ထိ
ရာဇာသည် ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်လက်စားသောက်ရင်း တပ်ရင်းမှူးအိန္ဒြေ
က၏ သုံးသပ်ပုံကို သဘောကျနေသည်။ တွေ့စေခြင်းမရှိ၊ ရဲရင့်ပြက်
သား၏။ ဤကဲ့သို့သော တစ်ရင်းမှူးတစ်ဦးနှင့် လက်တွဲခွင့်ရသည်
တို့ သူ ကျေနပ်သွားသည်။ သူသည် မာလာဒေဝီကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သောအခါ မွဲပြနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မာလာဒေဝီကား သူ့ဖခင်၏

အောင်အေး (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

စစ်ရေးတက်ကြွမှုကို နှစ်သက်ပုံမရပေ။ သူက ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။
 ပံ့ပိုးရာဇာသည် စားခွဲခိုင်းတွင် ပြန်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်၏။
 “ကဲ-ကဲ-စားတာတော့ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်စားကြ၊ စစ်သား
 တွေဆိုတာ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း ပြောရင်းဆိုရင်း ဝအောင်စား
 တတ်ဖို့လိုတယ်”
 ဟတ္ထိရာဇာသည် မာလာဒေဝီ၏ မွဲပြုံးကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

အခန်း (၁၉)

တပ်ရင်းမှူး အိန္ဒြာနှင့် ဒုရင်းမှူး ဟတ္ထိရာဇာတို့အဖွဲ့သည် ညတွင်း
 ချင်း ခရီးနှင့်ပြီး တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အတိုဆုံးလမ်း
 ကြောင်းမှ ဖြတ်၍ပြန်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်သော်လည်း ခရီးအတန်လှမ်း
 သောကြောင့် နောက်တစ်နေ့ညနေမှ ရောက်ကြသည်။ ရောက်ရောက်
 ချင်းပင် တိုက်ပွဲသတင်းကို ကြားရသည်။

ရန်သူတပ်ရင်းတစ်ရင်းသည် ညဖက်တွင် စစ်ချီခြင်းဖြင့် ရှေ့ဆုံး
 တန်းမှ တပ်ရင်း ၅ ဇီ စခန်းများကို ဖြတ်ကျော်သွားကာ ပန်းဆောင်
 အမည်ရှိသောအရပ်၌ ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေတပ်အချို့နှင့် တစ်နေ့
 လုံး ပြင်းထန်စွာ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြသည်ဆို၏။ ရန်သူထိုးစစ်ကို မခံနိုင်
 သောကြောင့် နယ်မြေတပ်တို့ ဆုတ်ပေးရပြီး နေရာအချို့ကို ရန်သူတို့
 သိမ်းပိုက်ရရှိသွားသည်ဟု သိရလေသည်။ ရန်သူအင်အားဖြည့်တပ်
 များလည်း ရောက်နေပြီဟု အထောက်အတော်သတင်းများအရ သိရှိ
 ရသောကြောင့် အိန္ဒြာ၏ခန့်မှန်းချက်သည် ကွက်တိ မှန်ကန်နေပေ
 သည်။

“ဒု-ရင်းမျိုးရေ အသင်တောင် နယ်မြေနှံအောင် မလှည့်ရသေးဘူး တိုက်ပွဲကစပြီး အဲဒီတော့ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ ရဲဘော်၊ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်ပြင်လို့ ပြောရတော့မှာပဲ”

အိန္ဒိက၏စကားကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ ပြုံးမိသည်။

“ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ကူးယဉ်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး တပ်ရင်းမျိုး၊ တိုက်ပွဲ ဝင်ဖို့ပဲ စိတ် က်သန်နေတာပါ။ ဒါကြောင့် တပ်ရင်းမျိုးက ကျွန်ုပ်ကို စစ်ရေးအတတ်ပညာတွေ များများသင်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ လက်တွဲပြီး တိုက်ပွဲဝင်ရင်း လက်တွေ့ထဲကနေ စစ်ရေးအတတ်ပညာတွေ တတ်သိသွားမှာပါ။ ပြီးတော့ စိတ်ကူးယဉ်စရာတွေလည်း ပေါ်လာမှာပါ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ တပ်ရင်းမျိုး”

“ဆိုလိုတာကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေမှာ အဆောအလှတွေပေါ်တယ် ဒု-ရင်းမျိုးရဲ့၊ အဲဒီတော့ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်းကနေ စိတ်ကူးယဉ်စရာတွေ ပေါ်လာနိုင်တယ်လေ၊ စစ်သားဖြစ်လာပြီဆိုရင် နဖူးစာရွာလည်တတ်တယ် ဒု-ရင်းမျိုးရဲ့”

ဟတ္ထိရာဇာသည် ပြုံးရာမှ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မိသည်။

“အခုအထိတော့ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ကူးယဉ်စရာ မရှိသေးပါဘူး၊ ထပ်ရင်းမျိုးပြောသလို ပေါ်လာတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ တပ်ရင်းမျိုးရဲ့”

အိန္ဒိကသည် ရယ်နေရာမှ မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဟတ္ထိရာဇာကို ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

“ဒု-ရင်းမျိုးလည်း အနားယူ ရေမိုးချိုးတော့၊ ကျွန်ုပ်လည်း အနားယူ ရေမိုးချိုးမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်အခေါ်လွှတ်တဲ့အခါ လာခဲ့၊ ဒီည ကျွန်ုပ်တို့ ညစာအတူတူစားပြီး ကြက်ခေါင်းကြည့်ကြမယ်၊ ပြီးတော့မှ မနက်ဖြန်အစီအစဉ်တွေကို ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

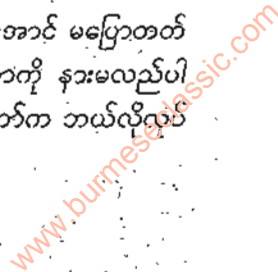
ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလနှင့်အတူ မိမိတို့နှစ်ဦးအတွက် စီစဉ်ပေးထားသော အိပ်ဆောင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ဟတ္ထိဗလသည် ဟတ္ထိရာဇာ၏ စီးကုန်းပေါ်မှ အိပ်ရာပုံကို ထမ်းယူခဲ့သည်။ အိပ်ဆောင်တွင် ဟတ္ထိရာဇာအတွက် အိပ်ရာကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပြင်ပေးသည်။ ဤသို့ ပြင်ဆင်ပေးခြင်းအတွက် သတ္တိဗလသည် 'ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်၏။ ဟတ္ထိရာဇာအပေါ် သူက တုမောင်တစ်ဦးသဖွယ် သဘောပိုက်ထားလေသည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် သူ့အတွက် အိပ်ရာပြင်ပေးနေသော သတ္တိဗလကို ထိုင်ကြည့်နေရင်း မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်၏။

“ဦးရီးတော် သတ္တိဗလ၊ ခုနတုန်းက တပ်ရင်းမျိုးအိန္ဒိကပြောတဲ့ စကားထဲမှာ သားတော်မရှင်းလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ညစာအတူတူစားပြီး ကြက်ခေါင်းကြည့်ကြမယ်တဲ့၊ ကြက်ခေါင်းကြည့်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဦးရီးတော်သတ္တိဗလ”

“ကြက်ခေါင်းကြည့်တယ်ဆိုတာ ကြက်ခေါင်းကြည့်တာပဲပေါ့ အရှင်သားရဲ့”

“ရှင်းလိုက်လေ ဦးရီးတော်ရယ်၊ ဒီထက်ရှင်းအောင် မပြောတတ်တော့ဘူးလား ဦးရီးထော်ရဲ့၊ ကြက်ခေါင်းကြည့်တာကို နားမလည်ပါဘူးဆိုမှ ကြက်ခေါင်းကြည့်တာပဲဆိုတော့ သားတော်က ဘယ်လိုလုပ်သဘောပေါက်ရတော့မှာလဲ”

“ရှင်းပြပါမယ် အရှင့်သား၊ တပ်ရင်းမှူးက ဒီည ညစာစားပွဲမှာ ကြက်သားဟင်း ချက်ခိုင်းထားလိမ့်မယ်၊ အရှင့်သားနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ကြက် သားဟင်းနဲ့ ညစာ စားရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြက်ခေါင်းနဲ့ ကြက်ပေါင် နှစ်ချောင်းကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ စားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကြက်ခေါင်းနဲ့ ကြက် ပေါင်နှစ်ချောင်းကို တပ်ရင်းမှူးအတွက် သီးသန့်ခွဲထားပေးလိမ့်မယ်၊ တပ်ရင်းမှူး ၁ ကြက်ခေါင်းကို အရင်စားမယ်၊ စားရင်းနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ အစိုးတွေကို ဆွဲထုတ်ပြီးကြည့်မယ်၊ ပြီးတော့ နိမိတ်ဖတ်မယ်၊ နိမိတ် အဟောထုတ်မယ်၊ အဲဒါကို ကြက်ခေါင်းကြည့်တယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ကြက်ခေါင်းကြည့်ပြီး ပေဒင်ဟောတာပေါ့”

“ဒီလိုလဲ ပြောလို့ရပါတယ်”

“ကြက်ပေါင်နှစ်ချောင်းကျတော့ရော”

“ကြက်ပေါင်နှစ်ချောင်းကျတော့ တပ်ရင်းမှူးက အသားတွေကို စားပစ်မယ်၊ ကျန်တဲ့ကြက်ပေါင်ရိုးနှစ်ချောင်းကို အပေါက်ကလေး တွေရှာပြီး လက်နှစ်ဆစ်လောက်ရှိတဲ့ တုတ်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ ထိုး မယ်၊ တုတ်ချောင်းကလေးတွေ ထိုးစိုက်ထားတဲ့ ကြက်ပေါင်ရိုး နှစ် ချောင်းကို ယှဉ်ထားပြီး အဲဒီတုတ်ချောင်းကလေးတွေရဲ့ အနေအ ထားကို လေ့လာမယ်၊ ပြီးတော့ နိမိတ်ဖတ်မယ်၊ နိမိတ်အဟောထုတ် မယ်၊ တုတ်ချောင်းကလေးတွေရဲ့ အနေအထား ဘယ်လိုရှိရင် ဘယ်လို ဟောရမယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ့အစောကြီးကတည်းက သင်ယူထားရ တာပေါ့၊ အဲသလို ဟောတာကို ‘ကြက်ရိုးပေဒင်’ လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ‘ကြက်ရိုးထိုးတယ်’ လို့လည်း ပြောကြတယ်”

“အဲဒီလိုဟာ၊ ကြက်ရိုးထိုးတယ်ဆိုတာ ကြက်ရိုးနဲ့လိုက်ထိုးတာ မဟုတ် ဘူးနော်၊ ကြက်ရိုးကို တုတ်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ ထိုးစိုက်တာကို ပြောတာ ကို၊ အဲဒီ တုတ်ချောင်းကလေးတွေက ဘာနဲ့လုပ်တာလဲ ဦးရီးတော်”

“ဝါးကိုခွဲစိတ်ပြီး လုပ်ရပါတယ် အရှင့်သား၊ ကြက်ရိုးမှာရှိတဲ့ အပေါက်ကလေးတွေထဲ ထိုးစိုက်ရလွယ်အောင် ထိပ်နှစ်ဖက်လုံးကို ခွန်ထားရပါတယ်”

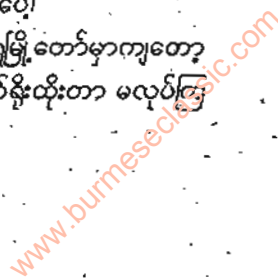
“ကြက်ပေါင်ကို သားတော် ခဏခဏ စားဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြက်ပေါင်ရိုးကို တစ်ခါမှ အသေအချာ မကြည့်ဖူးဘူး၊ ကြက်ပေါင်ရိုး နဲ့ရင် ထိပ်နှစ်ဖက်က အစိုးနုကလေးတွေကို ကိုက်စား၊ ပေါ်လာတဲ့ နှုတ်ထွင်းခြင်ဆီတွေကို စုပ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ ဒီတော့ ကြက်ပေါင် ရိုးမှာ အပေါက်ကလေးတွေ ရှိ-မရှိ ဘယ်သိတော့မလဲ၊ ကြက်ပေါင်ရိုး မှာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အပေါက်ကလေးတွေက အတော်များသလား ဦးရီး တော်သတ္တိဗလ”

“မများပါဘူး အရှင့်သား၊ ကြက်ပေါင်ရိုးတစ်ချောင်းမှာ အများဆုံး အပေါက်လေးပေါက်လောက်ပဲ ပါတတ်တယ်၊ တချို့ကြက်ပေါင်ရိုးမှာ အပေါက် တချို့က နှစ်ပေါက်၊ တချို့ဆို တစ်ပေါက်တည်းပါတယ်”

“အဲဒီလိုဆိုတော့ ဝါးတုတ်ချောင်းကလေးတွေရဲ့ အရေအတွက် အနေအထားကလည်း အမျိုးမျိုးဖြစ်နေမှာပေါ့နော်”

“တုတ်ပါတယ် အရှင့်သား၊ အပေါက်ကလေးတွေရဲ့ စိုက်ဝင်ပုံဝင် နည်းတလည်း မတူကြတော့ ဝါးတုတ်ချောင်းကလေးတွေ စောင်းနေ ကို အမျိုးမျိုးဖြစ်တတ်ပါသေးတယ်၊ အဲဒီလို မတူကွဲပြားမှုတွေကနေ နိမိတ်အဟောတွေ အမျိုးမျိုးပေါ်ထွက်လာတာပေါ့”

“ရှင်းသွားပါပြီ ဦးရီးတော်၊ သားတော်တို့ ရွှေမြို့တော်မှာကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ကြက်ခေါင်းကြည့်တာ၊ ကြက်ရိုးထိုးတာ မလုပ်ကြ တာလဲ”

“ဒါက စစ်တိုက်တဲ့အခါ အများဆုံးလုပ်တတ်ကြတဲ့ အလေ့အစဉ် ဝှံ့ စစ်တပ်ထဲမှာပဲ ထွန်းကားပါတယ် အရှင်သား၊ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ မှာ အများဆုံးလုပ်တတ်ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရွှေမြို့တော်မှာ ဒီအလေ့ အထဲ မထွန်းကားတာပါ”

“ဦးရီးတော် သတ္တိဗလရော ကြက်ခေါင်းကြည့်တတ်သလား”

“ကြည့်တတ်ပါတယ် အရှင်သား”

“သားတော်ကို သင်ပေးလို့ ရမလား”

“ရပါတယ် အရှင်သား၊ ကျွန်ုပ် ဒီလိုလုပ်ပါမယ်၊ ဒီည ညစာစားပွဲ မှာ တပ်ရင်းမှူးက ကြက်ခေါင်းကြည့်ပြီး ဟောကိန်းထုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ သူက အရှင်သားကို သင်ပေးချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် တာပြစ်လို့ ဒီလို ဟောကိန်းထုတ်ရသလဲဆိုတာ ရှင်းပြပေးပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါ အရှင်သားက သူပြတ် အစိုးကို ယူကြည့်လိုက်ပါ၊ သူ့ ရှင်းပြပြီးတဲ့အခါ ကျွန်ုပ်ကပါ ဖြည့်စွက်ရှင်းပြပြီး သင်ပေးပါမယ်”

“တကယ်လို့ သူက ရှင်းမပြဘူးဆိုရင်ကော”

“သူက ရှင်းမပြဘူးဆိုရင် အရှင်သားက စပ်စုရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ် ကိုလည်း ပြပါဦးဆိုပြီး တောင်းကြည့်လိုက်၊ တစ်ဝိုင်းထဲ စားသူချင်းမှာ အဲဒီလို တောင်းကြည့်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိတယ်၊ အရှင်သားက တောင်း ကြည့်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှာကိုင်ထား၊ ကျွန်ုပ်က ဝင်ပြီးရှင်းပြပေးမယ်”

“ဦးရီးတော်က ဝင်ပြီး ဟောကိန်းထုတ်လို့ရသလား”

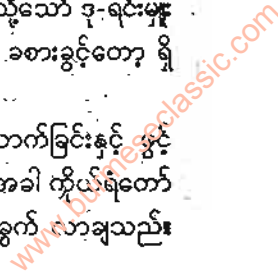
“မရပါဘူး အရှင်သား၊ အမြင့်ဆုံးအဆင့်ရှိတဲ့ အကြီးအကဲကသာ ဟောကိန်းထုတ်ခွင့် ရှိတယ်။ ဥပမာဆိုရင် ဒီည ညစာစားပွဲမှာ ကြက်ခေါင်းကိုစားခွင့်၊ ဟောကိန်းထုတ်ခွင့်ရှိသူဟာ တပ်ရင်းမှူး အိန္ဒာကပါပဲ၊ အရှင်သားတောင် စားခွင့်၊ ဟောကိန်းထုတ်ခွင့် မရှိပါဘူး”

ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ သူ ဘာကိုတွေ့ရလို့ ဒီလို ဟောကိန်း ထုတ်ရတယ်ဆိုပြီး ရှင်းပြခွင့်သာ ရှိပါတယ်၊ ဆရာကြီးဝင်လုပ်ပြီး ဟောကိန်းထုတ်ခွင့် မရှိပါဘူး”

ဟတ္ထိရာဇာသည် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိသွားသဖြင့် ဆက်မမေးတော့။ သူ့အနီး၌ သတ္တိဗလရှိနေခြင်းသည် လုံခြုံရေးအတွက် အားကိုးရသည် သာမက ဗဟုသုတဖြည့်ဆည်းရေးအတွက်ပါ အကျိုးရှိသည်ဟု စိတ် ထဲက မှတ်ချက်ချနေဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ညစာစားပွဲကျင်းပသည့်အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ တပ်ရင်း ဌာနချုပ်၏ ညစာစားပွဲသည် ရွှေမြို့တော်ကို မဆိုထားနှင့်၊ နယ်စား မင်းကြီး၏ ညစာစားပွဲကိုပင် မမီပေ။ ဟင်းအမယ် ငါးမျိုးသာရှိသည်ကို တတ္ထိရာဇာ တွေ့ရသည်။ အမဲခြောက်ဖုတ် ဟင်းလျာတစ်ခွက်၊ အရည် ကျဲကျဲနှင့် ချက်ထားသော ကြက်သားဟင်းတစ်ခွက်၊ ဟင်းချိုရည်တစ်ခွက်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် တို့စရာတစ်ခွက်နှင့် တို့စားရန် အချဉ်ရည် တစ်ခွက်တို့သာပါ၏။ ညစာစားပွဲကို တပ်ခွဲမှူး၊ ဒု-ခွဲမှူးနှင့် လေးသည် တော်တပ်စု တပ်စုမှူးတို့ပါ တက်ရောက်ကြသည်။ ဟတ္ထိရာဇာတို့ တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ ရောက်ခါစက ကျင်းပခဲ့သည့် မိတ်ဆက်ညစာ စားပွဲတွင် သတ္တိဗလပါ တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့သော်လည်း ယခုညစာ စားပွဲတွင်ကား ပါဝင်စားသောက်ခွင့် မရတော့ပေ။ သို့သော် ဒု-ရင်းမှူး ၏ ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်သဖြင့် နောက်တော်ပါးမှကပ်၍ ခစားခွင့်တော့ ရှိ ပေသည်။

ညစာစားပွဲသည် ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်ရည်သောက်ခြင်းနှင့် ဖွင့် သည်။ ညစာစားပွဲ စတင်ပြီး အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ကိုယ်ရံတော် ထစ်ဦးက တပ်ရင်းမှူးအိန္ဒာကရှေ့သို့ ဟင်းခွက်တစ်ခွက် သာချသည်။

၁၉၆

အောင်အေး (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဟင်းခွက်ထဲတွင် ကြက်ခေါင်းတစ်ခေါင်းနှင့် ကြက်ပေါင်နှစ်ပေါင်ကို ဟတ္ထိရာဇာ မြင်ရလေသည်။

အိန္ဒိယသည် ကြက်ခေါင်းကို လှမ်းနှိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟတ္ထိရာဇာဘက်လှည့်၍ မေးလိုက်၏။

“ဒု-ရင်းမျိုး ကြက်ခေါင်းကြည့်တာ မြင်ဖူးသလား”

“ကြက်ခေါင်းကြည့်တယ်ဆိုတာ ဘာမှန်းကိုမသိလို့ ခုနကပဲ ဦးဇိုး တော်သတ္တိဗလကို မေးကြည့်ရသေးတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကြက်ခေါင်းကြည့်နည်း သင်ထားရလိမ့်မယ်၊ စစ်တပ် တစ်တပ်ကို ဦးစီးတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီစစ်တပ်က ကျင့်သုံးတဲ့ ဓလေ့ ထုံးစံတွေကို သိထားဖို့ လိုတယ်၊ ဒီတော့ ဟပြည်းဖြည်းချင်း လေ့လာ သွား၊ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း မေးလို့ရတယ်၊ သတ္တိဗလကိုလည်း မေးပေါ့၊ အခုလဲ ကျွန်ုပ်က နည်းနည်းပါးပါး မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်၊ ကဲ-အခု ကျွန်ုပ် ကိုင်ထားတဲ့ ကြက်ခေါင်းကိုကြည့်စမ်း၊ ဘာထူးခြားသလဲလို့”

အိန္ဒိယသည် သူ့လက်ထဲကကြက်ခေါင်းကို ဟတ္ထိရာဇာမြင် အောင် ပြလိုက်၏။ ချက်ထားပြီးသား ကျက်ပြီးသား ကြက်ခေါင်းတစ် ခေါင်းကို ဟတ္ထိရာဇာမြင်ရ၏။ ဘာများ ထူးခြားပါသနည်း။ ခေတ္တမျှ စူးစိုက်ကြည့်ပြီးသောအခါ ထူးခြားမှုကို သူ သတိပြုမိသည်။ ပုံစံမ ပျက်ခြင်းသည် ထူးခြားမှုပင်တည်း။ သာမန်ကြက်သားဟင်းများတွင် ထည့်ချက်သော ကြက်ခေါင်းတို့သည် ပုံစံပျက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ကြက် သားဟင်းချက်သူ အများစုသည် ကြက်ခေါင်းမှနေ၍ ကြက်နှုတ်သီး ကို ခုတ်ထစ်ဖယ်ရှားပစ်လေ့ရှိကြသည်။ ကြက်နှုတ်သီးတွင် ညစ်ပတ် သောအရိအရွဲများ ပါရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရွှေရွှေတုန်းက မေတ္တာရှင်

၁၉၇

ယခု ကြက်ခေါင်းကြည့်သော ကြက်ခေါင်းတွင်ကား နှုတ်သီးကို ခုတ်ဖြတ်ထားခြင်းမရှိ။ ပကတိနှုတ်သီးအတိုင်း ပုံစံမပျက်တည်ပေ သည်။

“ထူးခြားတာက ပုံစံမပျက်တာပဲ ရင်းမျိုး”

“မှန်တာပေါ့ ဒု-ရင်းမျိုးရယ် ပုံစံမပျက်ဖို့ အဓိကပဲ”

“ဒါဆိုတော့ နှုတ်သီးထဲက အညစ်အကြေးတွေကို ဘယ်လိုလုပ် ပစ်သလဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ထည့်ချက်လိုက်သလား”

“ကြကြဖန်ဖန်၊ ဒီအတိုင်းတော့ ထည့်မချက်ပါဘူး၊ စိတ်ရှည်လက် ရှည်နဲ့ ညစ်ထုတ်ပစ်ရတာပေါ့”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် အိန္ဒိယသည် ကြက်ခေါင်းမှနေ၍ ကြက်အ ပေါ်နှုတ်သီးကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်သီးအချွန်ပိုင်းကို အောက်ဘက်ထား၍ ထောင်ကြည့်သည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် အိန္ဒိယ ၏ ညာဘက်တွင် ထိုင်နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ ထောင်ကြည့် သည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားပင် မြင်ရသည်။ ကြက်အပေါ်နှုတ်သီး၏ အပေါ်ပိုင်းသည် ရိုးတံသုံးခုသဖွယ်ဖြစ်နေပြီး ရိုးတံတစ်ခုလျှင် ဒွသဖွယ် အတက်ကလေး နှစ်ခုစီရှိ၏။

“ကောင်းတယ်၊ အခုလို အတက်ကလေးတွေ၊ အချွန်ကလေးတွေ ပုံစံမပျက်ရှိနေတာ ကောင်းတဲ့နိမိတ်ပဲ၊ တစ်ခုခုကျိုးပဲ့နေတာဆိုရင် နိမိတ်မကောင်းဘူး၊ အသေးစိတ်တော့ နောက်မှလေ့လာတော့”

အိန္ဒိယသည် သူ့လက်ထဲမှ အဆိုပါနှုတ်သီးကို ဟတ္ထိရာဇာလက် ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒု-ရင်းမျိုးကြည့်ပြီးရင် တပ်ခွဲမျိုးတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးလိုက်”

ဟတ္ထိရာဇာသည် သူ့လက်ထဲရောက်လာသော အပေါ်နှုတ်သီးကို ထောင်ကြည့်ရင်း နောက်တော်ပါးမှာရှိသော သတ္တိဗလကို တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်သည်။ သတ္တိဗလက ဟတ္ထိရာဇာ၏ ပခုံးနားကပ်၍ တီးတိုးလေသံနှင့် သင်ပေးသည်။

“အလယ်က အစိုးတံကိုကြည့် အရှင်သား၊ ညာဘက်အချွန်လေးတ နည်းနည်းပိုမြင့်တယ်။ အဲဒါ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က ကံမြင့်နေပြီး ရန်သူဘက်က ကံနိမ့်နေတာကိုပြတယ်။ ကောင်းပါတယ်။ လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ပါ အရှင်သား။”

အဆိုပါ အပေါ်နှုတ်သီးရိုး တပ်ခွဲများလက်သို့ ရောက်သွားချိန်တွင် တပ်ရင်းများအိန္ဒာသည် ကြက်ခေါင်း၏လျှာကို ဝရုတ်စိုက်နှင့် ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ လျှာသည် အသားမျှင်များနှင့်ဖုံးလွှမ်းပြီးပါလာသည်။ အိန္ဒာသည် ထိုအသားမျှင်များကို ရွှေ့သွားများနှင့် ကိုက်ဆွဲလိုက်သောအခါ လျှာအရိုးနုများ ပေါ်လာလေသည်။ လျှာအရိုးနုများသည် နှင်တံသုံးချောင်းသဖွယ် ပြာ၍နေ၏။

“ဒါလဲ ကောင်းတာပဲ၊ ချိုယွင်းချက် မရှိဘူး။”

အိန္ဒာသည် ရွှင်လန်းသောမျက်နှာနှင့် ကောက်ချက်ချသည်။ ထိုနောက် ဟတ္ထိရာဇာထံ လက်ပြောင်းပေးသည်။ သတ္တိဗလက ဘာမှ ပြောစရာမရှိဆို၍ ဟတ္ထိရာဇာသည် ကြက်လျှာအရိုးနုကို တပ်ခွဲများလက်သို့ ဆက်လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

အိန္ဒာသည် ကြက်ခေါင်းမှနေ၍ ကြက်အောက်နှုတ်သီးရိုးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ အပေါ်မှ အရေပြားများကို လက်နှင့်ဆွဲဖယ်လိုက်သောအခါ ကြက်အောက်နှုတ်သီးအရိုးသည် ထင်ရှားစွာပေါ်လာ၏။ အိန္ဒာသည် နှုတ်သီးထိပ်အဖျားပိုင်းကို သေချာစွာကြည့်၏။

“ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး။”

ဟတ္ထိရာဇာသည် သူ့လက်ထဲ ကူးပြောင်းရောက်ရှိလာသော ကြက်အောက်နှုတ်သီးရိုးကို သတ္တိဗလအား ထောင်ပြလိုက်၏။

“နှုတ်သီးအဖျားကို ကြည့်ပါ အရှင်သား၊ ဖြူဖွေးပြီး ရှင်းနေတာမို့ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘူးလို့ ပြောတာပါ။ တကယ်လို့သာ အဲဒီနေရာမှာ သွေးတွက်လို အနီစက်တွေတွေ့ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ နိမိတ်ကောက်ရမှာပါ။ တိုက်စို့ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောရပါမယ်။ အရှင်သားလက်ထဲက အောက်နှုတ်သီးရိုးကို လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းနဲ့ ညစ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။”

ကြက်အောက်နှုတ်သီးရိုးသည် မီးညှပ်သဖွယ်ရှိရာ ဟတ္ထိရာဇာသည် လက်မနှင့်လက်ညှိုးကြားထားပြီး ညစ်ကြည့်လိုက်၏။ ဟနေသော အရိုးနှစ်ခုသည် ချိတ်မိသွားပြီး ပြန်မဟတော့ပေ။

“အဲဒီလိုဖြစ်နေရင် မိမိတပ်အတွင်းမှာ စည်းလုံးညီညွတ်မှု တောင်းတယ်လို့ ဟောလိုရပါတယ် အရှင်သား၊ မချိတ်မိဘဲ ပြန်ဟသွားရင်တော့ စည်းလုံးညီညွတ်မှု မရှိဘူးဆိုတာကို ပြပါတယ်။”

သည်တစ်ခါတော့ အိန္ဒာသည် ကြက်ခေါင်းမှနေ၍ မျက်လုံးများ အသားများနှင့် ဦးနှောက်များကို နှိုက်ထုတ်စားသောက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကြက်ဦးခေါင်းခွံသာ ကျန်တော့၏။ ကြက်ဦးခေါင်းခွံသည် ကြွေးပြီး သန့်ရှင်းနေ၏။

“ငါတို့တပ် ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း တိုက်ပွဲမတိုက်ရသေးဘူး ဆိုတဲ့ အားမွေးဖို့အချိန်ရတယ်ကွ”

ကျေးကျေနပ်နပ်ကြီး ဟောက်နိုးထုတ်လိုက်သော အိန္ဒာသည် ကြက်ဦးခေါင်းခွံရိုးကို ဟတ္ထိရာဇာထံ လွှဲပေးလိုက်၏။

“တကယ်လို့သာ ဒီဦးခေါင်းခွံရိုးမှာ သွေးကွက်လို အနီစက်တွေ၊ အနီကွက်တွေရှိနေရင် တိုက်ပွဲဖြစ်မယ်၊ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်မယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ ညာဘက်ဦးခေါင်းခွံရိုးမှာ အနီစက်တွေပေါ်ရင် ကိုယ့်ဘက်၊ ဘယ်ဘက်ဦးခေါင်းခွံရိုးမှာ အနီစက်ပေါ်ရင် ရန်သူဘက်”

သတ္တိဗလက တီးတိုးသင်ကြားပေးသည်။

အိန္ဒြိယသည် ကြက်ခေါင်းနိမိတ်က အကောင်းချည်းပြနေသော ကြောင့် ရွှင်လန်းနေ၏။ သူသည် ကြက်ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ကောက်ယူကာ အသားများကို ဖဲ့ယူစားသောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပေါ်လာသော ကြက်ပေါင်ရိုးနှစ်ချောင်းအား သူ့နောက်ပါးမှ ခစားနေသော ကိုယ်ရံတော်ထံ ပေးလိုက်၏။ ကိုယ်ရံတော်က အသင့်ပြုလုပ်ထားသော နှစ်ဘက်ချွန် ဝါးတုတ်ချောင်းကလေးများကို ကြက်ပေါင်ရိုးတွင် အပေါက်ရှိသလောက် ထိုးစိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်ကြက်ပေါင်ရိုးတွင် နှစ်ချောင်း၊ ညာဘက်ကြက်ပေါင်ရိုးတွင် နှစ်ချောင်းသာ စိုက်၍ရသည်။

“အဲဒီနိမိတ်က အိန္ဒြိယရယ်မရှိတာကိုပဲ ညွှန်းပါတယ် အရှင်သား”

သတ္တိဗလက ဟတ္ထိရာဇာကို ပြောပြလိုက်၏။

ဟတ္ထိရာဇာသည် ဤညစာ စားပွဲအပေါ် အလွန်ကျေနပ်အားရခဲ့သည်။ သူ့အတွက် ဗဟုသုတ များစွာတိုး၏။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသည် သူ မျှော်လင့်ထားသလိုပင် ရင်ခုန်စရာအတွေ့အကြုံသစ်များနှင့် ပြည့်လျှမ်းလျက် ရှိပေသည်။

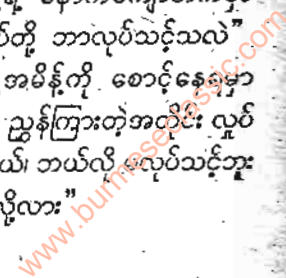
အခန်း (၂၀)

ကြက်ခေါင်းကြည့်ရာတွင် ကောင်းသောနိမိတ်များကို တွေ့ရသည် ဆိုပြီး တပ်ရင်းမှူးအိန္ဒြိယက ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့မနေ။ နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးမလင်းမီ အိပ်ရာထသွားသည်။ ဟတ္ထိရာဇာကိုလည်း နှိုးသည်။ လင်းအားကြီးအချိန်မှာပင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးစီခေါ်ကာ တပ်ခွဲစခန်းများထံ လှည့်လည်စစ်ဆေးခဲ့၏။ ထူးခြားမှု ရှိ-မရှိ အကဲခတ်၏။ မည်သည့်ထူးခြားမှုမှ မရှိပေ။

သူတို့နှစ်ဦး တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ပြန်လာကြစဉ် အိန္ဒြိယသည် ဟတ္ထိရာဇာကို မေးခဲ့၏။

“ဒု-ရင်းမှူးရေ၊ အခြေအနေကတော့ ဒု-ရင်းမှူးသိတဲ့အတိုင်း ရန်သူက ကျွန်ုပ်တို့ကိုကျော်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နောက်ကျောဘက်မှာ ဝင်တိုက်နေပြီ။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်သင့်သလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့က တပ်မဟာဌာနချုပ်ရဲ့ အမိန့်ကို စောင့်နေရမှာ မဟုတ်လား ရင်းမှူး၊ တပ်မဟာဌာနချုပ်က ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လှုပ်ရှားရမှာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်လို လုပ်သင့်တယ်၊ ဘယ်လို မလုပ်သင့်ဘူး ဆိုတာကို ကျွန်ုပ်တို့က ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိလို့လား။”

ဟတ္ထိရာဇာ ပြန်ဖြေသည် စကားကြောင့် အိန္ဒိက ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်မောလေသည်။

“ဒု-ရင်းမျိုးပြောတာ မမှားပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တပ်ရင်းအဆင့် အရာရှိတွေမို့ တပ်မဟာဌာနချုပ်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံရမယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားဘက်တစ်ဖက်က ကြည့်ရင် တပ်မဟာဌာနချုပ်ဆိုတာ တပ်မဟာမှူးနဲ့ ဒု-တပ်မဟာမှူး နှစ်ယောက်တည်းနဲ့သာ သက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှိတဲ့ တပ်ရင်းငါးရင်းက တပ်ရင်းမှူးတွေ၊ ဒု-ရင်းမှူးတွေနဲ့ပါ သက်ဆိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အခြေအနေတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာရင် ဘယ်လို လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်းအဆင့်တွေကပါ ခေါင်းထဲထည့် စဉ်းစားထားရမယ်။ ဒါမှလဲ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေကို တပ်မဟာအဆင့်က တောင်းခံလာတဲ့အခါ ချက်ချင်း ဖြေကြားနိုင်မှာ”

“သဘောပေါက်ပြီရင်းမှူး၊ ကျွန်ုပ်တို့က တပ်ခွဲအဆင့်အရာရှိတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်ထားရသလိုပေါ့။”

ဟတ္ထိရာဇာသည် သဘောအပေါက်မြန်သည်။ အိန္ဒိက၏ စေတနာတို့လည်း သူသိသည်။ အိန္ဒိကသည် သူ့အား စစ်တပ်ဖွဲ့စည်းပုံ၊ ကွပ်ကဲပုံတို့ကို အပေါ်ယံသဘောမဟုတ်ဘဲ အနှစ်ကျကျ ရှင်းပြနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“သဘောပေါက်ပြီဆိုရင် ကျွန်ုပ် မေးတာကို ဖြေပေတော့၊ အခု အခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်သင့်သလဲ”

အိန္ဒိက၏ မေးခွန်းကို ဟတ္ထိရာဇာက အမေးနှင့်ပင် တုံ့ပြန်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ တင်ရင်း (၅) ကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်ပြီ၊ တပ်ရင်း (၅) အနေနဲ့ ဘာလုပ်သင့်သလဲ”

“တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်ပြင်ပြီး အထက်အမိန့်စောင့်နေဖို့ပဲ”

“တပ်မဟာဌာနချုပ်အနေနဲ့ရော”

“တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်ပြင်၊ ရန်သူဦးတည်ချက်ကို သိအောင်ကြိုးစား၊ ရန်သူကိုတန်ပြန်ထိုးနှက်ဖို့ နည်းနာတွေရှာနိုင်အောင် အစဉ်းအဝေးအမြန်လုပ်”

“မဆိုးပါဘူး၊ ဒု-ရင်းမှူးရဲ့ ဦးရီးတော် နယ်စားမင်းကြီး ပံ့ပိုးရာဇာ အနေနဲ့ရော ဘာလုပ်သင့်သလဲ”

“သူက ဒီနယ်မြေမှာ အကြီးဆုံးဆိုတော့ တပ်မဟာဌာနချုပ်နဲ့ ဧည့်ဆက်သွယ်ပြီး အကောင်းဆုံးဦးဆောင်ရမှာလေ”

“ဒု-ရင်းမှူး ဟတ္ထိရာဇာအနေနဲ့ရော ဘာလုပ်သင့်သလဲ”

“တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိသေးတာမို့ တပ်ရင်းမှူးခိုင်းတာ လုပ်ဖို့ပါပဲ”

ဟတ္ထိရာဇာ၏အဖြေစကားကြောင့် အိန္ဒိက ပြုံးတုံးတုံးဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်ုပ်အိန္ဒိကအနေနဲ့ရော ဘာလုပ်သင့်သလဲ”

“တပ်ရင်းမှူးကတော့ အသစ်ရောက်လာတဲ့ ဒု-ရင်းမှူးကို မြန်မြန် တိုက်ပွဲဝင်တတ်အောင် သွန်သင်ပေးဖို့ပါပဲ”

အိန္ဒိက ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်ဖြစ်သည်။

“ဒု-ရင်းမှူးဟာ အတော်လည်တာမဲ့ လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိတာကို ပြောတာပါ။ လူလည်ကျတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး”

စကားတပြောပြောနှင့်ပင် သူတို့အုပ်စု တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ ပြန်ရောက်သွားကြ၏။ တပ်ရင်းဌာနချုပ်တွင် တပ်မဟာမှ ပေးပို့ထားသော အမိန့်စာက ဆီးကြိုနေသည်။

အမိန့်စာသည် လိုရင်းတိုရှင်း ဖြစ်၏။

“တပ်ရင်း (၅) မလှုပ်ရှားချေ။ ကိုယ့်စခန်းများ ကိုယ်ကာကွယ်။ ရန်သူ တိုက်လာလျှင် ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ခံခံ။ ရင်းမျှ (သို့မဟုတ်) ဒု-ရင်း မျှ တစ်ဦးဦး တပ်မဟာဌာနချုပ် အစည်းအဝေးလာတက်ရန်” ဟူ၏။

အိန္ဒိကနှင့် ဟတ္တိရာဇာတို့သည် အမိန့်စာကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ဖတ်ကြပြီးနောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးမိကြသည်။ အမိန့်စာသည် သူတို့ ဆွေးနွေးခဲ့သော အချက်အလက်များနှင့် သဘောချင်းတူနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဒု-ရင်းမျှ ပြောတဲ့အတိုင်း တပ်မဟာကတော့ အစည်းအဝေး အမြန်ခေါ်နေပြီ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ သွားတက်ကြမလဲ”

“ဒီကိစ္စလည်း တပ်ရင်းမျှပဲဆုံးဖြတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်က နာခံရန် အသင့်ပါပဲ”

“အစည်းအဝေးဆိုတာကလည်း အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးရ၊ ဆွေးနွေးရမှာမို့ အရေးကြီးတာပဲ။ ဒီမှာကလည်း တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် စီမံရ၊ ကွပ်ကဲရမှာမို့ အရေးကြီးတာပဲ။ အရေးကြီးတာချင်း အတူတူမှာ ကျွန်ုပ်က ဒီမှာပဲ နေခဲ့ချင်တယ်။ ဒု-ရင်းမျှပဲ အစည်းအဝေးသွားလိုက်ပါ”

“သွားဆိုလည်း သွားတာပေါ့။ ကြည့်ရတာ ကျွန်ုပ်က တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံ မရှိသေးတော့ ဒီမှာတိုက်ပွဲဖြစ်လာရင် မစိမံတတ်၊ မကွပ်ကဲတတ်မှာစိုးလို့ ကျွန်ုပ်ကို မထားခဲ့ချင်တာ မဟုတ်လား”

ဟတ္တိရာဇာက တည့်တည့်ကြီးမေးလိုက်သောအခါ အိန္ဒိကသည် အနေရခက်သွား၏။ သို့သော် စစ်သားပီပီ ဟန်ဆောင်မနေဘဲ သူလည်း တည့်တည့်ကြီး ပြန်ဖြေဖြစ်လေသည်။

“မှန်ပါတယ်၊ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် ကျွန်ုပ်နဲ့လက်တွဲပြီး တိုက်ပွဲဝင် ဖူးရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အခု ဒု-ရင်းမျှက အစိမ်းသက်သက်ဆို တော့ စီမံကွပ်ကဲရာမှာ အသားမကျဖြစ်မှာစိုးရိမ်လို့ပါပဲ”

“တပ်ရင်းမျှစိုးရိမ်တာ သဘာဝကျပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုယ့် ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု သိပ်မရှိလှသေးဘူး။ ဒီတော့ အစည်းအဝေး အတွေ့အကြုံယူတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အစည်းအဝေးဆိုတာလည်း အတွေ့အကြုံတစ်ရပ် ပဲ။ အထူးသဖြင့် စစ်ဆင်ရေး အစည်းအဝေးမို့ ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းပါတယ်။ စစ်နယ်မြေကြီးတစ်ခုလုံးကို ပေါ်စီးကနေခြုံပြီး ကြည့်ရှုသုံးသပ်ရမှာမို့ ဒု-ရင်းမျှ ပိုပြီး အမြင်ကျယ်လာမယ်၊ ပိုပြီး စဉ်းစားတတ်လာမယ်”

“အဲသလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ။ ဒါဆို ကျွန်ုပ်က ခု ချက်ချင်း ထွက်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ လမ်းမှာလည်း သိပ်မနားနဲ့၊ အမြန်ဆုံး ရောက်အောင်သွား”

“ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ အင်အား ဘယ်လောက်ခေါ်သွားရမှာလဲ”

“သတ္တိဗလအပါ ကိုယ်ရံတော်ငါးယောက် ခေါ်သွားလေ၊ လေး သည်တော် တပ်စုကနေ ဒု-စုမျှဦးစီး တပ်စိတ်တစ်စိတ်ခေါ်၊ တပ်စုမျှ ဦးစီးတဲ့ လေးသည်တော်တပ်စုနှစ်စုကတော့ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ ချန်ခဲ့ရ လိမ့်မယ်”

“လေးသည်တော် တပ်ဖွဲ့ကို မခေါ်တော့ဘူးလေ၊ ကိုယ့်နောက် ကြောင်းသွားတာပဲ။ ကိုယ်ရံ ငါးယောက်တောင်များနေပြီ”

“ခေါ်သွားပါ။ အခု ရန်သူစစ်ဆင်ရေးက နောက်ကြောင်း ဝင်မွေ တဲ့နည်းဆိုတော့ နောက်ကြောင်းဆိုပြီး ပေါ့လို့မရတော့ဘူး။ လမ်းမှာ လည်း သတိပီရိယထားပြီးသွားနော်”

ဟတ္ထိရာဇာသည် အိန္ဒိယကို အရိအသေပြုလိုက်၏။ ထို့နောက် အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာနိုင်ရေးအတွက် အပြေးအလွှား ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

ဟတ္ထိရာဇာ ထွက်ခွာသောအခါ အိန္ဒိယသည် နှုတ်ဆက်ရင်း အလေးအနက် မှာကြားသမှုပြုသည်။

“အစည်းအဝေးမှာ စကားသိပ်မပြောနဲ့နော်၊ ပြောချင်ရင်လည်း နောက်ဆုံးမှပြော၊ သူများတွေကို အရင်ပြောပါစေ၊ သူများတွေရဲ့ စကားကို စဉ်းစားဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးမှ ကိုယ်ကပြော၊ ဒါဆိုရင် အမှား အယွင်းနည်းတာပေါ့၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဒု-ရင်းမှူးက အသက် သိပ်ငယ်လွန်းတော့ ဘယ်သူကမှ သိပ်အထင်ကြီးကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှေ့ကနေထွက်ထွက်ပြောနေရင် အထင်မကြီးတဲ့ကြားက အမြင်ကပ်တာပါ အဆစ်ဖြစ်သွားဦးမယ်”

အိန္ဒိယသည် ညီငယ်တစ်ဦးကို မှာကြားသလို မှာကြားနေသော ကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည်။ သူ မှာကြား သည့်အတိုင်း လိုက်နာပါမည်ဟုလည်း ကတိပေးခဲ့၏။

အတည်ပေါက်မှာကြားမှုများ ပြီးဆုံးသောအခါ အိန္ဒိယသည် ရယ်စရာပြောပြီး နှုတ်ဆက်၏။

“ဒု-ရင်းမှူးကို ကြိုပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ တပ်မဟာဌာနချုပ်က ဆေး တပ်ဖွဲ့နဲ့တွဲထားတော့ ဆေးတပ်ဖွဲ့မှာက အပျိုတွေပေါ့တယ်၊ ဒု-ရင်း မှူးတို့အရွယ်တွေပဲ၊ အပျိုလည်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“သူနာပြုတွေလား”

“ဒါပေါ့၊ သူတို့က လူနာတွေကိုတင် ပြုစုတာမဟုတ်ဘူး။ လူ့ ကောင်းတွေအပေါ်မှာလည်း နွေးထွေးပါတယ်”

“တပ်ရင်းမှူးအပေါ်မှာရော နွေးထွေးသလား”

“ကျွန်ုပ်က စလွန်း နောက်လွန်းတော့ ကျွန်ုပ်အပေါ်မှာတော့ မနွေးထွေးကြဘူး၊ ခေါင်ရည်ထဲမှာ ဝမ်းနုတ်ဆေးခတ်တိုက်မယ်လို့ ကြိမ်းထားကြလို့ ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့တိုက်တဲ့ ခေါင်ရည်ဆိုရင် မသောက်ရဲ ပေဘူးဗျ”

ဤသို့ဖြင့် ဟတ္ထိရာဇာတို့အဖွဲ့ တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှ ထွက်ခဲ့ရပြန် သည်။ ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်၊ သွားလိုက်၊ လာလိုက်နှင့် ဤသည်ပင် လျှင် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၏ သဘောသဘာဝဖြစ်သည်ကို ဟတ္ထိရာဇာ သဘောပေါက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သတ္တိဝလကိုလှမ်း၍ သူ့ အတွေးအမြင်အား ပြောပြလိုက်၏။

“ဦးစိုးတော်သတ္တိဝလရေ၊ ကျွန်ုပ်က ဒီလိုစဉ်းစားမိတယ်၊ ဦးစိုး တော်ရဲ့ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာဆိုတာ စစ်တိုက်ရတဲ့ အချိန်ထက် လမ်း လျှောက်ရတဲ့ အချိန်က ပိုများနေတယ်ထင်ပါရဲ့”

“မှန်ပါတယ် အရှင်သား၊ လမ်းလျှောက်ရတဲ့ အချိန်ထက် စစ်တိုက် ရတဲ့အချိန်က ပိုများနေရင်တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီပေါ့၊ ရှေ့တန်းစစ်မျက် နှာမှာ အဲသလိုလည်း ဖြစ်တတ်ပါသေးတယ်”

“ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှာ ဖြစ်တတ်တာတွေအားလုံးကို ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တွေ့ကြုံနေကြပြီနော်၊ အခုလို လှုပ်ရှားသွားလာနေရတာကို အိပ် မက်မက်နေတာများလားလို့ ကျွန်ုပ် တွေးမိသေးတယ် ဦးစိုးတော်”

“အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး အရှင်သား၊ အသက်နဲ့ရင်း၊ သွေးနဲ့ရင်းပြီး တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်ကြရဦးမှာပါ”

အခန်း (၂၁)

တပ်မဟာဌာနချုပ် စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်သူ မများလှသော်လည်း နည်းလှသည်တော့မဟုတ်။ နယ်စားမင်းကြီးပံသုရာဇာ၊ တပ်မဟာမှူး နှစ်ဦး၊ တပ်မဟာစစ်ဦးစီးမှူးနှင့် စစ်ဦးစီးအကြံပေးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် မင်းသားမန္တရာဇာ၊ တပ်မဟာမှ တိုက်ရိုက်ကွပ်ကဲသည့် တပ်ရင်းငါးရင်းမှ တပ်ရင်းအဆင့်အရာရှိ ငါးဦးတို့ ပါဝင်ကြ၏။ နယ်စားမင်းကြီး တိုက်ရိုက်ကွပ်ကဲသော နယ်မြေခံတပ်ရင်းများမှ တပ်ရင်းမှူးများ အစည်းအဝေးမလာနိုင်။ ရန်သူနှင့် လုံးလားထွေးလားဖြစ်နေကြ၏။

အစည်းအဝေးခန်းမအလယ်တွင် ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေတစ်ခုလုံးကို ပုံစံတူတည်ဆောက်ထားသည့် သဲမြေပုံကြီးရှိသည်။ သဲမြေပုံပေါ်တွင် မိမိတပ်နှင့် ရန်သူတပ်တို့၏ တပ်တည်နှင့် စစ်အင်္ဂါ အခင်းအကျင်းများကို သစ်သားတုံးများနှင့် ခင်းကျင်းပြသထား၏။ ထို့ကြောင့် အစည်းအဝေးပါဝင်သူတို့သည် စစ်မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်ရသလို ရှင်းလင်းစွာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

အစည်းအဝေးစသည်နှင့် တပ်မဟာစစ်ဦးစီးမှူးက ရန်သူတို့စစ်နှင့်ပတ်သက်သည့် အခိုင်အမာအခြေအနေများကို သဲမြေပုံပေါ်တွင် ကျွတ်တစ်ချောင်းနှင့် ထောက်ကာထောက်ကာ ရှင်းပြလေသည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် စစ်ဦးစီးမှူးပြောသမျှ ဂရုတစိုက်နားထောင်သည်။ သဲမြေပုံကိုလည်း ဂရုတစိုက်ကြည့်သည်။ ရန်သူတပ်တို့သည် မိမိတို့တပ်ရင်း (၅)၏ နောက်ကျောဘက်သို့ ဦးတည်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ ကြာလျှင် မိမိတို့တပ်ရင်း (၅) ကို ရန်သူတစ်တို့ ဝိုင်းပတ်မိသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိသည်။ သို့သော် သူ့အမြင်ကို သူထုတ်မပြောချေ။ တပ်ရင်းမှူးအိန္ဒြာက မှာထားသလို သူများတွေ ပြောတာကို အရင်နားထောင်ရပေဦးမည်။

ကျန်တပ်ရင်း (၄)ရင်းသည် ဒု-ရင်းမှူးများကို တပ်တွင်ထားခဲ့ကာ တပ်ရင်းမှူးများ အစည်းအဝေးတက်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ (၄) ဦးစလုံးသည် ဟတ္ထိရာဇာအပေါ် အရှင့်သားဟူသော အသိနှင့် ရိုကျိုးကြသော်လည်း ဒု-ရင်းမှူးတစ်ဦးအဖြစ်နှင့်မူ အထင်ကြီးပုံမရကြချေ။ သူတို့ အထင်မကြီးခြင်းအတွက် ဟတ္ထိရာဇာ စိတ်မတွက်၊ ဟတ္ထိရာဇာသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အထင်မကြီးသေးချေ။ လူကြီးသူကြီး တကယ့်စစ်သားကြီးများ အလယ်တွင် မိမိသည် ဥမေယ် စာမမြောက်သေးဟုသာ ခံယူထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကျန်တပ်မှူးများက သူ့အပေါ်ဆက်ဆံသည့် ဟန်ပန်အမူအရာအပေါ် လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ အဆိုပါ တစ်မှူးတို့၏ ထင်မြင်ယူဆချက်များကိုသာ အရေးတယူ နားထောင်လေသည်။ လက်ရှိစစ်ရေးအခြေအနေနှင့် စတ်သက်သည့် သူတို့၏ ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်များအပေါ် အာရုံစိုက်၍ ဓုတ်သားခဲ့ပေသည်။

တပ်ရင်းမှူး ၄ ဦးတို့သည်လည်းကောင်း၊ တပ်မဟာမှူး နှစ် ဦးတို့သည်လည်းကောင်း ရန်သူက မိမိတို့ နယ်မြေအတွင်း ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာခြင်းသည် မိမိတို့၏ တိုင်းသူပြည်သားများအကြား၌ မိမိတို့အား အရှက်ကွဲစေလို၍ ယူဆကြသည်။ ရန်သူတို့သည် ဆက်လက်၍လည်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ထိုးဖောက်ကြလိမ့်ဦးမည်ဟု ထင်နေကြသည်။ ထိုသို့ထင်သည့်အတိုင်း သူတို့ တုံ့ပြန်လိုသည့် စစ် ဆင်ရေးမှာ တပ်စခန်းများကို အခိုင်အမာကာကွယ်ရေး ဖြစ်၏။ ထို နောက်မှ ထုတ်နုတ်အင်အားအချို့ဖြင့် ရန်သူကို ပြောက်ကျားတိုက် ခိုက်ရန် စဉ်းစားကြ၏။

ဒိဗ္ဗဟု အမည်ရှိသော တပ်မဟာမှူးဆိုလျှင် သူ၏ တောင်ဝေးကြီး ဖြင့် ရတနာပန်းခင်းနယ်မြေ သဲမြေပုံကြီးအပေါ် ဝေ့ဝဲလိုက်ပြီး အားရ ပါးရ ပြောနေသည်။

“ရန်သူရဲ့ ဒီလိုစစ်ဆင်ရေးမျိုးကို မြားဦးသတ္တာန် စစ်ဆင်ရေးလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီမှာကြည့်လေ၊ နယ်စပ်မျဉ်းကနေပြီး မြားတစ်စင်း ပစ် လွှတ်သလို ဝင်လာတာ၊ မြားကိုကာဖို့က ဒီင်းပဲ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်စခန်း တွေကို ဒီင်းလိုကာထားရမယ်။ အရေးကြီးတဲ့ စစ်စခန်းတွေကို နယ်မြေ တပ်တွေသာမက တပ်မဟာက တပ်တွေပါ ဖြည့်ပစ်မယ်”

တပ်မဟာမှူး၏ စကားကို ကြားရသူတိုင်း အားတက်နေကြသည်။ ဟတ္ထိရာဇာကမူ အခြားသူများနှင့် မတူ။ တပ်မဟာမှူးသည် ဤထဲ့ သို့သော စကားမျိုးကို ပြောပိုင်ခွင့်ရှိမရှိဆိုသည့် အချက်ကို စဉ်းစား မိသောကြောင့် သိပ်အားမတက်။ တကယ်တော့ တပ်မဟာမှူးသည် သူ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်၍ ရသည်မဟုတ်။ နယ်စားမင်းကြီးထံ အမိန့်ခံရ သေးသည်။ နယ်စားမင်းကြီးကလည်း အရာရာကို လက်လွှတ်စပယ်

အမိန့်ချ၍မရ။ ရွှေမြို့တော်သို့ အစီရင်ခံရသေးသည်။ ရွှေမြို့တော်တ ခွင့်ပြုမှ သူ ညွှန်ကြားချက်ပေးနိုင်သည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် ဤစနစ်တို့ သိထားသောကြောင့် တပ်မဟာမှူး၏စကားသည် သူ့လုပ်ပိုင်ခွင့်ထက် ကျော်လွန်နေသည်ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

ဟတ္ထိရာဇာ စဉ်းစားနေချိန်တွင် ဒု-တပ်မဟာမှူးနှင့် တပ်ရင်းမှူး လေးဦးသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထောက်ခံပြောဆိုနေကြ သည်။ သူတို့ပြောဆိုပြီးစီးချိန်တွင် အစည်းအဝေးသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ အစည်းအဝေး တက်ရောက်သူတို့၏ မျက်လုံးတို့ သည် ဟတ္ထိရာဇာကို လှမ်းကြည့်နေကြ၏။ အစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် တပ်ရင်း (၅) ဒု-ရင်းမှူး၏ အလှည့်။ သူ့စကား၊ သူ ထင်မြင်ချက်တို့ကို အားလုံးက ဝံ့လင့်နေကြသည်။

“ဟတ္ထိရာဇာ၊ ဘာငေးနေတာလဲ၊ မင်းလဲ မင်းအထင်နဲ့မင်းအမြင် ကို ထုတ်ပြောဦးလေ”

သဲမြေပုံထိပ်တွင် မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေသော နယ်စားမင်းကြီး ပံသုရာ ဇာက တပ်ရင်း (၅) ဒု-ရင်းမှူး အသစ်စက်စက်ဖြစ်နေသော တူတော် မောင်ထံ လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် ပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် ပြောမ ထွက်ဖြစ်နေသည်။ သူ့အမြင်သည် တပ်မဟာမှူး၏ အမြင်နှင့် ပြောင့် ပြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေသောကြောင့် ထုတ်ဖော်ပြောကြားရန် သင့်မ သင့် ချိန်ဆနေ၏။ သူ့ အမှုအရာကိုကြည့်ပြီး တပ်မဟာမှူးက ဝင် ရောက်အားပေးလိုက်သည်။

“ဒု-ရင်းမှူး ဟတ္ထိရာဇာ၊ ရဲရဲသာပြော၊ သင့်အမြင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အမြင်နဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ရင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဖြစ်ပါအံ့၊ ပြော

သာပြော သင့်အမြင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ နားထောင်မယ်၊ ထည့်သွင်းစဉ်းစားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါကျ သင့်အမြင်အတိုင်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်၊ အဲသလိုဖြစ်ရင်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျဘူး၊ သင့်အမြင်နဲ့ တူတူမတူတူ အထက်အမိန့်အတိုင်း တက်တက်ကြွကြွ ဆောင်ရွက်ရမယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်ုပ်တို့ မဟာသူရိယတိုင်းနိုင်ငံက တပ်မတော်ရဲ့ အစဉ်အလာပဲ”

“မှန်ပါ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့အမြင်ကို ပြောကြည့်ပါမယ်၊ လွဲချော်တာများ ရှိခဲ့ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ကြဖို့ အားလုံးကို ကြိုတင်တောင်းပန်လိုပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် ကြည့်နေမိတာက ရန်သူရောက်ရှိနေတဲ့ နေရာတွေကိုပါပဲ”

အားလုံး သဲမြေပုံကို ပြန် ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ သဲမြေပုံတွင် ရန်သူ သိမ်းပိုက်ထားသော စစ်စခန်းများကို အလံနက်ကလေးများ စိုက်ပြထားသည်။

“ရန်သူက နယ်စပ်ဒေသကနေ ကျွန်ုပ်တို့ကိုကျော်ပြီး အတွင်းပိုင်းတိုးဝင်တာမှာ မြို့နယ်နှစ်မြို့နယ်ရသွားတာ အားလုံးအသိပါပဲ။ အဲဒီမြို့နယ်တွေကနေ သူတို့တစ်တွေ ရိက္ခာထုတ်စားလို့ရသွားတာကြောင့် သူတို့ နောက်တန်းကနေ ပိုပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ အဲဒီလို ခြေကုပ်ရသွားတဲ့ ရန်သူဟာ ဆက်လှုပ်ရှားမယ်ဆိုရင် တပ်မဟာမှူးပြောတဲ့အတိုင်း အတွင်းပိုင်းကို ဆက်တိုးသွားနိုင်သလို ဘေးဘယ်ညာ တစ်ဘက်ဘက်ကိုလည်း ရန်ပြုလို့ရနေတာ တွေ့ရပါတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့တပ်ရင်း (၅) ရှိနေပြီး ညာဘက်မှာတော့ နယ်မြေတပ်က တပ်ခွဲတစ်ခွဲ ရှိနေပါတယ်၊ အဲဒီတပ်ခွဲဟာ ကျောက်တောင်ကြီးတစ်တောင်ပေါ်မှာ အခြေပြုနေတာမို့ နေရာအလွန် ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်း (၅) ကျတော့ မြေအနေအထား

သိပ်ကြမ်းတဲ့ တောင်ကုန်းတွေမှာ တပ်စွဲထားတာမို့ နေရာသိပ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရန်သူဟာ ဘေးဘယ်ညာတစ်ဘက်ဘက်ကို ရန်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း (၅) ကိုပဲ ရန်ပြုဖို့ များပါတယ်”

ဟတ္ထိရာဇာသည် ပြောရင်းနှင့် နားထောင်သူများ၏ မျက်နှာကို အတဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့တစ်တွေသည် မိမိ၏ စကားအား စိတ်ပူတတ်သော ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ စကားသဖွယ် သဘောထားနေကြပုံရသည်။ တပ်ရင်းမှူးတစ်ဦးဆိုလျှင် အောင့်အည်းမနေနိုင်ဘဲ ကြားဖြတ် ဝင်ပြောလာခဲ့၏။

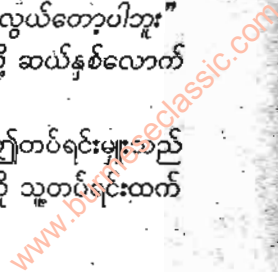
“အသင်တို့ တပ်ရင်း (၅) ကို ရန်ပြုရင် အဲဒီပြုတဲ့ကောင် ပြားသွားမှာပေါ့၊ အသင်တို့ တပ်ရင်း (၅) ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မဟာမှာ အမာဆုံးတပ်ပဲ”

ဟတ္ထိရာဇာ စိတ်ညစ်သွားသည်။ အမာဆုံးဆိုသော အရာများသည် အခန့်မသင့်လျှင် ဖျက်ခနဲ ကွဲတတ်သည်ကို ဤတပ်ရင်းမှူး စေဉ်းစားမိလေသလော။ သို့သော် သူသည် ဤစကားကို ချေပခြင်း မပြုတော့ဘဲ သူ့ထင်မြင်ချက်ကိုသာ ဆက်လက်ပြောဆိုခဲ့သည်။

“နောက်တစ်ချက်က ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်း (၅) ကို သူတို့ အနိုင် ဆိုက်နိုင်ရင် အခု သူတို့ရထားတဲ့ မြို့နယ်နှစ်နယ်ဟာ အပိုင်ရလိုက်တာ ဖြစ်သွားပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်တိုက်သိမ်းဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး”

“တပ်ရင်း (၅) ကို အနိုင်တိုက်ဖို့ဆိုတာ သူတို့ ဆယ်နှစ်လောက် ဦးစားလိုက်ဦး”

စောစောက တပ်ရင်းမှူးပင် ဝင်ပြောသည်။ ဤတပ်ရင်းမှူးသည် တပ်ရင်း (၁) မှ ဖြစ်၏။ သူသည် တပ်ရင်း (၅) ကို သူ့တပ်ရင်းထက် အထင်ကြီးထားပုံရသည်။

တပ်ရင်း (၁) တပ်ရင်းများ၏စကားကို တပ်မဟာများ ဒိဗ္ဗကလည်း ဝင်ရောက်ထောက်ခံဆွေးနွေးသည်။

“ဒု-ရင်းများ ဟတ္ထိရာဇာတ တပ်ရင်း (၅) ကို ခုမှရောက်တာဆို တော့ ကိုယ့်တပ်ရင်းရဲ့ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကို မသိသေးလို့ စိတ်ပူနေ တယ် ထင်ပါရဲ့၊ မပူနဲ့ ဒု-ရင်းများ၊ အရင်နှစ်တွေတုန်းကလည်း ဒီအတိုင်း ပဲကွဲ့၊ ရန်သူဟာ တပ်ရင်း (၅) စခန်းကို ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်တယ်။ တစ် ချိန်တည်းမှာပဲ တပ်အင်အားတချို့က နောက်ပိုင်းကို ဝင်မွေ့တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တပ်ရင်း (၅) က ကြိုကြိုခံထားနိုင်တော့ နောက်ပိုင်းဝင်မွေ့ တဲ့တပ်တွေကို ကျွန်ုပ်တို့က ဗျူဟာမြောက် ရင်ဆိုင်သွားနိုင်တာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ရဲ့ ထိုးစစ်ကို ရုတ်သီမိုးသွားရတာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီနှစ်ဆိုရင်ကြည့် တပ်ရင်း (၅) ကို တိုက်တောင် မတိုက်ဘဲ နောက်ပိုင်း ဝင်မွေ့ဖို့ပဲ လုပ်တော့တယ်”

တပ်မဟာများ စကားဆုံးသည်နှင့် ဟတ္ထိရာဇာက ဝင်ထောက်သည်။

“အရင်နှစ်တွေက ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာ မျက်နှာချင်းဆိုင်က နေပဲ ဝိုင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ကနေ ပတ်တိုက် ချင်သလားမှ မသိတာ”

တပ်ရင်း (၅) ၏ ခံစစ်စခန်းများသည် ကျောဘက်တွင် ပျော့သည်ကို ဟတ္ထိရာဇာ လေ့လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

“ကျွန်ုပ်ကို ကြားဖြတ်ဆွေးနွေးခွင့်ပြုပါ”

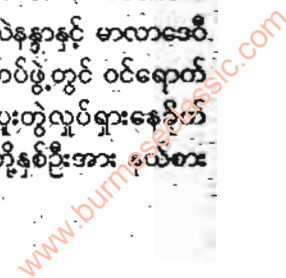
ဝင်ရောက်ပြောဆိုသူမှာ စစ်အကြံပေး မန္တရာဇာဖြစ်သည်။ မန္တရာဇာ သည် ဟတ္ထိရာဇာ၏ပြောပုံပြောနည်းကို ဟန်တားလိုသည်။ အသက် ကလေးငယ်ငယ်နှင့် ဝါရင့်တပ်မှူးကြီးများကို စကားနိုင်လှဟန်ပေါ် လာသောကြောင့် ဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်းခြင်းဖြစ်၏။

“ဒု-ရင်းများ ဟတ္ထိရာဇာ သင့်အနေနဲ့ ဤမျှ အကြံပေး ဆွေးနွေးရင် တော်လောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ သင့်ရဲ့ ဆွေးနွေးချက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ စဉ်းစားပေးပါမယ်။ သင်ကလည်း တပ်မဟာများနဲ့ တပ်ရင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ဆွေးနွေးချက်တွေကို စဉ်းစားပါဦး။ သူတို့တ သင့်ကို သူတို့ရဲ့ အတွေ့ အကြုံတွေနဲ့ ယှဉ်ထိုး စဉ်းစားတတ်အောင် စေတနာနဲ့ ပြောပေးနေ တာပါ”

မန္တရာဇာ၏ထိန်းသိမ်းမှုသည် ဟတ္ထိရာဇာအား အောင်သက်သက် ဖြစ်စေလေသည်။ မိမိက လက်တွေ့မျက်တွေ့လေ့လာပြီး ပြောသော စကားများအပေါ် ဝမ်းကွဲနောင်ဇော် သဘောမပေါက်ချေတကား။ ရှိစေတော့လေ။ ဟတ္ထိရာဇာ ခွင့်လွှတ်လိုက်၏။ မိမိက စိတ်ရင်း စေတနာနှင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူတို့အမြင်တွင် လူတွင် ကျယ်လုပ်သည်ဟု ထင်ကောင်းထင်နေပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ဖြင့် ပထမအဆင့် စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသည်။ နောက်တစ်ဆင့်မှာ နယ်စားမင်းကြီးပံ့သုရာဇာနှင့် တပ်မဟာအဆင့် အရာရှိများချည့် သီးသန့်ဆွေးနွေးကြသောကြောင့် တပ်ရင်းများ များ ပါခွင့်မရတော့။ ထို့ကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာအပါအဝင် တပ်ရင်းအဆင့် အရာရှိ ငါးဦးသည် တပ်မဟာဌာနချုပ်တွင် အနားယူချိန် လည်ပတ် ချိန်ရသွားသည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလကို အဖော်ပြုကာ တပ်မဟာဆေးတပ် ဖွဲ့သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့သည်။ ဤတွင် ပုလဲနန္ဒာနှင့် မာလာဒေဝီ တို့ကို ဆုံရလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဆေးတပ်ဖွဲ့တွင် ဝင်ရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြ၏။ တပ်မဟာနှင့် ပူးတွဲလှုပ်ရှားနေခဲ့သော တပ်မဟာဆေးတပ်ဖွဲ့အား ကူညီရမည်ဟု သူတို့နှစ်ဦးအား နယ်စား မင်းကြီးက ညွှန်ကြားထားသည်ဆို၏။

“ကောင်းပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကုသိုလ်ရပါတယ်”
သတ္တိဗလက သူ့အစ်မ ပုလဲနန္ဒာအား အလိုက်အထိုက် ပြော
လိုက်၏။

“အကုသိုလ်လည်း ရတတ်တယ်ဟဲ့၊ တချို့လူနာတွေတ ခိုသဲ့သဲ့နဲ့”
“အစ်မကို လုပ်ခဲ့လို့လား”

“ငါ့ကိုတော့ ဘယ်လုပ်ရဲ့ပါ့မလဲ၊ မာလာဒေဝီကို လုပ်မှာစိုးလို့
ဈာန်ခြည်ပြတ်မခံရဘူး”

“အစ်မက မာလာဒေဝီကို ဂရုစိုက်သားပဲ”

“သူ့အဖေက ဂရုစိုက်ဖို့မှာထားတာကိုး”

မောင်နှမနှစ်ဦး အချီအချာပြောနေသောစကားကို ဟတ္ထိရာဇာသည်
မာလာဒေဝီနှင့် စကားပြောနေရာမှ ကြားနေရသည်။ ပုလဲနန္ဒာ၏ လေသံ
သည် လောကကြီးကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေ၏။

“အစ်မမာလာရဲ့ မယ်တော်က အစ်မနဲ့ရော ဒီလိုပဲ မာဆတ်ဆတ်
ပြောတတ်လား”

ဟတ္ထိရာဇာ၏ အမေးကို မာလာဒေဝီက မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေ
သည်။

“ဒါ သူ့အကျင့်ပဲလေ၊ ဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုပဲပြောတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့
သဘောတော့ကောင်းပါတယ်”

“အစ်မမာလာကသာ သဘောကောင်းတယ် ပြောတာ၊ တပ်က
ရဲမက်တွေကတော့ အစ်မမာလာရဲ့ မယ်တော်ကို ဘယ်သူမှ သဘောမ
တွေ့ကြဘူး”

“သူတို့သဘောတွေ့အောင်နေပေးရင် အချီအချာတန်ကုန်ကြ
မှာပေါ့ဟဲ့”

“အရီအသေမတန်အောင်ဆိုပြီး သိပ်ထန်လွန်းရင်လည်း မ
ကောင်းဘူးလေ”

မာလာဒေဝီသည် ဟတ္ထိရာဇာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးမှာ
လှောင်ပြုံးဖြစ်နေ၍ ဟတ္ထိရာဇာက မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးတာလဲ”

“သိပ်မကြာခင်ကဘဲ အစ်ကိုတော်မန္တရာဇာပြောသွားတာ သတိရ
လို့ပါ၊ သူကပြောတယ်၊ ဟတ္ထိရာဇာဆိုတဲ့ကောင်၊ နို့နဲ့တောင် မစပ်
သေးဘူး၊ ရှေ့တန်းလာပြီး စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောနေတယ်တဲ့”

ဟတ္ထိရာဇာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဟတ္ထိရာဇာ၊ နင်စိတ်ဆိုးသွားပြီလား”

“ဆိုးတာပေါ့၊ ညီအစ်ကိုချင်း ပုတ်ခတ်တာကိုး”

“တို့ မောင်နှမတွေကြားပြောတာများ နင်ကစိတ်ဆိုးမနေစမ်းပါ
နဲ့၊ ဒါထက် နင် ဘယ်တော့ တပ်ရင်းပြန်ရမလဲ”

“အစ်မမာလာရဲ့ အဖေက တပ်မဟာမှူးကိုအမိန့်ချ၊ တပ်မဟာ
မှူးက ကျွန်ုပ်တို့ကို အမိန့်ချတဲ့အခါ ပြန်ရမှာပေါ့”

“မပြန်ခင် ခဏခဏ လာလည်နော်၊ တို့ဆေးတပ်ဖွဲ့က အချောအ
လှတွေ ပေါ့တယ်၊ ကြိုက်တာတွေ ရင်ပြောနော်၊ တို့ မိတ်ဆက်ပေး
ဇယ်”

“တော်ပါပြီ အစ်မမာလာရယ်၊ ကျွန်ုပ်က နို့နဲ့မှ မစင်သေးဘဲ”

“ကြည့်စမ်း၊ အတေးအမှတ်ကလည်း ကြီးလိုက်တာ”

“အလကားပြောတာပါ၊ အချိန်လည်း ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊
အရေးကြီးရင် ကြီးသလို ပြန်ရမှာမို့ပါ”

အခန်း ၂၂၂

“ဒု-ရင်းမျိုး၊ ထ-ထ တပ်မဟာမျိုး ခေါ်နေတယ်”

ညကြီးမင်းကြီး ရဲမက်တစ်ဦး လာနိုးသောကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ တပ်မဟာမျိုးထံ သွားရသည်။ တပ်မဟာမျိုးက သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်သည်။

“ဒု-ရင်းမျိုးပြောတာ မှန်နေလို့ ခုလို ညကြီးမင်းကြီး နှိုးပြီး ပြောရတာပဲ။ အခု ရန်သူတွေ မောင်ရင်တို့ တပ်ရင်း ၅ ကို နောက်ကနေ ပတ်ပြီးတိုက်နေပြီ”

ဟတ္ထိရာဇာသည် မိမိတွေးထင်ချက် မှန်နေသည်ကို ဂုဏ်ယူရမည့် အစား မိမိတပ်ရင်းအတွက် စိတ်ပူသွားသည်။

“ဟုတ်လား၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုတဲ့လဲ တပ်မဟာမျိုး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“သိပ်လဲစိတ်မပူပါနဲ့ ဒု-ရင်းမျိုး၊ တပ်ရင်းမျိုးအိန္ဒြာ ကြံကြံခံနေ တယ်လို့သိရတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း စစ်ကူလွတ်ဖို့ ပြင်နေတယ်”

“အဲဒီစစ်ကူနဲ့ ကျွန်ုပ် လိုက်သွားလို့ရမလား”

“လိုက်ရမှာပေါ့၊ လွတ်မယ့် စစ်ကူက လောလောဆယ် တပ်မဟာရဲ့ အရန်တပ်ဖြစ်နေတဲ့ တပ်ရင်း (၁) ပဲ၊ ဒု-ရင်းမျိုးက တပ်ရင်း (၁) ဌာနချုပ်နဲ့အတူ လိုက်သွားပြီး ကိုယ့်တပ်ရင်းနဲ့ကိုယ် ပြန်ပူးပေါင်းနိုင်ဖို့ပဲ၊ လမ်းမှာတော့ တပ်ရင်း (၁) တပ်ရင်းမျိုးရဲ့ ဦးဆောင်မှုနဲ့သွား၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ တပ်မဟာမျိုး၊ တကယ်လို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ရင်ရော”

“တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း တပ်ရင်း (၁) တပ်ရင်းမျိုးရဲ့ အမိန့်ကိုပဲ နာခံ၊ သူက တိုက်ခိုင်းရင်တိုက်၊ သူက မတိုက်ခိုင်းရင် မတိုက်နဲ့ ဒု-ရင်း မျိုးအနေနဲ့ ကိုယ့်တပ်ရင်းနဲ့ကိုယ် မပေါင်းမိမချင်း သူ့ညွှန်ကြားချက် တိုသာနာခံ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ကို ကောင်းကောင်းမှာကြား လိုက်ပါမယ်၊ သူ့နာမည် သိတယ်မဟုတ်လား”

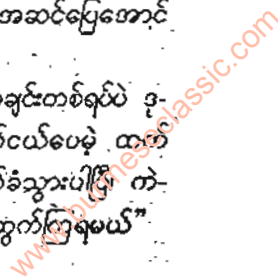
“သိပါတယ်၊ တိနဲ့တဲ့”

“ဟုတ်စာယ် တပ်ရင်း (၁) တပ်ရင်းမျိုးတို့က စကားပြောကြမ်းပေမဲ့ စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်၊ ဒု-ရင်းမျိုး အခက်တွေ့အောင် လုပ်မှာမဟုတ် ပါဘူး”

ဤတွင် ဟတ္ထိရာဇာ ပြုံးဖြစ်သည်။

“စကားပြောကြမ်းတာကိုက တစ်ဖက်သားကို အခက်တွေ့အောင် လုပ်နည်းတစ်မျိုးပဲ ဒါပေမဲ့ ထားပါတော့ အခက်တွေ့တာ မတွေ့တာတွေ တွန့်ပဲ သိပ်ဝရမစိုက်လှပါဘူး၊ ဘယ်လိုလူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေအောင် နေတတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီလို နေတတ်တာလဲ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပဲ ဒု-ရင်းမျိုးရဲ့၊ ဆက်ကြိုးစားနော်၊ ဒု-ရင်းမျိုးက အသက်ငယ်ပေမဲ့ ထက် ထက်မြက်မြက် ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်ုပ် လက်ခံသွားပါပြီ၊ ကဲ- ဒု-ရင်းမျိုး အသင့်ပြင်ပေတော့၊ မိုးမလင်းခင် ခရီးထွက်ကြရမယ်”

ဟတ္ထိရာဇာသည် သူ့အိပ်စက်ရာအဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ သတ္တိဗလသည် သူပြန်အလာကို ဆီမီးထွန်း၍ ထိုင်စောင့်နေသည်။

“ဦးရီးတော်ကလည်း အိပ်ရေးပျက်ခံလို့ဗျာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အိပ်နေပေါ့။ ထူးခြားရင် သားတော် လာနှိုးမှာပေါ့။”

“ထူးခြားတယ်ထင်လို့ပါ အရှင်သား၊ ဆက်အိပ်လို့လည်း မရတော့တာနဲ့ ထထိုင်နေလိုက်တာပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နှာခေါင်းထဲမှာ သွေးညှိနဲ့ ရနေသလိုပဲ”

ဟတ္ထိရာဇာသည် အသက်ကို သတိနှင့် ရှုသွင်းရှုထုတ်လုပ်ရင်း အနံ့ခံကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကတော့ ဘာအနံ့မှမရ။ သတ္တိဗလသည် အဘယ်က သွေးညှိနဲ့ကို လာရနေပါသနည်း။

“သားတော်ဖြင့် ဘာအနံ့မှ မရဘူး၊ ဦးရီးတော်၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ၊ သားတော် နှာခေါင်းလည်း ပိတ်မနေပါဘူး၊ မှန်းစမ်း၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သားတော်ရဲ့ ချိုင်းခွေးနံ့ကိုတောင် ကောင်းကောင်းရနေသားပဲ”

“အရှင်သားက သွေးညှိနဲ့ ဘယ်ရပါမလဲ၊ ဒါကတကယ် အနံ့မှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အာရုံထဲက အနံ့ဖြစ်မှာပေါ့၊ အတိတ် နိမိတ်ပါပဲ၊ အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်းတော့ မဟုတ်ပေဘူး။”

“မှန်လိုက်လေ ဦးရီးတော်သတ္တိဗလရယ်၊ အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်း မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်းကို ရန်သူတိုက်နေပြီတဲ့၊ တပ်မဟာချွန်က အဲဒါ ခေါ်ပြောတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အရှင်သားခန့်မှန်းတာ မှန်သွားတာပေါ့၊ တော်လိုက်လေ အရှင်သားရယ်၊ အရှင်သားကို လျှော့တွက်လို့ မရဘူးဆိုတာ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက သဘောပေါက်သွားမှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကကြည့်ရင်လည်း အမြင်ကတ်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး ဦးရီးတော်ရေ၊ ကတ်ကာမှကတ်ရော၊ သားတော်ကတော့ ထင်တာမြင်တာတွေကို ရဲရဲရင့်ရင့် ပြောရတော့မှာပဲ၊ ဘာပဲပြောပြော သားတော်ဟာ လူငါးရာလောက်ကို ဦးဆောင်နေရတဲ့ ဒု-ရင်းမျှ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ တစ်ခုခု မှားယွင်းလို့ကတော့ အသက်ယေလို့ ဆိုပြီး ညှာတာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဥပဒေအရ အရေးယူမှာ သေချာတယ်”

“မှန်တယ် အရှင်သား၊ တပ်မျှတစ်ယောက် ပြု နေမှတော့ မပွင့်တပွင့် လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြောစရာရှိတာ ရဲရဲပြောပြီး လုပ်စရာရှိတာ ရဲရဲလုပ်မှဖြစ်မှာ၊ အခုရော၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြရမှာလဲ”

ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလကို တပ်မဟာမျှညွှန်ကြားသမျှ ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“ဒါဆို အခုချက်ချင်းပဲ အသင့်ပြင်ရတော့မှာပေါ့နော် အရှင်သား”
“ဟုတ်တယ် ဦးရီးတော် ပြင်ပေတော့”

သတ္တိဗလသည် မှိုတို့အဖွဲ့အား အသင့်ပြင်ကြရန် နှိုးဆော်လိုက်သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ပြင်ဆင်၏။

တစ်ခဏအတွင်း အသင့်ဖြစ်သွားသော ဟတ္ထိရာဇာနှင့်အဖွဲ့သည် အဆောင်မှထွက်၍ ဝင်းခြံထဲ ဆင်းရပ်နေကြသည်။ တပ်မဟာဌာနချုပ် တစ်ခုလုံး ဆီမီးရောင်များ ဝမ်းလက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုယ့်ဌာနနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်ကဏ္ဍနှင့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

ထိုအခိုက် ရဲမက်အချို့ ဇီးတုတ်များကိုင်၍ ဟတ္ထိရာဇာတို့အနီး ရောက်လာသည်။ ဦးဆောင်လာသူမှာ ဝမ်းကွဲနောင်တော် မန္တရာဇာ ဖြစ်၏။ ဟတ္ထိရာဇာက စစ်ဟန်ပါပါနှင့် မုဆိုးဥူးထောက် အရိုအသေပြုလိုက်၏။ မန္တရာဇာက အနီးသို့ ကပ်လာပြီး တွဲထူထရပ်စေသည်။

“ညီတော် ဟတ္ထိရာဇာ စစ်ချီတော့မယ်ဆိုလို့ လာနှုတ်ဆက်တာ ညီတော်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်က လက်တွေ့နဲ့ ကိုက်ညီသွားတဲ့အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူပါတယ် ညီတော်”

“ဒု-ရင်းမျိုး ဟတ္ထိရာဇာလို့ပဲ ခေါ်ပါနောင်တော်၊ အဲဒါက နားအရသာ ပိုရှိပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း နောင်တော့ကို စစ်အကြံပေးပျိုးလို့ပဲ ခေါ်ချင် တယ်”

“ခေါ်ချင်သလိုသာခေါ်ပါ ဟတ္ထိရာဇာ၊ မာလာဒေဝီနဲ့ သူ့ မယ်တော်လည်း ညီတော်ကို လာနှုတ်ဆက်ကြဦးမယ်တဲ့ ခုန ဆေးတပ်ဖွဲ့အဆောင်ရွေးမှာ တွေ့ခဲ့တယ်”

ပြော၍ မဆုံးခင်မှာပင် မာလာဒေဝီနှင့် ပုလဲနန္ဒာတို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် အထုပ်ကလေးများ ပါလာကြသည်။ အဲဒါက ခြောက်နှင့် ဆတ်သားခြောက်များ ဖြစ်သည်ဆို၏။ မိမိတို့မှာလည်း ရှိပြီးဖြစ်ပါသည်ဟု ငြင်း၍ မရ။ အတင်းပေးကြသည်။ သတိဝီရိယနဲ့ ရန်နှင့် မရဲတင်းလွန်းရန်လည်း မှာကြသည်။ ဟတ္ထိရာဇာရော၊ သတ္တိဗလပါ သူတို့စိတ်ကျေနပ်အောင် ခေါင်းညိတ်နေကြရသည်။

တပ်မဟာများ ခေါ်ပြီဆိုမှ သူတို့လည်း အမှာရပ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ပုလဲနန္ဒာက သတ္တိဗလကို သီးခြားမှာချင်သည်ဆိုကာ ဘေးသို့ ဆွဲထုတ်သွားသေးသည်။ တကယ်လည်း သီးသီးသန့်သန့် မှာကြား၏။

“ကိုယ့်မောင်နှော်၊ ကိုယ့်မောင်အကြောင်း ကိုယ်သိလို့ သေသေချာချာ မှာလိုက်ဦးမယ်၊ ကိုယ့်အသက်ကိုလည်း ကိုယ်တန်ဖိုးထားဦး၊ စိတ်နှလုံးပေါက်ရင် ပေါက်သလို လျှောက်လုပ်မနေနဲ့”

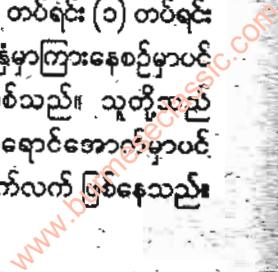
ပုလဲနန္ဒာဆိုလိုသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို သတ္တိဗလ သဘောပေါက်သည်။ ဘေးလူကြားလျှင် နားလည်ချင်မှ နားလည်မည်ဖြစ်သော်လည်း သူ

တော့ ရှင်းသည်။ သူမ၏စကားကို တာသာပြန်မည်ဆိုလျှင် ဟောမာသီရိကို စွဲလမ်းခြင်းဟူသော စိတ်ရှူးပေါက်ကာ ဟောမာသီရိ၏ သားအတွက် အသက်စွန့်ပြီး မကာကွယ်နှင့်ဟု ဆိုလို၏။ သတ္တိဗလသည် အစ်မဖြစ်သူ၏ လက်ထဲမှ အသာအယာရုန်းထွက်ရင်း အတိအလင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ် ဘယ်တုန်းကများ စိတ်ရှူးပေါက်ခဲ့ဖူးလဲ၊ အရင်ကလည်း စိတ်ကောင်းနဲ့ လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ အခုလည်း စိတ်ကောင်းနဲ့ လုပ်နေတာပဲ၊ နောင်လည်း စိတ်ကောင်းနဲ့ပဲ လုပ်မှာပဲ၊ ပြီးတော့ အစ်မနားလည်အောင် ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်ုပ် အသက်စွန့်ပြီဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အသက်ကိုယ်တန်ဖိုးမထားလို့ စွန့်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ တန်ဖိုးထားတဲ့ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ့်အသက်ထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ထင်တဲ့ အရာအတွက် စွန့်သွားမှာ”

သတ္တိဗလကို ပုလဲနန္ဒာ ချေပပြောဆိုခွင့်မရတော့။ ထို့ကြောင့် ပုလဲနန္ဒာ မကျေမနပ်ဖြစ် ကျန်ရစ်သည်။ သတိပေးရကိစ္စမနပ်ဟု သူမ ယူဆသည်။ သတ္တိဗလသည် ယခင်ကအတိုင်း စိတ်ရှူးထနေဆဲဖြစ်ကြောင်း စကားထဲက ဇာတ်ပြသွားသည်။ ဟောမာသီရိဆိုသောမိန်းမသည် မောင်ဖြစ်သူ သတ္တိဗလအပေါ် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ စိုးမိုးနေနိုင်ပါသနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ စွဲလမ်းနေစေပါသနည်း။ ဤအတွေးများသည် ပုလဲနန္ဒာ၏ရင်ကို တန့်နုနှင့် ထုချေနေလေသည်။

တပ်မဟာများသည် ဟတ္ထိရာဇာတို့ကိုခေါ်ပြီး တပ်ရင်း (၁) တပ်ရင်း ဖြူတိနွယ် အပ်နှံခြင်းသည်။ တပ်မဟာများ အပ်နှံမှာကြားနေစဉ်မှာပင် တပ်ရင်း (၁) တပ်များ စတင်စစ်ချီနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မီးတုတ်သုံးခွင့် မရကြပေ။ ကြယ်ရောင်၊ လရောင်အောက်မှာပင် ချီတက်နေကြ၏။ ဓားရောင်၊ လှံရောင်တို့ တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။

တပ်ရင်းမှူးတို့နဲ့သည် တပ်မဟာမှူး မှာကြားသမျှ လုံးဝနာခံဆောင်ရွက်သွားမည်ဟု ဝန်ခံကတိပြု၏။ ဟတ္ထိရာဇာကို လေးစားကြောင်းလည်း ဖွင့်ပြော၏။ လက်တွေ့နှင့် ကိုက်ညီသွားသော ထင်မြင်ချက်တစ်ရပ်သည် အများသူငါ အသိအမှတ်ပြုရသည်အထိ စွမ်းပကားကြီးမားလှကြောင်း ဟတ္ထိရာဇာ ဆင်ခြင်မိလေသည်။ တပ်ရင်းမှူးတို့နဲ့၏ လေးစားမှုကို ရရှိခြင်းသည် သခုဒ္ဓိတက်မည့် ခရီးအတွက် အာမခံချက်ရရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အောက်ကျိုနာခံမှုနှင့် လိုက်ပါခြင်းမျိုး မဖြစ်နိုင်တော့။ တိုင်တိုင်ပင်ပင်၊ ညီညီနှိုင်းနှိုင်းနှင့် ချီတက်ရပေတော့မည်။

ညာဘက်ချီတက်ရာတွင် မြင်းစီးပြီး ချီတက်ခြင်းသည် အတော်သက်သာကြောင်း ဟတ္ထိရာဇာ တွေ့ရသည်။ ခလုတ်ကန်သင်းများကို မိမိတဂရုစိုက်စရာ မလို။ မြင်းက သူ့ဘာသာ ရှောင်ကွင်းသွားသည်။ မိမိဂရုစိုက်ရသည်မှာ တစ်ခုသာရှိသည်။ တောလမ်းခရီးတွင် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကို ဂရုစိုက် လွတ်အောင်ရှောင်ရသည်။ သို့မဟုတ်ပါက သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများနှင့် ချိတ်မိ တိုက်မိပြီး မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားနိုင်သည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် မြင်းမြီးဆွဲ၍ နောက်က လိုက်ပါလာသော သတ္တိဗလကို လှမ်း၍ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဦးရီးတော် သတ္တိဗလ၊ လမ်းလျှောက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် အရှင်သား၊ မြို့စောင့်တပ်မှူးက ညာဘက်လမ်းလျှောက်ရင် သတိပြုရမှာကို သင်ထားပေးလို့ အခက်အခဲ မတွေ့ရကြောင်းပါ”

“ဘယ်လိုများ သင်ထားလို့တုံး ဦးရီးတော်ရဲ့”

“မှန်လှပါ။ ညာဘက်လမ်းလျှောက်ရင် ‘မည်းမည်းရှောင်၊ ပြောင်ပြောင်ကွင်း’ ရမှာပါတဲ့ဘုရား။ မည်းမည်းကိုမရှောင်ရင် ဗွက်နင်းမိမှာပါ။”

ပြောင်ပြောင်ကို မကွင်းရင်လည်း ရေအိုင်ကို နင်းမိမှာပါ။ အဲဒီနှစ်ခု ရှောင်နိုင်ကွင်းနိုင်ရင် အဆင်ပြေပြေ လျှောက်နိုင်ပါတယ်”

“မည်းလည်း မမည်း၊ ပြောင်လည်း မပြောင်တဲ့ ခလုတ်ကန်သင်း မျိုးတွေဆိုရင်ကော”

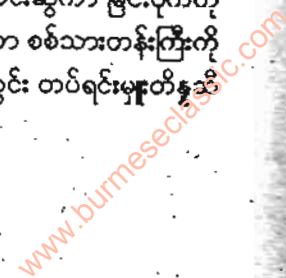
“ဒါတော့ ကမ္ဘာသကာပါ ဘုရား”

ဟတ္ထိရာဇာ ရယ်မော ဖြစ်သည်။ ‘လူမတန်ကံချ’ ဟူသော စကားကိုလည်း သူ သတိရမိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သတ္တိဗလ၏ ‘မည်းမည်းရှောင်၊ ပြောင်ပြောင်ကွင်း’ ဆိုသောစကားသည် မှတ်သားလောက်၏။ မိမိအတွက် အကျိုးရှိ၏။ ရွှေတန်း စစ်ဖျက်ရာဆိုသည်မှာ အလှည့်အပြောင်း အလွန်များတတ်ကြောင်း ဖခင်ဖြစ်သူက မှာကြားထားပြီး ဖြစ်၏။ အမြဲတမ်း မြင်းစီးခွင့်ရသည် မဟုတ်။ ခြေကျင် ချီတက်ရသည့်အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် မိမိသည်လည်း မည်းမည်းရှောင်၍ ပြောင်ပြောင်ကွင်းရပေလိမ့်မည်။

ထိုအခိုက် ဟတ္ထိရာဇာ၏ ရှေ့မှ ချီတက်နေသော ကိုယ်ရတော်တစ်ဦးက မတိုးမကျယ် သတင်းပို့လိုက်သဖြင့် သူ့အတွေးမျှင်များ ရပ်ဆိုင်းသွားရ၏။

“ဒု-ရင်းမှူး ဟတ္ထိရာဇာ ရှေ့တက်ခဲ့ပါလို့ တပ်ရင်းမှူး တို့နဲ့ခေါ်နေပါတယ်”

ဟတ္ထိရာဇာသည် မြင်းဇက်ကြိုးကို တင်းတင်းဆွဲကာ မြင်းဝိုက်တို့ ညာဖနောင့်နှင့် ပေါက်လိုက်၏။ ချီတက်နေသော စစ်သားတန်းကြီးကို ညာဘက်မှ ကျော်တက်ခဲ့သည်။ တစ်ခဏအတွင်း တပ်ရင်းမှူးတို့နဲ့သို့ ရောက်သွားသည်။

“ဒု-ရင်းမှူးဟတ္ထိရာဇာ အသင်နဲ့ကျွန်ုပ် ရှေ့ပြေးတပ်ခွဲဆီ ချီတက်ရအောင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်း (၁) က ဒု-ရင်းမှူးလည်း အဲဒီမှာ ရောက်နေပြီ၊ အသင်ရယ်၊ ကျွန်ုပ်ရယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဒု-ရင်းမှူးရယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးရလိမ့်မယ်၊ ရှေ့ပြေးတပ်ခွဲက မိန်းမတစ်ယောက် ဖမ်းမိထားတယ်လို့ သတင်းပို့တယ်”

ညကြီးမင်းကြီး မိန်းမတစ်ယောက် ဖမ်းမိထားတယ်ဆိုပါလား။ ညကြီးမင်းကြီး ဆိုသော်လည်း ညကြီးမင်းကြီး မဟုတ်တော့။ ချီတက်ရင်း ချီတက်ရင်း မိုးလင်းခါနီးအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၃)

မလင်းတလင်း အရက်ဦးအလင်းရောင်အောက်တွင် ထိုမိန်းမကို ဟတ္ထိရာဇာ မြင်ရသည်။ မြင်လိုက်သည်နှင့်ပင် ထိုမိန်းမ လှသည်ဟု သူမှတ်ချက်ချဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမသည် ဆံပင်တို့ ပွယောင်းယောင်း၊ အဝတ်အစားတို့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်နေမှုသည်ပင် ထိုမိန်းမ၏ အလှကို ဖုံးကွယ်ထားနိုင်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်း၍ အချိုးအဆစ်တို့ ပြေပြစ်၏။ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်း၍ နှုတ်ခမ်းတို့ ပါးပါးလှုပ်လှုပ် ရှိသည်။

“အသင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ဘယ်ရွာကလဲ”

တပ်ရင်းမှူးတိန့်က စတင် မေးလိုက်၏။

“ဗိုလ်မင်းတို့ စစ်တပ်နဲ့ စတွေ့ကတည်းက နာမည်ပဲ အမေးခံနေရတာပဲ၊ ဖြေရလွန်းလို့ ဖြေတောင်မဖြေချင်တော့ဘူး။”

ထိုမိန်းမသည် စိတ်ရှုပ်သည်မျက်နှာနှင့် ရေရွတ်ပြောဆိုနေ၏။ သူမ၏မျက်လုံးတို့သည် သူမကို ပိုင်းကြည့်နေသူများထံ ရစ်ဝကြည့်ရှုနေသည်။ ဟတ္ထိရာဇာကို မြင်လိုက်သောအခါ ထိုမိန်းမသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒု-ရင်းမှူး၊ ဒု-ရင်းမှူး ဟတ္ထိရာဇာ မဟုတ်လား”

ဟတ္ထိရာဇာ အံ့ဩသွား၏။ သူ မသိသောမိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကို ဘာကြောင့် သိနေရသနည်း။

“အသင်က ကျွန်ုပ်ကို သိနေသလား။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုလုပ် သိသွားတာတုံး”

ထိုမိန်းမသည် ဟတ္ထိရာဇာကို လက်အုပ်ချီ၍ အရိုအသေပြု၏။

“ဒု-ရင်းမှူးမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို အဆင်ပြေသလို ပြောပါရစေ ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်က ဒု-ရင်းမှူးတို့ တပ်ရင်း (၅) ဌာနချုပ်လုပ်ထားတဲ့ ရွာကပါ။ အကျွန်ုပ်က အညတရရှိ ဒု-ရင်းမှူးက မသိပေမဲ့ အကျွန်ုပ်က တော့ ဒု-ရင်းမှူးကို သိနေပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်တို့ ဌာနချုပ်လုပ်ထားတဲ့ရွာမှာ အရပ်သားတွေမှ မနေကြ တော့တာ၊ ရွာပုန်းကို ပြောရင်းနေကြပြီလေ”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒု-ရင်းမှူးတို့ ခေါ်ခေါ်ခိုင်းလို့ ဒု-ရင်းမှူးတို့ ဆီကို အကျွန်ုပ်တို့ ခဏခဏ ရောက်နေတာပဲ”

မှန်သည်။ ထပ်ရင်း (၅) ဌာနချုပ် အခြေပြုသည်ရွာတွင် ရွာသူ ရွာသားများ မနေကြတော့သော်လည်း ရိက္ခာသယ်ရန်၊ ခဲစစ်ခဲခန်းများ ပြုပြင်ရန် အစရှိသည့် အလုပ်များကို လျှို့ဝှက်ချုပ်ကြားတို့တွင် ပုန်းအောင်း တည်ဆောက်ထားသည့် ရွာပုန်းများမှထွက်၍ လာလုပ်ကြရ သည်။ ထို့ကြောင့် သူမ ပြောသည်မှာ သဘာဝကျ၏။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တပ်ရင်းမှူး အိန္ဒြာကကိုလည်း သိတာပေါ့”

“သိပါတယ်ဘုရား”

“အခု သူဘယ်မှာလဲ”

“ဒါတော့ မသိပါဘူး။ တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှာပဲ ရှိမယ်ထင်ပါတယ်”

တပ်ရင်းမှူးတို့က မျက်စိမျက်ကဲပြုလိုက်သောကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ တိန္ဒက ဝင်မေးသည်။

“ဒီမယ် အမိ၊ ကျွန်ုပ်မေးတာကို အရင်ဖြေဦး၊ အသင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“သန္တာလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ သန္တာက အခု ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကို သွားမလို့ပါလိမ့်”

“အကျွန်ုပ်တို့ ရွာပုန်းကနေထွက်လာပြီး တပ်မဟာဌာနချုပ်ကို သွား မလို့ပါ။ အကျွန်ုပ်သိသလောက် အခြေအနေတွေကို ပြောပြဖို့နဲ့ လော လောဆယ် ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေတဲ့ အကျွန်ုပ်ကို ခေတ္တ နားခိုခွင့်ပေးဖို့ တပ်မဟာမှူးများထံ တင်ပြချင်လို့ပါ”

မေးသမျှကို သွက်သွက်လက်လက်ဖြေကြားနေသည့် သန္တာဆိုသော မိန်းမကို ဟတ္ထိရာဇာ သဘောကျမိသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ဝမ်းကွဲအစ်မတော် မာလာဒေဝီနှင့် မတိုမေးမယ်မီး ရှိသည်။ သို့သော် ဟန်ပန်သွင်ပြင်ကား မာလာဒေဝီနှင့် တခြားစီဖြစ်၏။ နှိုင်းယှဉ်ချိန် ထိုး၍ ပြောမည်ဆိုလျှင် မာလာဒေဝီသည် ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းနှင့်တူပြီး သန္တာက တောပန်းတစ်ပွင့်နှင့် တူသည်။ အလှပန်းချင်းတူသည်တိုင် တောပန်းကဲ့သို့သော ခပ်ရိုင်းရိုင်းအလှကို ဟတ္ထိရာဇာ သဘောကျ၏။ သူသည် ဤမိန်းမကို အစ်မသန္တာဟု ခေါ်မည်ဟု စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင်လဲ တပ်မဟာမှူးများထံ မတင်ပြခင် ကျွန်ုပ်တို့ကို အရင် တင်ပြပါဦး၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တပ်ရင်း (၅) ကို စစ်ကူလာတဲ့တပ်က တပ်မှူးတွေပါပဲ၊ တပ်ရင်း (၅) ဒု-ရင်းမှူးကိုတော့ အသင်က သိပြီးသား ပဲ၊ ကျွန်ုပ် နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဒု-ရင်းမှူးကိုတော့ အသင်မသိသေးဘူး ဒီတော့

ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်ဘာသာ မိတ်ဆက်ပြုမယ်၊ ကျွန်ုပ်က တပ်ရင်း (၁) တပ်ရင်းမှ တိန္ဒူပါ။ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဒု-ရင်းမှ သုဒ္ဓပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရန်သူ အခြေအနေနဲ့ တိုက်ပွဲအခြေအနေလေးတွေ ပြောပြမယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့က သင့်ကို အထူးကျေးဇူးတင်မှာပါ။”

တိန္ဒူ၏လေသံက သတင်းရယူလိုစိတ် ပြင်းပြနေကြောင်း သိသာထင်ရှားနေသည်။

“အကျွန်ပြောပြပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကျွန် အရမ်းပင်ပန်းနေလို့ ထိုင်ပြီး ပြောပြခွင့်ရမလားဆိုတာ သိချင်ပါတယ်”

သူမ ပြောသည်မှာ လျော်တန်သောကြောင့် တိန္ဒူသည် သူ၏ ကိုယ်ရံတပ်ဖွဲ့အား ယာယီတံနန်းတစ်ခု အမြန်ထိုးရန် အမိန့်ချလိုက်သည်။ တပ်ကိုလည်း ခေတ္တ အနားယူရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များနှင့် တည်ဆောက်ထားသော ယာယီတံနန်းသည် ရှေ့တန်းတပ်များအတွက် ခမ်းနားထည်ဝါသော ဘုံနန်းဆောင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ တိန္ဒူ၊ သုဒ္ဓ၊ ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သန္တာတို့သည် အဆိုပါ ယာယီတံနန်းတွင် ဝိုင်းပွဲထိုင်မိကြသည်။ ဆာလောင်နေပုံရသော သန္တာကို ရိက္ခာခြောက်များ ထုတ်ကျွေးကြသည်။ သန္တာသည် စားရင်းသောက်ရင်းနှင့် ရန်သူ အခြေအနေ၊ တိုက်ပွဲအခြေအနေတို့ကို သူမ သိရှိသမျှ တင်ပြပြောဆိုပေသည်။

တိုက်ပွဲသည် ညနေစောင်းအချိန်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ တပ်ရင်း ၅ ဌာနချုပ်၏ နောက်လမ်းစောင့် ကင်းစခန်းအတိုက်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကင်းစခန်းတွင်ချထားသော ရဲမက်အရေအတွက် နည်းပါးခြင်း၊ အလစ်အငိုက်ခံရခြင်း၊ ရန်သူ့အင်အား အဆမတန်များပြားခြင်းတို့ကြောင့်

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန် တစ်မောင်းခန့် မပြည့်မီမှာပင် ကင်းစခန်းကျလေသည်။ ရန်သူသည် သန္တာတို့ ရွာပုန်းကို နေ့လယ်ကပင် ဝင်စီးခဲ့သည်ဆို၏။ ရွာကို စီးမိသည်နှင့် အဝင်အထွက် မလုပ်နိုင်အောင် တပ်အင်အားနှင့် ထိန်းချုပ်လိုက်သောကြောင့် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ တပ်ရင်း (၅) ကို သတင်းမပို့နိုင်တော့။ ရွာပုန်းကို ရန်သူတို့ ဝင်စီးချိန်တွင် သန္တာသည် ရွာထိပ်နတ်စင်အနီး၌ တောဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ရှာဖွေခူးဆွတ်နေသည်နှင့် တိုက်ဆိုင်သွားသောကြောင့် ထိန်းချုပ်ခြင်း မခံလိုက်ရ။ သို့သော် သူမသည်လည်း သတင်းပို့ခွင့်မရ။ ရန်သူတို့သည် ရွာပတ်ပတ်လည်ကို တောနင်းရှင်းလင်းနေသောကြောင့် သစ်ပင်ပေါ် တက်ပုန်းနေခဲ့ရ၏။

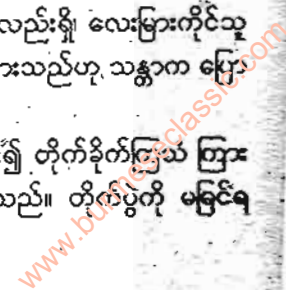
သူမ တက်ပုန်းနေသော သစ်ပင်သည် မြင်ကွင်းအားလုံးကို မမြင်ရသော်လည်း တပ်ရင်း ၅ ၏ နောက်လမ်းစောင့် ကင်းစခန်းသို့ သွားရာလမ်းကိုမူ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူတပ်များ အသုတ်လိုက် အသုတ်လိုက် ကင်းစခန်းဆီသို့ ချီတက်နေသည်ကို အတိုင်းသား မြင်နေခဲ့ရသည်ဆို၏။

“ရန်သူတွေ ကိုင်ထားတဲ့ လက်နက်တွေကိုရော မြင်ရသလား ဘာလက်နက်က ပိုများသလဲ”

တပ်ရင်းမှူးတိန္ဒူက ဖြတ်မေးသည်။

ဓားကိုင်သူများလည်းရှိ၊ လှံကိုင်သူများလည်းရှိ၊ လေးမြားကိုင်သူများလည်း ရှိသည်ဆို၏။ ဓားကိုင်သူက ပိုများသည်ဟု သန္တာက ပြောသည်။

ညနေစောင်းတွင် ရန်သူတို့ ညာသံပေး၍ တိုက်ခိုက်ကြသ ကြားသောကြောင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီဟု သူမ သိခဲ့သည်။ တိုက်ပွဲကို မမြင်ရ

သော်လည်း အသံနက်ကြီးများနှင့် အော်ဟစ်နေကြသံကို ကြားနေရသည် ဆို၏။ အချိန် တစ်မောင်းခန့်ကြာသောအခါ အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီဟု ကြွေးကြော်သော ရန်သူအသံများကို ဟိန်းဟိန်းညံအောင် ကြားလိုက် ရသည်။ စင်စစ် မဟာသူရိယတိုင်းနိုင်ငံကြီး၏ ဘာသာစကားနှင့် ရန်သူ တို့၏ ဘာသာစကားသည် လုံးဝ မတူပေ။ သို့သော် ရန်သူနှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်နေရသည့် နယ်စပ်ဒေသတွင် ကြီးပြင်းလာသော သန္တာသည် ရန်သူ ဘာသာစကားကို အတန်အသင့် နားလည်နေပေပြီ။

“ဒါဟာ သန္တာရဲ့ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပဲ၊ နောက်ကျရင် သန္တာဆီ တနေ အဲဒီဘာသာစကားကို ကျွန်ုပ် ပြန်သင်ယူမယ်”

ဟတ္ထိရာဇာက လေးလေးနက်နက် ဝင်ပြောသည်။ သန္တာသည် ဟတ္ထိ ရာဇာကို မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် ကြည့်ဖြစ်၏။ မိမိကဲ့သို့သော အညတရ ကျေးတောသူမ တစ်ယောက်ထံမှ ဘာသာစကား သင်ယူဦးမည်တဲ့လား။

“နောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်သေးသလဲ၊ ဆက်ပြောပါဦး”

တပ်ရင်းမှူးတိန္ဒက စေ့ဆော်သောကြောင့် သန္တာဆက်ပြောသည်။

ရန်သူသည် သူတို့ သိမ်းပိုက်ရရှိသွားသော ကင်းစခန်းတွင် အခိုင် အမာ တပ်စွဲလိုက်ပုံရသည်ဟု သန္တာက ခန့်မှန်းသည်။ ရန်သူသည် သန္တာတို့ ရွာပုန်းကိုလည်း မစွန့်ခွာပေ။ တစ်ရွာလုံး ရန်သူစကားသံ တို့နှင့် ဖုံးလွှမ်းနေသည် ဆို၏။

ဤသို့ဖြင့် သန္တာသည် သစ်ပင်ပေါ်မှာပင် တစ်ညနေလုံး ပုန်းအောင်း နေခဲ့ရကာ အမှောင်ထု ကျရောက်ချိန်ကို သည်းခံစောင့်ဆိုင်းခဲ့ရ၏။ မှောင်မှောင်ချင်းလည်း သစ်ပင်ပေါ်မှ မဆင်းရဲ။ မီးထွန်းချိန်ရောက်မှ မီးအလင်းရောင်များကို အကဲခတ်ကာ ရန်သူကင်းနေရာများကို ခန့်မှန်း ရသည်။ စကားသံများကို နားစွင့်ပြီး ရန်သူအသွားအလာ လမ်းကြောင်း

များကို တွတ်ဆရသည်။ ဤသို့ဖြင့် အတော်ကြီးညဉ့်နက်မှ သစ်ပင် ပေါ်က ဆင်းနိုင်တော့သည်။ ထို့နောက် ရန်သူကင်းများကို ရှောင်ရှား ကာ တပ်မဟာဌာနချုပ်ဘက် ခရီးဆက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

သူမ ထွက်လာသည့်အချိန်နှင့် မိမိတို့ ထွက်ခွာခဲ့သည့်အချိန်မှာ သိပ်ကွာစွဲမရဟု ဟတ္ထိရာဇာခန့်မှန်းကြည့်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း လမ်းခရီး တစ်ဝက် မရှိတရှိတွင် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သန္တာ၏စကားကို အကုန်အစင် နားထောင်ပြီးသောအခါ တိန္ဒ၊ သုဒ္ဓနှင့် ဟတ္ထိရာဇာတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့် ဖြစ်ကြသည်။

“ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ တပ်ရင်းမှူး”

တပ်ရင်း (၁) ဒု-ရင်းမှူး သုဒ္ဓက မေးသည်။

“ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ဆက်ချီတက်ဖို့ပဲပေါ့၊ မြန်မြန်ရောက်ပြီး မြန်မြန်တိုက်နိုင်မှ တပ်ရင်း (၅) အသက်ရှူချောင်သွားမှာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် နောက်ကျောက အပတ်ခံထားရတဲ့ တပ်တစ်တပ်အဖို့ ဘယ်မှာ နောက် ကြောင်းအေးနိုင်ပါ့မလဲ”

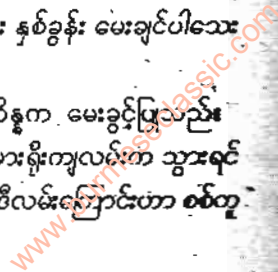
“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် အခုချက်ချင်း ဆက်ချီတက်ဖို့ တပ်ကို ညွှန် ကြားလိုက်မယ်”

သုဒ္ဓက ထရပ်လိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး၊ သန္တာကို ကျွန်ုပ် တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း မေးချင်ပါသေး တယ်”

ဟတ္ထိရာဇာက ခွင့်တောင်းလိုက်၏။ တိန္ဒက မေးခွင့်ပြုသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ဒီကနေ ချီတက်တဲ့အခါ သမားရိုးကျလမ်းက သွားရင် တော့ ရန်သူနဲ့ ပက်ပင်းတိုးမှာ သေချာတယ်၊ ဒီလမ်းကြောင်းဟာ စစ်တူ”

လာနိုင်တဲ့ လမ်းကြောင်းဆိုတာလဲ ရန်သူက တွက်ဆထားမှာပဲ။ ဒီတော့ ရန်သူနဲ့ ပက်ပင်းမတို့ဘဲ သူတို့ဆီ လမ်းကြည့်အကဲခတ်နိုင်မယ့် နေရာမျိုး များရှိသလားလို့ သန္တာကို မေးကြည့်ချင်တယ်။ ဆိုလိုတာက ရန်သူကို မတိုက်ခင် သူတို့ရဲ့ တပ်စွဲပုံအနေအထားတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှုချင်တယ်။ အဲဒီလို ကြည့်လို့ရမယ့်နေရာမျိုး သန္တာသိနိုင်မလား။ သိရင် လမ်းရော ပြပေးနိုင်မလား။”

ဟတ္ထိရာဇာ၏ မေးခွန်းကို ကြားရသောအခါ သန္တာ ပြုံးသည်။ သူမ ငါ်မျက်လုံးတို့သည် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားမှုနှင့် လက်လက်တောက်လာ၏။

“သိတာပေါ့။ လမ်းလည်း ပြပေးနိုင်တာပေါ့။”

ဟတ္ထိရာဇာသည် တိန္နထံ ခွင့်တောင်းပြန်သည်။

“သန္တာကို လမ်းပြလုပ်ခိုင်းရင် သင့်တော်မလားဆိုတာကို တပ်ရင်း မှူး ဆုံးဖြတ်စေချင်ပါတယ်။”

တိန္နက မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေသည်။

“သင့်တော်တာပေါ့။ ဒု-ရင်းမှူးဟတ္ထိရာဇာရဲ့ သဘောထားကို ကျွန်ုပ် ခိုင်မိပါတယ်။ ပြင်ဆင်မှုရှိတဲ့ တိုက်ပွဲမျိုးကိုမှ တိုက်ချင်တာ မဟုတ်လား။ ကဲ-သုဒ္ဓရေ သန္တာကို ရှေ့ပြေးတပ်ခွဲနဲ့ ထည့်ပေး။ အဲဒီရှေ့ပြေးတပ်ခွဲကို မောင်မင်း ကိုယ်တိုင်ကွပ်ကဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ဦးမှုမမဲ့စေနဲ့၊ ကျွန်ုပ် ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား။”

“ရှင်းပါတယ် တပ်ရင်းမှူး”

“ရှင်းရင်ဆက်လုပ်”

သူတို့အားလုံး သစ်ခက်တဲနန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မိုးစင်စင် လင်းလေပြီ။ စင်စင်လင်းနေသော အလင်းရောင်အောက်တွင် သန္တာ က ပိုလှနေသည်ဟု ဟတ္ထိရာဇာထင်သည်။ ဤလှပသော မိန်းမတစ်ဦး

ကို လမ်းပြလုပ်ခိုင်းရန် မိမိအကြံပေးခဲ့မိသည်မှာ မှန်ကန်ပါ၏လော။ မတော်တဆ ရန်သူနှင့် ပက်ပင်းတို့ခွဲလျှင် ဤမိန်းမ အခက်ကြုံရပေချိန်။

မတတ်နိုင်။ ဤအရေးသည် နိုင်ငံတော်အရေးဖြစ်၏။ နိုင်ငံတော် အရေးဖြစ်သောကြောင့် လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းဇောင်းပါမကျန် တာဝန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဤလှပသောမိန်းမသည်လည်း ကျရာတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရပေလိမ့်မည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် သုဒ္ဓ၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဒု-ရင်းမှူးသုဒ္ဓ၊ အစ်မသန္တာရဲ့ လုံခြုံရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ပေး သို့မဟုတ်ဦးနှော်”

သုဒ္ဓက ပြုံးသည်။

“စိတ်ချပါ ဒု-ရင်းမှူးဟတ္ထိရာဇာ၊ မိန်းမတွေကို ကျွန်ုပ် ဂရုစိုက် တတ်ပါတယ်။”

သူ့ကိုပြောလိုက်ကာမှ ပိုဆိုးသွားသည်ဟု ဟတ္ထိရာဇာ ခံစားမိ လေသည်။

အခန်း (၂၄)

သန္တာသည် ဤနယ်မြေကို အတော်ကျွမ်းကျင်ပုံရသည်။ လမ်းပြ
ကောင်းတစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ် ပြုလောက်သည်။ သူမသည် လမ်းဇွဲ
ကို မသုံးပေ။ ဖြတ်လမ်းများကိုသာ သုံးသည်။ သူမ သုံးသောလမ်းတို့
သည် လျှို့မြောင်ချစ်ကြားမှ လမ်းများဖြစ်သောကြောင့် လုံခြုံရေး ဝို
ကောင်းနေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တပ်ရင်း (၁) သည် တောင်ခါးပန်းတစ်ခုပေါ်သို့
ရောက်လာသည်။ ဤတောင်ခါးပန်းမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် တပ်ရင်း
(၅) စခန်း ချထားသည့် တောင်ကုန်းများကို အပေါ်စီးမှ မြင်ရ၏။
မနေ့က တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တောင်ကုန်းငယ်ကလေးဆိုလျှင် သိပ်
မထေးလှတော့ပေ။

သန္တာက ခေါ်ပြသောကြောင့် တိန္န၊ သုဒ္ဓနှင့် ဟတ္ထိရာဇာတို့ ခြေ
အနေအထား ကြည့်ကြသည်။ တပ်ရင်း (၅) ဌာနချုပ် စခန်းချ
သည့်နေရာကို ဟတ္ထိရာဇာ မှတ်မိသည်။ ထိုနေရာ၊ ထိုစခန်းတွင်

တပ်ရင်း (၅) တပ်ရင်းမျှ အိန္ဒိကသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ကွပ်ကဲ
နေပေလိမ့်မည်။ ကြက်သားဟင်းချက်စားပြီး ကြက်ခေါင်းများ ကြည့်
နေမလားဟုလည်း ဟတ္ထိရာဇာ စဉ်းစားမိသည်။

တပ်ရင်း (၅) စခန်းများ၏ အလွန် နယ်စွန့်မျဉ်းသဖွယ် ဖြစ်တည်
နေသည့် စမ်းချောင်းကလေး၏ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် မှိုင်းပြာပြာ
အရောင်ရှိသည့် ရန်သူစခန်းကုန်းများရှိသည်။ ထိုစခန်းကုန်းမှ ရန်သူ
များသည်လည်း တပ်ရင်း (၅) ကို ဝင်တိုက်ရန် အသင့် ဖြစ်နေ
လောက်ပေပြီ။

“တပ်ကို ဒီမှာထားခဲ့ပြီး အကျွန်တို့ချည်း ရှေ့နည်းနည်း တိုးကြည့်
ရင် မနေ့က တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့နေရာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

သန္တာ၏စကားကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာတို့သည် ကင်းတပ်စုတစ်စုကို
ခေါ်ကာ တောင်စွယ်ကြောကလေးတစ်ခုအတိုင်း ရှေ့တိုးခဲ့ကြသည်။
မှန်ပေသည်။ ရန်သူသိမ်းပိုက်ထားသော ကင်းစခန်းအား ရှင်းလင်း
ပြတ်သားစွာ မြင်ရသည်။ ရန်သူများ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်ကိုလည်း
မြင်တွေ့ရ၏။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ မြင်ကွင်းကွာ၊ မိသန္တာကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ၊
တို့ချည်းပဲဆို ဒီလို နေရာကို ဒီလောက် မြန်မြန်နဲ့ ရောက်အောင် လာ
နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာမျိုး ရှိနေတာကိုလည်း သိကြတာမှ မဟုတ်
တာ”

တပ်ရင်းမျှတိန္နက ကျေနပ်အားရစွာပြောဆိုရင်း ရန်သူအင်အား
နှင့် အနေအထားများကို စေ့ငေသချာစွာ လေ့လာနေပေသည်။ သုဒ္ဓနှင့်
ဟတ္ထိရာဇာတို့လည်း အာရုံစိုက်၍ ကြည့်ရှုနေကြရာ အတန်ကြာ တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

ရန်သူလှုပ်ရှားမှုကို အကဲခတ်ရသည်မှာ တပ်ရင်း (၅) စခန်းများကို ချက်ချင်း တိုက်ခိုက်မည့် အချိန်အယောက် မတွေ့ရဟု ဟတ္ထိရာဇာ သုံးသပ်မိသည်။ သူ သုံးသပ်ချက်ကို နောက်ပါးမှ ကပ်ပါနေသည့် သတ္တိဗလအား တီးတိုးပြောပြဖြစ်သည်။ သတ္တိဗလကလည်း ထောက်ခံသည်။

“သူတို့က တပ်ရင်း (၅) ရဲ့ နောက်လမ်းကို ပိတ်လိုက်တာ၊ လေးဘက်လေးတန် ဝိုင်းပတ်ချေမှုန်းမယ်သဘာရှိတယ်။ ဒီတော့ ဝိုင်းပတ်ဖို့ အချိန်ပေးရဦးမယ်။ တစ်ပြိုင်နက် တိုက်နိုင်ဖို့ အချိန်အချက်တွေ လုပ်ရဦးမယ်။ ဒီတော့ တိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီညနေ၊ ဒါမှမဟုတ် မနက်ဖြန် မနက်ကျမှ ဝင်တိုက်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သတ္တိဗလက သူ့အမြင်ကို ဟတ္ထိရာဇာအား တီးတိုးသံနှင့်ပင် ပြောပြလိုက်သည်။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောလိုက်လျှင် တပ်ရင်းတို့တို့၏အာရုံကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာ စိုးသည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလ၏အမြင်ကို တိုးချဲ့စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ မိမိသာ ရန်သူစစ်ဆင်ရေးမှူးဆိုလျှင် ဤ နောက်လမ်းပိတ်ထားသော တပ်အတွက် မည်ကဲ့သို့ စဉ်းစားပေးမည်နည်း။ ဤတပ်သည် အလွန်စွန့်စားရသော တပ်ဖြစ်၏။ စစ်ကူလိုက်လာလျှင် စစ်ကူနှင့်ပါ ရင်ဆိုင်ရမည်တပ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤတပ်အတွက် ကောင်းကောင်း စဉ်းစားပေးခြင်းမရှိလျှင် ထိခိုက်နစ်နာမှုကြီးမားမည် သဘောရှိသည်။

မိမိသာဆိုလျှင် ယခုကဲ့သို့သောလုပ်ရပ်မျိုး လုပ်မည်မဟုတ်။ စခန်းထိုင်တပ်နှင့် စစ်ကူတပ်တို့အကြားတွင် ကြားညပ်သွားနိုင်သည့် နေရာမျိုး၌ မိမိတပ်ကို တိုးဝင်ခိုင်းမည်မဟုတ်။ အကယ်၍ မလွဲမရှောင်သာ

တိုးဝင်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း အရည်အချင်းပြည့်ဝသောတပ်၊ လက်ရွေးစင်တပ်၊ အင်အားကြီးသောတပ်ကို ရွေးလွှတ်မည် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် အခြေအနေကြည့်ပြီး ဆုတ်လမ်းရွေးထားရန်နှင့် မနိုင်က ဆုတ်လာရန် ကြိုတင်ညွှန်ကြားထားမည်ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

ရန်သူစစ်ဆင်ရေးမှူးသည်လည်း မိမိစဉ်းစားသကဲ့သို့ စဉ်းစားကာ ဤနောက်လမ်းပိတ်တပ်ကို လွှတ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် ဤတပ်သည် လက်ရွေးစင်တပ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အင်အားလည်း တောင့်တင်းပေလိမ့်မည်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများလည်း ရှိထားလိမ့်မည်ဟု ဟတ္ထိရာဇာ တွေးတောမိ၏။ သူ့တွေးတောချက်ကို သူက တပ်ရင်း (၁) တပ်ရင်းမှူးတို့အား အသာအယာ လက်တို့ပြောပြလိုက်သည်။ တိန္ဒက လက်ခံသည်။

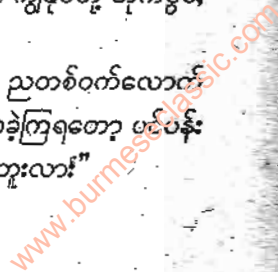
“ဟုတ်တာပေါ့၊ လက်ရွေးစင်တပ်မဟုတ်ရင် ဒီလိုနောက်လမ်းပိတ်တဲ့တာဝန် ဘယ်ပေးပါ့မလဲ၊ ဘယ်လိုလက်ရွေးစင်တပ်မျိုးပဲ ဖြစ်ပါစေ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ တိုက်ရမှာပဲ”

တိန္ဒ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဟတ္ထိရာဇာလည်း သဘောကျပါသည်။ ဤကဲ့သို့ တိုးဝင်လာသော တပ်မျိုးကိုမှ မတိုက်လျှင် ခြေပွေးခါးပိုက် ဝိုက်သလို ဖြစ်သွားမည်။

“ဘယ်တော့ တိုက်မှာလဲ တပ်ရင်းမှူး”

“အခုပဲ တိုက်မှာဇီလေ၊ အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကြာလေ သူတို့ တို့ ပြင်ဆင်ချိန်ပေးလေ ဖြစ်မယ်၊ ၃-ရင်းမှူးသုဒ္ဓါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ပွဲစ၊ ကြစို့လား”

“အခုချက်ချင်း တိုက်မှာလား၊ တပ်တွေက ညတစ်ဝက်လောက် အိပ်နေပျက်ထားပြီး ခရီးပြင်းလည်း ချီတက်လာခဲ့ကြရတော့ မင်ပန်း နှမ်းနယ်နေမယ် ထင်တယ်၊ အနားမပေးတော့ဘူးလား”

ဟတ္ထိရာဇာ၏ ဆွေးနွေးမှုကြောင့် တိန္ဒက ပြုံးသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မဟာက တပ်တွေဟာ ညလုံးပေါက်ခရီး ပြင်းနှင့် ပြီး ဘာမှစားဘဲနဲ့လဲ တိုက်ပွဲဝင်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားကြတာပဲ။ ညတစ်ဝက်လောက်ပဲ အိပ်ရေးပျက်ပြီး မနက်စောစောက ရိက္ခာခြောက် တွေလည်း စားထားတဲ့အခြေအနေအရ ကောင်းကောင်းကြီး တိုက်ပွဲ ဝင်နိုင်ပါတယ် ဒု-ရင်းမျိုး ဟတ္ထိရာဇာရဲ့၊ သိပ်လဲ စိတ်မပူပါနဲ့”

တိန္ဒ၏စကားကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ အနည်းငယ် ရှက်သွားသည်။ မှန်ပါသည်။ စစ်တပ်ဆိုသည်မှာ အပင်ပန်းခံနိုင်ရမည် ဖြစ်၏။ အပင် ပန်းခံနိုင်အောင်လည်း လေ့ကျင့်ထားရမည်ဖြစ်၏။ အိပ်ရေးဝမှ၊ အမော ပြေမှ စစ်တိုက်ရမည်ဟု တရားသေ စွဲမှတ်ထား၍ မဖြစ်ပေ။

ဟတ္ထိရာဇာသည် အသာအယာ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ‘တိတ် တိတ်နေ ထောင်တန်’ ဟူသော စကားအတိုင်း တစ်ခါတစ်ရံ ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းသည် အလွန်အင်မတန် အကျိုးရှိပေသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး သူတစ်ပါးပြောကြားသည်တို့ကို ဝရုတစိုက်မှတ်သားခြင်းအားဖြင့် မိမိ မသိနားမလည်သေးသည်တို့ကို သိနားလည်လာနိုင်သည်။ တကယ်တမ်း မှာ ဟတ္ထိရာဇာ မသိနားမလည်သည်များ အများကြီးရှိသေးသည်။ သုံးသပ်ချက်မှန်သည်ဟု ချီးကျူးခံရရုံနှင့် ဘဝင်မြင့်သွား၍ မဖြစ်။ ဘဝင်မြင့်ခြင်းသည် တိုးတက်မှု၏ ဆူးညောင်ခလုတ် ဖြစ်၏။

ဟတ္ထိရာဇာ ငြိမ်သွားသောအခါ တိန္ဒ သဘောကျသွားသည်။ ချာတိတ် တော့ ငါ ပိတ်ပြောလိုက်တာ မှတ်သွားပြီဟု မှတ်ချက်ချကာ သူ ညွှန်ကြားစရာရှိသည်တို့ကို ဆက်လက်ညွှန်ကြားလေသည်။

“ဒု-ရင်းမျိုး သူ့၊ လေးသည်တော်တပ်စုကို ဘယ်နေရာမှာ ထားမ လဆိုတာ မင်း ကြည့်ပြီးပြီလား”

“ကြည့်ပြီးပါပြီ ရင်းမျိုး၊ ဒီတောင်စွယ်အတိုင်း ဆင်းသွားရင် ရောက် တဲ့ တောင်ပူစာလေးဟာ လေးသည်တော်တပ်စု တင်ထားဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာလေးပါပဲ။ ရန်သူသိမ်းပိုက်ထားတဲ့ စခန်းကို ကောင်းကောင်းကြီး မြားနဲ့ပစ်နိုင်ပါတယ်”

တပ်ရင်း (၁) ဒု-ရင်းမျိုး ညွှန်ပြသည့် တောင်ပူစာကလေးအား ဟတ္ထိရာဇာ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူပြောသည့်အတိုင်း လေးသည် တော်တပ်စု အတွက် အလွန်သင့်လျော်သည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ ထို တောင်ပူစာနှင့် ရန်သူ တပ်စွဲထားသော ကင်းစခန်းတို့ကြားတွင် ရေကန် တစ်ခုရှိနေပြီး ရွှံ့နွဲ့ထူထပ်ကာ ဆူးချွဲများလည်း အမြှိုင်းအရိုင်း ပေါက်နေ သဖြင့် ရန်သူသည် ဤတောင်ပူစာ၌ လာရောက်တပ်စွဲနေဖွယ် မရှိချေ။ လမ်းမကြီးနှင့်လည်း တခြားစီဖြစ်နေသောကြောင့် သူတို့ စိတ်ဝင်စား မည်မထင်။

“အဲဒီတောင်ပူစာမှာ ရန်သူ ကာကင်းထုတ်ထားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ” တိန္ဒက မေးသဖြင့် သုဒ္ဓက ပြောသည်။

“လေးသည်တော်တပ်စုကို ကာကွယ်ဖို့ တပ်ခွဲ (၁) က တပ်စု တစ်စု တွဲပေးလိုက်မှာမို့ အဲဒီတပ်စုက အရင် တက်ရှင်းပါလိမ့်မယ်၊ တက်ရှင်းလို့ အင်အားကြီးနေတာတွေရင် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်းဌာနချုပ် ရဲ့ အရန်တပ်အဖြစ်ရှိနေမယ့် တပ်ခွဲ (၁) က လက်ကျန်နှစ်စုကို ထပ် လွှတ်ပါမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီကိစ္စကို မောင်မင်း တာဝန်ယူ၊ တပ်ရင်းဌာနချုပ် မှာ အရန်တပ်ခွဲနှစ်အတူ မောင်မင်း ရှိနေရမယ်၊ လေးသည်တော် တပ်စု နဲ့လည်း အချိန်အချက်တွေ လုပ်ထားရမယ်၊ မြားပစ်တဲ့အချိန် မြားရပ်မယ့်အချိန်တွေ မှန်ပါစေ၊ ကျွန်ုပ်ဆီက အမိန့်မရမချင်း မောင်မင်း တပ်ရင်းဌာနချုပ်ကို မစွန့်ခွာရဘူး”

တိန္ဒက ဤသို့ညွှန်ကြားသောအခါ သူ့ဒွသည် နားမလည်နိုင်သည့် မျက်နှာနှင့် ပြန်လည် မေးမြန်းလေသည်။

“ကျွန်ုပ်က တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှာ နေရမယ်ဆိုတော့ တပ်ရင်းမှူးက ထွက်တိုက်မလို့လား။”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်ုပ်က တပ်ခွဲသုံးခွဲကို ဦးစီးပြီး ထွက်တိုက်မယ်၊ ရန်သူစခန်းကိုတက်မယ်၊ လမ်းကြောင်းတွေကိုတောင် ကျွန်ုပ်ကြည့်ထားပြီးပြီ၊ အဲဒီ လမ်းကြောင်းတွေ သုံးလို့ ရမရ၊ သင့်မသင့်ဆိုတာကို ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့လမ်းပြ သန္တာနဲ့ တိုင်ပင်ရုံပဲ။”

မလှမ်းမကမ်းတွင် သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီ၍ ရပ်နေသော သန္တာက သူတို့ဆီ လှမ်းကြည့်သည်။ စောစောကပင် သူတို့ပြောသမျှ နားစွင့်နေသော သန္တာသည် သူမ နာမည်ပါလာပြီး သူမနှင့် တိုင်ပင်မည်ဟုအပြောခံရသဖြင့် မျက်နှာ ဝင်းပသွား၏။ သူမသည် တပ်ရင်းမှူးတစ်ဦးက တိုင်ပင်ရသူဖြစ်သွားသဖြင့် စုံကိယူသွားမိသည်။ ဝင်းဝင်းပပ သူမ၏မျက်နှာကို ဟတ္ထိရာဇာ သတိပြုလိုက်မိ၏။

တပ်ရင်း (၁) ဒု-ရင်းမှူး သူ့ဒွသည် တပ်ရင်းမှူးတိန္ဒ၏ အမိန့်အပေါ် မကြည်မလင် ဖြစ်သွားသည်။

“ရင်းမှူးက ပြောင်းပြန်လုပ်ပြန်ပြီ တကယ်က ကျွန်ုပ်က ထွက်တိုက်ရမှာ၊ ရင်းမှူးက တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှာ နေခဲ့ရမှာ”

သူ့ဒွ၏စကားကို တိန္ဒက ပြန်လည်ချေပ၏။

“အဲဒီလို တရားသေ မစဉ်းစားနဲ့လေ၊ တပ်ရင်းမှူးဆိုတာ ဗုဒ္ဓက ခုတိယ ခွဲထားပေမဲ့ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးရဲ့ အရေးကိစ္စ တစ်ခုလုံးကို တာဝန်ယူရတာလေ၊ ဒီတော့ ပထမရော၊ ဒုတိယပါ၊ အရာရာတို့ လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ရှိရမယ်၊ လုပ်စရာရှိတာကို အလှည့်ကျ လုပ်ကြတာ

ကောင်းမယ်၊ ဒီတစ်ခါ တိုက်ခိုက်ရေးတာဝန်ကို ကျွန်ုပ် ယူလိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါတော့ ဒု-ရင်းမှူး အလှည့်ပေါ့”

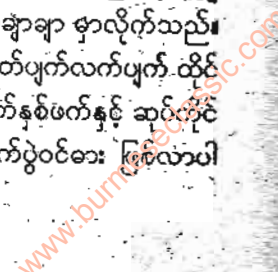
သူ့ဒွသည် မျက်နှာသုန်သုန်မုန်မုန်နှင့်ပင် ငြိမ်နေသည်။ ရှေ့တန်းတပ်မှ စစ်သည်များသည် မည်သူမဆို တိုက်ခိုက်ရေးတာဝန်ကိုသာ ထမ်းဆောင်လိုကြကြောင်း ဟတ္ထိရာဇာ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ဖြစ်သွား၏။ မိမိရော။ မိမိလည်း ဤသို့ပင် ဖြစ်သည်။ ယခုတိုက်ပွဲတွင် မိမိပါဝင် နှံ့လိုက်ချင်သည်။ မိမိသည် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိသေးသူဖြစ်၏။ ယခုလို ကြုံကြိုက်လာသည့် အခွင့်အမေးကို လက်လွတ်မခံချင်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် တိန္ဒကို မေးလိုက်သည်။

“ရင်းမှူး၊ ကျွန်ုပ်ကရော ဘယ်လိုလဲ၊ သင်နဲ့အတူ လိုက်တိုက်ရမယ် မဟုတ်လား။”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ဒု-ရင်းမှူးထွက်တိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒု-ရင်းမှူးက ဧည့်သည်အဖြစ်လိုက်လာတာ၊ ဒီပွဲမှာတော့ ဒု-ရင်းမှူး ပွဲကြည့်ပရိသတ်သာ လုပ်လိုက်တော့၊ ပြီးတော့ ဒု-ရင်းမှူးသူ့ကို တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေး၊ ဒါလဲပဲ တိုက်ပွဲဝင်တာပါပဲ ဒု-ရင်းမှူးဟတ္ထိရာဇာရဲ့ ကိုယ်တိုင်ထွက်တိုက်မှ တိုက်ပွဲဝင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

တပ်ရင်းမှူးတိန္ဒက ဟတ္ထိရာဇာကို ဖျောင်းဖျ၏။ မတတ်နိုင်။ တိန္ဒမခေါ်လျှင် မိမိလိုက်၍မရ။ တိန္ဒ မတိုက်ခိုင်းလျှင် မိမိတိုက်၍မရ။ တိန္ဒ၏အမိန့်ကို နာခံရန် တပ်မဟာမှူးက သေသေချာချာ ဖွာလိုက်သည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် သစ်ငုတ်တိုက်ခံပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်၏။ ဓားလွယ်ကို ပေါင်ပေါ်တိုင်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်တိုင်ထားမိ၏။ ဤဓားသည် မည်သည့်အခါမှ တိုက်ပွဲဝင်ဓား ဖြစ်လာပါမည်နည်း။

ဟတ္ထိရာဇာသည် ချွေးနံ့နှင့်ရောပြွမ်းသော ကိုယ်သင်းနံ့တစ်ခုကို ရှုရှိုက်မိသောကြောင့် အသာ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ မိမိနံ့ဘေးသို့ ရောက်နေသော သန္တာကို တွေ့ရသည်။ သူမသည် ယိုယိုကလေးရပ် နေ၏။ သူမ ဘယ်အတွက်ကြောင့် မိမိနား ကပ်လာပါသနည်း။

“ဒု-ရင်းမှူးကို တစ်ခုလောက် မေးကြည့်ချင်လို့ပါ”

“မေးလေ”

“အကျွန် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ဪ-အစ်မရယ်၊ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်တောင် ဘာဆက်လုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိရတဲ့အထဲ အစ်မကို ဘယ်လိုလုပ် ညွှန်ကြားနိုင်မှာလဲ”

“တပ်ရင်း (၅) ဒု-ရင်းမှူးတစ်ယောက်လုံးက မညွှန်ကြားနိုင်ဘူးဆို တော့ အကျွန်က ဘယ်သူ့ဆီ သွားမေးရမှာလဲ”

သန္တာက မဲ့ကာရွဲကာနှင့် ဟတ္ထိရာဇာကို ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်၏။ နဂိုက တည်းက စိတ်တိုနေသော ဟတ္ထိရာဇာသည် သန္တာစကားကြောင့် ပို၍စိတ် တိုသွား၏။

“တပ်ရင်းမှူးတိန္နဆီသာ သွားမေးတော့၊ ဒီမှာ သူက ဗိုလ်လဲ ကျွန်ုပ်ကိုတောင် ဒီမှာပဲနေခဲ့ဆိုလို့ ဒီမှာပဲနေနေတာ မတွေ့ဘူးလား”

သန္တာသည် ခြေတစ်ဖက်ဆောင့်ပြီး ကျောခိုင်းသွား၏။ သို့သော် ဘယ်ကိုမှ မရွေ့။ သူမ၏ ကျောကွဲနေသောဝတ်စုံကြောင့် ကျောသား ဖွေးဖွေးကလေးကို ဟတ္ထိရာဇာ မြင်ရလေသည်။

ဟတ္ထိရာဇာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အမြန်နေတတ်သော သတ္တိဗလသည် မိမိဝင်ရောက် စကားပြောသင့်သည်ဟု တွက်ဆမိသောကြောင့် သူ့ထံ နှစ်ဦးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

“အရှင်သား-ကျွန်ုပ် တစ်ခုလောက် အတင့်ရဲပြီး အကြံပေးချင် ပါတယ်”

စိတ်တိုနေသော ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလက ထုံးတမ်းစဉ်လာစကား များနှင့် အစချီလာသောကြောင့် မာဆတ်ဆတ် တုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုက်၏။

“ပေးစေဗျာ-ရဲရဲကြီးသာ အကြံပေးစေဗျာ”

သန္တာလှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီလိုပါ အရှင်သား၊ အခုအချိန်ဟာ တကယ်ပဲ စစ်တိုက်ကြတော့ မယ့် အချိန်ပါ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အရှင်သားက ကလေးဆန်ဆန် တိုင်နေလို့ မသင့်တော်ပါဘူး။ တပ်ရင်းမှူးအမိန့်ရှိသလို ဒု-ရင်းမှူး သုခွနဲ့ လက်တွဲပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သင့်ကြောင်းပါ”

ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ “ဦးရီးတော်က ကျွန်ုပ်ကို ကလေးဆန်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာ ပေါ့လေ”

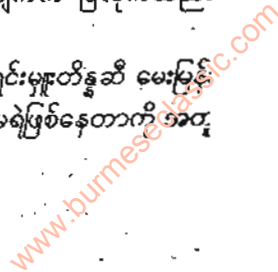
“မဝံ့ကြောင်းပါဘုရား”

သန္တာ ရယ်မိသည်။ ပြောတုန်းကပြောပြီး မေးလိုက်ကာမှ မဝံ့ကြောင်း ပါဟု ပြန်ပြောနေသော သတ္တိဗလ၏စကားကို သန္တာရယ်ချင်သွား ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မရယ်ပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောနေတာ အစ်မရယ်ဖို့ မဟုတ် ပါဘူး”

သတ္တိဗလက သန္တာကို မရယ်ရန် မျက်ရိပ်မျက်ကဲ ပြလိုက်သည်။ သန္တာလည်း အသာမျက်နှာပိုးသတ်လိုက်၏။

“အရှင်သားအနေနဲ့ သန္တာအတွက်ပါ တပ်ရင်းမှူးတိန္နဆီ မေးမြန်း ပေးသင့်ပါတယ်၊ မိန်းမသားတစ်ဦးအနေနဲ့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေတာကို အတု အညီ ပေးသင့်ကြောင်းပါ”

“ကျွန်ုပ်ကိုကျတော့ ဦးစိုးတော်ရဲ့သန္တာက မဝံ့မရဲ မဖြစ်ဘူးလားဗျာ”
ကလေးလေးကိုများ ဘယ်သူက မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေရမှာလဲဟု သန္တာက
ပြောချလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းတော့ မပြောရဲ။ ဤ
ကလေးသာသာ လူပျိုပေါက်ကလေးသည် တိုက်ခိုက်နေတပ်ရင်း
တစ်ရင်း၏ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူး ဖြစ်နေပေသည်။

“ဒု-ရင်းမှူးကို အကျွန်ုပ်က မဝံ့မရဲ မဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒု-
ရင်းမှူးက အကျွန်ုပ်တို့ရွာဟောင်းမှာ စခန်းချနေတဲ့တစ်ရင်း (၅) က မဟုတ်
လား ဒီတော့ အကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ကိုယ့်အေသ ကိုယ့်ရပ်ရွာက တပ်မှူး
တစ်ယောက်ပဲဆိုပြီး တရင်းတန်း ဖြစ်နေလို့ပါ။ စိတ်ဆိုးတော် မပူပါနဲ့
ဘုရား”

သန္တာ အလျောက်ကောင်းသောကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ ကျေနပ်သွား
သည်။ ကျေးတောသူဆိုပေမည် သွက်လက်ချက်ချာလှပေသည် ဟု
လည်း စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချမိ၏။

ဟတ္ထိရာဇာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်၏။
“အစ်မသန္တာ၊ ကျွန်ုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့၊ တပ်ရင်းမှူးကို သွားမေး
ကြရအောင်”

တပ်ရင်းမှူးတို့နဲ့သည် စစ်ထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ သူသည်
ဟတ္ထိရာဇာအား လက်ကမ်းကြိုဆို၏။

“တပ်ရင်းမှူးကို တစ်ခွန်းလောက် မေးခွင့်ပြုပါ။ ဒီက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့
လမ်းပြသန္တာကို ဘယ်လို ဆက်လက်အသုံးချမယ်ဆိုတာ သိပါရစေ”

“သန္တာအတွက် လောလောဆယ် အလုပ်မရှိသေးဘူး။ တပ်ရင်းဌာ
နချုပ်မှာပဲ ဒု-ရင်းမှူးဟတ္ထိရာဇာကိုနဲ့အတူ နေလိုက်ဦး။ တိုက်ပွဲပြီးတဲ့
အခါမှ သန္တာအတွက် ဆက်စီစဉ်ပေးမယ်။ ဒီတော့ ဒု-ရင်းမှူး ဟတ္ထိရာ
ဇာပဲ သန္တာကို ဝာဝန်ယူထားလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အမိန့်အတိုင်းပါ တစ်ရင်းမှူး”

တပ်မဟာဌာနချုပ်သို့ ခိုခောင်းရန်
ပြင်ဆင်နေသော တပ်ရင်း (၁) ဒု-ရင်းမှူးသုဒ္ဓလ
ပြီး ပြုံးပြသည်။ သူ့အပြုံးကို ဟတ္ထိရာဇာ သဘောပေါက်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးသည် မလုံမလဲအပြုံး၊ ရှက်ကိုး
ရှက်ကန်းအပြုံးများ ဖြစ်နေမလားမသိ။

ဒု-ရင်းမှူးသုဒ္ဓ လက်ထဲမှ ခိုသည် တောင်ပံတဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး
ပျံတက်သွား၏။ ခြေထောက်တွင် စာလိပ်တပ်ဆင်ထားသော ဤစာ
ပို့ ခိုကလေးသည် တပ်မဟာဌာနချုပ်ဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းသွားမည်
ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၂၅)

“လေးသည်တော်တပ်စု-ပစ်”

တပ်ရင်း (၁) ဝု-ရင်းမှူးသုဒ္ဓ၏ ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံ အောက်တွင် တပ်ရင်း (၁) ၏ လေးသည်တော်တပ်စု တပ်စွဲရာတောင်ပူ စာကလေးဆီမှ မြားတို့ အဖြိုင်ဖြိုင် ထွက်လာသည်။

လေးသည်တော် တပ်စုသည် မည်သည့်အန္တရာယ်နှင့်မှ ရင်မဆိုင်ရဘဲ အဆိုပါ တောင်ပူစာကလေးတွင် နေရာယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ခွံညွှန်ထူထပ်သည်ဆိုကာ ရန်သူတို့ လှစ်လျှူရှုထားခဲ့သော အဆိုပါ တောင်ပူစာကလေးကို ခြေကုပ်ရခဲ့ခြင်းသည် ဟတ္ထိရာဇာတို့ အသာစီးရ လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

တောင်ပူစာကလေးမှ ထွက်ပေါ်လာသော မြားတို့သည် လေဟုန်ကို ခွင်း၍ ရန်သူစခန်းဆီသို့ ကျရောက်လေသည်။ ရန်သူတို့ ရုတ်ရုတ်သံ သဲ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ မြားအန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းအောင် နေရာယူကြ

၏။ ထိုအချိန်တွင် လမ်းကြောင်းနှစ်ကြောင်းခွဲ၍ ချိတက်သွားသော တိန္ဒ ဦးစီးသည့် တပ်ခွဲ ၃ ခွဲသည် ရန်သူစခန်းအခြေသို့ ကပ်မိနေပြီဖြစ်ပေ သည်။ ဝု-ရင်းမှူး သုဒ္ဓက လေးသည်တော်တပ်စုအား အော်ဟစ်သတိ ပေး၏။

“ကိုယ့်လူတွေ ရန်သူစခန်းကို ကပ်မိနေပြီနော်၊ မြားတွေ အောက် မရောက်စေနဲ့၊ စခန်းတည့်တည့်ကိုပစ်”

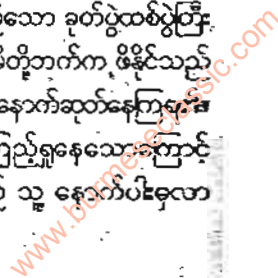
မြားတို့သည် ပစ်မှတ်ထဲကို တည့်တည့်ဝင်နေကြသည်။ ရန်သူအချို့ မြားထိ၍ လဲပြိုကုန်ကြသည်ကို ဟတ္ထိရာဇာ မြင်ရသည်။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် ဝု-ရင်းမှူးသုဒ္ဓ၏အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကိုယ့်လူတွေ စခန်းသိမ်းဖို့ ပြင်နေပြီ၊ မြားပစ်ရပ်ကြတော့”
“ကျား”

ကျားဟုအော်ဟစ်ပြီး တက်နေကြသည့် ရဲမက်များကိုမြင်ရသည့် မှာ အားတက်စရာကောင်းလှသောကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာသည် အသက်ရှု ရန်ပင် မေ့လျော့နေပေသည်။ အနီးကပ်တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ဓား၊ လှံတို့သည် နေရောင်တွင် တလက်လက်တောက်နေ၏။ ဓားသံ၊ လှံသံများကို ကြားရ လောက်သည့် အကွာအဝေးမဟုတ်သော်လည်း ဟတ္ထိရာဇာ၏ နား ထဲတွင် တချွင်ချွင်နှင့် ကြားနေရုံသာကဲ့သို့ပင်။

တိုက်ပွဲသည် ပြင်းထန်၏။ မိမိဘက်ကလည်း အရည်အချင်းရှိ ရန်သူ ဘက်ကလည်း အရည်အချင်းရှိဖြစ်နေရာ လက်ညီသော ခုတ်ပွဲထစ်ပွဲတို့ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မိမိတို့ဘက်က ဖိနိုင်သည် ကို တွေ့ရသည်။ ရန်သူတို့သည် ခုခံရင်း တအိအိ နောက်ဆုတ်နေကြရာမှ

ဟတ္ထိရာဇာသည် တိုက်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေသောကြောင့် သူပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေ၏။ သန္တာသည် သူ့ နောက်ပါးဇလာ

ရပ်ကာ သူ့ခန်းကိုကျော်၍ တိုက်ပွဲပြင်ပွဲဝင်၍ ကြော်ငြာသရား။ ကိရိ
ကြည့်နေသည်ကိုလည်း ဟတ္ထိရာဇာ သတိမထားမိပေ။

“ဒု-ရင်းမှူး ဟတ္ထိရာဇာ”

ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တပ်ရင်း (၁) ဒု-ရင်းမှူး
သုဒ္ဓက ကျေရသည်။ သူ့နောက်တွင် တပ်ခွဲတစ်ခွဲအင်အားရှိသည့်
ရဲမက်များကို တွေ့ရ၏။ သူတို့သည် ထွက်တိုက်တော့မည့် အသွင်အပြင်
ဖြစ်နေသည်။

“တပ်ရင်းမှူးတို့က ကျွန်ုပ်ကို မှာထားတယ်။ သူတို့ စခန်းကို စီးမိ
ခါနီးအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်က အရန်တပ်ခွဲကို ဦးစီးပြီး လိုက်ခဲ့ရမယ်တဲ့၊
ဒါမှလဲ စီးမိတဲ့စခန်းကို ကျွန်ုပ်တို့က နေရာဝင်ယူပြီး ထိန်းသိမ်းပေး
နိုင်မယ်လေ။ ရန်သူက ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်လာရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့က
အားမကုန်သေးတဲ့တပ်ဆိုတော့ ကောင်းကောင်းကြီး ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်
တာပေါ့”

သုဒ္ဓက ဟတ္ထိရာဇာကို ရှင်းပြသည်။ ဟတ္ထိရာဇာက အားတက်
သရောနှင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး။ ဒု-ရင်းမှူး ဟတ္ထိရာဇာက ဟိုတောင်ပူထကနေ
ဆုတ်လာနေတဲ့ လေးသည်တော်တပ်စုကို စောင့်ရမယ်။ ပြီးတော့မှ
သူတို့နှစ်အတူ အခြေအနေကို ဆက်ပြီးစောင့်ကြည့်နေရမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့
ရန်သူစခန်းကိုစီးမိပြီး အလံနီထောင်လိုက်တဲ့အခါကျမှ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့
လာပြီး ပူးပေါင်းရမယ်”

ဟတ္ထိရာဇာ၏ စိတ်ထဲတွင် ဤအစီအစဉ်ကို တစ်ခုခုလိုနေသကဲ့သို့
ခံစားရ၏။ ထို့ကြောင့် သူက တွေးတွေးဆဆပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ချီတက်သလို ဖြစ်နေ
တယ်။ ဒု-ရင်းမှူးသုဒ္ဓက ကျွန်ုပ်တို့အကြားကို ရန်သူက ဝင်ဖြတ်လိုက်
ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သုဒ္ဓက ဟတ္ထိရာဇာအား ပူတတ်ရန်ကောဟူသည့် အကြည့်နှင့်
ကြည့်၏။

“ဟိုမှာ ရန်သူတောင် တဖန်အိဆုတ်နေတာ၊ ဘယ်က ရန်သူက
ပေါ်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့အကြားကို ဖြတ်မှာလဲ”

“မတော်လို့ ဖြတ်လာခဲ့ရင်ကော၊ ကျွန်ုပ်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊
ကျွန်ုပ်တို့ဆီမှာ အင်အားမရှိတော့ အဲဒီရန်သူကို ထိုးဖောက်ပြီး အသင်
တို့ဆီကို လာရောက်ပူးပေါင်းဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ရင် မပူးပေါင်းနဲ့လေ။ အဲသလိုမျိုး အရေးကြီးခဲ့
ရင် အနာခံပြီးမတိုက်နဲ့ ဒီမှာလည်း ဆက်ပြီးတပ်စွဲမနေနဲ့၊ နောက်ကြောင်း
ကို ပြန်လှည့်၊ တပ်မဟာဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့၊ လမ်းမှားမှာတော့
ပူစရာမရှိဘူး။ သန္တာတစ်ယောက်လုံး ပါနေတာပဲ”

ထို့နောက် သုဒ္ဓသည် ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သန္တာတို့ကိုလက်ပြကာ တပ်ခွဲ
တစ်ခွဲကို ဦးစီးလျက် တောင်ကြောပေါ်မှ ဆင်းချသွားသည်။ ဟတ္ထိ
ရာဇာသည် သူတို့ကို လိုက်ကြည့်ရှုင်း တိုက်ပွဲမြင်ကွင်းဆီသို့ အာရုံပြန်
ဧောက်သွားသည်။

တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားဆဲ။ နှစ်ဖက်စလုံး အထိအခိုက် အကျ
အဆုံး ရှိသည်။ သို့သော် မိမိဘက်ကဆက်၍ ဖိထားနိုင်သည်။ ဓားရေး
လှံရေးတွင် မိမိတို့ဘက်က သာနေသည်။ တိန့်ဦးစီးသော ဉာတောင်
ခံတ ပို၍ အသာစီးရသည်။

“အရှင်သား၊ လေးသည်တော် တပ်စုရောက်လာပါပြီ။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ညွှန်ကြားပေးပါတဲ့”

သတ္တိဗလ သတိပေးလိုက်မှ မိမိအနီးအပါးသို့ အာရုံပြန်ရောက်သွား၏။

“လေးသည်တော်တပ်စုမှူး၊ ဒီကိုလာခဲ၊ ဟုတ်ပြီ- မောင်မင်းတို့ရဲ့ ဒု-ရင်းမှူးသုဒ္ဓ အမှာရှိသွားတယ်။ သူတို့ စခန်းသိမ်းအောင်ပွဲခံပြီး အလန်နီလွင်လိုက်မှ လာရောက်ပူးပေါင်းပါတဲ့။ ဒီတော့ မောင်မင်းတို့ တပ်စု ကျွန်ုပ်ရဲ့ အနီးအပါးမှာ သင့်တော်သလို အနားယူပြီး တိုက်ပွဲကို စောင့်ကြည့်ကြ”

မကြာမီမှာပင် စခန်းသိမ်းအလန်နီ တလူလူလွင်တက်လာ၏။ သုဒ္ဓတို့ အုပ်စုလည်း စခန်းကုန်းပေါ် ရောက်သွားပြုပြင်သည်။ အချိန်တန်ပြီ။ မိမိတို့ နောက်ချန်အုပ်စု လိုက်သွားဖို့သာ လိုတော့သည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် အမိန့်ပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့နှုတ်မှ အမိန့်သံထွက်မလာမီမှာပင် ကင်းရှည်ထုတ်ထားသော သူ့ကိုယ်ရံတော် တစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး သတင်းပို့လေသည်။

“ရန်သူတွေ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကြောပေါ် တက်လာနေကြောင်း ပါဘုရား” ပြဿနာတက်ချေပြီ။

ဟတ္ထိရာဇာသည် မိမိတို့တပ်များ တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ချီတက်နေသည့် လုပ်ရပ်ကြောင့် ရန်သူ ကြားဝင်ဖြုတ်တောက်လိုက်မှာကို ပူပန်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ထိုပူပန်မှုထက် ဆိုး၏။ ရန်သူက မိမိတို့ဆီသို့ တိုက်ရိုက် ဦးတည်လာနေလေပြီ။ မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။

မိမိမှာ ကိုယ်ရံတော်တပ်စိတ် တစ်စိတ်နှင့် လေးသည်တော် တပ်စုတစ်စုသာ ရှိ၏။ ဤ သေးငယ်သောအင်အားနှင့် တက်လာသော ရန်သူတို့ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း ရှိပါမည်လော။

စဉ်းစားတွေဝေသွားသော ဟတ္ထိရာဇာ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်အား သန္တာက လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားပေးစကားပြောသည်။

“ဒု-ရင်းမှူး၊ ဘာမှ မပူနဲ့နော်၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်ကလမ်းတွေ အကျွန်ုပ် အားလုံး ကျွမ်းကျင်တယ်။ တပ်မဟာဌာနချုပ်ကို ဘေးမသိရန်မခဲ ပြန်ဆုတ်လို့ရတယ်”

သန္တာ၏ ဟန်ပန်နှင့်လေသံသည် အစ်မတစ်ယောက်က မောင်ငယ်တစ်ယောက်ကို အားပေးစကားပြောသည်နှင့် တူနေ၏။ ဟတ္ထိရာဇာ၏ အေးစက်နေသောနှလုံးသား ပြန်လည်နွေးထွေးလာ၏။

“အရှင်သား-အရှင်သားရယ်၊ ကျွန်ုပ်ရယ်၊ လေးသည်တော်တပ်စုမှူးရယ် တက်လာတဲ့ရန်သူအခြေအနေကို သွားကြည့်ပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်သင့်ပါတယ်”

သတ္တိဗလက ဝင်ရောက်အကြံပေးသည်။ သင့်မြတ်သော အကြံဖြစ်၍ ဟတ္ထိရာဇာ လက်ခံလိုက်၏။

“အကျွန်ုပ်လည်းလိုက်မယ်”

သန္တာလိုက်ပါခြင်းကို မည်သူမှ မကန့်ကွက်ကြ။ သူမ၏ လမ်းပြအရည်အချင်းကြောင့် သူတို့၏လေးစားခြင်းကို ခံရလေပြီ။

တက်လာသော ရန်သူအင်အားသည် တပ်ရင်းတစ်ရင်း အင်အားမျှရှိ၏။ တောင်ခါးပန်း၏ တစ်ဝက်ခန့်သို့ ရောက်နေကြပြီ။ နောက်တစ်မောင်းဝက်ခန့်ကြာလျှင် ဟတ္ထိရာဇာတို့ အခြေပြုရာ တောင်ကြောသို့ ရောက်လာကြတော့မည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် ဘေးလွယ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ဖြစ်သည်။ ဤမျှ မှားပြားသော ရန်သူကို မိမိတို့၏ မဖြစ်စလောက် အင်အားကလေးနှင့် ခုခံတိုက်ခိုက်မည်ဆိုလျှင် မိမိ၏ရဲမက်များက အမိန့်နာခံကြလိမည်လော။

“ဦးရီးတော်ရေ၊ တစ်ပွဲတစ်လမ်းတော့ တွေ့ကြပြီထင်ပါရဲ့”

“အရှင်သားက တိုက်ချင်သေးလို့လား”

သတ္တိဗလက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်မေးသည်။ သတ္တိဗလ၏ အသွင်အပြင်မှာ ဟတ္ထိရာဇာကသာ တိုက်မည်ဆိုလျှင် ငြင်းဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မည်သဘော ရှိ၏။

သုတ်နှစ်ဦး၏ အမူအရာကိုကြည့်ကာ လေးသည်တော်တပ်စုများက ဖျာဖျာသလဲ ဝင်ရောက်တင်ပြ၏။

“ကျွန်ုပ်တင်ပြပါရစေ ဒု-ရင်းမှူး၊ ဤမျှအင်အားကြီးမားသော ရန်သူ ကို မတိုက်သင့်ကြောင်းပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ လေးသည်တော်တပ်စုက ရဲမက်တွေ ဟာ လေးနဲ့မြားသာ ကျွမ်းကျင်ပြီး စားရေးလှရေး မကျွမ်းကျင်ပါ။ လေးနဲ့ မြားဆိုရာမှာလည်း ခုနက တိုက်ပွဲမှာ မြားတံတွေ အတော်သုံးခဲ့ရလို့ မြားလက်ကျန် သိပ်မရှိလှတော့ပါ။ အသင့်တော်ဆုံးက တပ်မဟာ ၄၁နချုပ်ရှိရာကို အမြန်ဆုတ်ခွာပြီး အခြေအနေကို သတင်းပို့သင့် ကြောင်းပါဘုရား”

ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဦးရီးတော်ရဲ့ သဘောကရောဟု မေးသည့်အသွင်ကို ဆောင်သည်။

“တပ်စုမှူး လျှောက်တင်တာ သင့်မြတ်ပါတယ် အရှင်သား၊ အခု အခြေ အနေမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တပ်ရင်း ၂ တပ်ရင်းမှူးနဲ့ ဒု-ရင်းမှူးတို့ဆီကို လိုက်ပေါင်းဖို့ ဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ အကျိုးအမြတ်မရှိဘဲ အသေခံ တိုက်ဖို့လည်း မသင့်လေတော့ ဆုတ်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ဟတ္ထိရာဇာသည် သူ၏မေးစေ့ကို ပွတ်လိုက်ပြန်သည်။ နန္ဒနယ်နယ် လူပျိုပေါက်အရွယ်ကလေးက လူကြီးဟန်ပန်လုပ်နေသောအခါ သတ္တိ

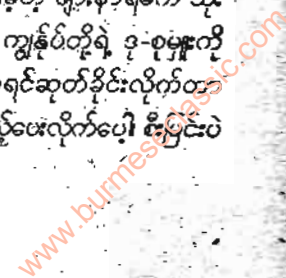
ဗလ ရယ်ချင်ပက်ကို ဖြစ်မိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအချိန်တွင် ဤသူငယ်ကလေးသည် တာဝန်အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေပေသည်။

“ကျွန်ုပ်က ဒီလိုစဉ်းစားတယ်၊ ဦးရီးတော်သတ္တိဗလရော၊ လေး သည်တော်တပ်စုမှူးပါ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဒီအတိုင်း ဆုတ်ခွာသွားမယ့် အစား ရန်သူရဲ့ သက်ရှိအင်အားအချို့ကို ချေမှုန်းပြီးမှ ဆုတ်ခွာသွား ချင်တယ်၊ ဒါမှ အခုတက်လာတဲ့ ရန်သူကို ဖိတ်စာတ်ရေရာအရ ဦးနှိမ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားမယ်”

သတ္တိဗလသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ဤသူငယ် ကလေးသည် အသက်ကလေးကလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံလည်း မကြွယ်ဝသေးပါလျက် ဤကဲ့သို့သော အတွေး မျိုးကို မည်သို့မည်ပုံ တွေးမိပါသနည်း။ ပါရမီ၊ ပါရမီဟု လူတွေပြော နေကြသည်မှာ ဤကဲ့သို့သော အခြင်းအရာ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ သတ္တိဗလသည် ဟေမှာသီရိကို သတိရလိုက်မိသည်။ မိဟေမာ၊ နင့်သား မှာ ပါရမီ ပါသဟဲ့။

လေးသည်တော် တပ်စုမှူးသည်လည်း ဟတ္ထိရာဇာစဉ်းစားချက် အပေါ် လေးစားသွားကာ သင့်လျော်သောအကြံကို ပြုလေသည်။

“မှန်ပါ၊ ဒု-ရင်းမှူးရဲ့ စဉ်းစားချက်အရဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နှေးကွေး လေးလံတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေကို အရင်ဆုံး ဆုတ်ခိုင်းသင့်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဆီမှာ တပ်ရင်းမှူးနဲ့ ဒု-ရင်းမှူးတို့ထားခဲ့တဲ့ ဖျားနာရဲမက် သုံး လေးဦး၊ ဝန်တင်မြင်း သုံးလေးကောင်ရှိတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဒု-စုမှူးကို ထာဝန်ပေးပြီး အဲဒီမြင်းတွေ၊ ရဲမက်တွေကို အရင်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်တာ တောင်းတယ်၊ ဒု-ရင်းမှူးရဲ့ ဝန်တင်မြင်းကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ဒီမြင်းပဲ ခုန်ချင်ချင်ထားလိုက်စေချင်ပါတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ တပ်စုများတင်ပြတာ ကောင်းတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း အခု ချက်ချင်း ဆောင်ရွက်လိုက်၊ တပ်မဟာ၄နချုပ်ကို အရင်ပြန်ရောက် ခဲ့ရင် အခြေအနေတွေကို အရှိအတိုင်းတင်ပြဖို့ ဒု-စုများကို တာဝန်ပေး ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဝန်တင်မြင်းသာမက စီးမြင်းကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်၊ အခုလိုမျိုး တိုက်ပွဲမှာ မြင်းတွေပါတာ ရှုပ်တယ်”

“ငါ့အတိုင်းပါ ဒု-ရင်းမှူး”

ဟတ္ထိရာဇာသည် မေးစေ့ကို ပွတ်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သန္တာထံ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အစ်မသန္တာက အရင်ဆုတ်တဲ့အဖွဲ့နဲ့ လိုက်သွားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

သူ့စကားက မပြတ်သား။ အမိန့်လည်း မဟုတ်၊ မေးခွန်းလည်း မဟုတ်။ သို့သော် ထိုမပြတ်သားသောစကားကိုပင် သန္တာက ငြင်းသည်။

“ဟင့်အင်း၊ အကျွန် လိုက်မသွားဘူး၊ အကျွန် ဒု-ရင်းမှူးတို့နဲ့ပဲ နေခဲ့မယ်၊ အကျွန်က ဒု-ရင်းမှူးတို့ကို လမ်းပြရဦးမယ်လေ”

သန္တာနေရစ်မည်ဆို၍ ဟတ္ထိရာဇာ၏မျက်နှာသည် ဝင်းပသွား၏။ အားကိုးစာစုံ ရလိုက်သလို ခံစားရပုံ ပေါ်သည်။ သို့သော် ဆုံးဖြတ် ရခက်ဟန်နှင့် သတ္တိဗလကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သတ္တိဗလက ခေါင်းညှိက် ပြလိုက်သောအခါ ဟတ္ထိရာဇာ ပျော်ရွှင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် အော်ဟစ်၍ အမိန့်ချတော့၏။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နဲ့လိုက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အစ်မ သန္တာကို ကာကွယ်ပေးမယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့မသေရင် အစ်မသန္တာ မသေ စေရဘူး၊ ကိုင်း-ရဲဘော်တို့-တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြဖို့ရဲ့”

ထိုညက ဟေမာသီရိ အိပ်မက်မက်သည်။ ဟေမာသီရိ အိပ်မက်မက် သောအချိန်သည် သားတော်မောင် ဟတ္ထိရာဇာ ညကြီးမင်းကြီး စစ်ချီနေ သည့်အချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်လည်း ဟေမာ သီရိသည် သားတော်မောင်ဟတ္ထိရာဇာ စစ်ချီတက်နေသည်ကို အပေါ်စီးမှ မြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းမျိုးနှင့် မြင်မက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤမြင်ကွင်းအရဆိုလျှင် ဟေမာသီရိသည် ဦးကောင်းကင်မှာ ရှိသည်။ လေဟုန်စီး၍ ပျံပဲရင်း ကမ္ဘာမြေပြင်ကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရပေသည်။ ညမြင်ကွင်းဖြစ်၍ အမှောင်ရိပ်တို့ ကြီးစိုးနေသည်။ အမှောင်ထုထဲ တွင် ရှည်လျားသော စစ်သားတန်းကြီး စစ်ချီတက်နေ၏။ ထိုစစ်သား တန်းကြီးထဲတွင် သားတော်မောင် ဟတ္ထိရာဇာသည် မြင်းစီး၍ လိုက် ဝါနေသည်။

“သားတော်၊ သားတော်ဟတ္ထိရာဇာ”

ဟေမာသီရိက အော်ဟစ်ခေါ်ကြည့်၏။ သူမ၏အသံကို ကြားသွား ပုံရသော ဟတ္ထိရာဇာက ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်၏။

ဟတ္ထိရာဇာ၏ နုနယ်သော မျက်နှာကလေးသည် ကြယ်ရောင်ဟပ် ၍ တောက်ပဝင်းလက်နေ၏။ သူသည် အမေဖြစ်သူကို မြင်ပုံမရပေ။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် တိမ်မည်းတို့ တရိပ်ရိပ်တက်လာသောကြောင့် ညအမှောင်သည် ပိန်းပိတ်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ဟေမာသီရိ သည် အမှောင်ထဲမှာပင် သားတော်ကို အော်ခေါ်နေမိသည်။

“သားတော်ရေ၊ သားတော်ရေ၊ ဟတ္ထိရာဇာရေ”

ဟေမာသီရိ၏ ရင်ထဲတွင် ပူပန်မှုတို့ ဗလောင်ဆူလာ၏။ ဤမျှ မည်းမှောင်နေသော အမှောင်ထုထဲတွင် သားတော်တို့ စစ်တပ်ကြီး မည် သို့မည်ပုံ ချီတက်ကြပါမည်နည်း။ အလင်းရောင်၏ တန်ဖိုးကို ယခုမှ ဟေမာသီရိ-ပိုသိလာသည်။ အလင်းရောင်မရှိလျှင် အမြင်အာရုံ မရှိ တော့ချေတကား။ မိမိတွင် မျက်လုံးအစုံရှိပါလျက် ဘာကိုမှ မမြင်နိုင် တော့ပါတကား။

ဟေမာသီရိ တောင့်တသော အလင်းရောင်သည် အဝေးတစ်နေရာ တွင် မှန်ပျံ့ပေါ်လာ၏။ ထို့နောက် ထိုအလင်းရောင်သည် ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လာ၏။ ကျယ်ပြန့်ပုံကျယ်ပြန့်နည်းမှာ ဗဟိုချက်မတစ်ခုမှ နေ၍ အလင်းတန်းများ ဖြာထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခဏအတွင်း မှာပင် ဟေမာသီရိ သည် အလင်းတန်းများဖြာထွက်ရာ ဗဟိုချက်မနှင့် နီးကပ်သွားသည်။ ဗဟိုချက်မတွင် လူတစ်ယောက်၏ ကောက်ကြောင်း သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူသည် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင် နေ၏။ အလင်းရောင်တန်းများကြောင့် မျက်စိများ ကျိန်းစပ်နေသည့် တိုင်အောင် ဟေမာသီရိသည် မျက်စိမမှိတ်ဘဲ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ရသေ့လေး၊ ရသေ့လေး- ကူခွီပါဒ်”

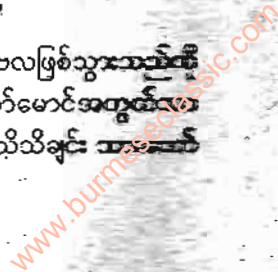
ကူခွီပါဒ်ရသေ့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝလျစ်လျူရှုထားပုံရ သည်။ မျက်စိအစုံကိုမှိတ်၍ အာရုံဝင်စားနေသည်။ အလင်းရောင် တို့သည် သူ့အန္တာကိုယ်အတွင်းမှ ဖြာထွက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအလင်း ရောင်တို့ကြောင့် နီညိုရောင်ရသေ့ဝတ်ရုံပင်လျှင် အဖြူရောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

“ကယ်ပါဦး အရှင်ရသေ့လေးရယ်၊ အကျွန်ုပ်ရဲ့သားတော်လေး ဟတ္ထိ ရာဇာ ပျောက်သွားလို့ပါ။ အကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သားတော်လေးကို ပစ်မထား ပါနဲ့နော်၊ ကူညီပြီး ရှာပေးစမ်းပါဦး ရသေ့လေးရယ်”

ဟေမာသီရိက အားကိုးတကြီး တောင်းပန်လိုက်သည်။ ကူခွီပါဒ် ရသေ့သည် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေခြင်းကိုဖျက်၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ မတ်တပ် ရပ်သည့် အနေအထားသို့ရောက်သွားသော ကူခွီပါဒ်ရသေ့သည် ကူခွီ ပါဒ်ရသေ့မဟုတ်တော့ဘဲ မျက်လှည့်ပြသည့်အလား သတ္တိဗလ ဖြစ် သွား၏။ သတ္တိဗလ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ မည်သည့်အလင်းရောင်၊ မည်သည့် ရောင်ခြည်တန်းမှ မထွက်ပေ။ သူသည် ရဲမက်ဝတ်စုံ အသစ်ကျပ်ချွတ် ဝတ်ဆင်ထားပြီး အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည့် ဓားလွယ်တို့ ထွယ်ထားသည်။

“သတ္တိဗလ၊ သတ္တိဗလ၊ နင့်တူ ဟတ္ထိရာဇာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ သူက နင်နဲ့အတူတူနေတာ မဟုတ်လား၊ နင်ပဲ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ထား တယ်ဆို အခု နင်သူ့ကို ဘယ်မှာ ထားခဲ့သလဲ”

ကူခွီပါဒ်ရသေ့ကနေ အဘယ့်ကြောင့် သတ္တိဗလဖြစ်သွားသည်ကို ဟေမာသီရိ မစဉ်းစားအား။ သူမ၏ သားတော်မောင်အတွက်လား သူမ စိတ်ပူနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သတ္တိဗလဟုသိသိချင်း သားတော် မောင်ကိုသာ တန်းမေးချလိုက်လေသည်။

သတ္တိဗလသည် သူမကို ပြန်လည် စိုက်ကြည့်သည်။ သို့သော် စကား တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ ပြောလာနိုး ပြောလာနိုးနှင့် ဟေမာသီရိ စောင့် ကြည့်သည်။ ပြောမလာ။ ထိုအခါ ဟေမာသီရိ စိတ်ဆိုးသည်။ သတ္တိ ဗလဆီ ပြေးကပ်သွားပြီး ထုရိုက်ပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။ စိတ်ကူးမိသည်အတိုင်း လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ချောက်ကမ်းပါးထဲ ပြုတ် ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဟေမာသီရိ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာလေသည်။ သူမ၏ ရင်သည် တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေ၏။ သူမ၏လည်ချောင်းတို့သည် ခြောက် သွေ့နေ၏။ မိမိသည် ခုတင်ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ခပ်ပွန်းသည် ဗန္ဓု ရာဇာနှင့်အတူ အိပ်စက်နေသည်ကို ဆီမီးအလင်းရောင်၌ မြင်တွေ့ လိုက်ရသောကြောင့် အိပ်မက်မက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘော ပေါက်သွားသည်။

ဗန္ဓုရာဇာကား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလေသည်။ ဟေမာသီရိ သည် သူမ၏အိပ်မက်ကို ဗန္ဓုရာဇာအား ပြောပြချင်သည်။ သို့သော် အိပ်မောကျနေသူအား မနှိုးရက်။

သူမသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို အသာလှိုခွဲ၍ ထကာ ဇာခြင်ထောင်ကိုမနှံ့ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သောက်တော်ရေတကောင်းရှိရာသို့ လှမ်းသွားပြီး ရေတစ်ခွက် ငွဲသောက်လိုက်၏။ တော်သေးသည်။ ယခုမှ ရင်အတုန် သက်သာသွား၏။ အိပ်ခန်းနံရံဆီ လျှောက်သွား၍ ပြတင်း ပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိုးပေါ်မှာ သာနေသောလူတို့ တွေ့ရ၏။ လသည် ကောင်းစွာ မပြည့်တတ်သေး။ အလင်းရောင်တ ထိန်ထိန်ပြီးနေသည်။ ညမှာလင်းသော လရောင်၏အလှ။ ဟေမာသီရိ ၌ အိပ်ချင်စိတ်မရှိတော့။

နားပါးသော ဟေမာသီရိသည် ခုတင်ညောင်စောင်းပေါ်က ဗန္ဓုရာဇာ ဆင်းလိုက်သည့် အသံဗလံကို သတိပြုမိ၏။ သူနိုးလာပြီကိုး။ ပြတင်း ပေါက်ဖွင့်လိုက်သောအသံက ဗန္ဓုရာဇာကို လှုပ်နှိုးလိုက်ပုံ ရသည်။

“အိပ်မပျော်ဘူးလား ဟေမာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်တော်၊ နှမတော် အိပ်မက်မက်ရာက လန့်နိုးလာတာ”

ဟေမာသီရိသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ ဝေးမောရင်း လှည့် မကြည့်ဘဲ ပြေလိုက်သည်။ ဗန္ဓုရာဇာသည် ဟေမာသီရိ၏ ကျောဘက် သို့ ရောက်လာ၏။ ဟေမာသီရိကို နောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ဟေမာသီရိက အလိုက်သင့်မော့တာ သူမပါးကို ဗန္ဓုရာဇာ၏ပါးနှင့် ထိကပ်ထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်မှ ပင်ပန်းမော့ဟိုက်သံနှင့် ပြော လိုက်သည်။

“နှမတော် ဝမ်းနည်းတယ် မောင်တော်ရယ်”

“ပြောလေ နှမတော်၊ မောင်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

“အိပ်မက်ထဲမှာ သားတော်လေး စစ်ချီတက်နေတယ်၊ မောင်ကြီး မည်းကြီးထဲမှာ မောင်တော်ရယ်၊ အတော်ပင်ပန်းရှာမှာပဲ”

သူမသည် အိပ်မက်အကြောင်း ဤမျှသာ ပြောပြသည်။ ကူဒွီပါဒ ရသေ့နှင့် သတ္တိဗလတို့ကိုမက်ကြောင်း ပြောမပြပေ။ ဗန္ဓုရာဇာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ပြန်ပြော၏။

“ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာဆိုတာ အူပျော်ခရီးထွက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အိပ်မက်ထဲမှာထက်တောင် ပို ပင်ပန်းနိုင်ပါတယ်”

“သားတော်လေးခမျာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သက်စွန့်ဆံဖျား လှုပ်ရှား နေရရှာတယ်၊ သားတော်လေး ရှေ့တန်းထွက်သွားကတည်းက နှမ တော်မှာ စိတ်ပူနေရတယ်၊ တစ်ခါမှ စိတ်အေးရတယ်မရှိဘူး သားတော်လေးကို ပြန်ခေါ်လို့ မရဘူးလား မောင်တော်”

ဗန္ဓုရာဇာသည် ဟေမာသီရိ၏ နဖူးဆံစပ်ကလေးအား ဖွဖွကလေး နှမ်းလိုက်သည်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီး ခြယ်သခဲ့သည့်မွှေးနံ့သာကို ရနံ့ မပြယ်တတ်သေး။

“သားတော်လေးကို ပြန်ခေါ်ဖို့ဆိုတာ အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံရ မယ်။ မောင်တော်ဖြစ်ဖြစ်၊ နှမတော်ဖြစ်ဖြစ် အသည်းအသန် ဖျားနာတာ မျိုးဖြစ်ရင်ပေါ့။ ဒါဆို ခမည်းတော်နဲ့ နောင်တော်ကြီးတို့က စာနာထောက် ထားပြီး အခေါ်တော် လွှတ်ပေးမှာပဲ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေသူတစ်ဦးကို ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ခေါ်မှာလဲ။ အမေလုပ်သူ စိတ်ပူ နေလို့ပါဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်က မလုံလောက်ဘူးလေ။ မောင်တော် တို့ တိုင်းနိုင်ငံကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ရှေ့တန်းရောက် စစ်သားတွေအတွက် စိတ်ပူနေရတဲ့ အမေတွေ အများကြီးပဲမဟုတ်လား။”

ဗန္ဓုရာဇာပြောသည်မှာ သဘာဝကျသောကြောင့် ဟေမာသီရိ မည်သူ့မျှ မပြောသာပေ။ သားတော်လေး ဟတ္ထိရာဇာ၏ ကံကြမ္မာကိုက ဤသို့ ပင် သတ်မှတ်ပြီးသား ပါလာပုံရသည်။ မိမိကသာ စိတ်ပူနေပေမည့် သူကတော့ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှာ ပျော်ကောင်းပျော်နေနိုင်သည်။ အရေးကြီးသည်မှာ အိပ်မက်ထဲကလို သားတော်လေးကတခြား။ သတ္တိ ဝလကတခြား ဖြစ်မနေဖို့ လိုသည်။ သတ္တိဗလနှင့်သာ မကွဲမကွာရှိနေ လျှင် သိပ်စိတ်ပူစရာမလို။ ကြက်မကြီးက ကြက်ကလေးတွေကို စောင့် ရှောက်သလို သတ္တိဗလက ဟတ္ထိရာဇာကို စောင့်ရှောက်မှာ သေချာ သည်။ သတ္တိဗလက အနီးကပ်စောင့်ရှောက်သူ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဣဒ္ဓိ ပါဒရှင်ရသေ့ကို အဝေးမှစောင့်ရှောက်သူဟု ခေါ်ရမည်ထင်သည်။ တကယ်ရော အဝေးမှ စောင့်ရှောက်ဖြစ်ပါ၏လော။ သူ ကျင့်ကြံအား ထုတ်မှုများနှင့်သူ လုံးလည်ချာလည်လိုက်ကာ ဟတ္ထိရာဇာကို သတိမှ ရပါလေစ။

ဗန္ဓုရာဇာသည် ဟေမာသီရိ၏ လက်ဖဝါးကလေးကို အသာအယာ ညှစ်ရင်း ဖျောင်းဖျော့ပြောဆိုလိုက်၏။

“နံနက်မိုးသောက်ဖို့ အဝေးကြီးလိုသေးတယ်နှမတော်၊ ပြန်အိပ် လိုက်ဦး။ အိပ်ရေးပျက်ရင် ကျန်းမာရေးထိခိုက်တတ်တယ်။”

“နှမတော် မအိပ်ချင်ဘူး မောင်တော်၊ မျက်စိတွေ ကြောင်နေပြီ တစ်ညတစ်လေ အိပ်ရေးပျက်ရုံနဲ့တော့ ကျန်းမာရေး မထိခိုက်နိုင် ပါဘူး မောင်တော်ရယ်။ မောင်တော်တို့ဆိုရင် ညစဉ်ရက်ဆက်ဆိုသလို အိပ်ရေးတွေပျက်နေကြတာပဲဥစ္စာ။”

မှန်သည်။ ဗန္ဓုရာဇာ၊ နောင်တော်ကြီးသက္ကရာဇာနှင့် မဟာရာဇာ မင်းကြီးတို့သည် ရွှေမြို့တော်တွင် အိပ်ရေးအပျက်ဆုံးသူများ ဖြစ်ကြ သည်။ အထူးသဖြင့် ရန်သူထိုးစစ်ဝင်ပြီး ရုတနာပန်းခင်းနယ်မြေတွင် တိုက်ပွဲများ စဖြစ်ကတည်းက ကောင်းကောင်းအိပ်ရသည့်အ တော် ရှားသည်။ ရှေ့တန်းတပ်မဟာဌာနချုပ်မှ လူလွတ်၍တစ်မျိုး၊ ခိုစာဖြင့် တစ်သွယ် သတင်းများပို့လာလျှင် သတင်းများကို ဖတ်ကြရသည်။ သုံးသပ်ကြရသည်။ ညှိနှိုင်းကြရသည်။ အချိန်အခါ ရွေးမနေနိုင်။ နေ့လည်း နေ့မို့။ ညလည်း ညမို့။ ရှေ့တန်းက လူတွေနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ လိုက်လံခံစားနေကြရသည်။

“မတူဘူးလေ နှမတော်ရဲ့၊ မောင်တော်တို့က ယောက်ျားသားတွေလေး ပြီးတော့ အကျင့်ရနေကြပြီ။ နှမတော်က နနုနယ်နယ်နဲ့ ပြီးတော့ အကျင့်ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကဲ-မောင်တော်စကားကို နားထောင်လေ။ အိပ်မပျော်ရင်လည်း အိပ်ရာထဲမှာ အသာကလေးလှပြီး နားနေလိုက်နော်။”

“မနားချင်ဘူး မောင်တော်ရယ်၊ နှမတော် စာရေးချင်တယ်။ သားတော် လေးဆီကို စာရေးမယ်။ မောင်တော် ပို့ပေးပါလား။”

ပန္နရာဇာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မြေမြန်တော်တွေ၊ မြင်းသည်တော်တွေ အသွားအလာ ရှိနေတာပဲ၊ ပိုပေးလို့ ရတာပေါ့”

ဟေမာသီရိသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် ပန္နရာဇာ၏ ရင်ခွင်ထဲမှထွက်သည်။ ကော့ကုတ်တပ်သည်ဟူသော အမူအရာနှင့် ပန္နရာဇာကို လက်အုပ်ချီ အဓိအသေပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ခန်းထောင့်မှ စားပွဲဝိုင်းရှိရာသို့ သွား၏။ စားပွဲဝိုင်းပေါ်တွင် စာရေးရန် ပိတ်စ၊ စုတ်တံ၊ မင်တောင့်၊ မင်တောင့်သွေးရန် ကျောက်ပျဉ်တို့ အသင့်ရှိနေသည်။ သူမသည် ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ စုတ်တံကိုကိုင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိပ်ခန်းတံခါးဝမှ မောင်းတီးသံ ကြားရသည်။ ထို့နောက် “အိပ်ဖန်စောင့်ရဲမက်တစ်ဦး၏အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“မှန်လှပါ ကိုယ်တော်လေးဘုရား၊ ဘုန်းတော်ကြောင့် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးထံမှ အခေါ်တော် ရောက်ရှိကြောင်းပါဘုရား”

ပန္နရာဇာသည် ကြားသိကြောင်း ပြန်လည်အသံပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟေမာသီရိကို လက်ပြနွတ်ဆက်လိုက်၏။ ဟေမာသီရိသည် စုတ်တံကိုင်လျက်သားနှင့် ကုလားထိုင်မှထလာကာ ပန္နရာဇာအား အခန်းတံခါးဝထိ လိုက်ပို့သည်။ ထို့နောက် ကနွဲကလျနှင့် စတားအမှာပါးသေး၏။

“ရှေ့တန်းက သတင်း သားတော်လေးရဲ့သတင်းတွေဆိုရင် နှမတော်ကို ပြန်ပြောဦးနော်”

“စိတ်ချပါ နှမတော်ရယ်”

ပန္နရာဇာသည် ဟေမာသီရိ၏ နဖူးဆံစပ်ကလေးပေါ်တွင် အနမ်းပန်းတစ်ပွင့် တင်ပေးလိုက်ပြန်လေသည်။

အခန်း (၂၇)

ရွှေမြို့တော်၏ နန်းတော်ဆောင်ကြီးသည် ညအခါတွင်လည်း ဆီမီးအရောင်တို့နှင့် လင်းထိန်နေပေသည်။ ထိုအထဲတွင် စစ်ဦးစီးခန်းမဆောင်ကြီးက အလင်းဆုံးဟု ဆိုရမည်။ ထိုခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးသက္ကရာဇာသည် စစ်ဦးစီးအရာရှိများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ရောက်ရှိလာသော စစ်ရေးသတင်းများကိုဖတ်ရှုကာ နောက်ဆုံးအခြေအနေများအား ခန်းမဆောင်ကြီး၏လယ်ရှိ သံမြေပုံကြီးပေါ်တွင် အလံကလေးများ စိုက်ထူ ပုံဖော်လျက်ရှိသည်။

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ကိုယ်တော်တိုင် မထွက်ရသော်လည်း ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၏ အခြေအနေကို အမြဲတစေအာရုံစိုက်နေရသော ကိုယ်တော်ကြီးသည် အိပ်ချိန်စားချိန် မမှန်ခဲ့ပေ။ သည့်အတွက် ပင်ပန်းသည်ဟု သူ မယူဆ။ ဤအရေးသည် မဟာသူရိယ တိုင်းနိုင်ငံတော်ကြီး၏ အရေးဖြစ်၏။ တိုင်းနိုင်ငံတော်ကြီးမှာလည်း မိမိက ဗုတိယတာဝန်အရှိဆုံးဖြစ်နေပြန်သည်။ စစ်ရေးကိစ္စဆိုသည်မှာ တစ်ချက်ကစီးလျော့၍

မဖြစ်။ တစ်ချက်လောက်ပေါ့လိုက်လျှင် အသက်ပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။ နယ်မြေများလည်း ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။

ယနေ့ညလည်း သန်းခေါင်အချိန်ရောက်မှ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၏ နောက်ဆုံးသတင်း ခိုစာနှင့် ရောက်လာသည်။ ထိုသတင်းအရဆိုလျှင် ရန်သူသည် ရှေ့တန်း တပ်ရင်း (၅) တစ်ရင်းလုံးကို နောက်ကပ်ရန် ကြိုးစားနေသည်ဆို၏။ သတင်းက မပြည့်စုံ။ ရန်သူအင်အား မပါ။ သို့သော် နောက်က လာပတ်သည်ဆိုကတည်းက အင်အားနည်းမည် မဟုတ်ဟု အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး ယူဆလိုက်သည်။ ဤသတင်းသည် အရေးကြီးသတင်း ဖြစ်၏။ ခမည်းတော် မဟာရာဇာမင်းကြီးကို စင်ပြသင့်၏။ သို့သော် မင်းကြီးထံမတင်ပြမီ ညီတော်ဗန္ဓုရာဇာကို ခေါ်ယူ ဆွေးနွေးသင့်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဗန္ဓုရာဇာထံ အခေါ်လွှတ်လိုက် ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကိုယ်တော်လေးဗန္ဓုရာဇာ ရောက်ရှိလာကြောင်းပါဘုရား”

ရဲမက်တစ်ဦး၏ သတင်းပို့သံနှင့်အတူ ဗန္ဓုရာဇာ ရောက်လာသည်။ နောင်တော်အား လက်အုပ်ချီ၍ အရိုအသေပြု၏။ နောင်တော်ကြီးသည် ညီတော်၏ပခုံးအား ထဖက်လိုက်ရင်း သဲမြေပုံရိပ်ရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် တစ်ရင်း (၅) ကို ရန်သူ နောက်မှပတ်သည့်သတင်းအား ပြောပြလိုက်၏။

“တပ်ရင်း (၅) ဆိုတော့ သားတော်ဟတ္ထိရာဇာတို့ရဲ့ တပ်ပဲ။ နောက်က ပတ်ပြီဆိုတော့ ဝိုင်းပတ်ချေမှုန်းချင်တဲ့ သဘောပဲ။ ရှေ့တန်း တပ်မဟာဌာနချုပ်က ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ဖို့ စီစဉ်နေသတဲ့လဲ နောင်တော်ကြီး”

ဗန္ဓုရာဇာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မေးလိုက်၏။

“သတင်းက ခိုနဲ့ပို့တဲ့သတင်း၊ ပြီးတော့ အဲဒီသတင်းပို့တဲ့အချိန်မှာ တပ်မဟာဌာနချုပ်က တုံ့ပြန်ဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက် မချရသေးဘူး ထင်တယ်။ ဒီတော့ အဲဒီသတင်းမှာ ဒါပဲပါတယ်။ သတင်းတိုတယ်။ မပြည့်စုံဘူး။ ပြည့်စုံတဲ့သတင်းကို ထပ်စောင့်ရဦးမယ်”

နောင်တော်ကြီး သက္ကရာဇာက ပြန်လည်ရှင်းပြသည်။ ဗန္ဓုရာဇာသည် သဲမြေပုံပေါ်မှ တပ်ရင်း ၅ တပ်စွဲထားသည့် တောင်ကုန်းတောင်ကြောနေရာတို့ကို ဝံ့ကြည့်လေ့လာရင်း စဉ်းစားတွေးတောနေသည်။ ဤနေရာသည် ပုံစံတူပြုလုပ်ထားသော နေရာဖြစ်၏။ တကယ် နေရာတွင်ကား ယခုလောက်ဆိုလျှင် တိုက်ပွဲများ ဖြစ်နေကြပြီ။ စစ်သည်ရဲမက်တို့၏ သွေးချွေးတို့ မြေကျကုန်ပြီလားမသိ။ စစ်တိုက်ပြီဆိုမှတော့ သေကြေဒဏ်ရာရခြင်း ရှိတတ်သည်သာတည်း။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ မိမိဘက်က သေကြေဒဏ်ရာရခြင်း နည်းပါးအောင် ကြိုးစားကြဖို့သာ လို၏။

ဗန္ဓုရာဇာသည် ကိုယ်ကိုကိုင်ညွှတ်၍ သဲမြေပုံကို ကြည့်နေရာမှ ပြန်မတ်လိုက်သည်။ နောင်တော်ကြီးကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဖခမည်းတော်ထံ ဒီသတင်း ပို့ပြီးပြီလား”

“အဲဒီကိစ္စ ညီတော်ကို တိုင်ပင်မလို့ပဲ။ သတင်းစုံအောင် စောင့်ပြီးမှ ဖခမည်းတော်ထံ လျှောက်တင်မလား။ ဒီသတင်းလောက်နဲ့ပဲ ဖခမည်းတော်ကို တင်ပြမလားဆိုတာ”

“ဒီသတင်းနဲ့ပဲ တင်ပြသင့်ပါတယ် နောင်တော်၊ ဒီသတင်းဟာ အတော်အရေးကြီးပါတယ်။ တပ်မဟာဌာနချုပ်က ချက်ချင်းအရေးယူဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စပါ။ ဘာတွေ ဆောင်ရွက်ထားပြီလဲဆိုတာတို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့ လှမ်းမေးထားသင့်ပါတယ်”

“တပ်မဟာဌာနချုပ်ကို လှမ်းမေးတဲ့ကိစ္စတော့ နောင်တော် စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ။ ခမည်းတော်ကို လျှောက်တင်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အခုပဲ ညီတော်နဲ့အတူတူသွားပြီး တင်လျှောက်ကြဖို့လား။”

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ခမည်းတော် မင်းကြီးမဟာရာဇာဓိ နန်းဆောင် သို့ ဝင်ကြသည်။ မဟာရာဇာမင်းကြီးသည် သားတော်နှစ်ပါးအား ဧည့် ခန်းဆောင်မှာ ထွက်တွေ့၏။ ရှေ့တန်းအခြေအနေကို ကြားရသော အခါ မင်းကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ စစ်ဦးစီးခန်းမသို့သွားကာ သဲမြေပုံကြည့်ရင်း ဆွေးနွေးမည် ဆို၏။ စိတ်အားထက်သန်နေသော မဟာရာဇာမင်းကြီးသည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ဒေါင်းတင်မောင်းတင် သွားနေလေသည်။ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီး ရှစ်ဆယ်နား ကပ်နေပြီ ဖြစ်သော ဤဘုရင်အိုကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ အိုသည်ဟု မထင်သေး။ ရာဇမာန်အပြည့်နှင့် သွားနေလေရာ သားတော်နှစ်ပါးသည် သူ့ကို မိအောင် အပြေးလိုက်ကြရသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် မင်းကြီးသည် သဲမြေပုံကို မကြာခဏ ကြည့်ထား သောကြောင့် အလွတ်ပင်ရနေပြီဟု ပြောနိုင်သည်။ တပ်ရင်း (၅) နေရာကိုလည်း ကောင်းကောင်း မှတ်မိ၏။ သို့သော် ရန်သူက နောက်က ပတ်သည်ဆိုသောအခါ ထိုပတ်သောနေရာ၏ မြေအနေအထားကို သေသေချာချာ လေ့လာလိုစိတ် ပေါ်လာပေသည်။

သဲမြေပုံကြည့်နေသော မင်းကြီးအား သားတော်နှစ်ပါးက မနှောင့် ယှက်ကြ။ နံဘေးမှ အသာ အကဲခတ်နေကြ၏။ မင်းကြီး မျက်နှာပျက် သွားသည်ကို သူတို့ မြင်လိုက်ကြရသည်။

“အစ်ကိုတစ်ချို့တော့ ရန်သူက လက်ဦးမှရသွားပြီ ထင်ပါရဲ့ သားတော် တို့ရေ”

“အမိန့်ရှိတော်မူပါ ခမည်းတော်ဘုရား”

“ရန်သူထိုးစစ် စကတည်းက ခမည်းတော်တို့ မထင်မှတ်ထားတာ တွေကိုပဲ လုပ်ခဲ့တာတဲ့။ ခရီးဝေး ချီတက်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ နယ်မြေ တချို့ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။ ဖခမည်းတော်တို့ဘက်ကလည်း သူတို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ သိချင်တာနဲ့ ရုတ်တရက် ဘာမှမတွဲပြန် သေးဘဲ စောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်။ ဒီအခြေအနေမှာ သူ့ကိုက တပ်ရင်း (၅) ကို နောက်က ပတ်တယ်။ ကြည့်လိုက်ရင် တပ်ရင်း (၅) ကို ဝိုင်းပတ် ချေမှုန်းမယ့်သဘောပဲ။ ဒါဟာ သူတို့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့စွန့်စားမှုလည်း ဖြစ် တယ်။ ပြီးတော့ ခမည်းတော်တို့ကို အကဲခတ်လိုက်တာလည်း ဖြစ်တယ်။ မင်းတို့ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲလို့ မေးလိုက်တာပဲ။ တပ်မဟာဌာနချုပ်က ဘယ်လို တုံ့ပြန်ဖို့ စီစဉ်သတဲ့လဲ”

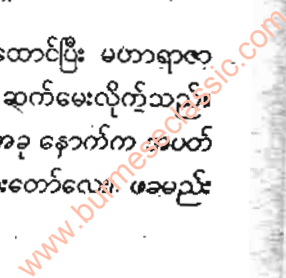
“မေးထားတုန်းပါပဲ ဘုရား” သက္ကရာဇာက အဖြေပေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆိုရင် တုံ့ပြန်ပုံတုံ့ပြန်နည်း မသိရသေးဘူးပေါ့။ ဒါဆို ခမည်းတော်တို့ ကြိုတင်စဉ်းစားထားကြည့်ရအောင်။ တပ်မဟာဌာန ချုပ်က ဘယ်လို လက်ထုံပြန်မယ်လို့ သားတော်ကြီး ထင်သလဲ”

“ဘုန်းတော်ကြောင့် မုချစစ်ကူ ပို့ပါလိမ့်မယ်ဘုရား။ သားတော်ကြီး ရှိရင်လည်း ဒီလိုပဲ ညွှန်ကြားမှာပါ။ ရှေ့တန်းက ကိုယ့်တပ်ရင်း နောက် က အပတ်ခံရတာ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့ မဖြစ်ကြောင်းပါ။ ပတ်ထား တဲ့တပ်ကို စစ်ကူတပ်နဲ့ သွားတိုက်မှ ဖြစ်မှာပါ။”

သားတော်ကြီးသက္ကရာဇာ၏ အဖြေကို နားထောင်ပြီး မဟာရာဇာ မင်းကြီးသည် သားတော်ငယ် ဗန္ဓုရာဇာကိုပါ ဆက်မေးလိုက်သည်။

“သားတော်ငယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ။ အခု နောက်က အပတ် ခံရတဲ့တပ်ရင်း (၅) မှာ သားတော်ငယ်ရဲ့ သားတော်လေး။ ဖခမည်း

တော်ရဲ့ မြေးတော်လေး ဟတ္ထိရာဇာရိနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ အသာ
ထားလိုက်ဦး။ အဲဒါတွေ ထည့်စဉ်းစားရင် ဆန္ဒစွဲတွေ ပါသွားဦးမယ်
တပ်ရင်း (၅) ကို ကိုယ့်တပ်ရင်းတစ်ရင်းလို့ပဲ သာမန်လိုသဘောထား
တဲ-ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ သားတော်ကြီးပြောသလို လုပ်မှာပဲလား။”

ဗန္ဓုရာဇာသည် အတန်ငယ်တွေ့၍ စဉ်းစားသေးသည်။ ထို့နောက်
မှ တုံးတိုက် ဖြေချလိုက်သည်။

“နောင်တော်ကြီးနဲ့ မကွဲပြားကြောင်းပါ”

မဟာရာဇာမင်းကြီးက ပြုံးလိုက်၏။

“ဘယ်ခေါင်းဆောင်မဆို ဒီလိုပဲ လုပ်ကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ လွတ်လိုက်
တဲ့ စစ်ကူအတွက် အများကြီး စဉ်းစားပေးပြီးမှ လွတ်ရမယ်။ ဖြစ်နိုင်ခြေ
တွေကို သေသေချာချာ ရှင်းပြပြီး ဘာဖြစ်ရင် ဘာလုပ်၊ ဘယ်လို ကြံတွေ့
ရရင် ဘယ်လိုဖြေရှင်း ဆိုတာတွေနဲ့ ကောင်းကောင်းကြီး ညွှန်ကြား
လိုက်ရမယ်။ သားတော်တို့-ဒီနေရာကို ကြည့်ကြစမ်း။”

မင်းကြီးသည် သဲမြေပုံပေါ်မှ စစ်ကူတပ်ချိတက်မည့် လမ်းကြောင်း
ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ မင်းကြီး-ညွှန်ပြသည့်နေရာမှာ လမ်းသည်
တောင်ပူစာနှစ်လုံး၏ အလယ်မှဖြတ်သွားသည်။

“ဒီတောင်ပူစာ နှစ်လုံးပေါ်မှာ ရန်သူက သူ့ရဲ့ လက်ရွေးစင် လေးသည်
တော်တပ်ဖွဲ့တွေ တင်ပြီးစောင့်နေမယ်ဆိုရင် ခက်ပြီလေ။ တောင်ပူစာ
တွေကို တက်မရှင်းမိဘဲ အလောတကြီး ဖြတ်သွားမိရင်တော့ မြားမီးတွေ
အောက်မှာ အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးရမှာ။ သတိရှိလို့ တက်ရှင်းတယ်ဆို
ရင်လည်း တက်ရှင်းတဲ့ တပ်ဖွဲ့တော့ အထိနာပြီပဲ။ အဲဒီအခါဇွဲမှာ ဒီ
တောင်ပူစာတွေကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရမှာလား။ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ
ဆိုတာ အဲဒီစစ်ကူတပ်ရဲ့ တပ်မှူး ခေါင်းခြောက်ရတော့မယ်လေ။

ဒါကြောင့် မလွတ်ခင်ကတည်းက ကိုယ်လွတ်တဲ့တပ်မှူးကို ဒီလို မြေ
အနေအထားမျိုးရှိတဲ့လမ်းကို ရှောင်ကွင်းသွားဖို့ မှာလိုက်ရမယ်”

သားတော်နှစ်ပါး ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ဖခင်သည် စစ်သားအို
ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ စစ်သားအိုကြီး၏ အတွေ့အကြုံနှင့် သင်ခန်းစာ
များသည် မှတ်သားဖွယ်ရာများပါပေ။

“တပ်မဟာမှူးနဲ့ ညီတော် ပုံသရာဇာတို့ ဒါကို စဉ်းစားမိကြရဲ့လား
မသိဘူး။”

သက္ကရာဇာက စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ရေရွတ်သည်။

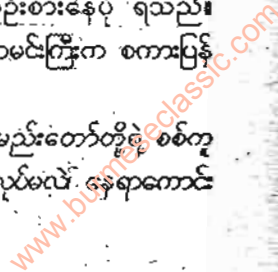
“ဒီတိစ္ဆကို ခိုစာရေးပြီး ပို့လွှတ်သင့်ကြောင်းပါ နောင်တော်ကြီး”
ဗန္ဓုရာဇာက အကြံပြုသည်။

“ညီတော် ရေးလိုက်ကွယ်”

သက္ကရာဇာက တာဝန်ပြန်လွှဲလိုက်သောကြောင့် ဗန္ဓုရာဇာသည် ဆက်
သွယ်ရေးတာဝန်ခံများနှင့်အတူ ခိုစာပို့ရန် စီစဉ်ရ၏။ နယ်စားမင်းကြီး
ပိသုရာဇာနှင့် တပ်မဟာမှူးများထံပို့လိုက်သော ထိုစာတွင်အောက်ခြေမှ
နေ၍ သားတော်လေးဟတ္ထိရာဇာ ကျန်းမာပါစေ၊ ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်
ထူးသော စာတိုလေးပါ ရေးထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဗန္ဓုရာဇာ အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် မင်းကြီးသည် ဘာမှမပြောဘဲ စောင့်
နေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ ငြိမ်သက်နေစဉ် သက္ကရာဇာလည်း ငြိမ်နေ၏။ သူ
သည် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနုနုနက် စဉ်းစားနေပုံ ရသည်။
ဗန္ဓုရာဇာ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မဟာရာဇာမင်းကြီးက စကားပြန်
ဆက်သည်။

“ကောင်းပြီ။ အဲဒီအန္တရာယ်လမ်းကြားကို ခမည်းတော်တို့စွဲ စစ်ကူ
တပ်က ရှောင်ကွင်းသွားလိုက်နိုင်ပြီဆိုပါစို့ သူ ဘာလုပ်မလဲ။ နေရာကောင်း

ရွေးပြီး တပ်ရင်း (၅) ကို နောက်က ပတ်ပိတ်ထားတဲ့ ရန်သူကို တိုက်မှာပဲ၊ တိုက်လို့နိုင်ပြီဆိုရင် ရတဲ့နေရာမှာတပ်စွဲပြီး တပ်ရင်း (၅) နဲ့ ဆက်သွယ်မှာပဲ၊ တိုက်လို့မနိုင်ရင်လဲ အဲဒီမှာ ရန်သူကို ဆက် ရင်ဆိုင်ထားမှာပဲ၊ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးဖြစ်ဖြစ် အဲဒီစစ်ကူတပ်ကိုပါ ရန်သူက နောက်ကနေ ထပ်ပိတ်လိုက်ရင် တပ်ရင်း (၅) သာမက စစ်ကူတပ်ကိုမူ ဝိုင်းမိသွားမှာပဲ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း ဒီတောင်ဟာ အဲဒီလို ထပ်ပိတ်လို့ရတဲ့ တောင်”

မဟာရာဇာမင်းကြီးသည် သဲမြေပုံကို တုတ်တံနှင့် ညွှန်ပြလိုက်၏။ မိမိတို့ဘာသာ ကြည့်စဉ်က သာမန်ကာလျှံကာမျှသာ ဖြစ်ပြီး ဖခမည်းတော် ထောက်ပြလိုက်တော့လည်း အဟုတ်သားဟု ဝဇ္ဇရာဇာ စဉ်းစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်တိုက်ရာတွင် မြေအနေအထားသည် အရေးကြီးသည်။ စစ်ကို ဦးစီးသူသည် မြေအနေအထားကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်ဖို့လိုသည်ဟု အစဉ်အဆက်သော စစ်သူကြီးများက သားစဉ်မြေးဆက် မှာကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“သားတော်တို့ နားထောင်၊ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရင် စစ်ညွှန်ကြားသူဟာ လုပ်စရာနှစ်ခု ရှိတယ်၊ တစ်ခုကတော့ တပ်အင်အားထပ်စုပြီး စစ်ကူထပ်လွှတ်ဖို့ပဲ၊ အဲဒီမှာ အလွန်ရှုပ်ထွေးတဲ့တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိဟာ ရန်သူ့နောက်ကြောကို ရောက်သွားတဲ့ အတွက် မိမိဘက်က အလေးသာတယ်၊ နိုင်ခြေများတယ်၊ တကယ်လို့ စစ်ကူပို့လောက်အောင် တပ်အင်အားမရှိတော့ဘူး ဆိုရင်တော့ စိတ်လျှော့လိုက်တော့၊ အဲဒီစခန်းနဲ့ အဲဒီနယ်မြေကို ပေးလိုက်ရမှာပဲ၊ ဒီတော့ အဝိုင်းခံထားရတဲ့ တပ်တွေဆီ ခိုစာလွတ်ပြီး ညွှန်ကြားလိုက်ရန်သူ သက်ရှိအင်အားကို များများ ချေမှုန်း၊ မိမိဘက်က အကျအဆုံး

နည်းအောင်လုပ်၊ ရိက္ခာရှိသလောက် တောင့်ခံပြီး ဆုတ်ခွဲကြတော့လို့ မှန်တယ်၊ ဒါဟာ ရှုံးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုတစ်ပွဲနဲ့ရုံနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျစရာမလိုဘူး၊ တိုက်ပွဲစဉ်တွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်၊ ရွှေမြို့တော် မကျမချင်း ရှုံးပြီလို့ ပြောလို့မရဘူး၊ ရွှေမြို့တော် ကျသွားသည်တိုင် ကျွန်ုပ်ကို မမိမချင်း လုံးဝရှုံးသွားပြီလို့ ပြောလို့မရသေးဘူး”

မဟာရာဇာမင်းကြီးက ဆက်လက် ရှင်းပြနေခဲ့သည်။ သူသည် သားတော်နှစ်ပါးအား စစ်ဆင်ရေးပညာ အမွေအနှစ်များ ပေးအပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မယူတတ်လျှင်တော့ ရမည်မဟုတ်။ ယူတတ်သူကား ဆင့်ပွားတွေးခေါ်ထွန်းကားသွားနိုင်သည်။

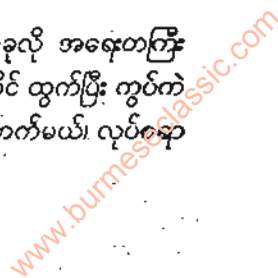
“နောင်တော်ပဲသူရာဇာနဲ့ ရှေ့တန်းကတပ်မဟာမှူးတွေ ခမည်းတော်လို စီစဉ်တတ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

ဝဇ္ဇရာဇာက ဝင်ပြောသည်။ ဝဇ္ဇရာဇာ၏ စကားကို သက္ကရာဇာက ဝင်ထောက်၏။

“ဆုတောင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး ညီတော်၊ အဲဒီလို စီစဉ်တတ်အောင် တိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားရောက်ကြပ်မတ်ဖို့ လိုတယ်လို့ထင်တယ်၊ မှန်လှပါ။ ခမည်းတော်ဘုရား၊ တစ်ဆက်တည်းလျှောက်တင်ပါရစေ၊ သားတော်ကြီး ရှေ့တန်းသို့ လိုက်သွားလိုပါတယ်ဘုရား၊ ဒီစစ်ပွဲမှာ ကိုယ်တိုင် အနီးကပ် ကွပ်ကဲလိုပါတယ်”

မဟာရာဇာမင်းကြီးသည် ခေါင်းညိတ်၏။

“ခမည်းတော်လည်း အဲဒီလိုပဲ ဣဆတယ်၊ အခုလို အရေးတကြီး ဖြစ်လာတဲ့တိုက်ပွဲတွေမှာ အိမ်ရှေ့မင်းသားကိုယ်တိုင် ထွက်ပြီး ကွပ်ကဲဆိုင်တယ်၊ ဒါမှလဲ ရှေ့တန်းက တပ်မှူးတွေ အားတက်မယ်၊ လုပ်စရာ

ရှိတာတွေကို တက်တက်ကြွကြွလုပ်ရမယ်၊ လျော့ရိလျော့ရဲ လုပ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

သက္ကရာဇာသည် လက်သီးဆုပ်၍ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ခမည်းတော်၊ သားတော်ရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျော့ပေးတဲ့အတွက် အထူးဝမ်းသာမိပါတယ်၊ သားတော် ဒီတိုင်း တစ်ပါးသားတွေနဲ့ ဉာဏ်ရည်ချင်းယှဉ်မယ် ခမည်းတော်၊ သားတော် နိုင်အောင်တိုက်မယ်”

မင်းကြီးသည် ပြုံး၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည် ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် မပြောတော့ဘဲ ပြန်လည် မှီသိပ်လိုက်သည်။ သူ့စကားကြောင့် သားတော် ကြီး၏တက်ကြွနေသောစိတ်များ လျော့ကျသွားမှာ စိုးရိမ်ပုံရသည်။

ဗန္ဓုရာဇာကတော့ ခေါင်းကြီးသွား၏။ နောင်တော်ကြီး ရွှေတန်းတက်လျှင် ရွှေမြို့တော်သည် မိမိတာဝန် ဖြစ်တော့မည်။ တာဝန်ကြီးလှပေ၏။ ဗန္ဓုရာဇာ၏အမူအရာကို မဟာရာဇာမင်းကြီး ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖျောင်းဖျလိုက်၏။

“သားငယ်က စိတ်ပူလို့လား၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ခမည်းတော် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ”

“ခမည်းတော်နို့နုလို့ စိတ်ပူတာပေါ့လို့ လျှောက်ထင်လိုက် ညီတော်”

သက္ကရာဇာက ရယ်ရယ်မောမော ဝင်ထောက်သည်။ ဗန္ဓုရာဇာလည်း ရယ်မိ၏။ ရယ်ရင်း မင်းကြီးအား လျှောက်တင်၏။

“မှန်ပါတယ်၊ ခမည်းတော်နို့နုလို့ စိတ်ပူတာပါဘုရား၊ သားတော် မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်၊ ချွတ်ချော်မှားယွင်းမှုများရှိခဲ့ရင် ခမည်းတော်ကို ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး သားတော်ငယ်၊ ခမည်းတော်အပြင် တိုင်ပင်ရမယ့် လူတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စတွေ တိုင်ပင်ဖို့ အမတ်ချုပ်ကြီးရှိတယ်၊ စစ်ရေး စစ်ရာတိုင်ပင်ဖို့ မြို့စောင့်တပ်မှူးသူရစက္က ရှိတယ်၊ လောကီရေးရာတွေ တိုင်ပင်ဖို့ နတ်ဆရာချုပ်ကြီးနဲ့ ဗေဒင်ဆရာကြီးတွေရှိတယ်၊ သားတော် အထီးကျန်မဖြစ်ပါဘူးကွဲ့”

ဤတွင် သက္ကရာဇာက ဖျာဖျာသလဲ ဝင်ပြော၏။

“ခမည်းတော် ပြောလိုက်မှ သတိရတယ်၊ ညီတော် ဗန္ဓုရာဇာကို နောင်တော် သတိပေးထားရဦးမယ်၊ နတ်ဆရာချုပ်ကြီးနဲ့ ဗေဒင်ဆရာကြီးတွေကို လောကီရေးရာတွေ၊ နတ်တင် နတ်မြှောက်ကိစ္စတွေ၊ ယတြာအစီအမံ ကိစ္စတွေမှာပဲ တိုင်ပင်နော်၊ အဆုံးအဖြတ်ကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါစေနဲ့၊ စစ်ရေးစစ်ရာတွေမှာ လုံးဝဝင်မပါစေနဲ့၊ တိုင်ပင်တာနဲ့ ဆုံးဖြတ်တာ မရောထွေးစေနဲ့”

“စိတ်ချပါ နောင်တော်၊ ညီတော် သဘောပေါက်ပါတယ်”

“စိတ်မချလို့ကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ နောင်တော်မရှိတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ညီတော်ကို လှည့်စားသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ၊ နတ်ဆရာချုပ်ကြီးရော၊ ဗေဒင်ဆရာကြီးတွေပါ ထီးသုံးနန်းသုံးမင်းသုံးဆီပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ဘဝင်မြင့်သွားဗာတ်ကြတယ်၊ သူတို့ဟာ နောင်တော်တို့ရဲ့ အပေါ်ကလို့ ထင်သွားတတ်ကြတယ်၊ ဒါကို နောင်တော်တို့က သဘောပေါက်ထားပြီး အသာကလေး ကန့်ထားတတ်ရမယ်၊ နောင်တော်ကန့်ထားတာ ညီတော်အမြင်ပဲလေ၊ အခုလို စစ်ဦးစီးခန်းမထဲဆိုရင် သူတို့ကို အဝင်တောင် ခံတာမဟုတ်ဘူး”

“မှန်ပါ၊ ညီတော်လဲ နောင်တော်ကြီးလို့ပဲ ဆောင်ရွက်မှာပါ”

“ကောင်းပါလေ့ ညီတော်၊ ရွှေတန်းရောက်လို့ သားတော်လေး တတ္တိရာဇာကိုတွေ့ရင် ဘာပြောလိုက်ရမလဲ”

“ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့သာ ပြောပေးပါ နောင်တော်၊ မိဘနှစ်ပါးလည်း ကျန်းမာပါတယ်လို့ တူတော်မောင် မန္တရာဇာကိုလည်း သတိရကြောင်း နဲ့ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့အကြောင်း ပြောပေးပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ပြောလိုက်မယ် ညီတော်၊ နောင်တော်တော့ အချိန် မဆိုင်းဘဲ ရွှေတန်းထွက်နိုင်အောင် ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

သက္ကရာဇာသည် မဟာရာဇာမင်းကြီးအား လက်အုပ်ချီလိုက် သည်။ မင်းကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

အခန်း (၂၈)

တောင်ခြေမှ တက်လာသော ရန်သူတို့သည် ခါချဉ်ကောင်များကဲ့သို့ အရွယ်အစားနှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွမြင်ရ၏။ သူတို့သည် တောင်တက်လမ်း အတိုင်း စနစ်တကျစီတန်း၍ တက်လာကြသည်။ အမြင့်သို့ တက်လာ လေ သူတို့သည် လှလုံးကွဲလာလေဖြစ်သည်။

ရန်သူများ ဦးတည်လာနေသည်ကို မြင်နေရလျက် တတ္တိရာဇာ သည် ကြောက်စိတ်မပေါ်။ ဤသို့ ကြောက်စိတ်မပေါ်ခြင်းကို တတ္တိ ရာဇာ မိမိကိုယ်မိမိ အံ့သြနေသည်။ တကယ်တော့ အားကိုးမရှိ၍ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုယ်ရံတော်သတ္တိဗလကို အားကိုးထား၍လော့မသိ။ သို့တည်းမဟုတ် ပြေးလမ်းရှာဖွေသော အစ်မသန္တာကို အားကိုး၍ပင်လော့။

တတ္တိရာဇာ၏ တိုက်ခိုက်ရေးအင်အားသည် လေးသည်တော် တပ်စုသာ ဖြစ်၏။ အဆိုပါ လေးသည်တော်တပ်စုကလည်း မိမိ တပ် ရင်းမှ မဟုတ်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ သူတို့ တပ်ရင်းမှူးများက မိမိတို့ လွှဲအပ်ပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မိမိသည် နာမည်ကြီးတပ်ရင်း

(၅) မှ ဒု-ရင်းမှူးလည်းဖြစ်၊ ဘုရင့်မြေးတော်လည်းဖြစ်သော အရှိုန် အဝါရှိရာ လေးသည်တော်တပ်စုသည် မိမိ၏အမိန့်ကို ရိုက်နှိုးပျော်စွာ နာခံနေကြသည်။

တောင်ကမ်းပါးယံရှိ ကျောက်လုံးကျောက်တုံး၊ ကျောက်ချွန် ကျောက် ဆွယ်များကို အကာအကွယ်ယူကာ ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ရှိနေကြသည့် လေးသည်တော်တို့သည် တုတ်ဇုတ်မျှ မလှုပ်ကြပေ။ သူတို့၏ နောက်တွင် မိမိနှင့် အမြဲလိုက်ပါနေသော လေးသည်တော်ငါးဦး ရှိ သည်။ အဆိုပါ လေးသည်တော်ငါးဦး၏နောက်တွင်မှ မိမိနှင့် သန္တာ ထို့နောက် သတ္တိဗလ ဦးစီးသော ကိုယ်ရံတော်ငါးဦး။

ဤနည်းဗျူဟာကို အချို့ကလည်း ပစ်ပြေးနည်းဗျူဟာဟု ခေါ်ကြ သည်။ အလွယ်တကူ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ပစ်ပြီးထွက် ပြေးခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ လက်ရှိအခြေအနေအရ ဟတ္ထိရာဇာသည် ဤပစ်ပြေးနည်းပညာကိုပင် သုံးရပေလိမ့်မည်။ ပစ်ပြီးမပြေးဘဲ အသေအလဲ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ခုတ်နေလျှင် အလွန်အင်အားကြီးမားလှ သော ရန်သူတို့အကြားတွင် မိမိတို့လူစုသည် အပိုင်းပိုင်းအစိတ်စိတ် ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

တက်လာသော ရန်သူကို စောင့်ဆိုင်း၍ ပစ်ခတ်ရခြင်းသည် လွယ်လှသည်တော့မဟုတ်။ စိတ်ရှည်ဖို့ လိုသည်။ စိတ်ငြိမ်ဖို့ လိုသည်။

စိတ်မရှည်၊ စိတ်မငြိမ်လျှင် အချိန်မရောက်မီ ပစ်မိန့်ပေးမိတ်တံ သည်။ ရန်သူတို့ မြားတစ်ပစ်အကွာအဝေး မရောက်မီ ပစ်မိန့်ပေး မိပါက ပစ်သမျှမြားတို့သည် ထိရောက်မည် မဟုတ်တော့ပေ။ အနီးသို့ ကပ်လွန်းသည့်အချိန်ရောက်မှ ပစ်မိန့်ပေးမိပြန်လျှင်လည်း မြားပစ် ခွင့်ရလိုက်တော့မည် မဟုတ်တော့။ ရန်သူတို့က အပြေးတက်၍ ဓားနှင့်ခုတ်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

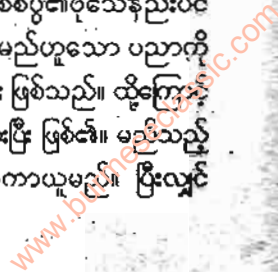
ထို့ကြောင့် ပစ်ပြီးပြေးတာများ လွယ်လွယ်လေးဟု အထင်သေး၍ မရ။ စိတ်ရှည်ဖို့ စိတ်တည်ငြိမ်ဖို့လိုကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ သိကြမည် ဖြစ်၏။ စိတ်ရှည်စိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် အရည်အချင်းတစ်ရပ်ဖြစ်ရာ ထို အရည်အချင်းကို ဟတ္ထိရာဇာလေ့ကျင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်စဉ် စိတ်ရှည်စိတ်ငြိမ်ရန် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သိုင်းပညာ တတ်ကျွမ်းသွားသောအခါ စိတ်ရှည်စိတ် ငြိမ်ခြင်းက အဆစ်အဖြစ် ပါလာခဲ့၏။

“ပုစ”

ဟတ္ထိရာဇာ၏ စူးရှသောအသံသည် လေးသည်တော်တပ်စုအား အသက်သွင်းပေးလိုက်သည်။ သူတို့သည် ကြိုတင်ချိန်ရွယ်ထားသော ပစ်မှတ်များဆီ ပစ်လွှတ်ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် လွဲချော်ခြင်း မရှိကြ။ ရန်သူတို့ အထိနာကြ၏။ လုံးခနဲ ထွေးခနဲ လဲပြိုကုန်ကြသည်။ မထိ မှန်ဘဲ ကျန်နေသူတို့ နေရာယူကြသည်။ ရှောင်ကြ တိမ်းကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အော်ဟစ်သတိပေးကြသည်။ သူတို့၏ အကြပ်အရာရှိများထံမှ စစ်မိန့်ပေးသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“သူတို့ပြန်ပြီး ပစ်ခတ်တော့မယ် ဒု-ရင်းမှူး”

သန္တာက ဘာသာပြန်ပြသည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် ကျေးဇူးတင်ပါ သည်ဟူသောအကြည့်နှင့် ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်၏။ သည်ကိစ္စကို သူ မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ စစ်ပွဲ၏စုံသေနည်းပင် ဖြစ်၏။ ချွန်တို့တိုက်ခံရလျှင် မည်ကဲ့သို့ တုံ့ပြန်ရမည်ဟူသော ပညာကို ရှေးတော်တွင် ဟတ္ထိရာဇာ လေ့လာသင်ကြားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုထိုတွေ့မကြုံရသေးသော်လည်း ဓာတွေ့ကြုံထားပြီး ဖြစ်၏။ မည်သည့် ဘယ်ပွဲမဆို ချွန်တို့တိုက်ခိုက်ခံရလျှင် အကွယ်အကာယူမည်၊ ပြီးလျှင်

ပြန်တိုက်မည်။ ပြန်တိုက်သည့်အခါလည်း အဝေးပစ်လက်နက်ကို အရင် သုံးမည်။ ပြီးမှ ခြေလျင်တပ်က လှုပ်ရှားမည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် လေးသည်တော်တစ်စုမျှကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ လေးသန့်တော်တစ်စုမျှသည် အနိမ့်ပိုင်းရောက်နေသဖြင့် သစ်ပင်ငယ်များကိုဆွဲကာ ဟတ္ထိရာဇာရုံရာသို့ တက်လာသည်။

“အခု ရန်သူက ပြန်ပြီးပစ်ခတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ်၊ ရင်ဆိုင်ဦးမလား”

“မှန်လှပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မြားလက်ကျန် များများစားစား မရှိတော့ပါ၍ ရင်ဆိုင်ရန် မသင့်တော့ကြောင်းပါတုရား”

ဟတ္ထိရာဇာသည် သူ့နောက်ပါးရှိ သတ္တိဗလကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သတ္တိဗလက အလိုက်သို့စွာ လျှောက်တင်လိုက်၏။

“မှန်လှပါ အရှင်သား၊ ဘုန်းတော်ကြောင့် ဆုတ်ခွာရန် အချိန်တန်

ပါပြီ ဘုရား”

“ကောင်းပြီ၊ လေးသည်တော်တစ်စုမျှ၊ သင့်တပ်စုကို စနစ်တကျ ဆုတ်ခွာနိုင်ရန် အမိန့်ပေး၊ ကျွန်ုပ်တို့ အလျင်ဆုတ်နှင့်မယ်၊ မတော်တဆ လူကွဲခဲ့ရင် စုရပ်ဟာ ရှေ့တန်းတပ်မဟာဌာနချုပ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဦးရီးတော် သတ္တိဗလရေ၊ ဆုတ်ကြစို့ရဲ့”

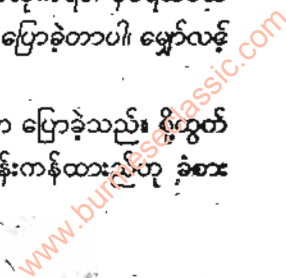
သတ္တိဗလသည် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့အား ရွေးချယ်ထားပြီး ဖြစ်သော ဆုတ်လမ်းမှ ဆုတ်ခိုင်းသည်။ သူတို့ပြီးမှ ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သန္တာတို့ကို ဆုတ်ခိုင်းသည်။ သူကမူ နောက်က ဆုတ်သည်။ သူ့နောက်တွင် လေးသည်တော် တပ်စုရှိသည်။ ထိုတပ်စုသည် ရန်သူကို ပစ်လိုက် ဆုတ်လိုက်နှင့် ဟတ္ထိရာဇာတို့ ဘေးကင်းရန်ကွာ ဆုတ်ခွာနိုင်အောင် ကာကွယ်ပေးသွားပေလိမ့်မည်။

သန္တာသည် ဟတ္ထိရာဇာ၏ လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ လိုက်နေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ မတိမ်းမယိမ်းရှိသည်ကို သတ္တိဗလ နောက်မှ မြင်ရသည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက သိုင်းပညာကို ပင်ပန်းကြီးစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်ဟန်နေထား လှသည်။ သန္တာသည်လည်း တောထဲတောင်ထဲတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ဖြိုးထည်ထည်ရှိ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ရသည်မှာ ခြင်္သေ့ပျိုမောင်နံနှင့် တူလှသည်ဟု သတ္တိဗလ မှတ်ချက်ချမိ၏။

မိမိသည်လည်း ဤအသက်အရွယ်က ဟေမာသီရိနှင့် တွဲသွားတွဲလာ လုပ်ဖူးသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက မိမိသည် ဟေမာသီရိနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် အကျည်းတန်သည်ဟုပင် ခံစားမိ၏။ လိုက်ဖက်ညီသည်ဟု မထင်ခဲ့။ မိမိဘာသာ အမြဲလို သိမ်ငယ်နေသည်။ ဟေမာသီရိ၏အလှသည် မိမိနှင့်မတန်ဟု စွဲယူနေလျက်က သူမကို ချစ်မိသည်။ ချစ်သည့်အကြောင့်လည်း ဖွင့်ပြောဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး အကြိမ် ဖွင့်ပြောစဉ်က ဟေမာသီရိ၏တံ့ပြန်ပုံကို သတ္တိဗလ ယနေ့ထက်တိုင် မေ့မရခဲ့။ သူမသည် ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းခါပြခဲ့သည်။ သူ့စကားသည် သူမ၏နှလုံးသားကို မည်သို့မျှ လှုပ်ခတ်သွားအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပေ။

“ငါ သိပါတယ် ဟေမာရယ်၊ ငါ ဒီလိုပြောလိုက်ရင်၊ နှင်ရယ်မယ် ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ငါမပြောဘဲ မနေနိုင်လို့ ပြောခဲ့တာပါ၊ မျှော်လင့် လှလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစကားတို့ကို သတ္တိဗလ ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာ ပြောခဲ့သည်။ ရှိကွတ်လု မျက်ရည်တို့သည် သူ့မျက်လုံးအစုံကို တွန်းကန်ထားသည်ဟု ခံစား

ရင်၊ ပြင်းဆန်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည့် အဖြစ်။ ဦးကျိုးခဲ့ပြီ။ အကြိမ်ကြိမ်ပင် အငြင်းခံရတော့မည်ဟု သူနားလည်လိုက်ပါသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ထားလိုက်တော့၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောရင် ငါ စိတ်ဆိုးမှာနော်”

ဟေမာသီရိက ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သောကြောင့် သူနောက်တစ်ခါ ထပ်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် မချစ်ဘဲလည်း မနေနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ရင်ထဲမှနေ၍ အကြိမ်ကြိမ်ချစ်နေခဲ့ပါသည်။ အချစ်ဟူသည် အလုပ်အကျွေးပြုခြင်းပင်လောဟု သတ္တိဗလ တွေးတောမိသည်။ သူသည် ဟေမာသီရိအား အလုပ်အကျွေးပြုလိုခဲ့သည်။ ရွာနှင့် အလွန်ဝေးသော အရပ်မှာရှိသည့် ကတ္တတ်သီးတို့ကို အများကြီး ခူးဆွတ်ကာ ဟေမာသီရိအား မကြာခဏ သွားပေးဖူးသည်။ ဟေမာသီရိကလည်း လက်ခံသည်။ လက်ခံတိုင်းလည်း လက်သုံးစကားတစ်ခွန်းကို ကြားရမြဲ ဖြစ်၏။

“နင့်ကို ငါ အားနာတယ်ဟာ” တဲ့။ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ မိမိက ကျွေးသည်ကိုစားပြီး မိမိအား ပြန်မချစ်နိုင်သည်ကို အားနာခြင်းပင်လော။ ဤသို့ပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ထိုအခါများ၌ “အားမနာပါနဲ့ဟာ” ဟု သတ္တိဗလက ပြန်ပြောမြဲ။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်မြဲ။

ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်သော ခံစားမှုသည် သတ္တိဗလ၌ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်၏။ ယခုလည်း ဖြစ်၏။ ဟေမာသီရိအကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့် ဖြစ်၏။ ထူးဆန်းပေစွ။

သတ္တိဗလ၏ အတွေးစတိုကို သန္တာ၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံထဲ ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ ကောင်းကင်ပေါ်မှ ကျလာသောမြားတို့ကို သတ္တိဗလ မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုမြားတို့သည် သစ်ပင်မှာစိုက်၏။

တောင်နံရံမှာ စိုက်၏။ မိမိတို့ သွားနေသော တောလမ်းပေါ်မှာ စိုက်၏။ ထိုမြားတို့ကိုမြင်၍ မိသန္တာ လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သတ္တိဗလသည် အလိုအလျောက် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဝင်၍ ခိုပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ဟတ္ထိရာဇသည် သန္တာ၏ပခုံးကို ဖက်၍ ကျောက်တုံးတစ်တုံးနီနက်သို့ ရောက်သွား၏။ ရှေ့တော်ပြေး ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့လည်း အသီးသီး နေရာယူပြီးကြပေပြီ။

စင်စစ်အားဖြင့် ရန်သူတို့သည် မိမိတို့ကို မြင်၍ ပစ်ခတ်ခြင်း မဟုတ်။ ဤလျှို့မြောင်ချပ်ကြားဘက်သို့ မိမိတို့ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးလောက်သည်ဟု ယုံကြည်၍ မြားမိုးလှမ်းရွာလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကောင်းကင်မှ အရှိန်နှင့်ကျလာခြင်းဖြစ်သော ကြောင့် ထိခိုက်လျှင် မသက်သာ။ သတိနှင့်ဆုတ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

“ဦးရိုးတော် သတ္တိဗလ”

ဟတ္ထိရာဇာ လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့် သတ္တိဗလက ပြန်ထူးလိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိတော်မူပါ အရှင်သား”

“ကျွန်ုပ်တို့သတိနဲ့ ဆက်ဆုတ်ကြမယ်၊ မြားမိုးရွာရင် ခို၊ အပစ်ရပ်တဲ့အချိန်ဆုတ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဟတ္ထိရာဇ၏ ညွှန်ကြားချက်သည် မမှားပါ။ ဤအချိန်တွင် ဤသို့ပင် ဆုတ်ရမည် ဖြစ်၏။ သို့သော် ခက်သည်မှာ မြားတို့သည် ရင်နားသည်မရှိဘဲ တဖွဲဖွဲကျနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ မြားမိုးခိုနေစဉ် မှာပင် နောက်ကဆုတ်လာသော လေးသည်တော်တပ်စုသည် သတ္တိဗလတို့ကို မိလား၏။ တပ်စုများသည် သတ္တိဗလရှိရာ သစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာပြီး လက်တို့၏။

“ရန်သူမြားအရပ်ကို စောင့်နေရင် သူတို့မိလာမယ် ကိုယ်ရံတော်ကြီးရဲ့၊ မြားတွေကြားထဲတနေ ဇွတ်ထွက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒုရင်းမှူးကို လျှောက်တင်လိုက်”

သတ္တိဗလ တွေဝေသွားသည်။

“ဖြစ်ပါမလား တပ်စုမှူးရဲ့၊ သူတို့မြားတွေက စိပ်တယ်နော်”

“သူတို့မြားတွေက စိပ်သလို သူတို့ ခြေလျင်တပ်ကလဲ မြန်တယ်၊ မြားအန္တရာယ်ထက် ခြေလျင်တပ်အန္တရာယ်က ပိုကြီးတယ်၊ ကိုယ်ရံတော်ကြီး သဘောပေါက်ပါတယ်”

သတ္တိဗလသည် ပြန်ပြောမနေတော့။ သူ ခိုနေသောသစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းငယ် သုံးကိုင်းကို ခုန်၍ ခုတ်လိုက်သည်။ ထိုသစ်ကိုင်းများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထီးနှယ် ပခုံးမှာထမ်း၍ ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သန္တာတို့ရှိရာ ကျောက်တုံးဆီသို့ အပြေးသွားလိုက်၏။ သူ့ပခုံးပေါ်မှ သစ်ကိုင်းတို့သည် ပြေးသည့်အချိန်နှင့် တူနီခါလှုပ်ရမ်းနေသောကြောင့် ကျလာသော မြားတံတို့ကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားပစ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သန္တာတို့လည်း မြင်တွေ့လိုက်ပေသည်။ သတ္တိဗလသည် သူတို့နှစ်ဦးအား သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းစီ ခွဲပေးလိုက်သည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလပေးသောသစ်ကိုင်းကို ကိုင်ကာ လှုပ်ခါကြည့်ရင်း ပြုံးတုံ့တွဲနှင့် ပြောသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါဟာ မြားတွေကို ကာကွယ်တဲ့ သဘာဝဒိုင်းပေပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့လို ဒိုင်းမဆောင်တဲ့ စစ်သည်တွေအတွက် အတော်ပဲ”

“အတော်ပဲဆိုမေ့မဲ့ လှုပ်ခါဖို့တော့ လိုပါတယ်၊ ဘုရား၊ မလှုပ်ခါရင် ခတ်ထုတ်ပစ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းမရှိတော့ပါ”

သန္တာသည် သူမ ရရှိထားသောသစ်ကိုင်းကို ပခုံးမှာထမ်း၍ ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ခုန်ပေါက်ကြည့်နေသည်။

“လှုပ်ခါအောင်လုပ်တာ ဘာမှမခက်ပါဘူး၊ ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက် ပြေးလိုက်လွှားလိုက်ဆိုရင် လှုပ်ခါသွားတာပါပဲ”

ဟတ္ထိရာဇာသည် မိမိထက် အသက်ကြီးသော်လည်း မိမိထက်ပင် ငယ်နေသယောင် မြူးတူးနေသော သန္တာကိုကြည့်ကာ ဒူး ၂သွား၏။ ဤတို့သို့သော အန္တရာယ်တောထဲတွင် သူမ ဘာကြောင့် မြူးတူးနေပါသနည်း။ မည်သည့်အရာက သူမ၏ ကြောက်စိတ်ကို ဖူးလွှမ်းပစ်လိုက်ပါသနည်း။

“လှုပ်ခါတာ ပိုင်သွားပြီဆိုရင်တော့ အန္တရာယ်စက်ကွင်းကနေ ဂွန်းထွက်ကြစို့လား၊ အစ်မ သန္တာ”

သန္တာတ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

အခန်း(၂၉)

အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်ကြီးလာမည်ဆို၍ တပ်မဟာဌာနချုပ်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ တပ်မဟာမှူးနှင့် ဒု-တပ်ရင်းမှူးတို့သည် တစ်ဦးတစ်နေရာစီခွဲ၍ တပ်မဟာဌာနချုပ်အတွင်း ဖြန့်ခွဲလှုပ်ရှားကာ စနစ်တကျဖြစ်အောင် စီစဉ်နေကြသည်။ နယ်စားမင်းကြီး ပံသုရာဇာသည်လည်း သံမြေပုံကို သူကိုယ်တိုင် စိစစ်၍ မွမ်းမံပြင်ဆင်နေသည်။ နောင်တော်ကြီး သံကြွရာဇာသည် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ပွဲအခြေအနေကို မေးတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သံမြေပုံကို ထောက်၍ ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းပြဖို့ လိုသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးကိုယ်တိုင် စစ်မြေပြင်သို့ ကြွချီလာခြင်းကို အားလုံးက ဝမ်းသာကြသည်။ လက်ဦးမူမဲ့နေသော တိုက်ပွဲအခြေအနေကို အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး၏ ဦးဆောင်မှုနှင့် လက်ဦးမူရသည့်ဘက်သို့ ပြန်လည် လှည့်ပြောင်းသွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေကြသည်။

ရှေ့တန်းတပ်မဟာဌာနချုပ်ကို အခိုင်အမာဦးဖို့နေကြသော နယ်စားမင်းကြီး ပံသုရာဇာနှင့် တပ်မဟာမှူးနှစ်ဦးသည် တိုက်ပွဲအခြေအနေမကောင်းသည်ကို သိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သိသမျှအခြေအနေများကို ခိုစာနှင့်လည်းကောင်း၊ လူလွှတ်၍လည်းကောင်း၊ ရွှေမြို့တော်သို့ အစီရင်ခံခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ရှေ့တန်းသို့ အပြင်းချီတက်လာနေသော အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးထံသို့လည်း သတင်းဆက်မပြတ်အောင် ပို့ပေးနေခဲ့သည်။ ကိုယ်တော်ကြီးရောက်လာလျှင် မိမိတို့ စစ်ဦးစီးအဖွဲ့၌ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သော ဦးနောက်တစ်လုံး ပိုလာခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့လည်း အတန်ငယ် ခေါင်းပေါ်သွားနိုင်သည်။

အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးရောက်လာမည်ဆို၍ ဝမ်းမသာသူ တစ်ဦးရှိ၏။ သူကား အခြားသူမဟုတ်။ ကိုယ်တော်ကြီး၏ သားတော် မန္တရာဇာ ဖြစ်ပေသည်။

မန္တရာဇာသည် စစ်ဆင်ရေးကိစ္စရပ်များကို သိပ်မခက်ဟု ထင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ရွှေမြို့တော်တွင် စစ်ရေးပညာများ ဆည်းပူးခဲ့စဉ်က ကြက်တူရွေးကဲ့သို့ နှုတ်တိုက်အနိုင်သောကြောင့် ဆရာများ၏ ချီးကျူးခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ရှေ့တန်းသို့ရောက်လာပြီး ရှေ့တန်းတပ်မဟာဌာနချုပ်တွင် စစ်ရေးအခြေအနေများ ဆွေးနွေးကြစဉ်ကလည်း နားလည်သလိုလို ထင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဦးရီးတော် ပံသုရာဇာနှင့် တပ်မဟာမှူးများ၏စကားကို သံယေဇဉ်လိုက်ပြီး ဆွေးနွေးနိုင်သောကြောင့် ရှေ့တန်း တပ်မဟာဌာနချုပ်ရှိ အရာရှိ၊ အရာခံများ အလယ်တွင် မျက်နှာပွင့်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း တိုက်ပွဲများဖြစ်လာပြီး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်လာသောအခါ မည်ကဲ့သို့ သုံးသပ်ရမှန်း မသိတော့ပေ။ ဦးရီးတော်

ပံ့ပိုးရာနှင့် တစ်မဟာများထံမှ မည်သည့်ကောက်ချက်မှ ထွက်မလာ
သောအခါ သူလည်း မည်သို့မှ မဝေဖန်တတ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည်
ဝေခွဲမရသော အတွေးတို့ ပြောကုန်သောငှာ ဝမ်းကွဲညီမဖြစ်သူ မာလာ
ဒေဝီတို့ ဆေးတပ်ဖွဲ့သို့ သွားရောက် အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့၏။ ပထမတော့
တကယ်ပင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်သည်။ ဆေးတပ်ဖွဲ့မှ သူနာပြု
အမျိုးသမီးများ၏ အရှင်သားချင်း မိုးမွန်အောင် ခေါ်နေမှုအပေါ်
သာယာခဲ့သည်။

မကြာပါခင်။ ထိုသာယာမှုနှင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်မှုတို့သည်
ရှေ့တန်းမှ ဒဏ်ရာရစစ်သည်တို့ ရောက်လာကြသောအခါ တစ်မ
ဟုတ်ချင်း လွင့်ပျောက်ကုန်ကြတော့၏။ အချို့စစ်သည်တို့၏ ဒဏ်ရာ
သည် အတော် ပြင်းထန်၏။ သူတို့သည် အကြိတ်တင်းမခံနိုင်ဘဲ
အော်ဟစ်ညည်းညူနေကြ၏။ အချို့လည်း ဒဏ်ရာကြောင့် ငန်းမန်း
တက်ကာ ငှက်ယောင်ကတမ်း ရေရွတ်နေကြ၏။ ထိုအသံတို့သည် မန္တ
ရာဇာကို စိတ်အားငယ်စေသည်။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ဤသို့ ဒဏ်ရာ
ရသွားနိုင်သည်တကားဟူသော အတွေးပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ တုန်လှုပ်
၏။

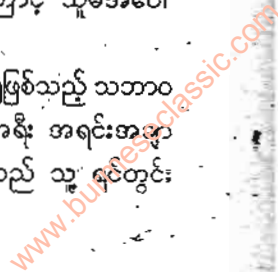
ထို့ပြင် သူ သာယာကြည်နူးခဲ့သော သူနာပြုအမျိုးသမီးငယ်တို့သည်
ဒဏ်ရာရ စစ်သည်တို့၏ ဒဏ်ရာများကို မရွံ့မရှာ ကိုင်တွယ်ဆေးကြော
ဆေးထည့်ပေးနေသည်ကိုလည်း မြင်တွေ့ခွင့်ကြုံရလေသည်။ ထိုသို့
မြင်ရသောအခါ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဤသူနာပြုတို့ တော်ပါပေသည်
ဟူသော အတွေးမျိုး ပေါ်မလာ။ သူတို့မို့ မရွံ့မရှာ ကိုင်တွယ်ရသည်ဟု
အထင်သေးစိတ်ပေါ်ကာ သူတို့ကိုယ်စား အန်ချင်လာသည်။ သူနာပြု
အမျိုးသမီးငယ်တို့၏ အသံနှင့် အထိအတွေ့တို့အပေါ် သာယာခဲ့သည်

များ ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်၏။ ထိုသူနာပြု အမျိုး
သမီးငယ်တို့၏ လက်များနှင့် အထိခံရဦးမည်ကိုပင် တွေးပုံမိသေး
သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မန္တရာဇာသည် သူနာပြုအမျိုးသမီးငယ်များကို
အရောမဝင်တော့ပေ။

မန္တရာဇာနှင့် စိတ်ချင်းတူသူမှာ ဦးစိုးတော်ပံ့သူရာဇာ၏ ဒုတိယဇနီး
ပုလဲနန္ဒာဖြစ်၏။ သူမသည် ကျေးတောသူဘဝမှ လာခဲ့သည်မှန်သော်
လည်း အဆင်ပြေပြေနှင့် ဘဝခရီးလမ်းကို တက်လှမ်းခဲ့ရသည် ဟုတ်
သောကြောင့် စိတ်တို့သည် တင်းမာခက်ထန်နေပေပြီ။ ပြင်ပမှ တစ်စုံ
တစ်ခုကို လက်ခံမည်ပြုတိုင်း မိမိက တစ်စုံတစ်ခုကို ပေးဆပ်ရမည့်
အဖြစ်များနှင့် ကြုံတွေ့ဖန်များခဲ့သောကြောင့် မိမိ၏ ပြင်ပမှအရာ
များကို နာကျည်းမုန်းတီးနေခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပုလဲနန္ဒာသည် ပံ့ပိုးရာဇာက နေရာချထား၍သာ ရှေ့
တန်း တပ်မဟာဌာနချုပ် ဆေးတပ်ဖွဲ့တွင် နေထိုင်ရသည့်တိုင် ပျော်
ပျော်ခြင်းမရှိ။ သူနာပြုအမျိုးသမီးငယ်များ၏ သူနာပြုစိတ်ဓာတ်ကို
လည်း မလေးစား။ မလေးစားသည့်အပြင် အထင်ပင် သေးလိက်သေး
သည်။ သူမသည် ဆေးတပ်ဖွဲ့တွင် အပေါ်ယံအားဖြင့် အဆင်ပြေအောင်
ဆက်ဆံနေသည့်တိုင် အတွင်းစိတ်က မပါသောကြောင့် သူမ၏ ဆက်ဆံ
မှုတို့သည် ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ်နေ၏။ သူမနှင့် ဆက်ဆံမှုသူတိုင်း ပေါ့ပျက်
ပျက်အရသာကို ခံစားမိကြသည်ချည်းဖြစ်သောကြောင့် သူမအပေါ်
မည်သူကမှ မနှစ်ခြိုက်ကြပေ။

နောက်ဆုံးတော့ စိတ်တူသူချင်းသာ ပေါင်း၍ ရှစ်မြဲဖြစ်သည့် သဘာဝ
ဇာတိအတိုင်း မန္တရာဇာနှင့် ပုလဲနန္ဒာတို့သည် တူအနီး အရင်းအဒွာ
အဖွယ် ဖြစ်ကုန်ကြလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် မန္တရာဇာသည် သူ့ ရင်တွင်း

ခံစားချက်များကို ပုလဲနန္ဒာထံ လာရောက် ဖွင့်အံ့ပြတတ်သည် အလေ့ ရလာခဲ့သည်။

ယခုလည်း ခမည်းတော် သက္ကရာဇာ လာတော့မည်ကြား၍ စိတ်ညစ် နေသူ မန္တရာဇာသည် သူ စိတ်ညစ်နေခြင်းအကြောင်းရင်းအား ပုလဲ နန္ဒာထံ အရောက်သွား၍ ဖွင့်ပြောခဲ့၏။

“ဒေါ်လေး ပုလဲနန္ဒာ၊ ကျွန်ုပ်ကို ကူနိုင်ရင်ကူပါဦး၊ ခမည်းတော် ရောက် လာတော့မယ်”

“အထိတ်တလန့် ရှိလိုက်တာ အရှင်သားရယ်၊ ကိုယ့်အဖေလာတာ ဝမ်းမသာဘဲနဲ့ ကူနိုင်ရင် ကူပါဦးဆိုတော့ ဒေါ်လေးက ဘာလုပ်ပေးရ မလဲ”

“ဒေါ်လေးက ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုဘူး၊ ကျွန်ုပ်ကို အခုလက်ခွဲ တိုက်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖခင်မည်းတော်က မေးလာခဲ့ရင် အယ်လိုပြော ပေးရမလဲဆိုတာကိုပဲ သင်ပေး”

“ဟောတော့ အဲဒါကမှ ပိုခက်တာ၊ တစ်ခုခု လုပ်ပေးပါလို့ ဆိုတာမှာ လွယ်ဦးမယ်၊ တိုက်ပွဲအကြောင်းကျတော့ ဒေါ်လေးက အရှင်သားထံ ဘယ်လို သင်ပေးရမှာလဲ”

မန္တရာဇာသည် ကလေးဆိုးကြီးတစ်ဦးသဖွယ် ပုလဲနန္ဒာအား ဆင် လက်ပူဆာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သင်ပေးရမယ်၊ ဒေါ်လေးက ဦးရီးတော်ရဲ့ ကြား ရာတော်၊ မဟုတ်လား၊ လက်ရှိဖြစ်နေတဲ့ တိုက်ပွဲနဲ့ပတ်သက်လို့ ဦးရီး တော်က ဒေါ်လေးကို ပြောပြတာ၊ ဝေဖန်သုံးသပ်ပြတာတွေ ရှိတာ၊ အဲဒါတွေ ပြန်ပြောပြတာ ကျွန်ုပ်ကို သင်ပေးတာပဲ၊ ဖခင်မည်းတော်က ကျွန်ုပ်ကို တိုက်ပွဲအခြေအနေနဲ့ သုံးသပ်ချက် လျှောက်တင်ပေး မိန့်ကြားရင် ကျွန်ုပ်က အဲဒါတွေ ပြောပြလိုက်ရုံပဲ”

ပုလဲနန္ဒာသည် နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးဖြစ်၏။ မိမိ ကျင်လည်နေရ သော ပတ်ဝန်းကျင်သည် မိမိအပေါ် အနိုင်ယူသူက များနေသည်ဟု ခံစားနေရာမှ မိမိကို အရှုံးပေးပြီး တောင်းပန်နေသူတစ်ဦး ပေါ်ပေါက် လာသောကြောင့် ဤသို့ ပြုံးဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ အရှင်သားရဲ့ ဦးရီးတော်က သူ အိပ်မပျော် တိုင်း ဒေါ်လေးကို နှိုးပြီး တိုက်ပွဲအကြောင်းတွေ၊ သူထင်မြင်ယူဆချက် တွေ ပြောပြတတ်တယ်၊ သူ့ရဲ့ အဓိကအကျဆုံး အမြင်ကတော့ ဒီနှစ် ရန်သူကျင့်သုံးလာတဲ့ နည်းဗျူဟာအလှည့်အပြောင်းပဲ၊ အရင်အရင် နှစ်တွေနဲ့ လုံးဝမတူဘူးတဲ့”

“ဒါက သိပ်မထူးခြားဘူး ဦးရီးတော်သာမက တပ်မဟာမှူးတွေ လည်း အဲဒီအတိုင်း ပြောနေကြတာ ကျွန်ုပ် ကြားရလွန်းလို့ ရှိုးအိနေပြီ၊ ကျွန်ုပ်အသိချင်ဆုံးက အခုတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရှုံးနေသလား၊ နိုင်နေ သလား၊ အဲဒါပဲ၊ အဲဒါကို ဦးရီးတော်က ဒေါ်လေးကို ပြောပြဖူး သလား”

“ပြောပြဖူးတာပေါ့၊ အခု တိုက်ပွဲမှာ ဒေါ်လေးတို့ ရှုံးနေတာတို့၊ ညကတော့ပင် ထပ်ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါတွေ ကြားချင်နေတာ၊ အဲဒါတွေ ပြောပြ နော် ဒေါ်လေး၊ တစ်ခွန်းမကျန် ပြောပြ”

မန္တရာဇာသည် အားတက်သွား၏။ ဖခင်မည်းတော် သက္ကရာဇာ မေး ထာလျှင် မဖြေနိုင်မှာ မပူရတော့။ ဦးရီးတော် ပံ့ပိုးရာဇာ၏အမြင်ကို ခြိတ်စိတ် မိမိလေသံတွေ၊ ဥပမာ ဥပမေယျတွေ တပ်ဆင်ပွမ်းမိတင်ပြ သွားလိုက်ရုံသာ ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် အသီးသီး အသင့်ပြင်နေကြသော ရှေ့တန်းတပ်မဟာ ဌာနချုပ်ရှိရာသို့ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး သက္ကရာဇာ ဆိုက်ရောက် လာလေသည်။ နယ်စားမင်းကြီး ပံသုရာဇာနှင့် တပ်မဟာများတို့သည် ကိုယ်တော်ကြီးအား ကြိုဆို နှုတ်ခွန်းဆက်သော ကြွေကြော်သံများ ထိန်းထွက်နေ၏။

ကိုယ်တော်ကြီးသည် မြင်းပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ အားလုံးကို လက် မြှောက် နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ရင်ဝတွင် လက်အုပ်ချီ၍ ဂါရဝပြု သည်။ ဤတွင် အားလုံးက လက်အုပ်ချီ၍ ပြန်လည်ဂါရဝပြုသောကြောင့် ဆူညံသံများအားလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားရကာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွား၏။

အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်သွားသော ကြိုဆိုပွဲ အခမ်းအနားကြီးအလယ်တွင် ထီးဖြူမိုးလျက်နှင့် မြင်းပေါ်၌ ထည်ထည် ဝါဝါရှိနေသည့် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးသည် အောင်မြင်သော အသံ ကြီးနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အားလုံး နားထောင်၊ အမိန့်ချမှတ်မယ်၊ နယ်စားမင်းကြီးနဲ့ တပ်မဟာ များနှစ်ဦးမှ အပ၊ ကျန်တဲ့စစ်သည်ဗိုလ်ပါအားလုံး အမှုတော်ထမ်း အရပ် သားများပါမကျန် ကိုယ်တာဝန်ကျရာ နေရာအသီးသီးသို့ ပြန်ကြတော့၊ ကျရာတာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ကြ”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါဘုရား”

အားလုံးပင် ကိုယ်တော်ကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း တလှုပ်လှုပ်တရွရွ နှင့် လူစုခွဲသွားကြသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းဆိုသည်မှာလည်း မင်းတစ်ပါး ပင်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့ထံ ကြွချီလာခြင်းအား တေးနပ်ကြသည်။ ဝမ်းမြောက်ကြသည်။ ငါတို့အရှင်သည် ငါတို့နှင့်အတူ သေအတူ ရှင် မကွာ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ရောက်လာပေသည်ဟု ခံစားကြသည်။

လူများရှင်းသွားမှပင် ကိုယ်တော်ကြီး မြင်းပေါ်က ဆင်းသည်။ သူ မျက်နှာသည် တင်းမာနေ၏။ ပံသုရာဇာနှင့် တပ်မဟာများနှစ်ဦးကို စေ့စေ့ ကြည့်နေ၏။ သူ့အကြည့်သည် စူးရှလှသောကြောင့် ကိုယ်တော် ကြီး မျက်မာန်တော်ရှုနေသည်ကို ပံသုရာဇာနှင့် တပ်မဟာများတို့ ရိပ်မိ ကြသည်။ ပံသုရာဇာကမူ ညီအစ်ကိုချင်းဖြစ်သောကြောင့် နောင်တော် ကြီး မျက်မာန်တော်ရှုသည်ကို မမူး သို့သော် မိမိတို့၏ လက်အောက် ငယ်သားများဖြစ်သော တပ်မဟာများရှေ့တွင် အရိပ်အသေတန်အောင် မလှုပ်လိုသောကြောင့် ကြောက်ချင်ယောင် မူချင်ယောင်ဆောင်ကာ မျက်လွှာချထားလိုက်၏။

ပံသုရာဇာ မျက်လွှာချထားသည်ကိုမြင်သော တပ်မဟာများနှစ်ဦး သည် ခေါင်းပင် မဖော်ရဲတော့ချေ။ ကိုယ်တော်ကြီး ဘာများမြွက်ကြား ပါမည်နည်းဟုသာ နားစွင့်နေကြတော့သည်။

“ညီတော်ပံသု”

“မိန့်တော်မူပါ နောင်တော်”

“တိုက်ပွဲရဲ့ နောက်ဆုံးအခြေအနေအရ တပ်ရင်းနှစ်ရင်း ပိတ်မိသွားပြီ ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား”

“ညီတော်ဗန္ဓုရာဇာရဲ့ သားတော် ဟတ္ထိရာဇာပါ ပိတ်မိနေတယ် ဆိုတာရော မှန်သလား”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ ရန်သူဟာ လမ်းကြိုလမ်းကြား၊ ရှိမြောင်ချစ် ကြားပါမကျန် အထပ်ထပ် ပိတ်ဆို့တဲ့နည်းကို သုံးခဲ့တာမို့ တူတော် မောင်ပါ၊ ပိတ်မိနေပါတယ် နောင်တော်ဘုရား”

အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးသည် တက်တစ်ချက်ခေါက်သည်။

“ခိုင်းလိုက်လေကွယ်၊ တူတော်မောင်သာ အသက်ဆုံးရှုံးသွားရင် မင်း ဆီမင်းသွေးတစ်ပါးကို ချေမှုန်းလိုက်နိုင်တာမို့ ရန်သူက အကြီးအကျယ် အားတက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီလောက်အထိ အခြေအနေဆိုးသွားရတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်သူမှာ တာဝန်အရှိဆုံးလဲ၊ အဲဒါ သိချင်တယ် ညီတော်”

ပံသုရာဇာသည် အသာကလေးငြိမ်ပြီး အသက်ကို မျှင်းရှူသည်။ တာဝန်အရှိဆုံးဆိုလျှင် ဤရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် မိမိသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိမိသည် မည်သည့်အခါမှ ဤသို့ ဖြေဆိုလျှောက်တင်လိမ့် မည်မဟုတ်။

“မှန်ပါ၊ ညီတော် တစ်ခု လျှောက်တင်ပါရစေ၊ နောင်တော်လည်း ခန့်ပန်းလာတာမို့ ဦးစွာ အနားယူစေချင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့မှ ညီတော် တို့ စစ်ဦးစီးသူတွေအားလုံး စုရုံးပြီး နောင်တော့ထံ အစီရင်ခံပေးပါမယ် ဘုရား”

ပံသုရာဇာ တစ်လျှောက်သည်မှာ လျော်ကန်သောကြောင့် သက္ကရာဇာ ကိုယ်တော်ကြီးသည် သက်ပြင်းချ စိတ်လျော့ကာ အနားယူရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

အခန်း (၃၀)

“လွတ်ပြီဟေ့၊ လွတ်ပြီကွ၊ မြားမိုးဘယ်လောက်ရွာရွာ သစ်ကိုင်း နဲ့ကာရင် လွတ်တာပဲဟေ့”

မြားစက်ကွင်းကို ဖြတ်ပြေးပြီး တစ်ဘက်တောင်ကြောသို့ ရောက် သွားကြသောအခါ ဟတ္ထိရာဇာသည် ကလေးတစ်ဦးသဖွယ် လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်လေသည်။ ဟတ္ထိရာဇာနှင့်အတူ ကပ်ပါလာ သော သန္တာသည် လက်ထဲမှသစ်ကိုင်းကို လွှင့်ပစ်ပြီးနောက် ဟတ္ထိ ရာဇာ၏လက်ထဲမှ သစ်ကိုင်းကိုပါ လှမ်းယူလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် အစွဲမတစ်ဦးက မောင်လေးတစ်ဦးကို သတိပေးသည့် လေသံ မျိုးနှင့် သတိပေးလိုက်၏။

“သတိထားပါဦး၊ ဒု-ရင်းမျိုး၊ အကျွန် ကြားဖူးတာက သိပ်ပျော် လွန်းရင်၊ မြူးလွန်းရင် မကောင်းဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်လည်း သတိထားရမှာပေါ့၊ ကဲ-အစ်မသန္တာ ကျွန်ုပ်တို့ မြားအန္တရာယ် စက်ကွင်းက လွတ်ပြီ၊ ရှေ့တန်း တပ်မဟာဌာန ချုပ်ကို အမြန်ပြန်ရောက်ကြဖို့ပဲ လိုတော့တယ်၊ အတိုဆုံးလမ်းကိုသာ ပြုစေတော့”

“အတိုဆုံးလမ်းကတော့ လျှို့မြောင်တွေထဲဆင်း၊ တောင်ကြောတွေ တက်၊ နည်းနည်းတော့ ပင်ပန်းမယ်နော်”

“ပင်ပန်းပါစေ အစ်မသန္တာရယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မြန်ရောက်ဖို့ လိုတယ်၊ ဒီက အခြေအနေတွေကို ဦးစီးတော် ပံ့ပိုးရာဇာနဲ့ တပ်မဟာမှူး တွေ သိအောင် တင်ပြဖို့လိုတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်အတွက် ဦးစီးတော်တွေ စိတ်မပူရအောင် ဘာမှမဖြစ်ကြောင်း သွားပြောပြဖို့ လိုတယ်”

“ကောင်းပါပြီဒု-ရင်းမှူး၊ အကျွန်လမ်းပြပါမယ်၊ ရှေ့နောက် အစီအစဉ်ကတော့ ဒု-ရင်းမှူး ညွှန်ကြားပေါ့”

ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သန္တာတို့၏ ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနေမှုများကို သတ္တိဗလနှင့် လေးသည်တော် တပ်စုမှူးတို့ သဘောကျစွာ နားထောင်နေခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဟတ္ထိရာဇာ၏ စီစဉ်မှုနှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှာ လေးသည်တော်ရဲမက်နှစ်ဦးနှင့် ကိုယ်ရဲတော်နှစ်ဦးသာ ထားသည်။ ထို့နောက် သတ္တိဗလ၊ သန္တာ၊ ဟတ္ထိရာဇာတို့ လိုက်သည်။ ဟတ္ထိရာဇာ ဇနာက်က ကိုယ်ရဲနှစ်ဦး၊ လေးသည်တော် တပ်စုမှူးနှင့် သူတပ်စုက နောက်ဆုံးမှ လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် လျှို့မြောင်ထဲသို့အဆင်း လမ်းတွေ့ကလေး တစ်တွေ့သို့အရောက် တောင်ကမ်းပါးယံပေါ်မှနေ၍ လေးမြားတို့နှင့် ချိန်ရွယ်ထားသော ရန်သူတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

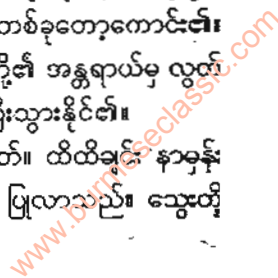
စတွေ့သူမှာ သတ္တိဗလ ဖြစ်၏။ တွေ့တွေ့ချင်း သတ္တိဗလသည် “ရှေ့မှာ ရန်သူ” ဟု အော်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် နောက်သို့လှည့်ပြီး ဟတ္ထိရာဇာနှင့်သန္တာကို လက်ဖြင့်ဝှေ့ရမ်း တွန်းလှဲပစ်လိုက်သည်။ သတ္တိဗလ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသောကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သန္တာတို့သည် လမ်းဘေးရှိ မြက်ရိုင်းပင်များကြားထဲသို့ ပြိုလဲကျ

ရောက်သွားကြသည်။ ထိုသို့ လဲပြိုကုန်ကြ၍လည်း သူတို့နှစ်ဦး အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားမကွဲခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ရန်သူမြားတို့သည် သူတို့ရပ်တည်ခဲ့ရာ နေရာများသို့ ဖြတ်သန်းသွားကြလေသည်။

သတ္တိဗလကား မရှောင်နိုင်တော့။ ရန်သူမြားတစ်စင်းသည် သတ္တိဗလ၏ကျောမှဝင်ကာ ရင်ဘတ်သို့ဖောက်ထွက်သွားသည်။ သတ္တိဗလ၏ နားထဲတွင် ‘ဒုတ်’ ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သို့တိုင်အောင် သူသည် နာကျင်မှုကို မခံစားရသေး။ သူ၏ စိတ်အစဉ်တို့သည် ပြတ်တောက်မသွားသေး။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ထိုစိတ်အစဉ်၏ ခိုင်းစေမှုအတိုင်း ဆက်လက်လှုပ်ရှားနေဆဲ။

သူသည် ဓားအိမ်မှဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ရန်သူများရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ညာလက်က ဓားကိုင်ပြီး ဘယ်လက်က ဓားအိမ်ကိုင်လျက် လက်ပူးချိုင်းထုတ် ဓားရေးကို ထုတ်သုံးသည်။ ထိုဓားရေးသည် ဓားနှင့် ဓားအိမ်တို့ကို စကြာသဖွယ် လည်ပတ်စေသောကြောင့် ဓားစကြာဟုပင် ခေါ်တွင်လောက်၏။ ထိုဓားစကြာသည် တစ်ဘက်ရန်သူမှ ပစ်လိုက်သော မြားတို့ကို ကာကွယ်နိုင်စွမ်း ရှိ၏။ သို့သော် ချက်ကောင်း၌ မြားထိထားသော သတ္တိဗလသည် ထိုဓားရေးကို စနစ်တကျ မသုံးနိုင်တော့ပေ။ အကြောအချင်တို့ တံ့ဆိုင်းလာသည့်အတွက် နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်မျှသာ လှည့်နိုင်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ တုံးခနဲ လဲကျသွားလေသည်။ ဤသို့လဲကျသွားခြင်းသည်လည်း တစ်ခုတော့ကောင်း၏။ နောက်ထပ် ပစ်လွှတ်လိုက်သော ရန်သူ မြားတို့၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းသွား၏။ မဟုတ်လျှင် သတ္တိဗလ ပွဲချင်းပြီးသွားနိုင်၏။

ယခုလည်း သက်သာလှသည်တော့ မဟုတ်။ ထိထိချင်း နာမှန်း မသိသော မြားဒဏ်ရာသည် ယခု နာကျင်စ ပြုလာသည်။ သွေးတို့

တစ်မိမိမ့် ထွက်လာသည်။ သူသည် နာကျင်မှုကို အကြိတ်၍ခံရင်း လဲရာမှ ပြန်ထရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့လက်မောင်း နှစ်သက်ကို လာဆုပ်ကိုင်သည့် လက်အစုံကြောင့် မှောက်လျက် အနေအထားမှ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ဘေး တစ်ဘက် တစ်ချက်တွင် မှောက်လျက် ဝပ်နေကြသော ဟတ္ထိရာဇာနှင့် သန္တာတို့ ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အရှင်သား၊ ကျွန်ုပ် ပေါ့ဆသွားလို့ အရှင်သား အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရတာပါ”

“မဟုတ်တာပဲ ဦးဇိုးတော်သတ္တိဗလရယ်၊ ဦးဇိုးတော် အချိန်မီ တွန်းလှဲလိုက်နိုင်လို့ ကျွန်ုပ်နဲ့ အစ်မသန္တာတို့ မြားအန္တရာယ်က ကင်းလွတ်သွားရတာပဲ၊ ဦးဇိုးတော် အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကယ်တင်ခဲ့တာကို ကျွန်ုပ် တစ်သက်တာ မမေ့ဘဲ မှတ်ထားပါမယ်”

“ကျွန်ုပ်က ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးအရှင်သား၊ အရှင်သား တပ်ကို ချီတက်ခိုင်းတဲ့ အစီအစဉ်ဟာ မမှန်ကန်မှန်း သိပါလျက်နဲ့ သတိမပေးမိဘဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ထားလိုက်တာကို ဆိုလိုတာပါ။ ကျွန်ုပ်သာ မပေါ့ဆဘဲ သတိပေးခဲ့မိရင် အရှင်သားလဲ ခုလိုအထိတ်တလန့်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟတ္ထိရာဇာသည် ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သူ ဖြစ်၏။ တပ်ချီတက်ပုံ အစီအစဉ် မမှန်ကန်ဟု သတ္တိဗလက ပြောလိုက်သည်နှင့် မိမိ၏ အမှားတစ်ကွက်ကြောင့် ဦးဇိုးတော်သတ္တိဗလ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရခဲ့ကြောင်း ဟတ္ထိရာဇာ နားလည်သွားခဲ့၏။ မိမိ၏ ပေါ့ဆမှုကို သတ္တိဗလက သူ့ပေါ့ဆမှုအဖြစ် ဝင်ရောက်ခံယူသောစကားကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ရင်ထဲမှာ စစ်ခနဲ နာကျင်သွားလေသည်။ ဦးဇိုးတော်

သုတ္တိဗလသည် မိမိကို တကယ်ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း သဘောပေါက်သွား၏။

“ဦးဇိုးတော်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သံယောဇဉ်ကိစ္စပြီး တပ်အစီအစဉ်နဲ့ချီတက်တဲ့ အစဉ်အလာကို ဖျက်မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တကယ်တမ်းပေါ့ဆတာက ကျွန်ုပ်သာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဦးဇိုးတော် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပေါ့ဆမှုကြောင့် ဦးဇိုးတော် ဒဏ်ရာရသွားတာ ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အရှင်သား၊ အရှင်သားက လူငယ်မို့ သံယောဇဉ်ကိစ္စပြီး ပေါ့ဆတာကို ကျွန်ုပ်က သိမြင်ပါလျက် သတိမပေးခဲ့တာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မဟာအမှားပဲပေါ့၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မှားယွင်းမှုဒဏ်ကို ကျွန်ုပ်သာသာ ခံသွားတာဖြစ်လို့ အရှင်သား စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ အခုလည်း ကျွန်ုပ်ကို အသာထားပြီး တိုက်ပွဲကိုသာ ဆက်ဦးစီးတော်မူပါ အရှင်သား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးဇိုးတော်၊ တိုက်ပွဲကို လေးသည်တော် တပ်စုမှ ဦးစီးနေတယ်၊ ရန်သူအင်အား ကျွန်ုပ်တို့ထက် နည်းတယ်၊ မြေအနေအထား ကလည်း ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ အသာစီးရတယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မှီရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

ဟတ္ထိရာဇာပြောသည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ ဟတ္ထိရာဇာတို့သည် အလစ်အငိုက်ခံရသည်မှတစ်ပါး အခြားအားနည်းချက်မရှိ။ သုတ္တိဗလ၏ အော်ဟစ်သတိပေးမှုကြောင့် အားလုံးအချိန်မီ နေရာယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။ လေးသည်တော် တပ်စုမှူး၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင် ရန်သူကို တန်ပြန်ပစ်ခတ်နိုင်သောကြောင့် ရန်သူ့လေးသည်တော် အားလုံးနီးပါးကို ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့နှင့် လေးသည်တော်တပ်စုတို့သည် စစ်မြေပြင်ကို ရှင်းလင်းနေကြလေပြီ။

သန္တာသည် သတ္တိဗလနှင့်ဟတ္တိရာဇာတို့ အချေအတင် စကားပြောနေကြသည်ကို ဝင်ရောက်ဟန်တားသည်။ သူမ အနေနှင့် သတ္တိဗလ၏ မြားဒဏ်ရာကို ကုစားရန် စိတ်စောနေသည်။

“ဒု-ရင်းမျိုး၊ ဦးရီးတော်ကို စကားမပြောခိုင်းနဲ့တော့လေ၊ သူ မောနေမှာပေါ့။ အခုအရေးကြီးတာက သွေးပွဲနေတုန်း ဦးရီးတော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စိုက်ဝင်နေတဲ့ မြားတံကို နုတ်ယူဖို့ပဲ။ ဒါဆို သိပ်မနာတော့ဘူးပေါ့။ သွေးအေးမှဆိုရင် အရမ်းနာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်မသန္တာ ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ကဲ-ဦးရီးတော်နည်းနည်းလေး အောင့်ခံလိုက်နော်၊ မြားတံကို ကျွန်ုပ် နုတ်ပေးမယ်”

ဟတ္တိရာဇာသည် သတ္တိဗလ၏ ပခုံးကို အသာတွန်းထားရင်း မြားတံကို ဇော်ခဲနဲ့ နုတ်ယူလိုက်သည်။ သတ္တိဗလသည် အံကြိတ်တောင့်ခံထားသည့်တိုင် နာကျင်လွန်းသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်သွား၏။ မြားတံကို နုတ်ပြီးသွားသောအခါ မြားဒဏ်ရာအပေါက်မှနေ၍ သွေးတို့ ထွက်လိုက်လာသည်။

“ဒုရင်းမျိုး၊ ဦးရီးတော်ရဲ့ ဒဏ်ရာက သွေးတွေထွက်လာတယ်၊ အဝတ်နဲ့ စည်းပေးထားရင် ကောင်းမယ်၊ ဒုရင်းမျိုးမှာ အဝတ်အပို ပါသလား”

“ပါတယ် အစ်မသန္တာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဝတ်စုံနှစ်ထပ်ရှိတယ်၊ အပေါ်ဝတ်စုံကို ချွတ်ယူလိုက်မယ်”

ယခုအခါ ရန်သူမြားအန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်သွားပြီဖြစ်၍ သူတို့ထ ထိုင်နိုင်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ သန္တာသည် သူမ၏ပေါင်ပေါ်တွင် သတ္တိဗလကို ခေါင်းအုံးစေပြီး ပတ်တီးစည်းရ လွယ်ကူစေရန် ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းကို မြေကြီးနှင့်လွတ်အောင် မ၊ပေးထားသည်။

ဟတ္တိရာဇာသည် သူ၏အပေါ်ဝတ်စုံကို ချွတ်လိုက်သောအခါ အတွင်းမှ နတ်ဆက်သည် ဝတ်စုံပေါ်လာသည်။ ထိုဝတ်စုံ၏ အရောင်အသွေးသည် ထူးခြားလှသောကြောင့် သန္တာသည် မမေးဘဲ မနေနိုင်ချေ။

“ဒုရင်းမျိုးရဲ့ ဝတ်စုံက ထူးဆန်းလိုက်တာနော်၊ ရွှေမြို့တော်က ရက်လုပ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ နတ်တွေရက်တာ”

“နတ်တွေ ရက်တာဟုတ်လား၊ နတ်တွေမှာ ရက် ဘန်းစင် ရှိလို့လား၊ နတ်တွေနဲ့ ဒု-ရင်းမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာလဲ၊ နတ်ဆိုတာရော တကယ်ရှိလို့လား”

“မေးလှချည့်လား အစ်မသန္တာရယ်၊ ဒါတွေပြောနေလို့ ဘယ်ပြီးတော့မှာလဲ၊ အခု အရေးကြီးတာက ဦးရီးတော်ရဲ့ ဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစည်းပေးဖို့ပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အကျွန် စိတ်လောသွားတယ်၊ ခွင့်လွှတ်နော် ဒု-ရင်းမျိုး၊ ဒါပေမဲ့ ဒု-ရင်းမျိုးရဲ့ ဝတ်စုံအကြောင်း နောက်တော့ အကျွန်ကို ပြောပြရမယ်နော်”

ဟတ္တိရာဇာသည် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်မြလိုက်သည်။ သူသည် အပေါ်ဝတ်စုံကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဆုတ်ဖြုတ်ကာ သတ္တိဗလ၏ ဒဏ်ရာအား အထပ်ထပ် စည်းနှောင်ပေးလိုက်သည်။ သွေးထွက်မလွန်အောင်ကား တားဆီးပေးလိုက်နိုင်ပြီ။ သို့ရာတွင် အတွင်းကလိစာတို့ကား မည်သို့နေမည်မသိ။

ထိုအခိုက် ဟတ္တိရာဇာတို့ အနီးသို့ လေးသည်တော်တပ်စုများ ရောက်လာသည်။ သူသည် ဟတ္တိရာဇာကို မုဆိုးဗူးထောက်အနေအထားနှင့် အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး တိုက်ပွဲအခြေအနေကို အစီရင်ခံင်။

“တိုက်ဖွဲ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ ဒု-ရင်းမှူး၊ စစ်မြေပြင်ကိုလည်း ရှင်း ပြီးသွားပါပြီ၊ ရန်သူအလောင်း ၁၁ လောင်း ရပါတယ်၊ ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား လက်နက်များလဲ သိမ်းဆည်းရမိပါတယ်၊ ရန်သူဟာ ဒီတောင် ကြော့ရဲ့ ပတ်ပတ်လည်ကို အထပ်ထပ် ပိတ်ဆို့ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ထင်ရှားနေတာမို့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသင့်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“ကိုယ်ဘက်က အထိအခိုက် ရော”

“ကိုယ်ရံတော်ကြီး သတ္တိဗလ မှလွဲလို့ ဘယ်သူမှ အထိအခိုက် မရှိကြောင်းပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ သတ္တိဗလကို ထမ်းပြီး ဆုတ်ခွာ ကြမယ်၊ မောင်မင်းရဲ့ ရဲမက်တွေကို ထမ်းဖို့ရာ ပြင်ဆင်ခိုင်း၊ ပြင်ဆင်ပြီး တာနဲ့ ဒီကနေ ဆုတ်ခွာကြမယ်၊ နေဦး၊ ဒီတစ်ခါ ချီတက်တဲ့အခါ ဒီလို ချီတက်မယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ဒု-ရင်းမှူး”

လေးသည်တော်တပ်စုမှူးသည် နားစွင့်နေ၏။ သတ္တိဗလသည် သန္တာ၏ပေါင်ပေါ်တွင် မှိန်းနေရင်း အသာ နားထောင်နေ၏။

“ရှေ့ဆုံးကနေ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်၊ လေးသည်တော် နှစ်ယောက်ကို ရှေ့ပြေးချီအဖွဲ့အဖြစ် လွှတ်၊ သူတို့နောက်ကနေ လေးသည်တော်တပ်စိတ်နှစ်စိတ်လိုက်၊ သူတို့နောက်ကမှ ကျွန်ုပ်ရယ်၊ သတ္တိဗလရယ်၊ တပ်စုမှူးရယ် လိုက်မယ်၊ သတ္တိဗလကတော့ အထမ်း နဲ့ပေါ့၊ လေးသည်တော် တပ်စိတ်တစ်စိတ်က ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ကနေ ပိတ်လိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ပါပြီ ဒု-ရင်းမှူး”

“လမ်းပြဖြစ်တဲ့ အစ်မသန္တာ က...”

ဟတ္ထိရာဇာသည် သန္တာကို ကြည့်လိုက်သည်။ သန္တာကလည်း ပြန် ကြည့်၏။

“လမ်းပြဖြစ်တဲ့ အစ်မသန္တာ က ရှေ့ပြေးချီအဖွဲ့အတူ လိုက်ရ မယ်၊ အတိုဆုံးလမ်းကို ရွေးပါလို့ ကျွန်ုပ် တောင်းပန်လိုတယ်၊ ဦးခို တော်သတ္တိဗလကို ရှေ့တန်းတပ်မဟာဌာနချုပ်က ဆေးတပ်ဖွဲ့ဆီ အမြန် ပြချင်လို့ပါ”

သန္တာသည် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ခုန ဟတ္ထိရာဇာ ဝန်ခံနေသော ပေါဆူဆိုသည်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် မိမိနှင့်အတူ ရှေ့ပြေးချီအဖွဲ့နှင့် ကပ်လိုက်နေခြင်းအား ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း သန္တာ သဘောပေါက် သွားသည်။ ဒု-ရင်းမှူးကိုယ်တိုင် လမ်းပြနှင့် ကပ်လိုက်နေခြင်းသည် သဘာဝကျသော စစ်ချီတက်မှုအစီအစဉ် မဟုတ်ပေ။ ဒု-ရင်းမှူး ဆို သည်မှာ ရှေ့ဆုံးမှ အသေခံရန် ပေးထားခြင်းခံရသော တာဝန် မဟုတ်ပေ။ အန္တရာယ်အကင်းဆုံးနေရာမှနေ၍ တပ်ကိုဦးစီးကွပ်ကဲပြီး ရန်သူကို တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူရန် ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ချီတက်မည့် အစီအစဉ်သည်သာ မှန်ကန်သော အစီအစဉ် ဖြစ်၏။ လမ်းပြသည် လမ်းပြနေရာမှ လမ်းပြရမည်ဖြစ်ပြီး ဒု-ရင်းမှူး သည် ဒု-ရင်းမှူးနေရာမှ ချီတက်ရပေလိမ့်မည်။ သန္တာ၏ ပေါင်ပေါ် တွင် ခေါင်းအုံးနေသော သတ္တိဗလသည် ဟတ္ထိရာဇာ၏ မှန်ကန်သော ညွှန်ကြားမှုအပေါ် ကျေနပ်သွားသောကြောင့် မျက်နှာတွင် ပြုံးယောင် သန်းနေ၏။

“လေးသည်တော်တပ်စုမှူး”

“အမိန့် နာခံလျက်ပါ ဒု-ရင်းမှူး”

“ရှေ့ပြေးချီအဖွဲ့ကို ကောင်းမွန်စွာ မှာကြားလိုက်ရမှာက ရန်သူကို တိုက်က အရင်မြင်အောင် ကြိုးစားဖို့နဲ့ အစ်မသန္တာကို ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်ဖို့ ဒါပဲ၊ ဆက်လုပ်တော့”

လေးသည်တော်တပ်စုမှူး အရိုအသေပြုပြီး ထသွားသောအခါ ဟတ္ထိရာဇာသည် တစ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး ဝေးမောနေလိုက်၏။ သူ ငေးမောရာ ဝက်တွင် နိမ့်ဆင်းသွားသောတောင်ကြောနှင့် လျှိုအတွင်း မှ တလီ ဝပ် တက်လာနေသော မြူမြူထူကြီးသာ ရှိ၏။ သူမနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုသောကြောင့် တမင်တကာ မျက်နှာလွှဲထားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု သန္တာ ယူဆလိုက်သည်။ ဤလျှိုမျှစ်နနယ်သော ဒု-ရင်းမှူး ကလေးသည် မိမိအပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်ငြိနေသည်မှာ သေချာ သည်။ လမ်းလျှောက်သည့်အခါမှာပင် မိမိနှင့်တွဲ၍ လမ်းလျှောက် ချင်နေသည်။ ခက်သည်က မိမိသည် ဤတပ်ဖွဲ့၏ ဧည့်သည် မဟုတ်။ ဒု-ရင်းမှူး၏ ဧည့်သည်လည်း မဟုတ်။ လမ်းပြတာဝန်နှင့် လိုက်ပါ လာရခြင်းဖြစ်၏။ လမ်းပြသာ မလိုလျှင် မိမိလည်း လိုက်ပါလာစရာ မလိုပေ။

ခက်သည်က လမ်းပြကို လမ်းပြလိုသာ သဘောမထားနိုင်သော ဒု-ရင်းမှူး၊ ဤဒု-ရင်းမှူး ဟတ္ထိရာဇာသည် ဘာတွေကို ဘယ်လို ခံစား သွားသည် မသိရသော်လည်း တပ်ချီတက်ပုံ တစ်ချက်ကလေး တိမ်းပါးသွားသောကြောင့် အသက်အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရသည် မှာလည်း အမှန်ဖြစ်၏။ ဟတ္ထိရာဇာ၏အသက်ကို အကာအကွယ်ပေး ခဲ့သော သတ္တိဗလကား ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရခဲ့လေပြီ။

သတ္တိဗလ ဒဏ်ရာရခြင်းသည် မိမိကြောင့်လေလားဟု သန္တာ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ အရင်းစစ်လိုက်တော့ မိမိကြောင့် ဖြစ်နေသည် မိမိသာ မဟုတ်လျှင် ဒု-ရင်းမှူး ဟတ္ထိရာဇာသည် ချီတက်

ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ထိုအခါ အသက်အန္တရာယ် ကြုံဖို့လည်း မလွယ် သတ္တိဗလ ဝင်ရောက် ကာကွယ်ရန်လည်း မလိုတော့။ မိမိကြောင့် သတ္တိဗလ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု သန္တာ ခံစားသွားသည်။ စိတ် မကောင်းလည်း ဖြစ်သွား၏။

သူမသည် ပေါင်ပေါ်တွင် ခေါင်းစူး၍ မိုန်းနေသော သတ္တိဗလ ၏မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ နဖူးကို လက်ဖဝါးကလေးနှင့် အုပ် စမ်းကြည့်မိ၏။

“ဟင်... ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေပါလား၊ ဒု-ရင်းမှူး ဦးစိုးတော် အဖျားတက်နေပြီ”

ဟတ္ထိရာဇာ ဖျာယာခတ်သွား၏။

“အနာရှိန်ကြောင့် ဖျားတာပဲ၊ ရှေ့တန်းတပ်မဟာဌာနချုပ်ကို မြန်မြန်ရောက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီကောင်တွေ ထမ်းဖို့ပြင်နေတာလည်း ကြာလိုက်တာ”

အခန်း (၃၁)

ဟတ္ထိရာဇာ ပြန်လွတ်လိုက်သော စီးမြင်းနှင့် ဝန်တင်မြင်းများ ပါ သည့်အဖွဲ့သည် ရွှေတန်းတပ်မဟာဌာနချုပ်သို့ ဦးစွာ ရောက်နှင့်သွား လေသည်။ ထိုအခါမှ ဟတ္ထိရာဇာသည် ပိတ်မိသည့် တပ်ရင်းနှစ်ရင်း နှင့်အတူ ရှိမနေဘဲ သီးခြားကင်းလွတ်နေကြောင်း အားလုံး သိရှိသွား ကြလေသည်။ ပြောက်ကျားနည်းနှင့် ခြံခိုတိုက်ခိုက်ပြီးမှ ဆုတ်ခွာလာ မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ကြားရသူတိုင်းက ကျေနပ်ကြသည်။ ဟတ္ထိရာဇာကို တိုက်စိတ်ခိုက်စိတ် ထက်သန်သူအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုကြသည်။

အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးသက္ကရာဇာဆိုလျှင် ဟတ္ထိရာဇာ၏သတင်း ကြားမှ ပြီးပြီးရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာသည်။

“မင်းဆီမင်းသွေးဆိုတာ ဒီလိုမှပဲ” ဟုလည်း မိန့်တော်မူသည်။ ဤသို့ မိန့်တော်မူစဉ် ကိုယ်တော်ကြီး၏သား မန္တရာဇာသည် အနား၌ ရှိ၏။ သူသည် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။ သားဖြစ်သူက မျက်နှာ

တောင်းမရဘဲ တူဖြစ်သူက အချိုးကျူးခံရသောကြောင့် အခံရခက် သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖခမည်းတော် သက္ကရာဇာ ရောက်လာမည့်သတင်း ကြားက တည်းက မန္တရာဇာ စိတ်ညစ်ခဲ့သည်။ လက်ရှိ ဖြစ်ပွားနေသော တိုက်ပွဲ အပေါ် သူ မသုံးသပ်တတ်ပေ။ တိုက်ပွဲကို ဦးစီးနေကြသည့် ဦးဇိန တော် ပံသုရာဇာနှင့် တပ်မဟာဌာနမှူးများ၏ သုံးသပ်ချက်များကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် လှည့်ပတ်တီးခေါက်ခဲ့သော်လည်း ထို သုံးသပ်ချက် များကို နားမလည်ခဲ့ပေ။ သူတို့၏ သုံးသပ်ချက်များတွင် စစ်ဆင်ရေး ဆိုင်ရာ ဝေါဟာရအသုံးအနှုန်းများနှင့် ပြည့်နှက်နေပြီး နောက်ဆုံး၌ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မသိတော့။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မသုံးသပ်တတ် သောကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ရောက်လာပြီး “တိုက်ပွဲအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့” ဟု မေးလာမှာကို ထိတ်လန့်နေခဲ့သည်။

ထိတ်လန့်သည့်အတိုင်းလည်း ခမည်းတော် သက္ကရာဇာသည် မန္တ ရာဇာကို မေးမြန်းခဲ့သည်။ မန္တရာဇာ ယောင်ဝါးဝါး နှင့် ဖြေဆိုခဲ့၏။

“တိုက်ပွဲအခြေအနေကတော့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးချင်း ဆတ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရဦးမယ်လို့ သား တော် ယူဆပါတယ်။ လက်ရှိ အခြေအနေ အရ ရန်သူက ကိုယ့်တပ်ရင်းနှစ်ရင်းကို ဝိုင်းထားတယ် ဆိုပေမဲ့ တိုက် ခိုက်ချေမှုန်းနိုင်မယ့် အနေအထား မတွေ့ရသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် စစ်ကူထပ်ပို့မလား။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ အချိန်ယူပြီး တိုင်ပင်လို့ ရပါသေးတယ်”

မန္တရာဇာ၏အဖြေကြောင့် သက္ကရာဇာဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ဤ တဲ့သို့သော ယောင်ဝါးဝါး အဖြေမျိုးသည် ဖြေဆိုသူ၏ အရည်အချင်း ကင်းမဲ့မှုကို ဖော်ပြနေပေသည်။ သက္ကရာဇာသည် ဒေါသကို ဖွပ်ထိန်း ပြီး မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

“အချိန်ယူပြီး တိုင်ပင်ဦးမယ် ဟုတ်လား၊ အချိန်က ဘယ်လောက် ကြာအောင် ယူမှာလဲ”

“တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်းတော့ ဘာမှဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး ခမည်းတော်”

“တစ်ရက် နှစ်ရက်”

သက္ကရာဇာသည် သက်ပြင်းချပြီး ဆက်ပြောသည်။

“သားတော်ရယ်၊ ကိုယ့်တပ်တွေ ရန်သူက ပိုင်းထားတဲ့ကိစ္စကို တစ်ရက်နှစ်ရက် အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားနေဦးမှာလား၊ အဲဒီ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ကိုယ့်တပ်တွေ အချေမှန်းခံလိုက်ရရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ဒီအခြေအနေဟာ စစ်ဦးစီးတစ်ယောက်အဖို့ အမြန်ဆုံး စဉ်းစားပြီး အမြန်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်ပြုရမယ့် အခြေအနေကွဲ့”

မန္တရာဇာ ငြိမ်သွားသည်။ မငြိမ်၍လည်း မဖြစ်။ ဆက်ပြောလျှင် ဆက်မှားမည်။ ဆက်မမှားဖို့ဆိုလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်တာ ကောင်း မည်။

“ခမည်းတော် မေးမယ်၊ အခုလို အခြေအနေမှာ သားတော် ဘယ်လို အဆုံးအဖြတ်ပေးမလဲ”

မန္တရာဇာ မလှုပ်။ အတန်ကြာသည်အထိ သက္ကရာဇာ အဖြေ စောင့်သည်။ အဖြေ မရသောအခါ ထပ်မေးသည်။

“ဖြေလေ၊ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့အခြေအနေမှာ အမြန်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်ပေးရပါမယ်ဆိုမှ သားတော်က ဘာဖြစ်လို့ တွေဝေနေရ တာတုန်း”

မတတ်သာသည်အဆုံး မန္တရာဇာ ဝန်ခံရတော့၏။

“သားတော် မဆုံးဖြတ်တတ်ပါဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအနေကိစ္စမှာ သားတော်သာမက ဦးရီးတော်ပံ့သူရာဇာနဲ့ တပ်မဟာမှူးကြီးတွေပါ ဘယ်လိုမှ ဝေခွဲဆုံးဖြတ်လို့ မရတာလဲ သားတော်အသိပါမိဘုရား။ ဘုန်းတော်ကြောင့် ခမည်းတော်သာလျှင် အဆုံးအဖြတ် ပေးရတော့ မှာပါ ဘုရား”

သက္ကရာဇာ၏ ဒေါသတို့သည် ဆက်ထွက်စရာ အတိုင်းအတာ မရှိတော့သောကြောင့် ပျက်ပြယ်သွားရတော့သည်။ တစ်နည်းအား ဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်မှုက ဒေါသဖြစ်မှုကို အစားထိုးသွားလေ သည်။

“ဒါဆိုတော့ ခမည်းတော် အပြစ်တင်ရင် သားတော်တို့တစ်ဖုံ တစ်သင်းကြီးကို အပြစ်တင်ရတော့မှာပေါ့၊ ငါ့သားတော်က တိုက်ပွဲကို ဦးမစီးတတ်ပေမဲ့ သေဖော်တော့ ညှိတတ်သားပဲ”

ထိုနေ့က သက္ကရာဇာသည် နယ်စားမင်းကြီး ပံ့သူရာဇာ၊ တပ် မဟာမှူးကြီးများနှင့် စစ်ဦးစီးအရာရှိများအားလုံးကို အစည်းအဝေး ခေါ်ပြီး ပြစ်တင်ဝေဖန်ခဲ့သည်။ ရန်သူအပိုင်းခံထားရသော တပ်ရင်း ၂ ရင်းထံ ခိုစာလွှတ်ပြီး ဆုတ်မိန့်ပေးလိုက်ရန်လည်း ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မျက်နှာမကြည်မသာဖြစ်နေခဲ့သော အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ် တော်ကြီး သက္ကရာဇာသည် ယခု တူတော်မောင် ဟတ္ထိရာဇာ၏ သတင်းကြားရမှ လန်းဆန်းတက်ကြွလာခဲ့သည်။ အားကိုးရမည့် မြို့ဆက်သစ်အမွေဆက်ခံသူ ရှိပါသေးလားဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် တွေးမိ သွားပုံရသည်။ တကယ်တကယ်မှာကား ဟတ္ထိရာဇာသည် သူ့ဖို့ဆိတ် မဟုတ်၊ မင်းဆီမင်းသွေးလည်း မဟုတ်ပေ။ ဤအဖြစ်မှန်ကိုသာ သိခဲ့ လျှင် 'မင်းဆီမင်းသွေးဆိုတာ ဒီလိုမှပဲဟု သူဝင်ကြားရမည် မဟုတ်

ပေ။ မင်းမျိုးမင်းနွယ်မှန်လျှင် အရည်အချင်းပြည့်ဝရမည် ဟူသော အစွဲကြီးလည်း တစ်ခါတည်း ကျွတ်သွားနိုင်သည်။

ခက်သည်က ကိုယ်တော်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ မဟာရာဇာ ဆွေမျိုးစုကြီးတစ်စုလုံးသည်လည်းကောင်း ဟတ္ထိရာဇာသည် မင်းမျိုးမင်းနွယ် မဟုတ်ကြောင်း မသိ။ ဟတ္ထိရာဇာကိုယ်တိုင်လည်းမသိ။ ဤကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ဟတ္ထိရာဇာ၏ မျိုးရိုးအစစ်အမှန်ကို သိသူဟူ၍ သုံးဦးသာ ရှိသည်။ မိခင် ဟေမာသီရိ၊ ဖခင်အမည်ခံထားရသော ဗန္ဓုရာဇာနှင့် မွေးစားဖခင် အမည်ခံထားရသော ဖခင်ရင်း ကုဒ္ဒိပါဒရသေ့တို့တည်း။

ကံကြမ္မာဟူသည် လှည့်စားမှု မာယာ များလွန်းလှ၏။ ကံကြမ္မာက မာယာများရသည့်အထဲ လူတို့၏သိမြင်မှုက အကန့်အသတ်ခံထားရသောအခါ အချို့ကိစ္စများအား အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း မသိနိုင်ကြတော့ချေ။ ထိုအခါ သိသလောက်နှင့် သုံးသပ်၊ သိသလောက်နှင့် ဆုံးဖြတ်နေကြရပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လူထဲက လူတစ်ဦးသာ ဖြစ်သော အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးသက္ကရာဇာသည် သူသိထားသလောက် အသိနှင့်ပင် သားတော်မောင် မန္တရာဇာက မင်းမျိုးမင်းနွယ် မပီသ၊ တူတော်မောင် ဟတ္ထိရာဇာကသာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ပီသသည်ဟု သုံးသပ်ခံယူနေခြင်း ဖြစ်၏။

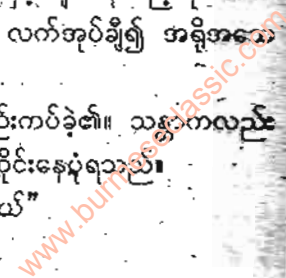
ဤသို့ဖြင့် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးသည် ဟတ္ထိရာဇာ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း သူထံ သတင်းပို့သတော်ဦးတင်ရန် အမိန့်ချထားခဲ့သည်။ ရောက်လာနိုး ရောက်လာနိုးနှင့်လည်း မျှော်နေခဲ့၏။ မျှော်ကာမှပင် ဟတ္ထိရာဇာတို့က ပေါ်လာခဲ့ ဖြစ်နေ၏။ နေစောင်းသည်အထိ ပေါ်

မလာကြသေး။ သည်တော့ ကိုယ်တော်ကြီး စိတ်ပူသည်။ ရှေ့တန်းတပ်မဟာဌာနချုပ်၏ ကင်းတပ်ကို သုံး၍ အကြိုထောက်ထားရန် ညွှန်ကြားခဲ့၏။

စင်စစ် ဟတ္ထိရာဇာတို့သည် ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာရထားသော သတ္တိဗလကို ထမ်းစင်နှင့်ထမ်း၍ လာနေကြရသောကြောင့် ခဏီဖင့်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့သည် အတတ်နိုင်ဆုံး သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် သယ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရှေ့တန်းတပ်မဟာဌာနချုပ်သို့ သန်းခေါင်ယံမတိုင်မီ ခြေချနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကင်းတပ်မှ အကြိုထောက်ထားသော စစ်သည်တော်တို့၏ ကူညီမှုကြောင့် မီးတုတ်အလင်းရောင်များ သုံးကာ လင်းလင်းချင်းချင်း ဝင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

တပ်မဟာမှူးနှစ်ဦးစလုံးပင် ဟတ္ထိရာဇာတို့အဖွဲ့ကို ဌာနချုပ်အဝင်ဝမှ လာရောက်ကြိုဆိုကြသည်။ ဟတ္ထိရာဇာကို အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး ဆင့်ခေါ်နေကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ဟတ္ထိရာဇာ မငြင်းသာ။ သတ္တိဗလကို ဆေးတပ်ဖွဲ့သို့ အမြန်ဆုံးပို့ပေးရန်သာ တောင်းပန်လျှောက်ထားရတော့၏။ ဟပ်မဟာမှူးတို့လည်း သဘောတူကြသည်။ ထမ်းစင်ပေါ်မှ သက္ကိဗလထံသွား၍ မေးမြန်းအားပေးကြသည်။ သတ္တိဗလသည် ဒဏ်ရာအရှိန်နှင့် ဖျားနေသည့်တိုင် သတိလစ်ဟင်းခြင်း မရှိ။ တပ်မဟာမှူးတို့ကို လက်အုပ်ချီ၍ အရိုအသေပြုရာသည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် သန္နာတနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။ သက္ကိဗလသည် ဟတ္ထိရာဇာ၏ညွှန်ကြားချက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေပုံရသည်။
“အစ်မသန္နာကိုပဲ အားကိုးရတော့မယ်”

“ပြောပါ ဒု-ရင်းမှူး၊ ဒု-ရင်းမှူး ခိုင်းတာကို အကျွန် ဘာမဆို လုပ်ပေးပါမယ်”

“ဦးရိုးတော် သတ္တိဗလနဲ့အတူ ဆေးတပ်ဖွဲ့ကို လိုက်သွားပြီး ဦးရိုးတော်ရဲ့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုပေးစမ်းပါ။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ဦးရိုးတော် အိမ်ရှေ့မင်းထံ အခစား ဝင်ရဦးမယ်။ ဦးရိုးတော် အိမ်ရှေ့မင်းက ခွင့်ပြုတာနဲ့ ကျွန်ုပ် လိုက်လာပြီး ကြည့်ရှုပါမယ်။ စိတ်ချပါရစေနော်”

“စိတ်ချပါ ဒု-ရင်းမှူး၊ အကျွန် ကုသိုလ်ယူတတ်ပါတယ်”
ထို့နောက် ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလထံသွား၍ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးလိုက်၏။

“ဦးရိုးတော်ကို သန္တာလိုက်ပို့လိမ့်မယ်။ ဦးရိုးတော် လိုအပ်တာ မှန်သမျှ သူ့ကိုခိုင်းနော်။ ကျွန်ုပ်လည်းပဲ ဦးရိုးတော် အိမ်ရှေ့မင်း ခွင့်ပြုတာနဲ့ လာကြည့်မယ်။ စိတ်တင်းထားနော် ဦးရိုးတော်သတ္တိဗလ၊ စိတ်မလျှော့လိုက်နဲ့”

သတ္တိဗလသည် ဟတ္ထိရာဇာ၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဤကလေးအပေါ်တွင်သူသည် အသက်ပေး၍ ကာ ကွယ်ခဲ့သည်။ ဤကလေးသည် သူ ဤသို့ အကာအကွယ်ပေးသည့်အကြောင်း သူ့မိခင်ကို မလွဲမသွေ ပြန်ကြောပြပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူ ဟေမာသီရိသည် မိမိထားရှိသော မေတ္တာအပေါ် နားလည်သဘောပေါက်စွာနှင့် အသိအမှတ်ပြုပေလိမ့်မည်။ မိမိ၏မေတ္တာသည် တဒန်မျှ ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မဟုတ်။ ဖိုနှင့်မဟူသော လိင်ကွဲပြားမှုမျှကိုသာ အခြေခံသော တဏှာပေမ အချစ်မျိုး မဟုတ်။ မိမိ၏မေတ္တာသည် စိမ့်စမ်းရေကြည်တဲ့သို့ တသွင်သွင် စီးဆင်းကြောင်း၊ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းကြောင်း၊ အေးမြသောဓာတ်ရှိကြောင်း သူမ ခံစားသွားပေလိမ့်မည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် သတ္တိဗလ၏ အကြည့်ကြောင့် ရင်ထဲမှ လိုက်လံလာသည်။ ဤ ကျေးတောသားကြီးသည် မိမိအပေါ် ကောင်းလွန်းလှသည်။ ယခုလည်း မိမိမျက်နှာကို ကြည့်မဝ ရှုမဝသည့်နယ် ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ကြည့်လျက်ရှိ၏။ နှုတ်ဆက်အကြည့် မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဟတ္ထိရာဇာ ဆုတောင်းဖြစ်သည်။

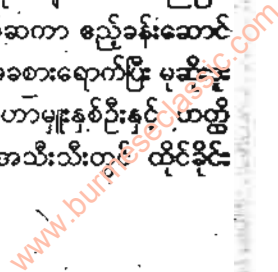
“အရှင်သား”
သတ္တိဗလ၏လေသံသည် အားတင်း၍ ပြောထွက်လာကြောင်း သိသာလှသည်။

“ကျွန်ုပ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ရန် မသင့်ပါ။ ကျွန်ုပ် ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ အရှင်သားကတော့ ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ဒီည ကျွန်ုပ်ထံ မလာပါနဲ့တော့။ ကောင်းမွန်စွာ အိပ်စက်ပြီး မနက် မိုးသောက်မှသာ လာကြည့်သင့်ကြောင်းပါဘုရား”

“ကောင်းပါပြီ ဦးရိုးတော်၊ ကျွန်ုပ် အခြေအနေကြည့်ပြီး ဆောင်ရွက်ပါမယ်”

မီးတုတ်အလင်းရောင်တို့သည် လမ်းကြောင်းနှစ်ကြောင်း ကွဲထွက်သွား၏။ တစ်ကြောင်းက ဆေးတပ်ဖွဲ့ရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်ကာ တစ်ကြောင်းက အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး၏ ယာယီစံနန်းရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်လေသည်။

ကိုယ်တော်ကြီးသည် မအိပ်သေး။ မီးတုတ်များ လာသည်မြင်ကတည်းက ဟတ္ထိရာဇာ ပါလာမည်ကို တွက်ဆကာ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် အသင့်စောင့်နေ၏။ သူ့ရှေ့မှောက်သို့ အခစားရောက်ပြီး မုဆိုးထောက်အရိုအသေပြုလိုက်ကြသော တပ်မဟာမှူးနှစ်ဦးနှင့် ဟတ္ထိရာဇာကို အမြန် ထစေလိုက်သည်။ ထိုင်ခုံအသီးသီးတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

“တူတော်မောင်ကို ဦးစွာ အသိပေးလိုတာက တူတော်မောင်ရဲ့ ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်နဲ့တကွ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့အားလုံး ကျန်း ကျန်းမာမာ ချိကြတယ် ဆိုတာပဲ။ သူတို့အားလုံးပဲ တူတော်မောင် အတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့နေကြပါတယ်”

“မှန်လှပါ။ ဘုန်းတော်ကြောင့် အခုလို ကြားသိခွင့်ရတာ ဝမ်း မြောက်လှပါတယ်ဘုရား”

“ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ၊ ဆွေမျိုးကိစ္စတွေ ခဏထားပြီး တူတော်မောင် ဟတ္ထိရာဇာရဲ့ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံတွေ ကို ကျွန်ုပ် သိလိုတယ်။ အကျဉ်းရုံးပြီး အပြည့်အစုံ လျှောက်တင်စေ ဟွား”

ဟတ္ထိရာဇာသည် မလုံမလဲ ဖြစ်သွား၏။

“မှန်လှပါ။ ကျွန်ုပ်မှာ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံလို့ ခေါင်းစဉ်တပ် ပြော ရလောက်အောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ မရှိသေး ပါဘုရား။ တိုက်ပွဲနဲ့ပတ်သက်လို့ မြင်တွေ့ကြုံကြိုက်ရသမျှကိုသာ တင် ပြ လျှောက်ထားလိုပါတယ်ဘုရား”

အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး ပြုံးတော်မူသည်။

“တိုက်ပွဲငယ် တစ်ပွဲဆိုလျှင်လည်း တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံလို့ ပြော လို့ ရပါတယ် တူတော်မောင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တူတော်မောင် စစ်မြေ ပြင်ရောက်သွားပြီး ယခု ရှေ့တန်းတပ်မဟာဌာနချုပ်ကို ပြန်ရောက် လာတဲ့အထိ သိသမျှ မြင်သမျှ ကြားသမျှကို လျှောက်တင်စမ်း။ ထင် မြင်ချက်၊ ယူဆချက်နဲ့ သုံးသပ်ချက်တွေ ရှိရင်လည်း ရဲရဲတင်၊ ကျွန်ုပ် နားဆင်လိုတယ်”

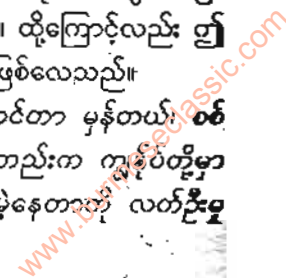
ဟတ္ထိရာဇာသည် တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့် ထိထိမိမိရှိမည့် စကားလုံး များ ရွေးကာ လျှောက်တင်ခဲ့သည်။ သူ တင်လျှောက်ချက်တို့သည် အသက်ပါလှသဖြင့် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး၏ အာရုံထဲတွင် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ ကိုယ်တိုင် ရောက်သွား ပြီး လေ့လာကြည့်ရှုလိုက်ရသလို ခံစားရ၏။ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ဖျတ်ခန်ဆိုသလို သားတော်မောင် မန္တရာဇာ၏ ဝါးတားတား လျှောက် တင်စကားများကို သတိရမိသည်။ လက်တွေ့ရှိသူနှင့် လက်တွေ့ မရှိသူတို့သည် ဤသို့ ကွာခြားမှုရှိနေချေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မန္တရာဇာ ဝိုင်းလည်း လက်တွေ့ထဲ ချသုံးမှ ဖြစ်မည်ဟု ကိုယ်တော်ကြီး စဉ်း စားနေမိသည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် သူ့သိသမျှ တင်ပြ အစီရင်ခံပြီးသောအခါ ထင်မြင်ယူဆချက်ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း သံတော်ဦးတင်လိုက်၏။

“ဘုန်းတော်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို လျှောက် တင်ပါရစေဘုရား။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ရန်သူက ဦးဆောင်လှုပ်ရှားနေတာ ကို နောက်က လိုက်လုပ်နေရသလို ဖြစ်နေကြောင်းပါ။ အဲသလို ဖြစ်နေ တဲ့ အခြေအနေကို အမြန်ဆုံး လှည့်ပြောင်းပစ်သင့်ကြောင်းပါဘုရား”

သက္ကရာဇာ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ် ဖြစ်သည်။ တူတော်မောင်ကား စစ်မြေပြင်နှင့် လမိုင်းကပ်သွားပေပြီး စစ်မြေပြင်နှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားပေပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤ သို့ ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ လျှောက်တင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“တူတော်မောင် ဟတ္ထိရာဇာ လျှောက်တင်တာ မှန်တယ်။ စစ် စကားနဲ့ ပြောရရင် ရန်သူထိုးစစ် စဝင်ကတည်းက ကျွန်ုပ်တို့မှာ လက်ဦးမှ မဲ့နေခဲ့တယ်။ အဲဒီလို လက်ဦးမဲ့နေတာကို လက်ဦးမှ

ရတဲ့အခြေအနေဖြစ်သွားအောင် လုပ်ဖို့ လိုနေတယ်။ အဲဒီလို လုပ်ဖို့အတွက် တာဝန်အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အခုနေအခါမှာ ကျွန်ုပ်ပါ။ အဲဒီတော့ ကျွန်ုပ်ကို အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ ပေးစရာရှိရင် တူတော်မောင် အခုပေးလို့ ရတယ်။ စစ်ဆင်ရေးဆိုတာ လူ့အသက်တွေ နှုတ်ချင်းပြီး လုပ်ရတာဖြစ်လို့ အချိန်ဆွဲနေလို့မရဘူး။ စဉ်းစားမိတာနဲ့ ဆွတ်ချင်းပြော၊ ဆွတ်ချင်းလုပ်မှ ဖြစ်တာ။ တူတော်မောင် စဉ်းစားထားတာများရှိရင် အခုဆွတ်ချင်း လျှောက်တင်နော်”

ဟတ္ထိရာဇာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ တိုင်းပြည်ကို တစ်ဝက်ပိုင်သည်ဟု ပြော၍ရသော ရေမြေရှင်တစ်ဦးက မိမိထံ အကြံဉာဏ်တောင်းခံလာသည်မှာ ဆွေရင်းမျိုးရင်းဆိုင်သော်လည်း ဂုဏ်ယူရမည့်တိစ္ဆာ ဖြစ်၏။ များသောအားဖြင့် လူကြီးတို့မည်သည်က လေးများကို လူရာမသွင်းတတ်။ ဦးရီးတော်က မိမိကို လူရာသွင်း၍ အရေးတယူ ဆေးခြန်းလာသည်မှာ မိမိအပေါ် ကျေနပ်အားရမှုရှိကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။ ခက်သည်က မိမိမှာ အကြံဉာဏ် ကောင်းကောင်းမရှိ။ မိမိသည် စစ်မတိုက်တတ်သေး။ စစ်မတိုက်တတ်သေးရုံသာမက စစ်ချီတက်မှုကိုပင် စနစ်တကျ မလုပ်တတ်သေး။ စစ်ချီတက်ရာတွင် ပေါ့ဆခွဲခွဲကြောင့် မိမိ၏ လက်ရွံ့ဖြစ်သော သတ္တိဗလပင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရခဲ့ရသည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် စိတ်မကောင်းစွာနှင့်ပင် လျှောက်တင်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်ကို အခုလို အခွင့်အရေးပေးတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ် ဦးရီးတော်ဘုရား၊ ဘုန်းတော်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဟာ မနေ့စာခံနေကမှ စစ်ထဲရောက်လာခဲ့တာမို့ စစ်မတိုက်တတ်သေးပါဘုရား။

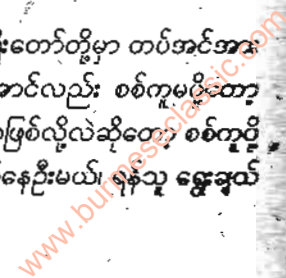
ယခုအခြေအနေမှာ ဦးရီးတော် ဘယ်လို စီမံညွှန်ကြားနေတယ်ဆိုတာကိုသာ ကျွန်ုပ် ပညာရအောင် သွန်သင် ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

ဤလျှောက်တင်ချက်အပေါ်တွင်လည်း သက္ကရာဇာ သဘောကျသည်။ တူတော်မောင်သည် မတတ်သေးသည်ကို မတတ်သေးဟု ခံယူ၏။ ဤကဲ့သို့ အမှန်အတိုင်း ခံယူခြင်းသည် တိုးထက်မည့် လမ်းစပေါ် နင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မတတ်သေးသည်ကို မတတ်သေးဟု မခံယူဘဲ တတ်ယောင်ကားနှင့် ဟိတ်ဟန်ထုတ်နေလျှင်ကား အန္တရာယ် ရှိ၏။ ဘယ်တော့မှလည်း တတ်တော့မည်မဟုတ်။ တိုးတက်မည့်လမ်းစကား ဝေလာဝေး။

“ကောင်းတယ် ဟတ္ထိရာဇာ၊ မင်းမှာ အဲဒီလိုလေ့လာလိုစိတ်ရှိတာ ကောင်းတယ်။ ဦးရီးတော် ပြောပြမယ်။ စစ်ဦးစီးညွှန်ကြားသူတစ်ဦးဟာ အခုလို လက်ဦးမဲ့နေတဲ့အခြေအနေမျိုးကို အမြန်ဆုံး လှည့်ပြောင်းပစ်ချင်ရင် အဲဒီအခြေအနေထဲကနေ အမြန်ဆုံး ရုန်းထွက်ရမယ်။ အခုဆိုရင် ဦးရီးတော်တို့ဟာ ဟတ္ထိရာဇာတို့ တပ်ရင်း (၅) တပ်စွဲထားတဲ့ ဒေသမှာ ရန်သူစိတ်ကြိုက် တိုက်ကွက်ဖော်ခြင်းကို ခံနေရတယ်။ တပ်ရင်းနှစ်ရင်း ပိတ်မိနေတယ်။ ဒါကို ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေလို့ မရဘူး။ စစ်ကူ ထပ်ပို့ချင်ပို့၊ မပို့နိုင်ရင် ဆုတ်ခိုင်း။ ဒီနှစ်မျှပဲ ရှိတယ်”

“စစ်ကူထပ်ပို့မှာလားဘုရား”

“မပို့ဘူး။ စစ်ကူပို့ရလောက်အောင် ဦးရီးတော်တို့မှာ တပ်အင်အား မလုံလောက်ဘူး။ လုံလောက်သည့်တိုင်အောင်လည်း စစ်ကူမပို့တော့ဘူးလို့ ဦးရီးတော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စစ်ကူပို့နေရင် အဲဒီနေရာမှာ တိုက်ပွဲတွေ ဆက်ဖြစ်နေဦးမယ်။ ရန်သူ ဇွေးချယ်

ထားတဲ့နေရာမှာ သွားတိုက်ရမှာဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က အနိုင်ရဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဆုတ်ခိုင်းတော့မှာလားဘုရား”

“ဆုတ်ခိုင်းလိုက်ပြီ ဦးရီးတော် ဒီရောက်ပြီးမကြာခင်မှာပဲ စစ်ဦးစီးအစည်းအဝေး ခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအစည်းအဝေးမှာပဲ အမိန့်ချလိုက်တယ်။ တပ်ရင်းနှစ်ရင်းလုံး တပ်မဟာဌာနချုပ်ရှိရာကို အမြန်ဆုံး ဆုတ်ခွာကြဖို့ပဲ။ သူတို့ ဒီည ဆုတ်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒီည ဆုတ်ရင် မနက်ဖြန်ည၊ ဒါမှမဟုတ် သန့်ဘက်ခါမနက် ပြန်ရောက်ကြလိမ့်မယ်”

ဟတ္ထိရာဇာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ရန်သူက အထပ်ထပ်ပိတ်ဆို့ထားတာ ဦးရီးတော်ရဲ့၊ သူတို့ ဆုတ်လာတဲ့အချိန် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့တပ်တွေ ထိခိုက်နစ်နာတုန်မှာပေါ့”

သက္ကရာဇာ ပြုံးဖြစ်သည်။ ဤကလေးသည် စစ်မြေပြင်အတွေ့အကြုံ မရှိသေး၍ ထိုတ်လန်တကြား ဖြစ်သွားခြင်းပင်တည်း။

“နေ့လည်ဘက်ဆုတ်ရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဖောက်ထွက်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူး။ ဒီလို ဝိုင်းပတ် ပိတ်ဆို့ခြင်းခံထားရတဲ့ စစ်တပ်တစ်တပ် ဆုတ်တော့မယ်ဆိုရင် ညအချိန်မှာ ဆုတ်ရတယ်။ ရန်သူက တောင်ပေါ်မှာ တပ်စွဲထားတာဆိုတော့ တောင်ကြား လျှိုမြောင်လမ်းတွေက ဆုတ်ရတယ်။ ညကြီးမင်းကြီး ချောက်ထဲဆင်းပြီး လိုက်တိုက်တဲ့ရန်သူဆိုတာ မရှိဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မီးတုတ်တွေ ထွန်းပြီး ဆုတ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဆင်းမတိုက်ပေမဲ့ မြားနဲ့လိုက်ပစ်မှာ”

ဟတ္ထိရာဇာ ပညာတစ်ခု တိုးသွားသည်။ သည်လိုဆို မိမိ၏ သွေးသောက် ရောင်းရင်းကြီးတပ်ရင်း (၅) တပ်ရင်းမှူး အိန္ဒြာကသည် တပ်ရင်း (၁) တပ်ရင်းမှူး တိန္ဒနှင့် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကာ ဆုတ်ခွာလာနေကြပြီ ထင်သည်။ ဆုတ်ခါနီး ကြက်ခေါင်း ကြည့်ကြသေးလားမသိ။ မိမိမူကား တပ်ရင်းမှူး အိန္ဒြာနှင့် ခွဲခွာ ငြီးကတည်းက ကြက်ခေါင်း မကြည့်ဖြစ်တော့။

“တပ်တွေကို ဆုတ်ခိုင်းလိုက်တာဟာ အဲဒီတပ်တွေက စိုးမိုးထားတဲ့ နယ်မြေကို ရန်သူလက် ထိုးအပ်လိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် နယ်မြေကို တွယ်တာစိတ်ရှိနေရင် ဆုတ်မိန့်ပေးဖို့ အတတ်ခက်တယ်။ နယ်မြေတွယ်တာမူကြီးတဲ့ စစ်ဦးစီးသူတွေဆိုရင် ဒီလို အခြေအနေမှာ တေခွဲမရ ဖြစ်တုန်တော့တာပဲ။ ဦးရီးတော်ကျတော့ရော နယ်မြေသံယောဇဉ် မရှိတဲ့ လူလား။ ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး”

သက္ကရာဇာသည် ဟတ္ထိရာဇာ၏ ဆပ်ခြင်ဉာဏ် ရင့်သန်စိမ့်သော ငှာရှင်းပြပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဦးရီးတော်မှာလည်း နယ်မြေကို ခင်တွယ်တဲ့စိတ် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်ရေးသဘောတရားအရဆိုရင် နယ်မြေထက် အရေးကြီးတာက စစ်တပ်ပဲ။ စစ်တပ်ကို အချေမှန်းခံမလား။ နယ်မြေကို ပေးမလားဆိုရင် နယ်မြေကိုပဲ ပေးရမှာပေါ့။ စစ်တပ်ကို အချေမှန်းခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ စစ်တပ် ဆက်ရှိနေရင် နယ်မြေကို ပြန်တိုက်ယူလို့ ရတယ်လေ”

သက္ကရာဇာ၏စကားများကို ဟတ္ထိရာဇာက မေးစေ့ကို လက်နှင့် ပွတ်ရင်း နားထောင်သည်။ ဦးရီးတော် ပြောသည်မှာ သဘာဝကျ၏။ အကြောင်းအကျိုး ညီညွတ်မှုတူမှု ရှိ၏။ အထိအခိုက်မရှိ ပြန်ရောက်

လာမည် မိမိတို့တပ်ရင်း (၅) ကို မိမိက ဦးရီးတော်ပြောသော သဘောတရားများနှင့် ပညာပေးရမည်။ မိမိတို့ လက်လွှတ်ခဲ့သော နယ်မြေကို တစ်နေ့သောအခါ မိမိတို့ ပြန်တိုက်ယူကြမည်။ အစ်မသန္တာကိုလည်း ပြောရမည်။ အစ်မသန္တာ၏ရွာသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ရန်သူ့လက် ကျရောက်နေမည်ဖြစ်သော်လည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ယူမည်အကြောင်း။

“မှန်လှပါ၊ ဦးရီးတော်ရဲ့ စစ်ရေးသဘောတရားကို ကျွန်ုပ် အလွန် သဘောကျပါတယ်။ စစ်တပ်ကျေပြုန်းသွားရင် နယ်မြေ ဆုံးရှုံးသွားမှာ ဖြစ်တဲ့အပြင် အဲဒီ နယ်မြေကို ပြန်တိုက်ယူဖို့ဆိုတာလည်း ဘယ်ဖြစ်နိုင်တော့မလဲ၊ ဦးရီးတော်ရဲ့ သဘောတရားကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားထားပါမယ်”

“ဒီသဘောတရားကို မိမိရဲ့ သက်ရှိအင်အား ထိန်းသိမ်းရေး အယူအဆလို့ ခေါ်တယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီ အယူအဆ လွန်ကဲသွားလွန်းရင် မတိုက်ရဲ၊ မခိုက်ရဲ၊ မကျွေးရဲ၊ မစားရဲနဲ့ တွန့်ဆုတ် ဆုတ်တွေ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ မလွန်အောင်နဲ့ မလိုအောင်တော့ ဆွင့်ချိန် ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့”

“မှန်လှပါ၊ ဒါပေမဲ့ နယ်မြေကို တွယ်တာစိတ် ကြီးမားပြီး ကိုယ့်အင်အား ကျေပြုန်းမှာ ဂရုမစိုက်၊ တိုက်မယ်ခိုက်မယ်ဆိုရင် မာန်စွယ် တင်ပေါ်တယ်၊ တစ်တိုက်တည်း ထတိုက်နေတာထက်စာရင် တွန့်ဆုတ်တာက အကျိုးရှိလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်ဘုရား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ရဲလွန်းရင် မကောင်းသလို တွန့်ဆုတ်လွန်းရင်လည်း မကောင်းဘူး။ လောကကြီးမှာရှိတဲ့ အစွန်းတရားနှစ်ပါးမှာ ဘယ်အစွန်းတရားမှ မကောင်းဘူးလို့မှတ်၊ အလယ်အလတ်

လမ်းစဉ်သာလျှင် အမှန်ကန်ဆုံးပါ၊ အခု ဦးရီးတော်က မိမိရဲ့သက်ရှိအင်အားကို ထိန်းသိမ်းလိုက်တာဟာ အခြေအနေ အချိန်အခါ အရပ်ရပ်ကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကွဲ့၊ သဘောတရားအစွဲ၊ ဝါဒအစွဲကြီးနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အစွန်းတရားနှစ်ပါးလွတ်ပြီး အလယ်အလတ် သမာသမတ်ကျတယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာတော့ ခံယူထားတာပဲ”

“ကျွန်ုပ်လည်း အဲဒီလို မြင်ပါတယ် ဦးရီးတော်”

“အဲဒီတော့ ဦးရီးတော်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်-မမှန် ဆိုတာကို လက်တွေ့ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အကျိုးဆက်တွေအပေါ်မှာ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့၊ လက်တွေ့အကျိုးဆက် ကောင်းရင် လုပ်ဆောင်ချက် ကောင်းလို့ပဲ၊ လက်တွေ့အကျိုးဆက် မကောင်းရင် လုပ်ဆောင်ချက် မကောင်းလို့ပေါ့”

“အရာရာမှာ လက်တွေ့ဟာ မှတ်ကျောက်ပဲလို့ ဦးရီးတော် သွန်သင်ချင်တာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ် မှတ်သားထားပါမယ်ဘုရား”

သက္ကရာဇာသည် ဟတ္ထိရာဇာနှင့် စကားပြောရသည်ကို သဘောတွေ့နေသည်။ ဒီကောင်လေးသည် တစ်ထွာပြုလျှင် တစ်တောင်မြင်၏။ ကျေးတောသူမနှင့် ရလာသောသားပါဟု ပြောလျှင်ပင် ယုံစရာမရှိ။ သက္ကရာဇာသည် တူတော်မောင်နှင့် လေပေးဖြောင့်နေရင်း သားတော်မောင်ကို သတိရသွားသည်။ သည်အကောင်ကတော့ ကံကောင်း၍သာ အိမ်ရှေ့မင်းသား၏သား လာဖြစ်နေသည်။ အခုလို အချင်းကျတော့ တူတော်မောင်ကို မမိဟု တွေးမိ၏။

သက္ကရာဇာသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ စကားကောင်းနေ၍ မဖြစ်သေး။ ဟတ္ထိရာဇာသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာသူ ဖြစ်၏။ စကား

ပြောနေရသောကြောင့် ရံရွဲတော်များ တည်ခင်းဧည့်ခံထားသည့် သစ်သီးဝလံများကိုပင် နှိုက်မစားရှာ။ ခေါင်ရည်ကျည်တောက်ကို လည်း ယူမမော့ရဲ။ မိမိက အလိုက်သိမှ ဖြစ်မည်။

“တူတော်မောင်နဲ့ တပ်မဟာမှူးတို့စားရင်းသောက်ရင်း အနားယူ ကြဦး။ စားသောက်ပြီးတဲ့အခါ တပ်မဟာမှူးတို့က ကိုယ့်အဆောင် ကိုယ်ပြန်ကြ။ တူတော်မောင်က ဦးရီးတော်ရဲ့ အဆောင်မှာပဲ အိပ်၊ ဦးရီးတော် အရင်နားလိုက်မယ်၊ ဦးရီးတော်ရှိနေရင် မင်းတို့လည်း လွတ်လပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ပြောပြောဆိုဆို သက္ကရာဇာသည် အတွင်းခန်းထဲ ဝင်သွားသော ကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ လျှောက်တင်ချိန် မရလိုက်။ သူသည် ဦးရီးတော် ထံ အစီရင်ခံ တင်ပြပြီးသည်နှင့် ဆေးတပ်ဖွဲ့သို့သွားကာ သတ္တိဗလ၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းကြည့်ရှုရန် စိတ်ကူးထားခဲ့၏။ ယခုတော့ ဤအစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ခက်သွား၏။ ဦးရီးတော် က သူ ယာယီစံနန်းမှာ အိပ်လိုက်ရန် ပြောဆိုထားပါလျက် ထွက် သွားဖို့ဆိုသည်မှာ မသင့်တော်။ အခုမှ အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး လျှောက်ထားပြန်လျှင်လည်း အခွင့်အရေး ယူလွန်းရာကျမည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် သူ့နဖူးကိုသူ လက်ဝါးနှင့် နှိုက်ဖြစ်သည်။ အကင်းပါးသော တပ်မဟာမှူးက ဟတ္ထိရာဇာကို ဖြေသိမ့်၏။

“ဒု-ရင်းမှူးက ကိုယ်ရဲတော်ကြီး သတ္တိဗလကို လူနာသွားမေးချင် သေးတာ မဟုတ်လား၊ မနက်မှပဲ သွားပါတော့၊ ကျွန်ုပ် အကဲခတ် ကြည့်တာ သတ္တိဗလ ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ပုံပဲ၊ အခြေအနေ ကောင်းပုံရ ပါတယ်”

“အခြေအနေက ကောင်းလှတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်လမ်းလုံး အဖျားတက်လာတာ၊ ကိုယ်ပူက ကျတယ်မရှိဘူး၊ လူက အသည်း မာလွန်းလို့သာ စကားတွေပြော၊ ဘာတွေပြောနဲ့ အိမ်ခြေမပျက်ဖြစ် နေတာ တပ်မဟာမှူးရဲ့”

“ဆေးတပ်ဖွဲ့ကို ရောက်သွားပြီပဲ၊ စိတ်မပူပါနဲ့တော့ ဒု-ရင်းမှူးရယ်၊ ဆေးနဲ့တွေ့ပြီဆိုတော့ အဖျားလည်း ကျလောက်ပါပြီ၊ မနက်ကျ ဝေ စောသွားကြည့်လိုက်၊ မနက်ကျရင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လည်း လာခဲ့ မယ်”

ဒု-တပ်မဟာမှူးက ခေါင်ရည်ကျည်တောက်ငယ်တစ်လုံးအား ဟတ္ထိရာဇာလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ဟတ္ထိရာဇာလည်း စိတ်နှလုံး ချီးချီးချကာ ခေါင်ရည်ကို တကျိုက်ကျိုက်နှင့် မော့သောက်လိုက်လေ သည်။

အခန်း (၃၂)

ဟတ္ထိရာဇာ၏ နားထဲတွင် ရှိုက်သံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရှိုက်သံ။ ငိုသံမဟုတ်။ ရှိုက်သံ။ ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းနှင့် ရှိုက်ရှိုက်နေသည့်အသံ။ သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် သားနားသပ်ရပ်သော အိပ်ဆောင်တစ်ဆောင်တွင် ကျကျနန အိပ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ဦးရိုးတော်သက္ကရာဇာ အိပ်ခိုင်း၍ ဦးရိုးတော်၏ ယာယီစံနန်းတွင် အိပ်စက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်သတိရလာ၏။

အိပ်ခန်းဆောင်ပြတင်းမှစင်နေသော အလင်းရောင်တို့ကြောင့် မိုးစင်စင်လင်းနေပြီဟု သိလိုက်၏။ ရှိုက်သံသည် ဘယ်ကလာသနည်း။ အခန်းထဲကတော့ မဟုတ်။ အခန်းအပြင်က ဖြစ်သည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည် အိပ်ရာမှထပြီး အခန်းဝမှ ခန်းဆီးကိုဖယ်ရှားတာ အပြင်ထွက်လိုက်၏။ ညတုန်းက ဦးရိုးတော်နှင့်စကားပြောခဲ့သော ဧည့်ခန်းဆောင်ကို တွေ့ရသည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်သည် ရှင်း

လင်းတိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဧည့်ခန်းဆောင်တံခါးမကြီးကား ပိတ်ထားဆဲ။ ရှိုက်သံသည် ထိုတံခါးမကြီး၏ အပြင်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်နေ၏။

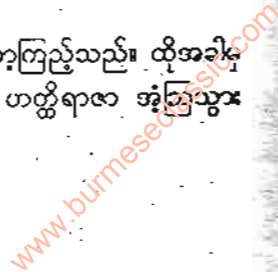
ဟတ္ထိရာဇာသည် ဧည့်ခန်းဆောင်တံခါးမကြီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ စံနန်းဆောင်၏ မျက်နှာစာမြင်ကွင်းသည် လင်းခနဲ ထင်းခနဲ ပေါ်လာလေသည်။ စံနန်းဆောင်သို့ တက်လာရာ လှေခါးခြေရင်းတွင် ခေါင်းငုံ့ ရှိုက်ငိုနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ မိန်းကလေးသည် နှောင်ကြိုးတည်းခြင်းကို ခံထားရသည်။ နှောင်ကြိုးကို ရဲမက်တစ်ဦးက ကိုင်ထား၏။ အနီးတွင်လည်း ရဲမက် သုံးလေးဦး ရှိသည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဤမိန်းကလေးကို နှောင်ကြိုးတည်းထားကြပါသနည်း။ ဟတ္ထိရာဇာ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူသည် အကျိုးအကြောင်းမေးမည်ဟု ချောင်းဟန်၍ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။ သူ့အသံကြောင့် လှေခါးရင်းမှ ရဲမက်များ မော့ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ တွေ့ကြသောအခါ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး၏ တူတော်မောင်ဟတ္ထိရာဇာမှန်း သိကြသောကြောင့် လက်အုပ်ချီ၍ အရိုအသေ ပြုကြလေသည်။ ရှိုက်ငိုနေသော မိန်းမပျိုကား ဟတ္ထိ ရာဇာ၏ ချောင်းဟန်သံကို သတိမထားမိ။ သူ့အချိန်နှင့်သူ ဆက်လက် ငိုရှိုက်နေဆဲ။

“သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် နှောင်ကြိုးတည်းတာ ခံနေရတာလဲ”

ဟတ္ထိရာဇာ မေးလိုက်မှ မိန်းမပျိုက မော့ကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ မျက်နှာကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ရကာ ဟတ္ထိရာဇာ အံ့ကြဲသွားလေသည်။

“ဟင်- အစ်မသန္တာပါလား”

အာမေဍိတ်သံနှင့်အတူ ဟတ္ထိရာဇာသည် သန္တာအနီးသို့ ရောက်သွား၏။ လက်တစ်ဖက်က နောင်ကြီးကို လှူယူလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်က နောင်ကြီးကို ကိုင်ထားသည့် ရဲမက်အား တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ရဲမက်သည် သူ တွန်းလွှတ်လိုက်သော အချိန်နှင့် အဝေးသို့ လွင့်သွားပြီးမှ ဖင်ထိုင် လဲကျသွားသည်။

“မင်းတို့တစ်တွေ တယ်လည်း အတင်ရဲကြပါလား၊ အစ်မသန္တာကိုမှ နောင်ကြီးတည်းရတယ်လို့”

ဟတ္ထိရာဇာသည် ရဲမက်များကို ကြိမ်းမောင်းရင်း သန္တာကိုယ်ပေါ်မှ နောင်ကြီးများအား လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ဖြေချပေးလိုက်သည်။ လွတ်လပ်သွားသော သန္တာသည် ဟတ္ထိရာဇာအား လက်အုပ်ချီ အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“ပြောပါဦး အစ်မသန္တာ၊ အစ်မသန္တာ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ သူတို့ အစ်မသန္တာကို ဘာလုပ်ကြသေးလဲ”

သန္တာသည် ဆိုနှင့်စွာ ခံစားနေပုံရသည်။ ရုတ်တရက် စကားပြောထွက်မလာ။ ဦးခေါင်းကိုသာ ခါရမ်းပြု၏။ ထို့နောက်မှ အသံက လိုက်လာသည်။

“သူတို့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ အကျွန်က လွန်တာပါ။ အကျွန်ကို တားမရဆီးမရ ဖြစ်နေလို့ ကြီးနဲ့တုပ်လိုက်ကြတာပါ”

“အစ်မသန္တာက သူတို့ကို ကာကွယ်မနေနဲ့၊ ကျွန်ုပ် မေးတာကိုသာ ဖြေ၊ ကြီးတုပ်တာအပြင် ရိုက်တာနက်တာ ရှိသေးလား”

“မရှိပါဘူး ဒု-ရင်းမျှ”

“ဒါဆိုရင် ကြီးတုပ်တဲ့ အပြစ်ကိုပဲ အရှေ့ယူရမှာပေါ့၊ မောင်မင်းတို့ တန်းစီကြစမ်း”

ရဲမက်တို့သည် ကြောက်ရွံ့စိတ်နှင့် တုန်ယင်နေကြသည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် သူတို့ကို တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်သူ မဟုတ်သည်တိုင် ကိုယ်တော်ကြီး၏တူဟူသော အသိကြောင့် အမိန့်မနာခံဘဲ မနေခဲ့ကြ၊ တန်းစီကြသည်။

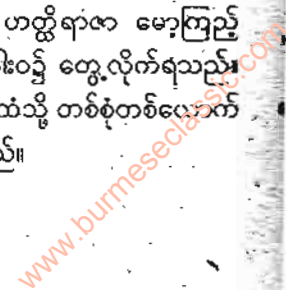
သန္တာသည် ဟတ္ထိရာဇာ၏လက်မောင်းကို ဆွဲထား၏။ နှုတ်မှလည်း တား၏။

“သူတို့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ ဒု-ရင်းမျှ၊ သူတို့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ အပြစ်ရှိတာက သန္တာပါ။ သန္တာက ဒု-ရင်းမျှတို့ တွေ့ချင်လွန်းလို့ သူတို့ထားနေတဲ့ကြားက အတင်းတိုင်းဝင်နေလို့ပါ။ ပထမတော့ သူတို့လည်း တားရုံပါပဲ၊ နောက်တော့ သန္တာက တားမရ ဆီးမရ ဆွဲမရ လွှဲမရ ဖြစ်နေလို့ ငြိမ်သွားအောင် လုပ်လိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ”

သန္တာ ပြောသည်မှာ သဘာဝ ကျသောကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ နှုတ်ဆွဲသွားသည်။ ဒု-ရင်းမျှကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ဟူသော စကားတို့ကြောင့်လည်း ဒေါသတို့ ပျက်ပြယ်ကာ ဘာကြောင့် တွေ့ချင်ရပါသနည်းဟူသော အတွေးစိတ် ဝင်သွားသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် စံနန်းအောင် တံခါးဝမှ ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟတ္ထိရာဇာ”

သူနာမည်ကို ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးခိုးတော် သတ္တရာဇာကို တံခါးဝ၌ တွေ့လိုက်ရသည်။ မိမိတို့ ပဋိပက္ခဖြစ်နေကြသည်ကို ဦးခိုးတော်ထံသို့ တစ်စုံတစ်လောက်က သွားရောက် လျှောက်ထားလိုက်ပုံရသည်။

“အဲဒါ အိမ်ရှေ့မင်းသားပဲ သန္တာ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဦးရီးတော်ပေပဲ၊ အမြန် အရိအသေပြုလိုက်”

ဟတ္ထိရာဇာသည် ကိုယ်တိုင်လည်း လက်အုပ်ချီလိုက်သကဲ့သို့ သန္တာကိုလည်း တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“တူတော်မောင် ဟတ္ထိရာဇာ၊ တူတော်မောင်က ဦးရီးတော်ရဲ့ ရဲမက်တွေကို တန်းစီခိုင်းပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဦးရီးတော်ကို လျှောက်ထားစမ်းပါဦး”

“မှန်လှပါ၊ ဒီက အစ်မသန္တာကို မဆင်မခြင် ကြိုးနဲ့တုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် အပြစ်ပေးမလို့ပါဘုရား”

“ဘယ်လိုအပြစ်မျိုး ပေးမလို့ပါလိမ့်”

“အစ်မသန္တာ ပေးစေချင်တဲ့အပြစ်မျိုး ပေးမယ်လို့ စဉ်းစားထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မသန္တာက ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်နေတော့ ဘာမှ လုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးဘုရား”

“တူတော်မောင်ရဲ့ အစ်မသန္တာက တူတော်မောင်ကို နားချနေတာ ဦးရီးတော်ကြားလိုက်ရတယ်၊ တော်ပါတယ်၊ သူ့အပြစ်ကို သူ့သိသားပဲ၊ အခု ဦးရီးတော်တွေ ရတကာက ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်မသိသူတာ တူတော်မောင်ပဲ၊ ဦးရီးတော်ရဲ့ ရဲမက်တွေက လိုအပ်လို့ နောင်ကြီးတည်းထားသူကို တူတော်မောင်က ကြီးမြတ်ပေးလိုက်တာဟာ တာဝန်ဝတ္တရား နှောင့်ယှက်တဲ့ အပြစ်ဖြစ်မနေဘူးလား”

ဟတ္ထိရာဇာ ဒူးထောက်ချလိုက်၏။

“မှန်ပါ၊ ကျွန်ုပ် သေသင့်ပါတယ်ဘုရား၊ အစ်မသန္တာဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သေဖော်သေဖက်၊ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်ဖြစ်လို့ စိုးရိမ်စိတ် လွန်ကဲပြီး လုပ်မိတာပါ၊ ဦးရီးတော် ပေးတဲ့အပြစ်ကို ခံယူပါမယ်ဘုရား”

သန္တာကလည်း ဟတ္ထိရာဇာ၏နံဘေးတွင် လိုက်၍ ဒူးထောက်သည်။

“မှန်လှပါဘုရား၊ အကျွန်ုပ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာမို့ ဒု-ရင်းများကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပြီး အကျွန်ုပ်ကိုသာ အပြစ်ပေးတော်မူပါဘုရား”

ဒူးထောက်တောင်းပန်နေသော ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ဤကလေးနှစ်ယောက်၌ လိုက်ဖက်ညီသော ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါရှိသည်ဟု သက္ကရာဇာကိုယ်တော်ကြီး မှတ်ချက်ချမိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤကလေးများကို ပညာမပေး၍ မဖြစ်။ ဤကလေးတို့သည် ဇောင်းသက်သည်ဟု မြော၍ရသော်လည်း အထိန်းအကွပ် လုပ်မပေးပါက ထိုထက်သောဇောင်းတို့ဖြင့် ထိမိ ရှမိ ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

“ကောင်းပြီ- တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မလိမ်မိုးမလိမ္မာမို့ ကျွန်ုပ် ခွင့်လွှတ်တော်မူမည်၊ နောင်တွင် အသင်တို့ နှစ်ဦးစလုံး သတိထားရမည်မှာ တာဝန်ဝတ္တရားရှိသူက တာဝန်ဝတ္တရားအရ ဆောင်ရွက်ခြင်းများကို ငြင်းဆန်ခြင်း မရှိ လိုက်လျောရမည်၊ နှောင့်ယှက်ခြင်း မဖြစ်စေရ”

“ဘုန်းတော်ကြောင့် လိုက်နာပါမည်ဘုရား”

နှစ်ဦးစလုံးထံမှ အသံထွက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးသည် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့မှူး လာရောက် လျှောက်တင်သောကြောင့် ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို သိထားပြီး ဖြစ်၏။ ယခု သန္တာ အတင်းတိုးဝင်သော လုပ်ရပ်မျိုး လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်ကလည်း ရွှေမြို့တော်မှာ တစ်ကြိမ် ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ရွှေမြို့တော် မြို့စောင့်တပ်၌ ကိုယ်တော်ကြီးရောက်နေစဉ် မြို့စောင့်တပ် ဝင်းတံခါးဝကို ကျေးတောသား သတ္တိဗလ အတင်းတိုးဝင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကျေးတောသား သတ္တိဗလသည် ယခုအခါ တူတော်မောင် ဟတ္ထိရာဇာအား လိုက်လံ

စောင့်ရှောက်နေသည့် အဆင့်မြင့် ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦး ဖြစ်နေပေပြီ။
ယခု မိမိရှေ့တော်မှောက်မှ သန္တာသည်လည်း နောင်တစ်ချိန်တွင်
ရွှေမြို့တော်သူဖြစ်မလာဟု မပြောနိုင်။ ဤကဲ့သို့သော ဇွတ်တရွတ်
သမားများသည် ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာပြီဆိုလျှင်လည်း သူများထက်
ပို၍ ရှေ့တန်းရောက်လာတတ်၏။

ဟိုအချိန်ကလည်း သတ္တိဗလ အတင်းတိုးဝင်ပြီးနောက် သတ္တိဗလ
ထံမှ ထူးခြားသော သတင်းတစ်ပုဒ် ကိုယ်တော်ကြီး နားထောင်ခဲ့ရ
သည်။ ယခု မိမိရှေ့တော်မှောက်မှာ ရှိနေသော တူတော်မောင် ဟတ္ထိ
ရာဇာဓိမိခင် ဟေမာသီရိကို စွပ်သောပန်းကုံးသည် ဓာတ်တွေ့ နတ်
တွေက စွပ်ခြင်းမဟုတ်။ မိမိကိုယ်တိုင်က မိမိဘာသာ စွပ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း သတ္တိဗလက လာရောက်လျှောက်ထားခဲ့သည်။

ယခုလည်း မိမိ၏စံနန်းဆောင်သို့ အတင်းတိုးဝင်ခဲ့သောမိသန္တာ
သည် မည်သည့်သတင်းထူးများ ပါလာလေမည်နည်း။ ကိုယ်တော်
ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ထုတ်ဟ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဟဲ့-မိသန္တာ၊ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ စံနန်းဆောင်အတွင်းမကြောက်
မရွံ့နဲ့ တိုးဝင်ရန် ကြိုးစားခဲ့တာ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်လဲဆိုတာ၊
လျှောက်တင်စမ်းဟဲ့”

“မှန်လှပါ။ ဘုန်းတော်ကြောင့် ဒု-ရင်းမျှနဲ့ အရေးတကြီး တွေ့ချင်
လို့ပါဘုရား။ ဒု-ရင်းမျှကို အ ရေးတကြီး ပြောပြစရာ သတင်းရှိလို့ပါ။
ခုနလေးတင်ပဲ ဒု-ရင်းမျှနဲ့ ကိုယ်ရံတော် သတ္တိဗလ ကွယ်လွန်သွား
တာမို့ အဲဒီအကြောင်း ပြောပြချင်လွန်းလို့ပါ။ ဝင်ခွင့်မရဘဲ နှောင်တည်း
ခံရတော့ အကျန်လည်း ဝမ်းနည်းပြီး ငိုရှိုက်နေခဲ့ကြောင်းပါဘုရား။”

“သတ္တိဗလ ကွယ်လွန်ပြီ ဟုတ်လား”

“အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး၏ နှုတ်မှ အံ့အားသင့်သည့် အာမေဩတ်
စကား ထွက်သွားဖြစ်သည်။

ဟတ္ထိရာဇာသည်လည်း အံ့ဩခြင်းကြီးစွာနှင့် သန္တာကို လှည့်ကြည့်
ဖြစ်သည်။ သတ္တိဗလ၏ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်သည်ကို သိပြီး ဖြစ်သော်
လည်း ဆေးတပ်ဖွဲ့သို့ ရောက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ဤမျှ မြန်မြန်
ဆန်ဆန်ကြီး တိမ်းပါးမသွားနိုင်ဟု သူ ယူဆထားခဲ့သည်။ သန္တာသည်
မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ တအိအိ ငိုချလိုက်လေသည်။ သူမ
သည် သတ္တိဗလနှင့် တစ်ရက်နှစ်ရက်မျှသာ သိကျွမ်းခွင့် ရခဲ့သည်။
ဤတစ်ရက်နှစ်ရက်မျှနှင့်ပင် တစ်သက်တာ လွမ်းစရာ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးသည် သူတို့နှစ်ဦးကို ဒူးထောက်ရာမှ ထ
စေခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးလုံးကို ပခုံးမှပွေ့ဖက်၍ အားဖေး
တော်မူ၏။

“သတ္တိဗလဟာ သာမန်ကွယ်လွန်တာမဟုတ်ဘူး။ တိုက်ပွဲမှာ
ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာရလာပြီး ကွယ်လွန်တာမို့ ကျဆုံးတာလို့ သုံးရ
မယ်။ သူ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရလာတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိပေမဲ့
ဒီလောက် မြန်ဆန်မယ်မထင်လို့ ညက သွား မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ရှင်တဲ့
အချိန် နှုတ်မဆက်ဖြစ်ပေမဲ့ ကျန်ရစ်တဲ့ ရုပ်အလောင်းကို သွားကြည့်
ကြည့်စို့၊ အလွမ်းပြေတာပေါ့ကွယ်”

ကိုယ်တော်ကြီး ထွက်တော်မူမည်ဆိုသောအခါ ကိုယ်ရံတော်
တပ်ဖွဲ့သည် လုံခြုံရေးအစီအမံများကို အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ရလေ
သည်။ ကိုယ်တော်ကြီးသည် သတ္တိဗလ၏ရုပ်အလောင်းကို သူ
နှင့်အတူ လိုက်ပါကြည့်ရှုရန် နယ်စားမင်းကြီး၊ တပ်ဟောမှူးနှင့် ဒု-

တပ်မဟာမှူးတို့ထံ အကြောင်းကြားစေ၏။ ကြားသိရသမျှဆိုလျှင် သတ္တိဗလသည် မင်းဆီမင်းသွေးတစ်ဦးဖြစ်သော ဟတ္ထိရာဇာကို တာကွယ်ရင်း ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဂရုစိုက်မှု ကောင်းစွာ ပြုစုရန်ဖြစ်၏။ အသိအမှတ်ပြုပေးရမည်ဖြစ်၏။ သို့မှသာ နှောင်းလူများလည်း မဟာရာဇာမျိုးဆက်အား အကာအကွယ် ပေးလိုကြပေလိမ့်မည်။ မဟာရာဇာမင်းဆက်ကို အကာအကွယ်ပေး သူမှန်သမျှ ဤကဲ့သို့ ကောင်းမှုပြုခြင်းခံရသည်ဟူသော ဂယက် ပျံ့နှံ့ဖို့ လို၏။ အကာအကွယ်လည်း ပေးရသေး၊ ပစ်ထားခြင်းလည်း ခံရသေး ဆိုလျှင်ကား ဂယက်ရိုက်ခတ်မှု ကောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

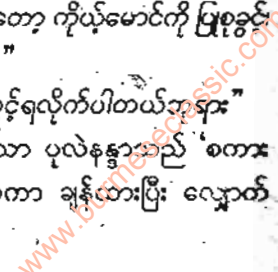
အခန်း (၃၃)

ဆေးတပ်ဖွဲ့အဝင်ဝတွင် နယ်စားမင်းကြီး ပံ့ပိုးရာဇာမိသားစု တပ် မဟာမှူးနှင့် ဒု-တပ်မဟာမှူးတို့ ဆီးကြိုနေကြသည်။ သူတို့သည် အိမ် ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးကို ကျိုးနွံစွာ ကြိုဆိုနေကြသော်လည်း ပုလဲ နန္ဒာ၏မျက်နှာပေါ်တွင်ကား တစ်စုံတစ်ရာ အလိုမကျသည့် အသွင် အပြင် ပေါ်ထွက်လျက် ရှိ၏။

အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးသည် ကြိုဆိုကြသူများအတွင်းရှိ ပုလဲ နန္ဒာထံ ဦးစွာသွားသည်။

“ညီမတော် ပုလဲနန္ဒာ၊ ညက သတင်းမေး မလာဖြစ်ကြတာကို ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့နော်၊ ညီမတော်တော့ ကိုယ့်မောင်ကို ပြုစုခွင့် စကားပြောခွင့်ရလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်လှပါ၊ ဘုန်းတော်ကြောင့် ပြုစုခွင့်ရလိုက်ပါတယ်ဘုရား”
 ငိုထား၍ မျက်လုံးများခိုမောက်နေသော ပုလဲနန္ဒာသည် ‘စကား ပြောခွင့်’ဟူသော စကားလုံးကို တမင်တကာ ချန်ထားပြီး လျှောက်

တင်လိုက်၏။ တကယ်မှာလည်း သူမသည် မောင်ဖြစ်သူနှင့် စကား ပြောခွင့်မရခဲ့ပေ။ သူမသည် ဆေးတပ်ဖွဲ့သို့ ထမ်းစင်နှင့် ရောက်လာ နှုသော မောင်ဖြစ်သူ သတ္တိဗလကို ဖြည့်တွန်တောက်တီးသည့် စကားနှင့် ဆီးကြိုခဲ့မိသည်။ ထူးထူးခြားခြားတော့ မဟုတ်။ “ငါ သိ တယ်၊ သိတယ်၊ နှင် တစ်နေ့နေ့ ဒီလို အချိုးမျိုးနဲ့ ဒဏ်ရာရလာ လိမ့်မ ဆိုတာ ငါသိတယ်” ဟူသော စကား။ မထူးခြားသော ဤ စကားလုံးများနောက်ကွယ်တွင် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်များ ရှိနေသည် ကို သတ္တိဗလ သိသည်။ ယခင်ယခင် အခါများကဆိုလျှင် ဤကဲ့သို့ ထေ့ငေါ့သောစကားမျိုးကို လျစ်လျူရှုကောင်း ရှုနိုင်မည်ဖြစ်သော် လည်း သည်တစ်ခါတော့ အနာပေါ်ဒုတ်ကျ ဖြစ်သည်။ သူ့ အစ်မ သည် သူ့ကို နားမလည်။ ဤမျှ သေကောင်ပေါင်းလဲ ခံစားနေရချိန် မှာပင် ဤသို့ စကားနာ ထိုးရက်သည်ဟု သူ မှတ်ယူသွားပုံ ရသည်။ သူ့ အစ်မကို စကားမပြောတော့။ သန္တာကိုသာ ပြောသည်။ သန္တာကို သာ ခိုင်းသည်။

သန္တာကလည်း သန္တာ။ ကျေးကောသုပီပီ ဆေးတပ်ဖွဲ့မှ လူများ ကို သူမသိ။ ပုလဲနန္ဒာကို မသိ၊ မာလာဒေဝီကို မသိ။ သူမ သိသည်မှာ လူနာ သတ္တိဗလသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သတ္တိဗလ အနားမှ တစ်ဖဝါး မှ မခွာဘဲ ပြုစု၏။ မာလာဒေဝီက သန္တာအဝတ်အစားများကို ကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းသာသောကြောင့် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရန် အဝတ်အစား တစ်စုံ လာပေးသည်ကိုပင် မလဲချင်လဲချင်သွားလဲရသည်။ အဝတ်အစား သွားလဲနေတုန်း သတ္တိဗလမှာ ခိုင်းစရာ လူမရှိမှာကို သူမ စိုးရိမ်သည်။ ဤမျှ သဲသဲလှုပ်နေသည်ကို ပုလဲနန္ဒာက အမြင်ကတ်သည်။ ဤ ကောင်မလေးနှင့် သူမ၏မောင် သတ္တိဗလတို့ ရိုးမှရိုးကြဲရဲ့လားဟုပင်

တွေးမိသေးသည်။ သတ္တိဗလက ရိုးသည်တိုင် ကောင်မလေးဘက်မှ ရိုးချင်မှ ရိုးပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသောကြောင့် သတ္တိဗလ ကွယ်လွန်၍ ဟတ္တိရာဇာထံ အကြောင်းကြားမည်ဆိုကာ ပြေးထွက်သွားသောသန္တာ ကိုတားလည်းမတား။ အဖော်လည်း ထည့်မပေး လိုက်တော့။ ဘာမဆို အကဲပိုနေသော ကောင်မ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု တ်ပေးလိုက်သည်။ အခု သည်ကောင်မက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဟတ္တိရာဇာနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ပြန် ပါလာပြန်သည်။ ကြည့်မရ၍ မုလဲနန္ဒာ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။

နယ်စားမင်းကြီး ပံသုရာဇာသည် ကိုယ်တော်ကြီးတို့အဖွဲ့ကို သတ္တိ ဗလ၏ရုပ်ကလာပ် ပြင်ဆင်ထားသည့်နေရာသို့ လမ်းပြခေါ်ဆောင် သွားသည်။ တကယ်တမ်းမှာလည်း သူသည် အသုဘရှင် ဖြစ်၏။ သတ္တိဗလသည် ပုလဲနန္ဒာ၏ မောင်အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သော ကြောင့် သူ၏ယောက်ဖအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ ယောက်ဖသည် သူတူတော်မောင် ဟတ္တိရာဇာကို အင်္ကာအကွယ်ဖေ ရင်း အသက်ပေးသွားသည်ဖြစ်သောကြောင့် အားလုံး၏ နှုတ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားနေ၏။ သူရဲကောင်းတစ်ဦး၏ အသုဘရှင်ဖြစ်ရသော ကြောင့် ဂုဏ်ယူစရာတစ်မျိုး ကောင်းနေသည်။

သူရဲကောင်း သတ္တိဗလ ကိုယ်တိုင်လည်း တမလွန်မှလွမ်း၍ ကြည့်မြင်နိုင်ခွင့်ရှိမည်ဆိုလျှင် သူ့အသုဘအတွက် ဂုဏ်ယူနေမည်ဖြစ် မေသည်။ သူ့ရှင်အလောင်းဘေးတွင် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး ဦး ဆောင်သော မင်းဆီမင်းသွေးများနှင့် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တပ်ဖွဲ့များ ဝန်းရံကြည့်ရှုနေကြသည်။ ရာဇက္ခန္ဓာနှင့်နေရသော အိမ်ဓမ္မဝံ

အောင်အေး (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ကိုယ်တော်ကြီးပင်လျှင် မျက်ရည်ဝဲလျက် ရှိသည်။ သတ္တိဗလသည် သာမန်ကျေးတောသားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သော်လည်း ရွှေမြို့တော်သို့ အရောက်လာခဲ့သည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ကိုယ်တော်ကြီးနှင့် တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်စွာ တင်လျှောက်ခဲ့သော သူ့ စကားကားကြောင့် သတ္တိဗလဟူသောလူသားကို ကိုယ်တော်ကြီး မှတ်ခဲ့ ခဲ့ရ ဖြစ်သွားသည်။ ညီတော်ဗန္ဓုရာဇာ၏ ဖူးစာဖက်ကို နတ် များ၊ မတ်များက ရွေးခဲ့သည်မဟုတ်ဘဲ မိမိကသာ ရွေးချယ်ခဲ့သည် ဟု ဤသူငယ်က လျှောက်တင်ခဲ့ပေသည်။

သန္တာသည် သတ္တိဗလ၏ ခြေရင်းဘက်တွင် ရပ်ကာ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုသည်။ သူမ၏နံဘေးတွင် ဟတ္ထိရာဇာ ရှိသည်။ ဟတ္ထိရာဇာသည် အံကြိတ်ထေးရင်း မျက်ရည်တဲတွေတွေ ကျနေ၏။ သူက ဦးရီး တော်ဟုခေါ်ခဲ့သော ကိုယ်ရံတော်ကြီးသတ္တိဗလသည် သူ့အပေါ် ထောက်လျှောက် ကောင်းခဲ့သည်။ သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးခဲ့သည့် အပြင် အနာခံ၍ လေ့ကျင့်ပေးသော ကျင့်ဖော်ကျင့်ဖက်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ လောကီရေးရာများကိုလည်း သိသင့်သည်မှန်သမျှ ရှင်း လင်းပြောပြခဲ့သည်။ မိမိသာ ဘေးအန္တရာယ်ကြုံလျှင် အသက်ပေး တာကွယ်မည့် ဖော်ပြချက်မျိုး မကြာခဏ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ယခု လက် တွေ့နှင့် သက်သေပြသွားပေပြီ။

“တကယ်တမ်း သေသင့်တာက ကျွန်ုပ်၊ မှားတာက ကျွန်ုပ်၊ ကျွန်ုပ် ရဲ့အမှားကို ဦးရီးတော် သတ္တိဗလက ဝင်ပြီး ဓားစာခံသွားတာ ကျွန်ုပ် တစ်သက်လုံး မေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးရီးတော်သတ္တိဗလကို သတ်ခဲ့တဲ့ ဒီရန်သူတွေကို ကျွန်ုပ် ကောင်း ကောင်းကြီး လက်စား ချေပေးပါမယ်။ ကျွန်ုပ် သူတို့ကို နိုင်အောင် တိုက်မယ် ဦးရီးတော်၊

ဇွေးဇွေးတုန်းက မေတ္တာခွင်

ဦးရီးတော်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို သူတို့အသက် ရာထောင်သောင်း နဲ့ ပေးဆပ်စေရမယ်ဦးရီးတော်”

ဟတ္ထိရာဇာသည် ထိုစကားများကို စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်နေသည်။ ထိုစကားသည် ရင်ထဲအသည်းထဲမှ စကားများ ဖြစ် သည်။ ပြင်ပသို့ ပြောထွက်မလာ၍ မည်သူမျှ မကြားရသော်လည်း ထိုစကားတို့သည် သူ့ရင်သူ့အသည်းထဲတွင် ထာဝစဉ် စိမ့်ဝင်တိန်း အောင်းနေတော့မည် ဖြစ်၏။

အားရပါးရ ငိုခဲ့သောသန္တာသည် စိတ်လက်များ ပေါ့ပါးသက်သာ သွားသည်။ သူမသည် ဟတ္ထိရာဇာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အံကြိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျနေသည့်အဖြစ်နှင့် တွေ့ရသောကြောင့် စိတ် ပူသွားသည်။

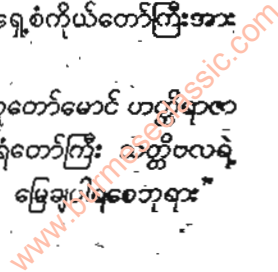
“ဒု-ရင်းမှူး၊ အားရပါးရ ငိုချလိုက်လေ၊ အားရပါးရ ငိုချလိုက်၊ မဟုတ်ရင် ဒု-ရင်းမှူးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဆိုပြီး ဘာမှလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ ဘူး၊ ဒု-ရင်းမှူးဟာ ဦးရီးတော် သတ္တိဗလအတွက် လုပ်ပေးစရာတွေ ရှိသေးဇီဝ်လေ”

ဟတ္ထိရာဇာသည် သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို လက်ခုံ နှစ်ဖက်နှင့် ပွတ်သပ်သုတ်လိုက်ပြီး သန္တာကို လှည့်ပြော၏။

“စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်မသန္တာ၊ ကျွန်ုပ် အဲဒီလောက် မပျော့ညံ့ပါဘူး”

တစ်ဆက်တည်း ဟတ္ထိရာဇာသည် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးအား လှမ်း၍ လျှောက်တင်လိုက်သည်။

“ဦးရီးတော်ဘုရား၊ ဘုန်းတော်ကြောင့် တူတော်မောင် ဟတ္ထိရာဇာ ခွင့်တောင်းပါရစေဘုရား၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီး သတ္တိဗလရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ထမ်းပြီး မြေချပါစေဘုရား”

ကိုယ်တော်ကြီး ခေါင်းညိတ်တော်မူသည်။

“လုပ်ပေးသင့်တယ်၊ သတ္တိဗလဟာ တူတောင်မောင်ရဲ့ ဘဝမှာ အရေးပါ အရာအရောက်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် နှစ်ကိုယ် တစ်စိတ်နီးပါး စောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖို့ အလေးအမြတ်ပြုပြီး ဆောင်ရွက် ပေးသင့်တယ်”

ထို့နောက် ကိုယ်တော်ကြီးက ပုလဲနန္ဒာကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ညီမတော် ပုလဲနန္ဒာ၊ သတ္တိဗလ မကွယ်လွန်မီ ဘာများ မှာကြားခဲ့ တာ ရှိသလဲ၊ ဒီအချိန်မှာ ကွယ်လွန်သူရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ကျန်ရစ်သူတွေရဲ့ တာဝန်ပဲ”

“မရှိပါဘူး၊ အကျွန်ုပ်တို့တော့ ဘာမှ မှာကြားခြင်း မရှိပါဘူး၊ ကျန်တဲ့သူတွေကို မှာခဲ့ရင်တော့ အကျွန်ုပ် မသိပါဘူး”

ပုလဲနန္ဒာသည် လျှောက်တင်ရင်း သန္တာထံ မျက်လုံးရောက်သွား ငါ။ သည်ကောင်မကိုများ မောင်ဖြစ်သူ သတ္တိဗလက မှာသွားလေ ရောသလား။

ကိုယ်တော်ကြီးသည် အားလုံးကို ရည်စူး၍ မေးလိုက်၏။

“သတ္တိဗလ မကွယ်လွန်မီ မှာကြားခဲ့တာများ ရှိသလားဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိလိုတယ်၊ မှာကြားခြင်း ခံခဲ့ရသူရှိရင် ကျွန်ုပ်ထံ သံတော် ဦးတင်နိုင်တယ်”

ကိုယ်တော်ကြီး၏ မေးခွန်းကြောင့် အားလုံး တီးတိုးတီးတိုး ဖြစ် ကုန်ကြသည်။ ဆေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည်လည်း အချင်းချင်း မျက်နှာချိပ် မျက်နှာကဲများနှင့် မေးနေကြသည်။

သန္တာသည် ကိုယ်တော်ကြီး၏ အမေးစကား သူမနှင့် ဆိုင်မဆိုင် စဉ်းစားနေ၏။ သတ္တိဗလက မှာတော့မှာသည်။ သတ္တိဗလ မှာသည်

မှာ ဟတ္ထိရာဇာကို ပြောပြရမည့်စကား ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤအမှာ စကားကို ဟတ္ထိရာဇာအား ပြောမပြုဖြစ်သေး။ ဤအမှာစကားကိုပင် ကိုယ်တော်ကြီးအား လျှောက်တင်ရမည်လော။ ဝေခွဲမရသည့်အဆုံး သန္တာသည် နံဘေးရှိ ဟတ္ထိရာဇာအား ဖွင့်မေးလိုက်သည်။

“ဒုရင်းမျှ၊ အကျွန်တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ”

“မေးလေ အစ်မသန္တာ”

“ဦးရီးတော် သတ္တိဗလ မကွယ်လွန်ခင် ဒု-ရင်းမျှကို မှာကြားတဲ့ အမှာစကားရှိတယ်၊ အဲဒီ အမှာစကားကို အချိန်မရလို့ အကျွန်ုပ် ပြော မပြုရသေးဘူး၊ အဲဒီ အမှာစကားကို ကိုယ်တော်ကြီးဆီ လျှောက်တင်ရ မှာလား”

“ကျွန်ုပ်ကို အရင်ပြောပြပါလား၊ လျှောက်တင်ဖို့ လိုမလို ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ပေးမယ်လေ”

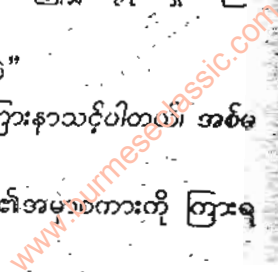
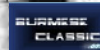
“ဦးရီးတော် သတ္တိဗလ မှာတာက မတော်လို့များ သူ သေဆုံးသွား ခဲ့ရင် မင်းသားလေး ဟတ္ထိရာဇာအနေနဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာ တတ် ကျွမ်းသူတစ်ဦးကို အမြန်ဆုံး ရှာဖွေအစားထိုးပါတဲ့၊ အဲဒီလို အစားထိုး ဖို့ လူရရှိရေးအတွက် မြို့စောင့်တပ်မှူး သူရစက္ကကို အပူကပ်ရင် ရနိုင်ပါ တယ်တဲ့”

ဟတ္ထိရာဇာ ရင်နှင့်သွားသည်။ မိမိအပေါ် ဤမျှ ဂရုစိုက်ရာသည်။ “တခြားရော ဘာမှာသေးသလဲ”

“တခြားတော့ ဘာမှမမှာပါဘူး၊ ဒါပါပဲ”

“အဲဒီ အမှာစကား ကိုယ်တော်ကြီး ကြားနာသင့်ပါတယ်၊ အစ်မ သန္တာကိုယ်တိုင် လျှောက်တင်လိုက်ပါ”

သန္တာ လျှောက်တင်သော သတ္တိဗလ၏အမှာစကားကို ကြားရ

သောအခါကိုယ်တော်ကြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ဖြစ်သည်။ သတ္တိဗလ၏ စိတ်အစဉ်သည် တူတော်မောင် ဟတ္ထိရာဇာအပေါ်၌ သာ တည်နေကြောင်း ထင်ရှားလှ၏။ သတ္တိဗလသည် အဘယ်ကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာအပေါ် ဤမျှ သံယောဇဉ် ကြီးမားနေရပါသနည်း။

ယခင်က ဤမေးခွန်းသည် ကိုယ်တော်ကြီး၏ ခေါင်းထဲ၌ မပေါ်ဖူးခဲ့။ ယခုမှ ကြောင်းကျိုးတို့ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှ၍ ဤမေးခွန်းက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ပေါ်လာသည်နှင့် ချက်ချင်းဆိုသလို ကိုယ်တော်ကြီးသည် အဖြေကိုပါ လက်ခနဲ သိလိုက်လေတော့သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အရင်တုန်းက ဒါကို ငါ ဘာဖြစ်လို့ မတွေးမိပါလိမ့်”

ကိုယ်တော်ကြီး၏ ခေါင်းထဲက အတွေးတစ်စ။

ဟတ္ထိရာဇာ လူမဖြစ်မီကတည်းက တွေးမိသင့်သော အတွေးတစ်စ။ ယခုတော့ ဟတ္ထိရာဇာ လူဖြစ်ပြီး ၁၆ နှစ်ကျော် ၁၇ နှစ်သား အရွယ်ရောက်မှ တွေးမိတော့၏။ ဤမျှ ရိုးစင်းပြီး ဤမျှ လွယ်ကူသော အဖြေကို ဤမျှကြာအောင် မတွေးခဲ့မိသည့်အတွက် ကိုယ်တော်ကြီးသည် တော်တော်ညံ့တွဲငါ့ဟု မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

သတ္တိဗလသည် အဘယ်ကြောင့် ဟတ္ထိရာဇာအပေါ် ဤမျှ သံယောဇဉ် ကြီးမားရပါသနည်း။ ဟေမာသီရိက မွေးထားသော သားဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဟေမာသီရိ၏သားဖြစ်၍ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းလှ၍သာ ဖြစ်မည်ဟု အဖြေထုတ်နိုင်ပေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက အစ်မဖြစ်သူ ပုလဲနန္ဒာကို ပန်းကုံးစွပ်ပါဟု အသေအချာ မှာထားလျက်က သတ္တိဗလသည် ဟေမာသီရိကိုသာ ပန်းကုံးစွပ်ပေးခဲ့၏။ ကိုယ့်ချစ်သူ ကောင်းစားရေးအတွက်ဆိုသည့် အတွေး

က သတ္တိဗလကို တွန်းအားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အချစ်ဆိုသည်မှာ ရယူခြင်းမဟုတ်။ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သတ္တိဗလက ဖော်ပြခဲ့လေပြီ။

ကိုယ်တော်ကြီးသည် အားလုံးကြားအောင် အသံကိုမြှင့်၍ ပြောဆိုလိုက်၏။

“အားလုံးကြားကြတဲ့အတိုင်း သတ္တိဗလဟာ မဟာရာဇာ့အဆုတ်အပေါ် စောင့်ရှောက်ကာကွယ်လိုစိတ် ကြီးမားကြောင်း ထပ်မံပြောတယ်။ သူ့ရဲ့ အမှာစကားဟာ သူ့ကိုယ်သူထက် မဟာရာဇာ့အဆုတ်အပေါ်ကိုသာ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ထားကြောင်း ပေါ်လွင်နေတယ်။ တပ်မှူးတပ်သားအပေါင်း သတ္တိဗလရဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ်ကို လေးစားကြရမယ်။ အတုယူကြရမယ် သတ္တိဗလရဲ့ အသုအကို ကျွန်ုပ်တို့ မဟာသူရိယတိုင်းနိုင်ငံ စစ်တပ်ထုံးစံအတိုင်း ခမ်းနားစွာ ဒီနေ့ပဲ အပြီး ဆောင်ရွက်ကြရမယ်”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါဘုရား” ဟူသောအသံသည့် တပ်မဟာဌာနချုပ်တစ်ခွင်လုံးတွင် ဟိန်းညံ့သွားလေသည်။